COLECȚIA

Iubiri de poveste

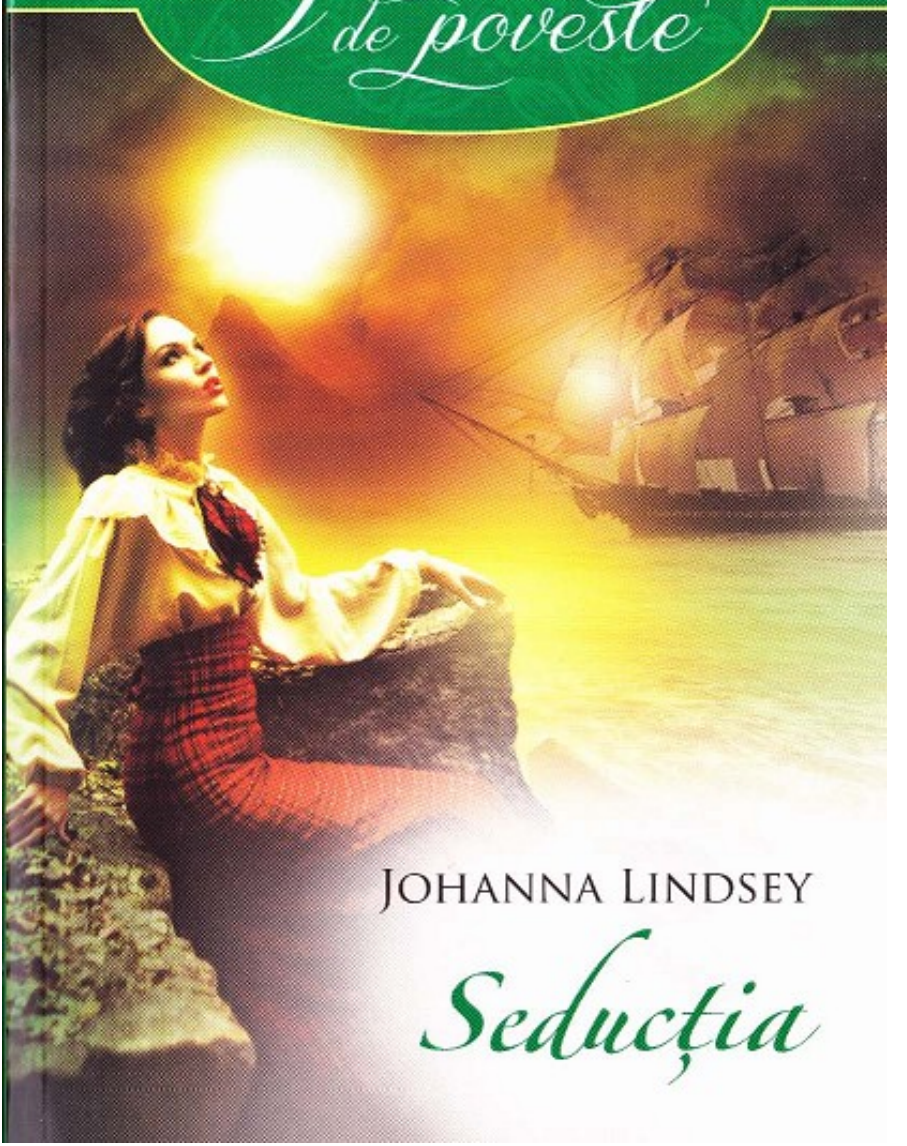

JOHANNA LINDSEY

Seducția

JOHANNA LINDSEY
SEDUCŢIA

No choice but seduction **by Johanna Lindsey**

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2015 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Lavinia Şerban
Corector: Păuniţa Ana
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Traducere din limba engleză: Liam

Pentru noul înger din familia noastră,
Angelina Jo-Helen Haunani Lindsey

Prolog

„Plecat în vizită la rude.”

Mesajul de mai sus îl enerva cumplit pe Boyd Anderson. Totuşi, era adevărat. În ultimii opt ani, de fiecare dată când navigase înspre Bridgeport, în statul Connecticut, cu speranţa că acolo va reuşi să-l găsească pe vreunul dintre cei patru fraţi mai mari ai săi, venit şi el în vizită acasă, nu dăduse niciodată peste niciunul. Dacă voia să-i întâlnească, trebuia să pornească spre alte locuri.

Fraţii lui Boyd erau căpitani de vas şi navigau pe apele lumii, dar toţi erau nerăbdători să revină acasă, pentru că acolo îi aştepta singura lor soră, Georgina. Fata se măritase însă cu un englez, lordul James Malory, şi acum locuia „vizavi” de Connecticut, peste ocean. Însă acolo trebuia să meargă şi Boyd, dacă voia s-o vadă, iar acesta era un motiv suficient de temeinic pentru a se gândi serios la perspectiva de a se stabili el însuşi la Londra.

Nu luase încă o decizie definitivă, dar înclina clar înspre această variantă. Motivele erau mai multe, dar cel mai important era faptul că neamul Anderson mergea acum mai des la Londra, unde trăia sora lor, decât să se întoarcă acasă. Georgina nu era singura care intrase în clanul Malory prin căsătorie. La fel făcuse şi Warren, fratele mai mare al lui Boyd, care îşi lăsase familia cu gura căscată atunci când se însurase cu Lady Amy Malory. Chiar dacă Warren continua să navigheze pe mare cel puţin şase luni pe an, timp în care îşi lua întotdeauna familia cu el, celelalte şase luni le petrecea la Londra, astfel încât copiii lui să se poată împrieteni cu nenumăraţii lor veri, unchi şi mătuşi, fraţi şi surori de bunici, cât şi cu bunicii lor.

Pentru Boyd ar fi fost o schimbare importantă să prindă rădăcini undeva. Ar fi însemnat să renunţe definitiv

la viaţa pe mare, după ce fusese marinar încă de la vârsta de optsprezece ani. Acum avea treizeci şi patru şi corabia lui, *Oceanus,* îi fusese casă vreme de cincisprezece ani! Nimeni nu ştia mai bine ca el cât de mult i-ar fi plăcut o casă care să nu se legene.

Mai erau şi alte motive pentru care se gândise să renunţe la viaţa pe mare. Vedea cât de fericite erau căsnicia Georginei şi a lui Warren cu membri ai clanului Malory şi începuse să tânjească tot mai mult după o astfel de fericire şi pentru el. Asta nu voia să însemne că îşi dorea să se însoare şi el cu o Malory, chiar dacă mai rămăseseră câteva care aveau vârsta potrivită pentru un mariaj. La naiba, nici vorbă! Ar fi însemnat să aibă de înfruntat o opoziţie solidă din partea clanului Malory şi nu prea avea chef de aşa ceva. Dar îşi dorea o soţie. Era pregătit pentru pasul acesta. Dacă învăţase ceva din înrudirea cu neamul Malory, acest lucru era faptul că o căsătorie putea să fie ceva minunat. Doar că încă nu găsise femeia potrivită.

De asemenea, se plictisise cu adevărat de relaţiile scurte şi lipsite de semnificaţie. Poate că Drew, fratele lui, era fericit să aibă câte o iubită în fiecare port, dar Drew era un seducător nepăsător, care lega relaţii cu mare uşurinţă, motiv pentru care avea întotdeauna o femeie la care să se întoarcă – în lumea întreagă!

Pentru Boyd, lucrurile nu erau la fel de uşoare. Lui nu-i plăcea să facă promisiuni pe care n-avea de gând să le respecte şi nici nu se hazarda să ia decizii pripite, cel puţin nu atunci când era vorba despre lucruri importante, cum ar fi alegerea viitoarei doamne Boyd Anderson. Şi nici nu-i plăcea să iubească mai multe femei, în acelaşi timp. Era, poate, o fire romantică? Nu ştia, dar ştia că el, spre deosebire de Drew, nu simţea nicio satisfacţie atunci când umbla cu mai multe femei odată. Îşi dorea cu adevărat să aibă o singură femeie alături de el, pentru tot restul vieţii.

Boyd ştia de ce nu reuşise să găsească o astfel de

femeie până acum. Perioadele lungi de timp pe care le petrecea navigând îl forţau să aibă parte doar de flirturi scurte şi impersonale. El avea nevoie să petreacă mai mult timp alături de femeia de care se simţea atras, pentru a ajunge s o cunoască într-adevăr. Dar oare când petrece marinarul mai mult de câteva zile în acelaşi port? Dacă avea să se stabilească la Londra, urma să aibă tot timpul la dispoziţie ca să găsească femeia aceea deosebită, destinată lui. Ea era acolo, undeva. Boyd era încredinţat de asta. Trebuia doar să stea suficient de mult într-un singur loc, pentru a o găsi şi a-i face curte.

Boyd privi spre docurile aglomerate şi spre oraşul Bridgeport, care se întindea dincolo de ele, şi simţi cum îl cuprinde tristeţea. Casa mare în care crescuseră Andersonii rămăsese pustie de la plecarea Georginei. Aici avea prieteni şi vecini pe care îi ştia de o viaţă şi de care îi va fi dor, dar inima îl trăgea spre familia lui, iar de la moartea părinţilor lor, Georgina fusese inima familiei.

Căpitanul Tyrus Reynolds i se alătură la copastie. Boyd nu-şi comanda singur vasul, nu o făcuse niciodată. Familia sa considerase că ar fi fost un gest mult prea rebel din partea lui ca să-şi dorească o astfel de comandă, chiar dacă Boyd navigase întotdeauna împreună cu corbia lui. Nu îi lăsase niciodată să vadă care era realitatea, deşi părerea lor era greşită.

— Dacă nu te-ai grăbi aşa de tare să ajungi în Anglia, bombăni Tyrus, puteam face măcar un mic ocol pe la unul dintre porturile din sud, să luăm o încărcătură de bumbac, în loc să luăm pasageri de aici.

Boyd zâmbi spre bărbatul mai vârstnic, care nu-i era doar căpitan, ci şi prieten. El însuşi era ceva mai scund de un metru optzeci, dar Tyrus era mult mai scund şi avea un temperament irascibil.

— Nu crezi că pasagerii sunt o încărcătură bună? îl întrebă Boyd.

— În condiţiile în care trebuie să le ţin companie şi să-i distrez pe tot parcursul călătoriei? pufni Tyrus. Şi să le mai suport şi reclamaţiile! Romul şi bumbacul nu vociferează.

— Dar profitul este cam acelaşi, dacă se vor ocupa toate cabinele. Şi cu siguranţă nu e prima dată când luăm pasageri. Eşti pur şi simplu scos din sărite pentru că-ţi aminteşti de ultima dată, când bunica aceea cât un munte a tot încercat să te seducă.

— Nu-mi mai aduce aminte, mormăi Tyrus. Nu ţi-am spus niciodată, dar chiar s-a furişat la mine în cabină şi s-a vârât direct în patul meu. Mi-a sărit inima din piept de spaimă când m-am trezit cu ea ghemuită lângă mine.

Boyd izbucni în râs.

— Sper că nu ai profitat de ea!

De astă dată, fornăitul lui Tyrus fu mult mai plin de înţelesuri. Boyd îşi întoarse faţa, ca Tyrus să nu-i poată vedea zâmbetul. La dracu', şi-ar fi dorit să vadă scena, dar chiar şi închipuirea ei îl făcu să izbucnească iarăşi în râs.

Privirea lui Boyd fu atrasă de nuanţele vii de lavandă şi roz de pe chei, şi zăboviră asupra unei femei înalte, îmbrăcate cu o fustă de culoarea lavandei şi o bluză roz. Avea mânecile suflecate. Era miezul verii şi ziua era vădit călduroasă. Femeia îşi şterse fruntea cu dosul palmei şi-şi împinse boneta mai pe ceafă. Era brunetă, dar Boyd văzuse deja asta după coada lungă şi împletită care îi cădea pe spate. Şi-ar fi dorit să se întoarcă, să-i arate şi altceva decât spatele, chiar dacă nu era nimic neatrăgător la latura aceea a ei. Boneta îi căzu pe umăr şi rămase prinsă numai în panglicile înnodate în jurul gâtului, dar ea nu se obosi să şi-o pună la loc, fiind foarte concentrată asupra a ceea ce făcea.

Boyd o privi fascinat. Femeia hrănea pescăruşii şi toate celelalte păsări dimprejur, care o observaseră că aruncă mâncare din coşul de pe braţ. Nu era nimic rău în asta. Şi lui i se mai întâmpla uneori să hrănească păsările şi

alte animale sălbatice. Numai că ea făcea asta în mijlocul unui chei foarte aglomerat!

Era înconjurată de un stol întreg de păsări şi mai veneau şi altele. Femeia începea să-i deranjeze pe ceilalţi. Lumea era obligată să ocolească pe departe stolul ei. Unii se opreau puţin să o privească, din fericire fără a-i obtura lui priveliştea. Un hamal de port încercă să alunge păsările ca să-şi croiască drum, dar înaripatele nu făcură decât să se apropie şi mai mult de binefăcătoarea lor. Hamalul îi spuse ceva femeii. Aceasta se întoarse spre el şi îi surâse, iar Boyd rămase mut la vederea chipului ei.

Nu era doar frumuşică. În ochii lui, era pur şi simplu splendidă. Era tânără, probabil că abia dacă avea vreo douăzeci de ani. Avea pielea uşor arămie de la soarele verii, cu bucle negre ce îi cădeau pe tâmple, o faţă îngustă şi frumoasă, cu obraji care făceau gropiţe atunci când zâmbea. Şi era plinuţă. Doamne, astfel de forme nu i se arătau decât în visele cele mai plăcute!

— Închide gura, flăcăule! Ai început să băleşti, îi zise Tyrus.

— S-ar putea să fim nevoiţi să ne amânăm plecarea.

Tyrus îi urmări privirea.

— Pe toţi dracii, nu! De altfel, cred că femeia e chiar unul dintre pasagerii noştri. Cel puţin aşa cred, pentru că am văzut-o mai devreme pe chei. Dacă vrei, mă duc să-l întreb pe Johnson dacă e aşa. El a înregistrat pasagerii pentru călătoria asta.

— Te rog, zise Boyd, fără să-şi ia ochii de la ea. Dacă Johnson confirmă, s-ar putea să-l sărut chiar!

— O să mă asigur că nu-i suflu nimic despre asta, râse Tyrus, în timp ce se îndepărta.

Boyd continuă s-o privească pe tânăra femeie, savurând imaginea aflată dinaintea lui. Ce ironie! Adineaori se gândise să-şi găsească o soţie, şi iată candidata perfectă. Să fie destinul? La dracu', avea nişte forme al

naibii de voluptuoase.

Boyd era hotărât să o cunoască. Dacă femeia nu se număra printre pasageri, atunci o să rămână pe uscat şi o să dea drumul lui corăbiei să plece fără el. Dacă era pasageră, avea sentimentul că aceasta urma să fie cea mai plăcută călătorie din viaţa lui. Deocamdată însă, nu coborî pe chei. Nu se simţea doar incitat, ci şi uşor agitat. Dacă nu era doar o femeie frumoasă? Dacă avea o fire imposibilă? Dumnezeule, asta ar fi o cruzime mult prea mare! Dar nu era posibil. Oricine îşi făcea timp să hrănească păsările cerului trebuia să aibă un dram de compasiune, iar compasiunea mergea mână în mână cu bunătatea şi cu o fire plăcută. Sigur că aşa era, se linişti el singur. Drace, ar fi bine ca asta să nu fie excepţia de la regulă!

Femeia încetă să mai arunce păsărilor hrană. Auzi şi el zgomotul care îi atrăsese femeii atenţia şi o făcuse să se uite în altă parte. Din poziţia pe care o avea pe punte, Boyd putu să vadă o pasăre rănită care se aşezase în vârful unei stive mari de lăzi. O observase mai devreme, dar nu-şi dăduse seama că vietatea era rănită, altfel ar fi luat-o şi ar fi dus-o la Philips, doctorul navei, să vadă dacă nu putea s-o ajute înainte de a porni în călătorie.

Boyd iubea animalele şi întotdeauna încerca să le ajute pe cele aflate la necaz. În copilărie, adusese acasă toată animalele rătăcite pe care le găsise, spre exasperarea mamei sale. Se părea că tânăra gândea la fel, pentru că acum se uita după pasărea care scotea ţipetele acelea îndurerate. Boyd îşi imagină că pasărea făcea tot scandalul acela pentru că încerca să coboare şi ea la hrana pe care le-o dădea fata şi nu reuşea. Se îndoia că tânăra putea să vadă pasărea din locul în care se afla, dar tot dădea târcoale lăzilor, căutând-o. În sfârşit, îşi ridică privirea.

Boyd se grăbi să coboare pe chei. Ştia că fata avea să încerce să se urce pe lăzi ca să ajungă la pasăre, iar asta ar fi fost periculos. Lăzile erau stivuite până sus, la o înălţime

de cel puţin două ori mai mare decât înălţimea ei, şi în loc să fie ancorate la sol, aşa cum ar fi trebuit, erau stivuite în formă de piramidă, cu cele mai mari la bază, astfel încât stiva să fie mai puţin instabilă şi să nu se dărâme.

Însă ajunse prea târziu. Fata se urcase deja pe cel de-al treilea rând, cu vârfurile picioarelor sprijinite de marginea lăzilor, şi apucase pasărea. Acum încerca să o convingă să intre în coş.

Boyd se abţinu să facă vreun comentariu, de teamă că dacă rosteşte vreo vorbă, asta i-ar fi distras atenţia fetei şi ar fi căzut. Din acelaşi motiv nici nu încercă să se cocoaţe şi s-o tragă jos de acolo. Dar n-avea de gând s-o lase să se rănească. Nu avea să plece decât atunci când ea ajungea în siguranţă înapoi pe pământ.

În cele din urmă, ademenită de mâncarea din coş, pasărea se rostogoli înăuntru. Tânăra reuşise să se urce acolo cu coşul agăţat de braţ, dar acum coşul era ocupat de o fiinţă vie şi nu-i mai era la fel de uşor să coboare. Ea îşi dăduse probabil seama de asta când privi în jos, la tălpile ei.

— Stai nemişcată, strigă Boyd. Lasă-mă o clipă, să-ţi iau coşul, şi pe urmă te ajut să cobori.

Fata îşi întoarse capul şi-l privi.

— Mulţumesc! îi răspunse ea şi-l făcu praf cu zâmbetul ei. Nu mi-am dat seama că o să fie mult mai greu decât părea la început.

Boyd se folosi de un butoiaş gol pentru a ajunge în vârful primului rând de lăzi. Nu trebuia să urce mai sus ca să-i poată lua coşul, şi nu fu nevoit decât să facă un salt înapoi, ca să-l pună jos. Fata nu mai aşteptă ajutorul lui. Se lăsa în jos, spre al doilea rând de lăzi, când alunecă şi căzu pe spate. Cu o mişcare rapidă, Boyd o prinse în braţe.

Şocată, fata îl privi cu ochii mari. La fel o privea şi Boyd pe ea. Ce binecuvântare neaşteptată! El părea să fi încremenit. Se uita la ochii ei de un verde-închis, ca

smaraldul, şi chipul… Doamne, vederea îi jucase o festă! De aproape, era cu mult mai frumoasă. Cum o ţinea aşa, cuibărită la piept, cu degetele de la mână atingându-i un sân şi braţul susţinându-i posteriorul, trupul lui reacţionă şi nu se mai gândi la nimic altceva decât cum să o sărute.

Iritat de faptul că putea să dorească atât de intens şi de rapid o femeie, o puse imediat jos. Şi departe de el.

Fata îşi netezi fusta de culoarea lavandei şi abia apoi se uită la el.

— Îţi mulţumesc foarte mult. A fost… înfricoşător.

— Cu multă plăcere, răspunse el.

Apoi, cu o înclinare amabilă din cap, fata se prezentă:

— Mă numesc Katey Tyler.

— Eu sunt Boyd Anderson, proprietarul navei *Oceanus.*

— Serios? Ei bine, eu deţin una dintre cabinele de pe ea, cel puţin până ce ajungem în Anglia, zise ea, râzând.

Doamne, iar făcuse gropiţele acelea adorabile. Corpul lui nu se mai liniştea odată. Boyd era surprins că mai putea face conversaţie – dacă se putea numi astfel. Ce mama dracului îl făcuse să pomenească de faptul că el e proprietarul corăbiei? Nu făcea niciodată asta! Mirosea a lăudăroşenie… sau a încercare disperată să facă impresie.

— Katey vine de la Catherine? reuşi el să îngaime.

— Nu, mamei nu-i plăcea să se complice. A ştiut c-o să mă strige Katey, aşa că s-a gândit că ar fi bine să sară peste etapa Catherine şi m-a botezat direct aşa.

Boyd zâmbi. Cumva, fata chiar arăta ca o Katey. Cu mânecile bluzei suflecate, părul împletit, în loc să fie strâns într-o coafură sobră, cocoţată pe lăzile de pe chei! Boyd avea o senzaţie foarte, foarte stăruitoare că îşi găsise viitoarea soţie.

— O să iau eu pasărea, se oferi Boyd. Doctorul nostru poate să o îngrijească.

— Ce idee minunată! Cred că şi-a rupt aripa dreaptă.

Aveam de gând să caut un copil mai mărişor care ar fi fost dornic să aibă grijă de ea.

Surâsul lui Boyd deveni şi mai larg. Era frumoasă şi, pe deasupra, era şi bună la suflet.

— Nici nu îţi închipui cât de încântat sunt, Katey Tyler, că vei călători împreună cu noi.

Katey îl privi, clipind nelămurită.

— Ăăă… mulţumesc. Nu-ţi imaginezi cu câtă nerăbdare am aşteptat acest moment… ah!

Brusc, o luă la fugă. Boyd se răsuci pe călcâie şi o zări fugind către un copil care se îndrepta spre marginea cheiului. Nu avea mai mult de câţiva anişori, se aplecase periculos de mult ca să privească în jos la apă şi se afla în pericol să cadă în adâncurile ei. Cu copilul de mână, Katey se uita acum împrejur, căutându-i probabil pe părinţii acestuia, apoi o porni hotărâtă spre mulţimea de pe chei.

Boyd vru să pornească după ea, apoi se răzgândi. Putea să creadă că este prea îndrăzneţ. Păruse surprinsă când el îşi exprimase bucuria că vor călători împreună. Fusese prea direct, poate chiar necuviincios? Mă rog, nu era chiar obişnuit cu normele curtatului. Dar era sigur că poate să fie la fel de şarmat ca fratele său Drew, dacă îşi punea în minte asta.

După ce încasă de la Philips o porţie zdravănă de zeflemele pentru că îl silise să-şi irosească cunoştinţele medicale pe o vietate care putea să fie o gustăricâ pe cinste, Boyd se întoarse pe punte. Pasarela nu fusese ridicată deocamdată; încă se mai încărcau ultimele provizii. Iar Katey Tyler era deja la bord.

Mai întâi ochii lui Boyd se îndreptară către ea, apoi urmară şi picioarele. Fata stătea lângă balustradă, lângă pasarelă, şi se uita către oraş, aşa cum făcuse şi el mai devreme. Boyd se opri chiar în spatele ei.

— Ne întâlnim din nou.

Fata tresări, poate din cauza tonului aspru din vocea

lui. Se întoarse atât de brusc, încât îl atinse uşor. Nu, de fapt el stătuse prea aproape, ca să-i adulmece parfumul de liliac din păr, aşa că nu fusese în stare să evite atingerea. Acum însă, ea se îmbujorase şi încerca să se dea la o parte, dar nu putea din cauza balustradei din spate. Pentru că nu voia să piardă contactul cu ea, Boyd nu se grăbi prea mult să se retragă să-i facă loc.

— Nu eşti din Bridgeport, nu-i aşa?

— De unde ştii?

— Pentru că eu sunt din Bridgeport. Crede-mă, dacă locuiai aici, aş fi venit mult mai des acasă.

Poate că vorbele şi zâmbetul lui erau puţin prea îndrăzneţe, pentru că ea fu vădit tulburată. Îşi coborî privirea, dădu să se uite iar către docuri, însă ceva îi atrase din nou atenţia.

— Cine şi-ar fi închipuit că vor fi aşa de gălăgioşi, spunea o femeie cu părul ca morcovul, în timp ce urca spre ei ţinând de mână doi copii de numai câţiva ani. O să trebuiască să veghem asupra lor, dacă mai vrem să-i aducem pe punte vreodată.

Katey se aplecă, luă în braţe unul din copii, îl sprijini pe şoldul ei şi-i ciufuli părul. Boyd nu-şi dădea seama dacă era băiat sau fată.

— Nu e o idee proastă, Grace. Sunt puţin cam prea curioşi la vârsta asta, zise Katey.

— Ei, haide, dă-mi-o înapoi. O să-i instalez sub punte înainte de a ridica ancora.

— Sunt ai tăi? o întrebă Boyd de îndată ce femeia se îndepărtase împreună cu cei doi copii.

El glumise, dar Katey îl privit şi chipul ei frumos se încruntă. Apoi făcu ochii mari şi răspunse:

— Da! De fapt, nu m-am gândit să-ţi pomenesc, dar sunt măritată şi plec în Anglia ca să mă întâlnesc cu soţul meu. Ar trebui să mă duc să o ajut pe servitoare. Scumpii de ei, pot fi o pacoste uneori.

Fata se îndepărtă în grabă. Boyd rămase singur, ca trăsnit, nu încape îndoială.

Tyrus veni în spatele lui şi-l bătu prieteneşte pe umăr.

— Aşa de întâmplă întotdeauna, nu? Alea bune sunt deja luate.

Boyd clătină din cap şi gemu. Avea să fie o călătorie foarte lungă.

Capitolul 1

Londra, Anglia, 1826

Biletul fu adus de un copil şleampăt, care nu ştia că greşise casa. Nu era vina lui. Nu i se spusese că în Londra sunt mai multe familii Malory, care nu au nicio legătură între ele. Băiatul se dusese la prima casă care îi fusese indicată, mulţumit că nu-i luase prea mult timp să câştige cei câţiva bănuţi pe care îi avea acum în buzunar. Şi, exact aşa cum i se spusese să facă, o luă la goană înainte ca Henry să-l poată lua la întrebări.

Henry şi Artie, doi lupi de mare bătrâni şi aspri, împărţeau slujba de majordom în casa lui James Malory încă de când acesta se retrăsese din activitatea pe mare; renunţaseră şi ei, odată cu el. De curând însă, James revenise la viaţa pe mare pentru scurt timp, ca să-l salveze pe cumnatul său, Drew Anderson, care intrase într-o belea, atunci când – conform celor relatate de un membru al echipajului său, care reuşise să scape – piraţii îi furaseră nava chiar din portul Londrei! Cu el la bord! Henry şi Artie dăduseră cu banul ca să vadă care din ei va pleca împreună cu James în acţiunea de salvare. Henry fu cel care pierduse.

Fără să-l citească, majordomul aruncă biletul peste grămada destul de consistentă de cărţi de vizită şi de

invitaţii primite de la persoane care nu ştiau că familia Malory de la acea adresă nu se afla acasă. Un majordom obişnuit n-ar fi lăsat niciodată tava de pe măsuţa din hol să dea pe din afară de invitaţii şi de scrisori. Dar, în cei opt ani de când Henry şi Artie începuseră să împartă slujba, niciunul din ei nu învăţase cum să fie un majordom adevărat.

În după-amiaza aceea, când Boyd Anderson se întoarse la casa Malory din Berkeley Square, găsi biletul pe tavă, împreună cu alte câteva cărţi de vizită care alunecaseră de pe marea grămadă de alături. De obicei nu avea o tavă doar pentru el în casa surorii sale Georgina, dar, pe de altă parte, nu obişnuia să stea mai mult de o săptămână sau două, niciodată câteva luni în şir, aşa cum se dovedise a fi cazul de această dată. Nici nu era prima dată când corespondenţa lui şi a Georginei se amestecau.

În ciuda faptului că se gândise serios la asta, Boyd încă nu se decisese dacă avea să se stabilească în Anglia. Dar nu acesta era motivul pentru care se afla în continuare acolo. Nu se întorsese pe mare pentru că îi făcea o favoare surorii sale. Deşi Georgina intrase prin căsătorie în numerosul neam Malory şi oricare dintre multele ei rude prin alianţă ar fi fost încântate să aibă grijă de copii cât ea era plecată, Jacqueline, fetiţa ei în vârstă de şapte ani refuzase să stea cu cei doi fraţi gemeni, mai mici, care locuiau la reşedinţa de la ţară a verişoarei lor, Lady Regina Eden; fetiţa nu voia să stea atât de departe de cea mai bună prietenă şi verişoară a ei, Judith. Şi alţi Malory din Londra ar fi putut să o ia la ei, dar acum că Boyd tot stătea în casa lor din Londra, Georgina îl rugase să vegheze asupra lui Jacqueline până când avea să plece din nou pe mare.

Boyd ar fi preferat să se alăture echipei de salvare. Ar fi fost subiectul perfect cu care să-l tachineze pe fratele lui, Drew. De fapt, pentru că nu insistase să plece, îi făcuse

Georginei un alt serviciu, căci soţul acesteia nu se prea înţelegea cu niciunul dintre fraţii ei, inclusiv cu el. Bărbatul nu se înţelegea nici măcar cu propriii lui fraţi. Iar dacă Boyd ar fi ajuns să împartă aceeaşi corabie cu James Malory, nu era chip să nu se ajungă la încăierare. În plus, expresia de pe chipul lui James, atunci când îi propusese să-l însoţească, în fine, îl făcuse pe Boyd să se se bucure că are o scuză să rămână totuşi acasă.

— Ştim cu toţii unde ar prefera Jacqueline să stea, remarcă Georgina. Dar Roslynn a pomenit în treacăt că s-ar putea să fie din nou însărcinată, aşa că acum are nevoie de linişte şi calm. Iar asta nu ar fi posibil dacă Judy şi Jack ar sta acolo. De abia când vei fi gata să ridici ancora, o poţi lăsa şi pe ea acolo.

Până la urmă se dovedise că Roslynn Malory nu era gravidă. Boyd ajunse să nu mai plece, aşa cum se aşteptaseră cu toţii. Pe de altă parte, Jack, aşa cum o alintase tatăl ei încă de la naştere, era foarte fericită acolo unde era, întrucât putea totuşi să se vadă cu verişoara Judith de câte ori dorea.

Oricum, Boyd nu era foarte îngrijorat de soarta lui Drew. Georgina se îngrijora destul pentru ei toţi. Boyd îl cunoştea bine pe fratele lui şi nu se îndoia că acesta reuşise să scape singur din orice fel de încurcătură intrase, cu mult înainte ca Georgina şi soţul ei să-i vină în ajutor. Ce naiba, dacă lua în calcul timpul scurs de când erau plecaţi, Boyd începea să suspecteze că nici măcar nu ajunseseră la corabia lui Drew!

Georgina nu se aşteptase ca Boyd să rămână atât de mult la Londra. Fusese o surpriză, chiar şi pentru el. Dar când *Oceanus* revenise din scurta călătorie în care o trimisese chiar el, în loc să se îmbarce şi el şi să plece, alesese să rămână pe uscat. Şi se gândise cu adevărat să renunţe complet la viaţa de marinar.

Compania maritimă Skylark, afacerea familiei

Anderson, avea acum un birou şi la Londra. Deşi familia evitase ani de zile să se extindă în Anglia din cauza vechiului război şi a resentimentelor care se născuseră în urma lui, acum aveau iarăşi contracte stabile de afaceri cu englezii. De fapt, acum că Anglia se afla în centrul rutelor noi pe care le parcurgeau, biroul de la Londra se dezvoltase considerabil în ultimii opt ani. Boyd era pe jumătate dispus să preia conducerea acestuia.

Să rămână izolat pe uscat? Doamne, de ce nu făcea odată pasul acesta? Pentru că, oricât ar părea de ciudat, iubea marea. Ura doar omul în care îl transformase.

Georgina îl prezentase în societatea londoneză ori de câte ori venise în vizită. Avea chiar şi un garderob la ea acasă, cu ţinute speciale pentru şederile la Londra, mai potrivite unui gentleman, pentru că englezii se îmbrăcau mult mai elegant decât marinarii! El nu exagera cu lavalierele înzorzonate şi cu manşetele de dantelă, cum o făceau unii dintre ei. De fapt, se inspira de la cumnatul lui, James – cu haine bine croite, dar fără ostentaţie şi chiar fără să poarte lavalieră. Avea şi câteva tunici de catifea care îl făceau să pară şi mai elegant atunci când lua parte la evenimentele mondene.

Cu ocazia acestei vizite prelungite, Boyd primise invitaţii la baluri şi serate din partea unor cunoscuţi de-ai Georginei care ştiau că încă mai era în oraş, iar uneori le acceptase. Nu era în căutarea expresă a unei soţii, dar dacă s-ar fi ivit femeia potrivită, acesta ar fi fost un motiv suficient ca să se aşeze la casa lui. Crezuse că o găsise! Katey Tyler ar fi fost femeia perfectă pentru el – dacă n-ar fi fost deja luată!

Doamne, cum de-i îngăduise să i se furişeze iarăşi în minte? Odată ce se întâmpla asta, avea nevoie de zile întregi şi de o porţie serioasă de băutură ca să şi-o scoată din cap. Dar numai pentru scurt timp. Cel mai adesea, fata era undeva, ascunsă printre gândurile lui. De parcă faptul

că ea avea deja un soţ şi nu putea fi a lui îl făcea s-o dorească şi mai mult! Boyd nu reuşise niciodată să înţeleagă mai exact ce anume îl fascinase la Katey Tyler în timpul acelei lungi călătorii. Nici măcar nu era genul de femeie care îi atrăgea de obicei privirea.

În primul rând, era prea înaltă, avea cu doar câţiva centimetri mai puţin ca el. Când venea vorba despre femeile pe care le curta, Boyd prefera să se simtă înalt, iar doamna Tyler nu-i lăsase această impresie atunci când se priviseră ochi în ochi. Dar nu conta. O singură privire spre formele ei pline şi voluptuoase şi nu mai conta nimic altceva.

Apoi, femeia era în stare să vorbească mult – despre nimicuri. Asta era o trăsătură remarcabilă. Încă şi mai remarcabil, el nu găsise niciodată enervant acest lucru! Gropiţele pe care le făcea lăsau adeseori impresia că surâde când, de fapt, nu era aşa. Se şi contrazicea destul de mult, ceea ce putea să creeze destule confuzii, dar el găsea asta înduioşător. O făcea să pară fermecător de împrăştiată. Avea un nas suplu, aproape patrician, sprâncene destul de subţiri, iar gura – nu se putea gândi la gura ei fără să i se strârnească simţurile.

Nicio femeie nu îl marcase într-atât până acum şi nici nu stăruise atât de mult în gândurile lui.

Cu toate astea, şi Gabrielle Brooks îi trezise interesul. Ce uşurat se simţise când înţelesese că nu e o cauză pierdută! Ea ar fi putut să i-o alunge pe Katey din minte – mă rog, aşa sperase Boyd la început. Gabby sosise la Londra cam în acelaşi timp cu el şi devenise oaspete în casa Georginei. Tatăl ei, un vechi prieten de-al lui James, îl rugase pe acesta din urmă să-i fie sponsor fetei pe timpul sezonului londonez.

Drăguţă cum era, Gabby ar fi putut să-l ducă cu gândul la căsătorie, însă Drew era şi el atras de fată. Nu e vorbă, fluşturaticul lui frate n-avea de gând să-şi pună

vreodată pirostriile, cum se spune. La rândul ei, şi Gabby părea fascinată de Drew, aşa că Boyd încetase să se mai gândească la ea ca la o posibilă soţie. În plus, era fiica unui pirat, iar lui Boyd i-ar fi venit greu să treacă peste acest simplu fapt. Piraţii erau blestemul marinarilor cinstiţi.

Boyd se uită la cele două invitaţii care îi erau destinate, apoi le puse la loc pe tavă pe cele patru care erau adresate surorii sale. Desfăcu biletul împăturit, pentru că nu-şi dădea seama cui îi era adresat. Trebui să-l citească de două ori, înainte ca mesajul să devină clar în mintea lui. Apoi o luă la fugă în sus pe scări, strigând numele nepoatei sale.

Când o descoperi pe Jacqueline în odaia ei, îi reveni culoarea în obraji şi inima începu uşor, uşor să revină la ritmul firesc. Mai citi încă o dată biletul.

Fiica ta este la mine. Dacă o vrei înapoi, apucă-te să aduni o avere.

Ţi se va spune unde trebuie să aduci banii.

Boyd îşi îndesă biletul în buzunar, convins acum că fusese livrat la adresa greşită. Se întrebă dacă vreunul dintre vecinii Georginei avea fete. Indiferent de răspuns, el trebuia să predea biletul acela către autorităţi.

— Unchiule, ce s-a întâmplat?

— Aş putea să te întreb acelaşi lucru, răspunse Boyd după ce observă expresia abătută a lui Jack.

Fetiţa vru să ridice din umeri, apoi suspină.

— Astăzi Judy se suie pentru prima dată pe un cal, în Hyde Park, spuse ea. Nu pe un ponei, pe un cal adevărat, pe care i l-a cumpărat unchiul Tony.

— Şi pe tine nu te-a invitat să te uiţi? întrebă el bănuitor.

— Ba, da, dar… cred că doar unchiul Tony ar trebui să împartă acest moment cu ea. A aşteptat atât de mult clipa

asta.

Boyd reuşi să-şi înăbuşe un zâmbet. Nepoata lui nu avea decât şapte ani, dar câteodată îl uluia cu perspicacitatea ei şi cu felul în care era preocupată de ceilalţi. Era limpede că ar fi vrut să fie în parc, să o privească pe prietena ei cea mai bună călărind pentru prima dată pe un cal adevărat, dar în schimb, ţinuse cont de sentimentele tatălui fetei.

Boyd ştiuse despre acea ieşire în parc şi se temuse că Jack se va simţi lăsată pe dinafară. Se gândise chiar să-i cumpere şi ei un cal, dar apoi îşi dăduse seama că, în acest caz, soră-sa ar fi făcut o criză. De fapt, criza pe care ar fi făcut-o James îl determină să renunţe la idee. Dacă Sir Anthony fusese nerăbdător să vadă încântarea fiicei sale când va călări primul cal adevărat, probabil că şi James simţea la fel.

— În plus, adăugă Jacqueline, Judy o să vină aici diseară, să petrecem împreună weekendul, aşa că o să aflu…

Nu termină ce voia să spună, pentru că Henry se năpusti înăuntru, cu răsuflarea tăiată, ca şi cum şi el alergase pe scări, la fel ca Boyd. Fără să spună ce îl adusese la etaj cu atâta grabă, se uită la fată, apoi îi făcu semn lui Boyd să iasă pe coridor. Henry ştia că prichindeii stăteau cu urechile pâlnie şi avea de gând să se asigure că lucrul pe care avea să-l spună nu va ajunge la urechile lui Jack.

— Tocmai a sosit un mesager de la Sir Anthony, şopti Henry în grabă, la urechea lui Boyd. O cerut ca fiece bărbat din casă să-i sară în ajutor s-o cate pă fiică-sa. S-o pierdut în parc.

— Drace! exclamă Boyd şi-l trase pe Henry pe scări, înainte de a-i arăta biletul de mai devreme.

Acum era totul limpede. Biletul fusese livrat la adresa greşită, la altă reşedinţă Malory. Greşeala asta se întâmpla

destul de des, dat fiind că în oraş existau opt case diferite, în care locuia câte o familie Malory.

— N-o să fie necesar să organizăm o căutare, zise Boyd sumbru. Dar eu trebuie să-i duc imediat biletul lui Sir Anthony.

— Al dracu' drac, căpitanu' o să fie furios că nu-i acilea să ajute.

Boyd nu se îndoia că acel căpitan la care se referea Henry era James Malory. Cei mai tineri doi fraţi Malory erau destul de apropiaţi; la fel, şi Boyd era apropiat de Drew şi de Georgina, ei trei fiind cei mai tineri din familia lor.

— Atunci va trebui să-l reprezint eu, zise Boyd, apoi se repezi afară din casă.

Capitolul 2

Călătoria cu poştalionul fu înspăimântătoare. Trăsura era veche, iar băncile nici nu aveau tapiţerie. Poate că atunci când fusese nouă avusese şi perne pe banchete, dar câte secole trecuseră oare de atunci? Ferestrele de pe ambele laturi nu asigurau nicio protecţie contra elementelor naturii. Dacă fuseseră vreodată dotate cu geamuri, acestea fuseseră de mult sparte şi înlăturate.

În dreptul fiecărei ferestre fusese îndesată pur şi simplu câte o pânză, ca să împiedice vântul să intre înăuntru, dar asta împiedica în aceeaşi măsură şi lumina zilei. Măcar nu exista posibilitatea de-a îngheţa de frig, căci nu era decât mijlocul lui octombrie. Judith era recunoscătoare că avea un motiv de teamă mai puţin.

Încă nu plânsese. Îşi tot spunea că e o Malory, iar cei din neamul Malory erau clădiţi dintr-un aluat zdravăn. În plus, dacă plângea, ar fi început să o usture ochii. Ştia bine că aşa s-ar fi întâmplat. Şi avea mâinile legate, aşa că nu s-

ar fi putut şterge la ochi. Numai că nu era uşor să-şi împiedice lacrimile să curgă.

Ziua, începută cu mare entuziasm, se transformase într-un coşmar cum nu mai trăise niciodată până atunci. În parc făcuse pe grozava. Nu voia ca tatăl ei să-şi facă griji că iapa pe care i-o cumpărase era prea mare pentru ea sau că nu era în stare s-o stăpânească aşa cum se cuvine.

Era o iapă frumoasă, suplă şi cu doar câteva palme mai înaltă decât poneiul ei, iar ea se ţinuse bine în şa. Tatăl ei îi cumpărase o şa normală – nu dintre cele în care stai pe o parte – şi îi spusese că mai are încă vreo câţiva ani până când va fi nevoită să înveţe să călărească precum o lady. Fata voia doar să vadă cât de tare putea să alerge iapa şi să-i demonstreze tatălui ei că nu trebuia să-şi facă griji pentru ea.

Scurtul ei galop o purtase dincolo de o cotitură a aleii, departe de locul în care stătea şi o privea tatăl ei; ieşise din raza lui vizuală. Deja încetinise iapa, ca să o întoarcă şi să revină, când fusese smulsă din şa. Calul primi o palmă peste crupă şi animalul plecă în goană, iar Judith fusese târâtă printre tufişurile dese, în afara aleii, cu o mână pe gură, ca să nu poată ţipa.

Chiar şi aşa, o voce ameninţătoare îi spusese:

— Dacă scoţi f’un sunet ’ţi tai beregata şi-ţi zvârl cadavru’ în tufişuri.

Fata nu scosese niciun zgomot. În schimb, leşinase.

Când îşi revenise, avea mâinile şi picioarele legate şi gura îi era astupată cu un căluş. Căzu pe lemnul gol al banchetei şi asta o făcu să-şi vină în fire.

Nu încercase să se aşeze iar pe bancă – nu credea că ar fi reuşit s-o facă. Şi frica pusese stăpânire pe ea. Ştia că trăsura înainta în goană. Trupuşorul ei era azvârlit de colo-colo, pe podeaua murdară. Indiferent unde o duceau, era sigură că n-o să ajungă acolo. Trăsura veche părea să se rupă şi să se desfacă în bucăţi în jurul ei.

Până la urmă însă, aceasta se opri şi portiera se deschise. Imediat, cineva aruncă peste ea o pelerină sau o pătură, fără să-i dea răgazul de a se răsuci să vadă cine era în spatele ei. O înfăşurară bine în pelerină, cât să nu rămână niciun centimetru neacoperit, şi abia apoi o traseră de picioare de pe podeaua trăsurii. Fu aruncată pe umărul ciolănos al cuiva şi cărată undeva, iar fata rămase cu respiraţia tăiată.

Tot nu apucase să arunce o privire spre cel sau cei care o răpiseră, dar vocea care o amenințase, deşi aspră, părea să fie a unei femei. Judith nu se temea mai puţin din cauza asta.

Acum auzea zgomote, o mulţime de zgomote, şi voci, ba chiar şi câteva râsete. Simţea un miros puternic de mâncare şi aşa îşi dădu seama de cât de foame îi era. Dar izurile dispărură, de parcă doar trecuseră pe lângă o uşă deschisă sau o bucătărie ori o sufragerie, iar acum rămăsese totul în urmă. De sub pelerină nu putea zări nimic, dar îşi dădu seama că era purtată în susul unor scări. Persoana care o căra începea să respire mai greu din cauza efortului.

O uşă se deschise cu un scârţâit. Apoi fu aruncată pe ceva moale. Un pat?

Nu luară pelerina de pe ea. Judith încercă să se elibereze singură, ca să poată vedea.

— Încetează, mârâi o voce. Stai potolită, nu grăi, ş’ apoi n-o să păţi nimicuţa.

Fata rămase nemişcată. De grăit, oricum nu grăia. Uşa se deschise iar, dar tot nu rămase singură. Mai sosise cineva.

— Mi s-a părut mie că te-am văz’t furişându-te pă lângă uşa dă la tavernă, se auzi vocea acuzatoare a unui bărbat. Fumeie, pă unde dracu’ mi-ai umblat? Când m-ai târât acilea ca să o vezi pă mătuş’ta, n-ai zis că o să te dai lipsă o zi întreagă. M-am trez’t azi demineaţă şi tu, sufletu’.

Ce era să mai crez io, ai?

În timp ce vorbea se apropie de pat, dar se dădu înapoi cu un oftat şi se răsuci spre femeie, răstindu-se:

— Ce e asta?

— Asta-i norocu' tău, răspunse ea, chicotind.

Apoi traseră pelerina de pe Judith. Lumina lămpii din odaie o orbi pentru o clipă, dar de îndată ce ochii i se obişnuiră, fata se trezi în faţa unui bărbat înalt, cu părul roşu ca flacăra şi ochii de un albastru spălăcit. Nu era urât şi nici nu părea rău. Şi era îmbrăcat cumsecade, ca mai toţi boiernaşii. Judith văzu cum chipul îi devine tot mai palid, în timp ce se uita mai bine la ea. Fetei îi era frică, dar fără să ştie de ce bărbatului părea să-i fie şi mai frică de ea.

Omul îşi întoarse privirea îngrozită spre femeie.

— Părul ei? Ochii lui? rosti el, cu vocea sugrumată. Credeai că n-o să ştiu a cui e?

— Da' credeai că o să încerc io să-ţi ascunz?

— Mi ţi-ai perdut minţile, al' fel io nu-mi iesplic! exclamă bărbatul. Ian te uită la nasu' ăsta strâmb. Credeai că aşa m-am născut? Ia vezi şi cicatricili ăstea de pe obraz! Ştii câte din oasili mele l-a frânt tipu' ăla? Cum ai putut să faci aşa ceva? Dă ce?

— Pen' că dă fiecare dată când bagi ceva beutură în tine, io tre' să te ascult cum mi te văicăreşti despre averea care trebuia să fie a ta. Ei, ar trebui să fii mulţumit că în fine îs de acord cu tine. Mda, ar fi treb'it să fie a ta, n-ar fi treb'it să ajungă niciodată la o nătoată dă fată care atunci nu avea nevoie dă ea şi fără îndoială nici acu' nu are, după ce s-a măritat cu unu' dântr-o familie bogată. Aşa că să 'ntoarce acolo unde îi e locul, la noi.

Geordie Cameron clătină din cap neîncrezător. Nu regretase niciodată că se însurase cu femeia aceasta… până acum. O angajase ca să-i conducă primul magazin din Edinburgh, pentru că el nu avea habar despre ce însemna să deţii un magazin. Până la urmă, cedase avansurilor ei şi

o ceruse de nevastă. Femeia era de cea mai joasă condiţie, dar la vârsta lui, nu-i mai păsa de asta. Poate şi el ar fi făcut tot cam aşa, pe vremuri. De fapt, încercase să o sileascâ pe mama copilului său să se mărite cu el. Până la urmă, Roslynn îl convinsese să renunţe, cu generozitatea ei.

— Dă obicei, ce spune omu' când e afumat nu e tot aia cu ce gândeşte când e treaz. Io am renunţat la averea aia acu' mulţi ani. Unchiu' meu după bunicu' avea tot dreptu' să i-o dea cui poftea, iar verişoara mea era ruda lui cea mai apropiată, aşa că i-a dat-o ei. Mie nu mi-ar fi dat-o niciodat' la cum mă ura el pă mine.

— Da' tot ar fi treb' it să…

— Tacă-ţi fleanca, muiere şi ascultă-mă pă mine! Să-ţi zic dă ce zic că te-ai perdut dă minţi. Vara mea, Rosalynn, e cea care mi-a dat banii să dăşchid magazinele noastre. Zece mii dă lire, atât mi-a dat, i-a strecurat la mine în cufăr făr' să ştiu, făr' să aştepte f'o mulţumire pentru asta. A fost destul cât să ne dăşchidem toate trei magazinele şi astea ne-a adus venituri destul dă bunicele. Nu suntem bogaţi, da' nici nu suntem lipsiţi. Şi aşa o răsplătim?

— Şi tu crezi că io m-am scrântit, când tu numai ce i-ai spus fătucii cine suntem?

— Ba tu ai făcut-o în clipa când ai pomenit de afurisita dă avere în legătură cu mumă-sa.

Femeia pleoscăi, apoi bombăni:

— Şi io care mi-am luat toate precauţiile ca să ascunz cine suntem. Am furat chiar şi o trăsură veche azi-dimineaţă, mai-nainte s-o pornesc la Londra, în caz că aş fi fost văzută că mă grăbesc. Da' nu m-a văz't nimeni. A fost chiar prea uşor. Aveam io un plan să intru la ei în casă, dar în timp ce pândeam locu' iaca fătuşa ciolănoasă că iese cu tac-so. Aşa că m-am luat după ei pân' la un parc mare, un loc mult mai bun să o salt, mi-am zis io, până să-mi dau seama că omu' nu o scăpa defel din ochi. Toc'ma eram gata să-mi iau tălpăşiţa, când ploada călare mi-a căzut

taman în braţe.

— Nu-mi pasă cât negru sub unghie cum ai făcut, vreau să căşti urechile la cum o să desfacem. O s-o ducem îndărăt.

— Ba nu, răspunse femeia, impasibilă. Şi acu' e prea târziu pentru asta. Mai 'nainte să plec din Londra am aranjat să le lase un bilet astă-seară, în care le-am zis să aducă o grămadă dă bani. De-acu' l-au şi primit deja.

Pe urmă, îi surâse bărbatului şi continuă:

— Omule, tu eşti cel mai bun lucru de care am avut parte în viaţa mea, nu începe vorbă. Şi acu' vreau să te răsplătesc şi să ne facem mai bogaţi dăcât ar putea să ne facă vreodată câteva magazine. Hai să zicem că s-ar putea să fim siliţi să plecăm din ţară din cauza asta – mai adăugă ea, ridicând din umeri da' nu e mare chestie dacă în schimb ne alegem cu o avere. Noaptea e un sfetnic bun. Demineaţă o să vezi că am dreptate.

Apoi săltată copila în braţe şi o aşează pe jos, în colţul odăii, ca ei să poată sta pe pat. Geordie înşfăcă imediat amândouă pernele de pe pat, la fel şi cuvertura de deasupra, şi le puse în jurul fetei, ca să-i fie ceva mai confortabil. Nevastă-sa râse de el. Omul scrâşni din dinţi, cu speranţa că noaptea o s-o facă pe ea să vadă că a greşit cu gestul ei nebunesc. Nu-i plăcea să se gândească la faptul că va trebui să-şi bage propria nevastă la răcoare, ca să-i salveze viaţa. Dar nu avea nici urmă de îndoială că faptele ei aveau să-i ducă pe amândoi la moarte de mâna lui Anthony Malory, dacă fătuca nu îi era înapoiată de urgenţă.

— Te rog, te rog să-i zici lui taică-tu că io n-am avut nimic a face cu asta, îi şopti el copilei în timp ce o învelea cu blândeţe. N-a fost ideea mea, mă jur.

— Ce tot bolboroseşti acolo? vru să ştie nevastă-sa.

— Nimic, drăguţă.

Capitolul 3

Mieunatul o trezi pe Katey Tyler pentru a doua oară în acea noapte. O pisică? Un copil? Era greu de spus cu exactitate ce anume făcea zgomotul acela, dar era foarte sâcâitor şi părea să vină din odaia aflată chiar lângă a ei. Patul ei era lipit de peretele care despărţea cele două încăperi şi, deşi se gândise pentru o clipă să încerce să mute patul ca să se îndepărteze de zgomot, patul era mare şi Katey nu credea că ar fi reuşit să o facă fără să trezească absolut pe toată lumea de pe etaj.

Sosiseră la acel han de la marginea târgului Northampton chiar în sera aceea, destul de târziu. Hanul mai avea odăi libere, aşa că reuşise să-i găsească o cameră şi lui Grace, camerista ei.

Şi-ar fi dorit să nu fi găsit, pentru că dacă ar fi fost şi Grace cu ea, amândouă ar fi putut probabil să mute patul.

Un gest îndrăzneţ ar fi fost să se scoale şi meargă să cerceteze de unde venea zgomotul. La urma urmelor, nu venise Katey în Anglia ca să aibă parte de aventură? Mă rog, nu chiar în Anglia, pentru că aici era doar prima etapă din călătoria ei în jurul lumii. Dar scopul de fapt al călătoriei ei era să vadă şi să facă lucruri noi şi să condimenteze puţin viaţa pe care o ducea. Aventură, agitaţie, poate şi vreo idilă, dacă avea noroc.

Cât despre idilă, avusese parte de ea mai mult decât se aşteptase, în timpul cât traversase Atlanticul din America în Anglia, sau cel puţin ar fi putut să aibă, dacă nu s-ar fi panicat şi nu şi-ar fi asumat o identitate care nu era de fapt a ei, ca să evite să fie sâcâită de bărbaţi. Dar nu fusese rău că se prezentase ca o femeie măritată. Abia ce-şi începea marele circuit şi nu voia să-l termine imediat pentru că s-ar fi îndrăgostit de primul bărbat chipeş pe care l-ar fi întâlnit.

Asta devenise o posibilitate clară atunci când îl cunoscuse pe Boyd Anderson. Când el o luase în braţe, acolo, pe cheiul din Bridgeport, Connecticut, şi o salvase de la o căzătură urâtă de pe lăzile pe care se urcase, ea se fâstâcise de-a dreptul. Dar când el îi zâmbise! Doamne Sfinte, felul cum o făcuse să se simtă pe dinăuntru fusese aşa de ciudat, că o băgase în sperieţi, aşa că fusese fericită să găsească o scuză ca să dea bir cu fugiţii.

Încă nu se liniştise cu adevărat după întâlnirea aceea, când el o abordase iar, pe puntea vasului său, puţin mai târziu. Ce ştia ea despre bărbaţi, până la urmă? Faptul că primise trei cereri în căsătorie de la nişte bărbaţi în vârstă din satul ei nu o pregătise pentru cineva ca Boyd Anderson. Nici măcar flăcăul acela de şaisprezece ani care, atunci când plecase din Danbury, o luase la fugă după trăsura în care erau ea şi mama ei nu îi trezise altfel de sentimente decât de amuzament. De cum ajunseseră în acel târg mai răsărit, pentru o tură scurtă de cumpărături, băiatul se luase după ele şi le urmărise tot timpul, dar nu mai spusese nimic decât atunci când fuseseră gata să plece. Atunci strigase după ea, zicând că i-ar fi fost numai bun de bărbat! Fata avea doar doisprezece ani la vremea aceea. Nu făcuse decât să chicotească, în vreme ce maică-sa îşi dădea ochii peste cap.

Boyd Anderson însă, cu părul lui auriu şi plin de bucle şi cu ochii aceia căprui care o fermecaseră cu atâta uşurinţă, era cel mai chipeş bărbat pe care îl văzuse vreodată. Şi dacă el nu s-ar fi apropiat din nou să-i vorbească acolo, pe punte, atât de repede după prima lor întâlnire, călătoria aceea pe mare s-ar fi dovedit cu totul altfel. Dar o făcuse. Ba chiar se lipise uşor de ea, copleşind-o cu masculinitatea lui. Şi pe urmă, zâmbetul acela atât de senzual, care îi tăiase respiraţia şi îi stârnise o sumedenie de senzaţii noi ce o tulburaseră îndeajuns cât să o facă iar să intre în panică. Nu era de mirare că se agăţase de ideea

pe care chiar el i-o dăduse, atunci când camerista se apropiase de ei împreună cu cei doi copii pe care îi însoţeau până în Anglia, întrebând-o în glumă dacă nu erau ai ei.

După aceea el nu o mai abordase niciodată, aşadar prefăcătoria că era măritată slujise scopului pe care şi-l fixase. Îl împiedicase să-i mai facă alte avansuri. Dar, vai, cât de palpitant fusese! Să ştie că el se simte atras de ea, să vadă asta în ochii şi pe chipul lui de fiecare dată când era în preajma ei. Stăpânirea de care dăduse dovadă Boyd fusese cu atât mai admirabilă, pentru că bărbatul părea să fie un butoi cu pulbere a pasiunii!

Rămasă cu gândul la el, Katey nu reuşi să adoarmă la loc, dar asta nu era ceva neobişnuit. Îi părea rău că se panicase aşa când un bărbat atât de chipeş şi de viril cum era Boyd îşi manifestase interesul faţă de ea, dar tocmai acesta era motivul pentru care pornise la drum – să caute aventură şi experienţe noi. Data viitoare când avea să se bucure de atenţia unui bărbat arătos, va şti cum să facă faţă situaţiei.

Mieunatul acela se auzea iar. Dacă ar fi fost la ea acasă, Katey ar fi cercetat imediat de unde vine. Nu suporta idea unui animal aflat în suferinţă, flămând sau chinuit. Odată, îl fugărise pe fermierul Cantry prin toată piaţa satului, cu propriul lui baston pe care i-l smulsese din mână pentru că îl prinsese bătându-şi calul cu el. Căprioarele îi mâncau mere din palmă, într-atât de multă încredere aveau în ea. Iar două dintre pisicile vecinilor îi lăsau adeseori în dar, pe prag, şoarecii de câmp pe care îi prindeau.

Zgomotul acela îi zgârie din nou urechile şi reuşi să o enerveze. Până la urmă, azvârli cât colo aşternuturile, înşfăcă halatul de casă pe care şi-l lăsase la capătul patului şi se repezi afară pe uşă, înainte să fi apucat măcar să îşi lege cordonul. Era gata să bată în uşa odăii alăturate, dar se opri exact la timp. Nu voia cu tot dinadinsul să-i

trezească şi pe alţii, doar pentru că ei i se tulburase somnul.

Îşi scoase de sub halat părul lung şi negru, în timp ce se gândea la ce să facă. Probabil că nu era decât o pisică închisă într-o încăpere unde nu era nimeni. Dacă aşa stăteau lucrurile, ar fi fost a doua oară când se confrunta cu o astfel de situaţie în timpul călătoriilor ei. Când ajunsese în Anglia era sfârşitul verii, dar acum era spre toamnă, şi hangiii ţineau ferestrele deschise chiar şi la odăile neocupate, ca să păstreze aerul proaspăt cât mai mult înainte ca vremea să se răcească. Pisicile vagaboande se strecurau pe geamurile deschise în căutare de mâncare şi pe urmă nu mai ştiau cum să iasă şi, prinse în capcană, făceau tărăboi.

Dacă încerca uşa, avea să-şi dea imediat seama dacă încăperea era sau nu ocupată. Dacă uşa era încuiată, se gândi să coboare şi să i se plângă hangiului. Dacă era deschisă, mâţa gălăgioasă avea să iasă în grabă afară pe coridor şi s-o ia la sănătoasa de acolo, iar problema lui Katey s-ar fi rezolvat.

Când răsuci clanţa, uşa se deschise. O împinse destul cât să lase pisica să iasă, dar nici urmă de felină. Odaia era luminată de un licăr portocaliu, ca de la un foc gata să se stingă sau de la o lampă cu flacăra micşorată, ceea ce însemna că încăperea era ocupată mai degrabă de oameni decât de nişte mâţe rătăcite.

Închise încet uşa, stânjenită acum pentru că deschisese uşa odăii cuiva. Rămase totuşi nemişcată. De unde venise mieunatul acela? Vreun copilaş? La asta se gândise în al doilea rând. Poate că părinţii erau aşa de obişnuiţi cu scâncetele, încât nu se mai trezeau. Şi uite că se auzeau iar, doar că, în mod ciudat, de astă dată păreau să fie şi mai disperate.

O să tragă doar puţin cu ochiul, îşi spuse, în timp ce deschise iar uşa şi îşi vârî capul pe după ea, ca să privească

înăuntru. Zări o lampă cu fitilul atât de mic, încât probabil că avea să se stingă dintr-o clipă în alta. Mai era şi un pat, ocupat de două persoane acoperite cu cuvertura, din care una sforăia încet.

Katey căută repede din priviri pe jos un coş în care ar fi putut să fie un bebeluş şi, dacă l-ar fi găsit, avea de gând să-i trezească pe părinţi ca să aibă grija lui. Dădu în schimb peste doi ochi care se holbau la ea, nişte ochi care păreau să o implore, ai unui copil aşezat pe jos, cu un căluş în gură. Nu-şi dădea seama dacă e băiat sau fată şi nici nu putu să vadă dacă avea şi mâinile legate. Erau ascunse sub o pătură, dar Katey presupuse că aşa stăteau lucrurile, pentru că nu era semn să fi încercat să-şi scoată căluşul.

Înţelept ar fi fost să închidă uşa şi să fugă jos, după ajutor. Dar Katey nu avea chef să fie înţeleaptă. Trebuia să scoată copilul de acolo. Urma să se gândească mai târziu dacă avea sau nu dreptul să se bage. Problema avea să se rezolve odată ce va sta de vorbă cu judecătorul local, iar în cazul când copilul trebuia înapoiat părinţilor lui, poate că judecătorul o să reuşească să bage spaima în ei destul cât să-i facă să nu-l mai maltrateze din nou.

Înfuriată de felul în care era tratat copilul, traversă încăperea fără să se gândească la cei doi care dormeau în pat. Când ajunse la copil şi trase pătura deoparte, Katey văzu părul lung, arămiu al unei fetiţe şi-şi dădu seama că era vorba de mai mult decât îşi închipuise. Fata nu era doar legată de mâini şi de picioare; o fâşie lungă de pânză o ţinea legată pe loc, un capăt înnodat de încheietura mâinilor, iar celălalt, de unul dintre picioarele patului. De aceea nu încercase copila să se zbată sau să scape de acolo de-a rostogolul.

Katey deznodă repede fâşia de pânză şi luă fetiţa în braţe. Acum era mai atentă, pentru că persoanele din pat se puteau trezi în orice clipă. „Şşş” îi şopti ea fetei, în caz că aceasta nu ar fi înţeles că este salvată şi începea iar să

scânceascâ, apoi se furişă în vârful picioarelor afară din odaie şi reuşi să închidă uşa în urma lor, fără să lase copilul din braţe. Fugi la ea în cameră, o puse pe fată în singurul fotoliu din odaie şi aprinse lampa, ca să vadă în ce stare era, înainte de a se apuca să-i desfacă funiile.

Legăturile se dovediră a fi doar nişte fâşii de pânză aspră, cu noduri mult prea strânse ca să mai poată fi desfăcute, pentru că fetiţa le forţase, sperând să se elibereze. Dar Katey era pregătită să rezolve micile neajunsuri şi urgenţe care apar în decursul unei călătorii.

Chiar dacă atunci când făceau popasuri scurte îşi lăsa cuferele cu haine legate pe trăsura cu care călătoreau, în timp ce vizitiul dormea lângă ele, ca să le păzească, Katey avea o geantă cu mai multe schimburi, o rochie de voiaj în plus şi o mică trusă de cusut.

Scoase o foarfecă mică şi tăie la repezeală legăturile care o ţineau pe fată. De îndată ce se eliberă, copila se repezi la oliţa aflată într-un colţ al încăperii, împleticindu-se şi împiedicându-se, fără îndoială din pricina membrelor amorţite după atâta timp cât stătuseră legate. Biata copilă! Nu e de mirare că scotea aşa sunete jalnice.

Katey se întoarse cu spatele, oferindu-i copilei o clipă de intimitate. Deschise coşul cu de-ale gurii pe care ea şi Grace se învăţaseră să-l ia cu ele încă de când, într-o seară, li s-a întâmplat să fie nevoite să se culce flămânde, pentru că ajunseseră la han prea târziu ca să li se servească cina.

— Nu eşti flămândă? întrebă ea, în timp ce scotea nişte pâine şi rupea o roată de brânză.

— Sunt moartă de foame.

— Ei, atunci vino şi aşază-te aici. Nu e nici pe departe un festin, iar pâinea e puţin cam veche, dar…

— Mulţumesc foarte mult, o întrerupse fata, înşfăcând pâinea din mâna lui Katey.

— Dacă aştepţi o clipă, îţi aşez totul pe o farfurie.

— Nu pot să aştept, răspunse copila, cu gura plină.

Este bine aşa, serios.

— Când ai mâncat ultima oară? întrebă Katey, încruntată.

— Azi-dimineaţă. Sau ieri-seară? Nu ştiu câte ceasuri sunt acum.

Nici Katey nu ştia. Putea să crape de ziuă. Cu draperiile trase la ferestre, nu-şi dădea seama. O privi însă pe fată, îngrozită.

— Cum se poate ca părinţii tăi se poarte astfel cu tine? Cu ce ai greşit?

— Părinţii mei nu s-ar purta niciodată astfel cu mine, răspunse fata, pe un ton destul de ofensat, dar apoi se opri, pentru că zări în coş o plăcintă şi o înşfăcă înainte de a continua. Dacă vă referiţi la bărbatul şi la femeia din odaia cealaltă, nu i-am văzut niciodată până acum.

Lui Katey i se păru cu totul improbabil şi vru să-i spună asta, dar se opri. Copila era disperată de foame şi mânca tot ce-i cădea în mână. Dacă în încăperea de alături chiar erau părinţii ei, atunci ar fi meritat să fie împuşcaţi.

— Atunci, cum ai ajuns aici?

Fata se aşeză pe scaunul de lângă masă şi continuă să mănânce, mai încet de astă dată. Katey văzu că fata era deosebit de frumoasă. Părul de culoarea aramei avea şuviţe roşcate şi, deşi încâlcit, era curat şi strălucitor. Ochii fetei aveau o superbă nuanţă albastru-închis. Pe un obraz i se vedea o zgârietură. Costumul de călărie din catifea roz, cu care era îmbrăcată – deşi murdar, plin de praf şi cu ceva aninat de fustă care părea să fie o pânză de păianjen – nu era vechi. Materialul avea luciul ţesăturilor noi şi rochia îi venea ca turnată. Probabil că fusese făcută pe măsură, ceea ce însemna că fata era dintr-o familie înstărită.

Vocea subţire a fetei întrerupse gândurile lui Katey:

— Femeia m-a smuls de pe calul meu cel nou şi a zis că-mi taie beregata şi-mi azvârle trupul în tufişuri dacă scot vreun sunet. Nu ştiu de ce nu-mi amintesc ce s-a întâmplat

după aceea, dar, când mi-am revenit, eram legată pe podeaua unei trăsuri vechi. Şi pe urmă m-au dus pe sus în odaia aceea.

— Te-au răpit? exclamă Katey, cu sufletul la gură.

— Femeia a făcut-o. Bărbatul pare să fie văr cu mama mea şi îmi aduc aminte că odată ea mi-a vorbit despre un văr care i-a dat o mulţime de bătăi de cap, înainte să mă nasc eu. Însă nu el a fost cu idea de a mă aduce aici. El a vrut să mă ducă imediat înapoi la Londra. Se pare că îi era foarte frică de tata şi de ceea ce o să-i facă. Dar femeia a refuzat să-mi dea drumul. Vrea o grămadă de bani, pe care crede că o să-i obţină pe mine. Şi se pare că ea are ultimul cuvânt.

Katey începea să aibă ceva îndoieli, acum că aflase despre implicarea cuiva din familie. Acesta nu ar fi îngăduit ca fata să fie grav rănită, nu? Pe de altă parte, o ţinuseră legată şi nici măcar nu-i dăduseră să mănânce!

Privi iar către copilă, care îşi îndesa încă mâncarea în gură, şi îndoielile o părăsiră. Cum îndrăzneau să maltrateze copilul acesta!

— O să am grijă să ajungi acasă, zise Katey, zâmbind cu calm. Şi eu merg la Londra. O să plecăm mâine devreme…

— Te rog, n-am putea pleca acum? o întrerupse copila, cu o expresie de groază. Nu vreau să mă găsească iar. Când m-au legat de pat i-am auzit spunând că încuietoarea de la uşă e stricată, aşa că îşi vor da seama că m-a ajutat cineva să scap, că n-aş fi putut să o fac de una singură.

— Şi atunci o să caute prin preajmă, încheie Katey, încuviinţând din cap. Foarte bine, o să plecăm chiar acum.

Capitolul 4

Grace Hartford, camerista lui Katey, bombăni la ideea că trebuia să pornească la drum înainte de ivirea zorilor. Cunoştea bine năravul lui Katey de a înfrumuseţa întâmplări obişnuite transformându-le în poveşti dramatice şi nu crezuse o iotă din explicaţiile pe care aceasta i le dăduse despre motivul pentru care plecau atât de devreme de la han, însoţite de o fetiţă. Oare nu serviseră ele de escortă pentru nepoatele vecinilor, tot drumul până în Anglia? Oare hangiul din Scoţia n o rugase pe Katey să-l însoţească pe tânărul lui fiu până la Aberdeen, la mama băiatului, când auzise că ea merge într-acolo? Lumea nu avea nevoie decât să arunce o singură privire asupra lui Katey Tyler, iar ea, cu ochii ei mari şi verzi, cu gropiţele din obraji şi zâmbetul cuceritor, îi făcea pe loc să dobândească atâta încredere în ea, încât să-şi lase copiii pe mâna ei. Judith Malory, aşa cum spusese fata că o cheamă, era doar un copil care îi fusese dat lui Katey în grijă pentru o călătorie şi asta era tot, în ce o privea pe Grace.

Oamenii o plăceau pe Katey de îndată ce o întâlneau, dar ea nu prea înţelegea de ce. Nicio clipă nu se gândise că ar fi din cauza înfăţişării sale. Mama ei fusese frumoasă, cu părul ei negru ca tăciunele şi ochii verzi, de smarald. Katey cu ea semăna, dar nimeni nu făcuse caz de frumuseţea fetei când se mărise, aşa că nici ea nu îi dăduse importanţă. Dacă era după ea, camerista ei, cu bogăţia de pistrui şi părul roşu, numai bucle, arăta mult mai interesant decât ea.

Katey era destul de înaltă, avea un metru şaptezeci şi cinci. La moartea tatălui ei fata avea doar zece ani şi era deja la fel de înaltă ca şi el, iar după aceea continuase să se înalţe. Ajunsese cu vreo douăzeci de centimetri mai înaltă decât maică-sa. Adeline susţinea că, în privinţa înălţimii, fata semăna în partea ei, pentru că şi tatăl ei fusese un bărbat destul de înalt.

Acum Katey se gândea arareori la cât era de înaltă şi nu se simţea stânjenită decât atunci când era în preajma unui bărbat mai scund decât ea, însă asta nu se întâmpla prea des. Ceea ce o supăra mai tare decât înălţimea erau formele ei pline. Auzise bărbaţii comentând că era o fătucă pe cinste şi zdravănă. De atâtea ori îi surprinsese zgâindu-se la bustul ei amplu, chiar şi bătrânii din sat!

În afară de asta însă, Katey se simţise bine în micul cătun Gardener, pentru că fusese o fire deschisă şi mereu dornică să dea o mână de ajutor, dacă avea cineva nevoie de ea. Chiar şi necunoscuţii se simţeau atraşi de ea. Dacă se afla într-un grup de oameni, un trecător care avea nevoie de îndrumare o întreba tocmai pe ea, şi nici că i-ar fi băgat în seamă pe ceilalţi, chiar dacă nu fuseseră prea mulţi străini care să treacă prin cătunul lor.

Acelaşi lucru se putea spune şi despre vecinii ei din Gardener. Adeseori veneau la ea pentru că fata era uşor de abordat, prietenoasă, iar când nu putea să-i ajute ea însăşi, de obicei ştia pe cineva care putea. În plus, dădea puţină culoare vieţii lor cu poveştile pe care le spunea.

Katey nu era deloc surprinsă că Grace se gândise că şi de data asta era vorba doar de încă una dintre poveştile stăpânei sale. Cu cinci ani mai mare decât Katey, care abia de împlinise douăzeci şi doi de ani, Grace ajunsese în casa familiei Tyler în urmă cu zece ani şi devenise o menajeră şi prietenă de nepreţuit. Era însă încăpăţânată, şi de aceea Katey nici nu încercă să o convingă de contrariu. Se aşeză în trăsură, sprijinită de spătarul banchetei, savurând faptul că, de astă dată, senzaţionala ei istorisire chiar era adevărată.

Judith era totuşi surprinsă şi, imediat ce camerista se cuibări pe locul din faţa lor şi adormi, îi şopti lui Katey:

— De ce nu te-a crezut?

— Nu trebuie să vorbeşti în şoaptă, zise Katey. Are somnul adânc. Singurul fel în care o poţi trezi este s-o

zgâlţâi zdravăn. Nici chiar dacă răcneşti la ea nu se mişcă. Cât despre faptul că mi-a pus la îndoială vorbele, asta e o poveste în sine.

— Eu nu sunt obosită, zise Judith, parcă îndemnând-o să-i spună povestea.

— Foarte bine, răspunse Katey, cu un zâmbet. De unde să încep? Am crescut în târgul cel mai plicticos pe care ţi-l poţi închipui. Nici nu era un târg, de fapt, mai degrabă un cătun. Nu existau alte magazine în afara prăvăliei cu de toate pe care o deţine familia mea. Nu are nici han, nici tavernă. Aveam o singură croitoreasă, care lucra pe la cliente, şi un fermier care făcea şi pe tâmplarul şi vindea mobila pe care o făcea la el în hambar. A, şi mai aveam şi un măcelar, deşi nu era chiar măcelar, ci un vânător care păzea satul să nu năvălească sălbăticiunile pe uliţe.

Cu ochii larg deschişi şi plină de curiozitate, Judith întrebă:

— Erau animale pe uliţele satului?

— A, da. Nu erau chiar periculoase, înţelegi, deşi într-un an un elan a rupt gardul doamnei Pellum. Probabil că ar fi plecat liniştit, dacă ea nu încerca să îl alunge cu măturoiul. Dar un cătun nu poate să fie mai mic decât era Gardener. Dacă avea cineva nevoie de doctor sau de un avocat, trebuia să bată drumul până la Danbury, la treizeci de kilometri de sat. La noi n-a mai venit nicio familie nouă, iar copiii plecau de îndată ce ajungeau destul de mari ca să o poată face.

— Şi tu tot aşa ai făcut? întrebă Judith. Ai plecat, la fel ca şi ceilalţi copii?

— Nu aşa de repede pe cât mi-aş fi dorit. Vezi tu, mama locuieşte acolo şi nu m-am gândit niciodată să plec fără ea. După ce tata a murit, nu i-am mai rămas decât eu. Adică, mai avea rude, dar familia ei a dezmoştenit-o aşa că nu mai făcea parte din familie.

— De ce au făcut asta?

Katey ridică din umeri.

— Dacă e să mă iau după ce-am auzit de la ea, erau nişte aristocraţi plini de bani şi foarte preocupaţi de diferenţele de clasă. Au refuzat să o lase să se mărite cu tata doar pentru că el era american. Mă rog, poate şi pentru că era negustor. „Ocupat cu comerţul” spunea mama. Dar se pare că şi la asta aveau de obiectat.

Judith nu fu deloc surprinsă.

— E un snobism obişnuit printre cei de viţă nobilă. Mulţi dintre ei tratează cu dispreţ pe oricine se ocupă cu comerţul.

— Chiar aşa? Păi, mie mi se pare o atitudine îngrozitor de plină de prejudecăţi. Dacă tata n-ar fi fost proprietarul unui magazin, n-ar fi ajuns niciodată în Anglia şi n-ar fi cunoscut-o pe mama mea şi, imaginează-ţi, atunci eu nu m-aş mai fi născut!

Judith îi aruncă o privire care spunea clar, „Te rog, nu-mi vorbi ca şi cum aş fi un copil”. Katey izbucni în râs. Copila chiar părea cu mult mai matură decât vârsta ei.

— Tatăl tău venise aici ca să deschidă un magazin? întrebă Judith.

— Nu, mă îndoiesc să-i fi trecut aşa ceva prin minte. Vezi tu, acasă avea toţi furnizorii de care avea nevoie pentru magazinul lui, în târgul din apropiere, DANBURY, dar nu vindea nimic interesant, doar cele necesare şi produse ale fermierilor locali. A venit aici, în Anglia, să vadă dacă nu găseşte produse mai exotice pe care să le vândă şi, în schimb, a găsit-o pe mama. Aşa că au fugit împreună, mama s-ar putea spune că a rupt toate punţile şi nu şi-a mai revăzut niciodată familia din Anglia.

— Mi s-a părut mie că îţi recunosc accentul, zise Judith, zâmbind. Acum am şi eu rude în America. Dar de ce mama ta nu s-a întors în Anglia după ce a murit tatăl tău?

Katey îşi înăbuşi un oftat. Asta şi-ar fi dorit şi ea de la

mama ei, şi deschisese subiectul cel puţin o dată pe an în ultimii doisprezece ani, de când murise tatăl ei. Adeline Tyler îşi dispreţuia însă familia, pentru că îi întorsese spatele, şi refuzase categoric să mai pună vreodată piciorul în Anglia. În plus, preluase gestiunea magazinului şi chiar îi plăcea munca pe care o făcea. Era ca o palmă în plus dată celor din familia Millard, rudele ei engleze, faptul că se ocupa ea însăşi cu comerţul. Nu că familia ar fi aflat asta, pentru că ea nu păstrase legătura cu niciunul dintre ei, dar părea să exulte în tăcere.

Katey continuă să-i povestească fetiţei curioase, aşezate în faţa ei:

— Când familia mamei a dezmoştenit-o, într-un fel i-a dezmoştenit şi ea pe ei. Şi cred că dispreţuia Anglia din cauza asta.

— Dar ce legătură are asta cu camerista care nu crede ce i-ai spus?

Katey chicoti. Crezuse că fata uitase de asta, dar cum nu era aşa, Katey o întrebă, la rândul ei:

— Ţi s-a întâmplat vreodată să fii aşa de plictisită că zilele se scurg una după alta, fără să-ţi lase vreo amintire care să merite păstrată?

— Niciodată, răspunse Judith fără să stea pe gânduri.

— Atunci ai fost foarte norocoasă, pentru că aşa a fost viaţa mea cât am crescut în Gardener. Nici nu am fost singura care se trezea în fiecare dimineaţă fără să se aştepte la ceva special. Sătenii rămaşi erau toţi în vârstă şi cu toţii duceau o viaţă complet monotonă. Asta nu părea să-i deranjeze, dar dacă se întâmpla totuşi ceva interesant, se bucurau să afle despre acel lucru. Aşa că din când în când, le ofeream ceva interesant de care să se bucure.

— Îi minţeai?

Kate îi făcu semn cu ochiul. Copila nu era doar frumoasă, ci şi inteligentă şi mult prea perspicace. Deşi n-ar fi visat măcar să discute astfel de lucruri cu o persoană

străină, Katey se simţea neobişnuit de apropiată de fetiţă, probabil pentru că împărtăşiseră împreună prima aventură adevărată din marele ei turneu.

— Ferească sfântu', nu m-am gândit niciodată la ele ca la nişte minciuni. Am făcut doar apel la nişte mici scorneli, înfloriturі, de fapt, despre lucruri la care s-a întâmplat să fiu martoră. De exemplu, când am văzut pisica doamnei Cartley în vârful acoperişului casei sale, vecină cu noi, mi s-a părut că mâţa e înţepenită acolo, prea speriată ca să mai coboare. Mie îmi sunt dragi animalele şi nu aveam de gând să o las acolo. Mai ştiam şi că familia Cartley nu era acasă, pentru că plecaseră în dimineaţa aceea să o viziteze pe fiica lor din Danbury şi nu aveau să se întoarcă decât peste câteva ore. Aşa că m-am dus la ei şi m-am căţărat pe spalierul cu trandafiri al doamnei Cartley, să ajung pe acoperiş, dar când am ajuns eu acolo, pisica dispăruse!

— A avut curajul să sară jos?

— Nu, zise Katey, chicotind. A coborât tot aşa cum urcase, pe o scară! Eu uitasem că domnul Cartley îşi reparase acoperişul la începutul acelei săptămâni. Lăsase scara sprijinită în spatele casei. Distracţia se încheiase şi nici măcar nu fusese cine ştie ce distracţie. Aşa că în loc să-i povestesc mai apoi doamnei Cartley despre asta, i-am zis că pisica se urcase pe acoperişul nostru, care era mult mai înalt, căci casa noastră avea două etaje, şi că fata noastră în casă şi-a riscat viaţa şi s-a urcat în vechiul stejar de lângă casă, în încercarea de a o salva. Grace a ajuns eroina din luna aceea, lucru care n-a deranjat-o câtuşi de puţin, şi a devenit un subiect de discuţii pentru toată lumea, în locul prognozei meteo.

— E ca atunci când vărul meu Derek a pretins că peştele pe care l-a prins în vara asta avea mai bine de jumătate de metru, dar nevastă-sa ne-a spus mai târziu că nu a avut decât cincisprezece centimetri. Era mai

interesant să auzi că a fost un peşte mare, dar sigur a fost mai amuzant când am aflat că nici măcar nu a fost suficient de mare ca să-l păstreze. Aşadar, acesta e soiul de poveşti pe care le spui?

— Asemănătoare, dar nu chiar la fel. Vezi tu, eram cam de vârsta ta când am început să devin „creativă” uneori atunci când descriam ceea ce vedeam sau făceam. În anul acela am suferit o mare dezamăgire. Credeam că voi merge la şcoală în DANBURY, unde puteam în fine să cunosc alţi copii de vârsta mea, chiar dacă asta ar fi însemnat două călătorii lungi cu poneiul în fiecare zi, dus şi întors. Dar în anul de dinainte, un bătrân dascăl a ieşit la pensie şi s-a stabilit la Gardener, aşa că mama a reuşit să-l convingă să-mi devină profesor. Aşa că atunci când am văzut că un străin fură roşiile mamei din grădina noastră din spatele casei, în timp ce eu o ajutam să facă biscuiţi pentru cină, n-am făcut decât să mă uit, gândindu-mă că dacă era destul de flămând ca să le fure atunci nu avea decât. Când mama s-a întors însă în bucătărie m-am gândit totuşi că s-ar putea să dea vina pe mine pentru lipsa roşiilor, căci ştia că sunt supărată pe ea că mă ţinuse acasă. Aşa că i-am spus că am pus pe fugă un hoţ, alergându-l cu făcăleţul pe care îl foloseam.

— O ajutai în bucătărie? se miră Judith. Mi-ar plăcea să pot face şi eu astfel, dar bucătăreasa noastră îmi dă câte o prăjitură şi îmi spune să o şterg de-acolo.

Pe Katey o amuza că fetiţa era mai interesată de bucătărie decât de hoţ.

— Nu aveam decât o singură fată în casă, pe Grace, răspunse Katey, făcând semn din cap spre tovarăşa lor adormită. Aşa că puneam cu toţii umărul la treburile casnice.

— Mama ta chiar ar fi observat lipsa câtorva roşii? întrebă fetiţa.

— A, da, ştia exact câte roşii erau pe vrejurile ei şi

exact cât de multe erau gata să fie culese. Îşi iubea grădina. Şi eu, dacă stau să mă gândesc bine. Mi-am petrecut multe ceasuri împreună cu mama în grădina din spate.

Copila nu observă melancolia care se strecurase în vocea lui Katey odată cu acele amintiri. Vai, cât de mult îi lipsea mama ei. Ce accident stupid îi curmase viaţa cu o iarnă în urmă. Alunecase pe o mică porţiune de gheaţă.

Lângă ea, Judith oftă.

— Asta e încă un lucru pe care nu-l avem… grădinile de legume. Unchiul meu Jackson are o grămadă de clădiri la Haverston, domeniul lui de la ţară, doar pentru a cultiva chestii în interior, tot anul. Grădinile de la casa noastră din oraş nu au decât flori. Bucătăreasa cumpără toate alimentele de la piaţa de legume.

Era ciudat cum un copil putea să fie invidios pentru corvezile zilnice din casă, în timp ce altul ar putea să le considere o pacoste, iar un al treilea drept un motiv de a sparge monotonia.

— Aşadar, ai minţit-o pe mama ta? întrebă copila, fără ocoliş.

Auzind o astfel de formulare, Katey roşi.

— A trebuit să-i spun despre hoţ. El a fost foarte real. Pur şi simplu nu am vrut să ştie că am stat aşa şi nu am încercat să-l opresc. Dar în sat s-a făcut atâta vâlvă, că bărbaţii au mers zile întregi în căutarea acelui hoţ. Au avut despre ce să vorbească timp de o jumătate de an. Ar fi trebuit să vezi cum li s-a înviorat viaţa, dacă înţelegi ce vreau să spun. Chiar dacă mama m-a certat zdravăn pentru că mi-am riscat viaţa şi m-a avertizat să nu mai încerc niciodată ceva atât de prostesc, am mai învăţat şi altceva din acel incident. Am învăţat cum să înlătur plictiseala din vieţile noastre, chiar dacă pentru scurt timp.

— Deci aveai obiceiul de a înflori evenimentele la care erai martoră? întrebă Judith.

— Da, a căpătat obiceiul de a crea ceva captivant din te miri ce, interveni Grace de pe locul de vizavi, ridicându-se în capul oaselor şi căscând.

— Nu prea des, îi zise Katey cameristei.

— Destul de des ca să facă din mine eroina satului, bombăni aceasta.

— Ţi-a plăcut să fii eroină. Păi, tot satul a plâns când ai plecat. Mie abia dacă mi-au zis la revedere.

Grace chicoti.

— Bine, partea aia mi-a plăcut.

— Nu-mi pot imagina cum ar putea să fie… să nu ai ceva palpitant de făcut tot timpul, observă Judith. În familia mea se întâmplă mereu ceva interesant. Păi, doar luna trecută, unchiul meu James şi mătuşa George au pornit pe mare să vâneze nişte piraţi. Şi la sfârşitul verii, vărul meu Jeremy s-a însurat cu o hoaţă, care s-a dovedit a fi fiica dispărută a unei baronese.

Kate clipi. Până şi Grace se uită neîncrezătoare, apoi îşi dădu ochii peste cap şi privi spre Katey ca şi cum ar fi vrut să spună „Fătuca ţi-a luat proastele obiceiuri aşa de repede?” Într-adevăr, părea că fata aplica propriile ei înfloriturі.

Katey era gata să izbucnească în râs, dar Judith adăugă:

— Ai venit aici să-ţi cunoşti rudele din Anglia?

Katey amuţi. Era un subiect pe care nu voia să-l discute. Pe drumul încoace avusese exact această intenţie şi chiar era nerăbdătoare să o facă. După ce sosise în Anglia se dusese direct în Havers Town, care, după spusele mamei ei, era oraşul cel mai apropiat de domeniul din Gloucestershire al familiei Millard. Însă odată ajunsă acolo, se răzgândise brusc.

— Aşa a fost, îi răspunse Grace fetei. Doar că n-a avut curajul să le bată la uşă şi în schimb a şters-o spre Scoţia.

— Nu de asta am venit aici, interveni Katey, iritată de

camerista ei prea vorbăreaţă. Era doar ceva ce puteam să facem cât timp suntem aici, iar acum e ceva ce se poate face şi cu altă ocazie… sau, poate, niciodată. Probabil că ei nici nu au habar de existenţa mea. În plus, oricum plănuisem să dăm o raită prin Scoţia.

— Cum să nu vrei să-ţi cunoşti familia? întrebă Judith, surprinsă.

— Au dezmoştenit-o pe mama. N-am înţeles niciodată cum au putut să nu mai vrea să aibă de a face cu propriul lor copil. A fost o mare răutate şi nu sunt convinsă că vreau să stabilesc vreo legătură cu astfel de oameni.

Judith încuviinţă din cap. Cu ochii pe fereastră, Grace comentă deodată:

— Cred că ar fi înţelept să vă ţineţi bine. Din spate vine pe drum o trăsură mânată nebuneşte şi dacă domnul Davis nu a observat-o, s-ar putea să nu se dea deoparte la timp ca să evite o ciocnire.

Judith aruncă o privire furişă pe fereastră şi păli.

— Ea e! Femeia care m-a răpit mână trăsura.

— Povestea lui Katey a fost deci adevărată? se minună Grace, privind încă spre Katey şi Judith.

— Da, pe de-antregul, răspunse Katey.

— Păi, se pare că încetineşte, zise Grace, cu ochii pe trăsura care se apropia. Presupun că ar vrea să schimbe o vorbă cu noi.

Katey strânse din buze.

— Şi eu aş vrea să-i spun vreo două vorbe, dar va trebui să mă abţin şi să nu-i spun ce cred. E mai important să ducem copila acasă, la familia ei. Lasă-te pe vine, îi spuse apoi fetei, ca să nu te vadă dacă încearcă să se uite pe geam. Şi nu-ţi face griji. N-o să-i permitem să se mai apropie de tine.

Capitolul 5

Boyd nu-l mai văzuse niciodată pe Sir Anthony Malory atât de supărat pe cât fusese cu o zi înainte în Hyde Park. Când îl găsise, omul era pe jumătate smintit de grijă. Dar se aşteptase la asta, pentru că mai mulţi servitori de-ai lui Anthony, pe care îi depăşise pe drum, îi spuseseră cât de îngrozit era. Găsiseră calul fiicei sale exact în partea opusă a parcului şi se temeau că ea zace pe undeva, prin tufişuri, rănită, cu membrele rupte… sau moartă.

Malory nici nu-i lăsase răgazul să-i spună că avea veşti. Îl trăsese practic jos de pe cal când acesta se apropiase de el şi-l săltase în sus de pe sol, ţinându-l de revere şi scuturându-l. Malory era cu cincisprezece centimetri mai înalt decât Boyd, aşa că era complet capabil să facă mişcarea asta.

— Unde e armata pe care se presupunea că o s-o aduci cu tine? răcnise el la Boyd. Ştiu al dracului de bine că frate-meu are cel puţin vreo şase servitori în serviciul său.

De obicei, Boyd nu suporta să fie agresat astfel şi ar fi sărit deja la bătaie. Era un obicei prost, pe care îl căpătase ca urmare a faptului că era cel mai mic dintre cei cinci fraţi şi arareori ajungea să-l dovedească pe vreunul dintre ei – dacă nu-şi folosea pumnii. Dar îi era milă de omul acesta şi ştia cum era să fii înnebunit de grijă din pricina unui membru al familiei tale. Faptul că fratele lui Anthony, James, fusese răspunzător de îngrijorarea lui Boyd pentru Georgina era de mult un lucru iertat. În mare parte.

Dar pentru că înţelegea prin ce trecea omul, Boyd nu încercase să-i explice, ci pur şi simplu îi vârâse biletul sub nas. Reuşise să nu cadă grămadă atunci când Anthony îi dăduse brusc drumul. Apoi îl privise precaut, în timp ce acesta citea biletul.

Deodată, Anthony încetase să mai strige şi asupra lui se coborâse o stare ciudată de calm. Mă rog, nu chiar atât

de ciudată. În vreme ce majoritatea celor din familia Anderson deveneau gălăgioşi atunci când se înfuriau, neamul Malory avea tendinţa să reacţioneze exact pe dos. Când deveneau tăcuţi, era momentul să te îngrijorezi.

— Bani? zisese Anthony, privind pe deasupra biletului. Au speriat-o pe fiica mea şi m-au scos din minţi pentru bani? Pot să ia toţi afurisiţii de bani pe care şi-i doresc, dar în schimb eu o să le jupoi pielea.

Aceasta fusese cea dintâi reacţie a lui Anthony la citirea biletului. Dar asta se întâmplase cu o zi înainte. Îi luase tot restul zilei ca s-o facă pe soţia lui să se oprească din plâns, asigurând-o că Judith nu va păţi nimic, acum că ştiau că nu căzuse de pe cal şi nici nu se rănise grav. Dar erau cu nervii întinşi la maximum, aşteptând să sosească următorul mesaj din partea răpitorilor, iar Boyd se hotărâse să îl aştepte acasă la Anthony.

— Aş prefera ca nepoata mea, Jacqueline, să nu afle despre toate astea, explică Boyd, până când fiica ta nu ajunge în siguranţă înapoi acasă, şi decât să o mint, mai bine o evit. Aşa că, n-ai vrea să mă găzduieşti peste noapte?

Anthony era deja pe cale să devină tot mai afumat – era felul lui de a face faţă tensiunii aşteptării. Sărise peste cină, pentru că nu-i stătea capul la mâncare. Nici lui Boyd, de altfel, şi când în salon se mai aduseră alte câteva sticle, înşfăcă una pentru sine. Nu mai ajunse până la etaj, într-un pat. Leşină pe una dintre cele câteva sofale din salonul lui Sir Anthony. A doua zi dimineaţă, nişte voci îl treziră dintr-un vis frumos – despre ea.

Momentele de visare erau singurele în care se gândea la Katey Tyler într-un mod plăcut, iar visul acesta fusese mai degrabă liniştitor, decât pasional. Era într-un câmp de margarete din preajma casei sale din Connecticut. Acolo găsise odată o căprioară rănită. În visul lui, găsise un pescăruş, o pasăre pe care acum o asocia întotdeauna cu

Katey. Se aplecase să îl examineze, când o zărise apropiindu-se încet de el, îmbrăcată în roz şi liliachiu, cu soarele strălucind în jurul ei.

Pe unul din braţe ţinea un iepuraş şi pe umăr avea o veveriţă. Veveriţele pot fi agresive, dar ştia că aceasta n-o să-i facă niciun rău. Mila pe care ea le-o arăta animalelor a fost primul lucru care îl impresionase.

Visul lui trecea rapid de la o scenă la alta, fără noimă sau rost, şi acum stăteau întinşi în câmpul acela, unul lângă celălalt, ţinându-se de mână. Îl copleşea o pace profundă pentru că ea era a lui, indiferent pentru cât de puţin timp. Katey se aplecă spre el. Cu soarele în spate, Boyd abia dacă îi putea vedea faţa, dar îi simţi buzele moi, lipindu-se de obrazul lui.

Dacă ar fi continuat, visul s-ar fi transformat poate într-unul senzual. Visele lui erau de obicei fierbinţi şi pasionale când apărea şi Katey în ele – şi apărea prea des. Când era treaz, gândul la ea îl frustra, pentru că ea îi era interzisă – era o femeie măritată. Şi îşi dorea al naibii de tare ca ea să nu-i mai apară în gânduri şi vise.

Cu o lună şi jumătate în urmă, în timpul călătoriei, prezenţa ei îl silise să trăiască două săptămâni lungi şi pline de dorinţă. Katey n-avea habar cât de mult o dorise. Dar pentru că era deja măritată şi se pregătea bucuroasă să-şi reîntâlnească soţul, Boyd se ţinuse deoparte. Acesta fusese unul dintre cele mai dificile lucruri pe care le făcuse vreodată şi se dăduse peste cap numai ca să nu o întâlnească. Lucru deloc uşor, atunci când eşti la bordul unei corăbii. Chiar dacă nu se aştepta s-o mai vadă vreodată, pur şi simplu nu putea s-o uite. Fusese atât de puternic atras de ea – de personalitatea ei, de chipul ei frumos, de surâs, de trupul ei voluptuos…

Vocea lui Jeremy Malory îi spulberă visul şi-l trezi. Fiul cel mare al lui Anthony, Jeremy, avea părul negru şi ochii de un albastru cobalt, aşa cum doar puţini dintre cei din

familia Malory aveau. Nu semăna deloc cu tatăl său, care era blond cu ochii verzi, dar era leit unchiului său Anthony – ceea ce reprezenta o sursă de amuzament pentru cea mai mare parte a familiei.

— Eu şi Danny am revenit acasă azi-dimineaţă, din voiajul de nuntă, îi explică tânărul. Îţi imaginezi surpriza mea, când majordomul m-a tras imediat deoparte – nu voia să o sperie pe nevastă-mea – şi mi-a zis că ieri-seară mi-a rechiziţionat toată casa. Apoi mi-a dat asta. A fost lăsată pe scările noastre de la intrare, sub o piatră zdravănă ca să nu o ia vântul.

„Asta” era un bilet pe care Jeremy i-l întinse lui Anthony. Se părea că aşteptarea lua sfârşit.

— Iar a fost lăsată la adresa greşită? ghici Boyd în timp ce se ridică şi se întinse, ca să alunge somnul. E clar că oameni ăştia nu-ţi cunosc prea bine familia.

— ’Neaţa, yankeule, îl salută Jeremy. Dacă ne ştiau bine familia n-ar fi făcut niciodată asta.

— Corect, fu Boyd de acord.

Familia Malory nu era doar foarte numeroasă, ci şi foarte bogată şi foarte nobilă. Cei doi fraţi mai mici, James şi Anthony, fuseseră nişte rebeli în tinereţe; nu pierduseră niciun duel, fie că era cu pumnii sau cu pistolul, aşa că erau cunoscuţi ca fiind destul de periculoşi. În concluzie, nu te luai de un Malory fără să ajungi să regreţi amarnic acest lucru.

Anthony nu le dădu niciun fel de atenţie celor doi bărbaţi mai tineri cât timp se uită peste bilet, apoi îl azvârli pe masă în dreptul lui Boyd.

— Mâine? Chiar nu cred că sunt în stare să adun o avere astăzi! Dacă e nevoie, îmi trag bancherul din pat de picioare.

Boyd luă biletul. Era mult mai detaliat decât primul. Se menţiona locul, ora, data şi, la sfârşit, faptul că banii trebuiau să fie livraţi de un membru al familiei şi că

Anthony nu trebuia să se implice sau să se apropie măcar de locul unde urma să se facă schimbul. De două ori se sublimase acest lucru. Poate că nu cunoşteau prea bine familia, dar se părea că pe Anthony Malory îl cunoşteau. Erau multe greşeli de ortografie, deşi nu era neapărat un fapt semnificativ.

— Măcar ştii câţi bani vor? îl întrebă Jeremy pe unchiul lui.

— O avere înseamnă o avere. Nu pun niciun preţ pe viaţa fiicei mele.

— Aşa e, încuviinţa Jeremy, dând din cap. Pe cine trimiţi să facă schimbul?

— Mă duc eu, se oferi Boyd pe dată.

Ei îl ignorară sau poate că nu-l auziră. Îşi drese glasul ca să repete mai tare, când interveni Anthony:

— L-aş fi trimis pe Derek, dar săptămâna asta e plecat la Haverston, să-şi vadă tatăl.

— Dar unchiul Edward? propuse Jeremy.

— Nu, fratele meu e în nord, cu afaceri.

— Nu există niciun motiv pentru care să nu… încercă Boyd din nou, dar fu din nou ignorat.

— Presupun că aş putea trimite după Derek. Este timp suficient să ajungă înapoi la Londra înainte să se lase noaptea.

— Nu este nevoie, interveni Jeremy. Mă duc eu.

Anthony pufni şi se răsti la nepotul său:

— De la distanţă, semeni bine cu mine. Nu te duci.

Jeremy scrâşni din dinţi, apoi spuse:

— Ei, la naiba, unde e taică-meu când e…

Boyd se ridică enervat şi-i întrerupse, de astă dată cu vocea ridicată.

— A auzit vreunul din voi ce-am spus? Sunt perfect capabil să mă descurc în situaţia asta.

— Nu te supăra, yankeule, dar am auzit că te înfierbânţi niţel cam tare.

— Cum în ultimele câteva minute am fost provocat de câteva ori şi nu mi-am pierdut cumpătul, asta vorbeşte de la sine, nu-i aşa? În plus, am ajuns să o îndrăgesc foarte mult pe fiica ta de când am grijă de Jack.

— Tocmai i-a spus Jack surorii mele? întrebă Jeremy, săltând o sprânceană. Chiar dacă tu şi toţi fraţii tăi au urât numele pe care i l-a dat tata?

— Nu, noi îl urâm doar pe tatăl tău, zise Boyd, cu un surâs crispat, cu buzele strânse.

Jeremy chicoti. Dar Boyd nu era amuzat.

— Uite ce e, Anthony, oi fi eu cel mai tânăr dintre fraţii Anderson, dar am treizeci şi patru de ani şi chiar fratele tău a avut încredere să mi-o lase fiica lui în grijă. În biletul ăla scrie că nu poţi să faci chiar tu schimbul, şi sunt convins că n-ai de gând să o laşi pe soţia ta să meargă sau să încredinţezi acest lucru unui servitor ori cuiva pe care nu-l cunoşti personal. Iar restul familiei tale pare că este plecată din oraş. Aşa că mă ofer eu. Oricât de mult mi-ar plăcea să-mi sprijin pumnii în faţa celui care a răpit-o pe copilă – şi după aceea o să fiu bucuros să te ajut să le dai de urmă cred că lucrul cel mai important este să o aducem mai întâi pe Judith acasă cu bine.

Jeremy arătă spre biletul pe care Boyd îl aşezase la loc pe masă.

— Punctul de întâlnire este prima răscruce din sudul oraşului Northampton. Ştii măcar unde este Northampton?

— Nu, dar până şi noi, yankeii, ştim să urmăm indicaţiile, răspunse Boyd sec.

Capitolul 6

Imediat ce Judith se ascunse sub o pătură pe podea, Katey opri trăsura ca să o lase pe femeie să treacă. Nu că ar fi avut de ales. În efortul de-a le face să oprească, trăsura femeii aproape că le scosese în afara drumului. Apoi coborî de pe capra vizitiului şi se apropie de ele, cu hainele bătute de vânt şi un aer sălbatic, cerându-le pe un ton amenințător să le percheziţioneze trăsura.

— Nu prea cred, îi răspunse Katey, indignată, prin fereastra pe care o deschiseseră. Aproape că ai provocat un accident! Dacă încerci să ne jefuieşti, te previn că ţin în mână un pistol chiar în această clipă.

Nu era adevărat că avea un pistol, dar ar fi trebuit să aibă, iar acum era hotărâtă să-şi cumpere unul din primul oraş în care ajungeau.

Apucă totuşi mânerul portierei, în caz că sălbatica ar fi încercat să tragă de ea ca s-o deschidă. Se pare însă că aceasta o crezuse în privinţa pistolului şi renunţase repede la atitudinea amenințătoare. În schimb, începu să se văicărească, plângându-se de o fiică nerecunoscătoare, rebelă şi mincinoasă, cu părul arămiu şi ochii albaştri, care fugise de acasă. Şi ca să le facă se îndoiască de cele spuse de copilă, *dacă o* ajutau cumva să fugă, adăugă:

— Inventează nişte poveşti formidabile, aşa să ştiţi. Nici io însămi nu ştiu când s-o crez. Ăţi văz’t-o cumva?

Katey tocmai se întorsese din Scoţia, aşa că recunoscu destul de uşor accentul femeii. Mai târziu avea să râdă despre cum mama ei ar fi putut de multe ori să spună acelaşi lucru despre ea.

Grace îi şopti chiar din spate:

— Parcă ai fi tu, nu-i aşa?

Încă prea furioasă ca să se amuze, Katey n-o băga în seamă pe cameristă. Evident, femeii nu-i trecuse prin cap că, dacă fata era la ele, ar fi ştiut că ea minte când spunea că era mama copilului, pur şi simplu pentru că accentul

copilei nu era câtuşi de puţin scoţian.

În încercarea de a le scoate mai repede din situaţia aceea, Grace îşi scoase nasul pe fereastră şi-i spuse femeii:

— Noi n-am văzut niciun copil, dar îţi dorim succes în căutările tale. Domnule Davis, dă-i drumul! strigă ea apoi către vizitiu.

Ajunse câţiva kilometri mai departe, Grace se uită din nou pe geam şi zise:

— Trebuia să nu mă bag. M-a recunoscut.

— De unde?

— De la han. Ne-am intersectat aseară pe coridor. Eu coborâsem să văd dacă nu găsesc ceva de mâncare la bucătărie. Nu voiam să te deranjez şi să vin după coşul cu de-ale gurii, în caz că dormeai deja. Acolo, pe drum, am văzut în privirea ei că e puţin bănuitoare. Şi-a dat seama că am stat la acelaşi han cu ea noaptea trecută. Şi nu are de gând să plece.

Katey se încruntă şi se aplecă peste fereastră să privească înapoi, pe urmă suspină.

— Ferească sfântul, ne urmăreşte încă? Lucrurile ne cam scapă din mână, nu?

Grace ridică din umeri, apoi zâmbi.

— Nu-mi fac griji din pricina asta. E singură. Dacă ar fi fost cu ea şi bărbatul acela despre care ziceai că e tovarăşul eu de călătorie, atunci l-a ascuns tare bine. Iar noi îl avem pe domnul Davis. Îl plăteşti destul de bine ca să-şi mişte fundu’ şi să se ocupe de probleme de soiul acesta. Ce poate să facă femeia aia?

— Eu nu mi-aş pune mare nădejde în ajutorul domnului Davis, zise Katey, lăsându-se pe spătarul banchetei. Când l-am angajat cu tot cu trăsura lui, m-a prevenit că dacă am nevoie de gărzi trebuie să-mi angajez unele. El nu e genul viteaz. Nu l-a deranjat să doarmă printre cufere, dar m-am întrebat nu o dată dacă ar fi încercat cu adevărat să-l oprească pe cel care ar fi vrut să

le fure.

— Faptul că a dormit lângă ele a fost suficient ca să-i descurajeze pe hoţi să-şi bage nasul.

— Probabil că da, dar o să mă asigur că avem o pază adevărată, înainte de a trece pe continent. Pentru asta cred că o să cumpăr propria noastră trăsură înainte de a porni spre Franţa.

— Mă bucur că începi să te obişnuieşti cu faptul că eşti bogată, chicoti Grace.

Katey roşi uşor. Îi luase ceva timp până s-a obişnuise cu bogăţia. Familia ei dusese o viaţă destul de confortabilă, dar faptul că deţineau singurul magazin dintr-un cătun cu siguranţă nu îi făcuse bogaţi. Mama ei nu pomenise niciodată despre moştenirea pe care o primise de la tatăl ei, care murise la scurtă vreme după ce ea plecase din Anglia, înainte de a avea timp să o scoată din testament. Nu se aşteptase la banii lui şi nici nu îi dorise, aşa că nu se atinsese niciodată de ei.

Katey nu aflase despre această moştenire decât după ce mama ei murise. Era încă în stare de şoc, după moartea lui Adeline, când venise la ea avocatul din Danbury ca să-i spună despre marea sumă de bani care stătuse nefolosită în toţi acei ani. Adâncită în doliu, lui Katey pur şi simplu nu îi păsase. Apoi însă, doamna Pellum, vecina lor, luase în grijă două nepoate mici, ai căror părinţi muriseră, şi începuse să caute disperată pe cineva care să le însoţească până în Anglia, susţinând că ea era prea bătrână ca să mai crească nişte copii mici, pe când sora ei mai mică, de acolo, ar fi bucuroasă se le primească.

Acela a fost momentul când Katey şi-a dat seama că nu mai avea de ce să rămână în Gardener. A fost de acord să le însoţească pe nepoţelele doamnei Pellum, în vârstă de trei şi patru ani, până în Anglia. Cum Katey nu avea de gând să se mai întoarcă vreodată în Gardener, îşi vânduse cele mai multe dintre lucruri, inclusiv magazinul şi casa. În

afară de haine nu mai pusese în bagajele pe care le luase cu ea decât câteva mici obiecte care să-i aducă aminte de mama ei.

Îşi luase rămas-bun de la toţi. Chiar dacă îi iubea pe mulţi dintre vecinii ei din Gardener, nu era deosebit de apropiată de niciunul. Dacă Grace, camerista ei, nu ar fi fost de acord să plece cu ea în străinătate, aceasta ar fi fost singura persoană din sat care i-ar fi lipsit îngrozitor de tare lui Katey.

Judith le ascultă fără să le întrerupă, dar aşa cum fac de obicei copiii, se legă de una dintre remarcile celor două şi întrebă:

— Nu rămâi în Anglia?

— Doamne fereşte, nu. Aici a fost doar începutul marelui tur pe care o să-l facem. În continuare o să ne îmbarcăm spre Franţa şi, dacă mă gândesc bine, probabil ar trebui să aştept până ajungem acolo ca să cumpăr o trăsură, să nu fim nevoite să o transportăm şi pe ea până acolo.

— Să nu faci asta, zise Judith. Trăsurile franţuzeşti sunt frumoase, dar nu sunt confortabile. Dacă ai de gând să călătoreşti pe distanţe lungi, o să vrei o trăsură englezească.

— Şi de unde ştii tu chestii din astea, copilă? o întrebă Grace, chicotind.

— Mama a comandat una, şi într-o săptămână a ajuns la concluzia că e atât de incomodă, că i-a trimis-o unchiului meu Jason ca să o folosească drept ornament într-una din grădinile lui. Taică-meu a râs de n-a mai putut pe seama asta, şi mama a fost foarte supărară pe el. E un subiect de veşnică nemulţumire pentru ea că nu are pe ce să-şi cheltuiască propriii bani, pentru că tata îi cumpără tot ce şi-ar putea ea dori.

— Dar el de ce s-a amuzat, dacă ea nu a păstrat trăsura? întrebă Katey.

— Lui i s-a părut foarte amuzant că până la urmă a ajuns să fie o decoraţiune de grădină aşa de scumpă!

Katey îi zâmbi fetiţei.

— Ei, sunt sigură că nu toate trăsurile franţuzeşti sunt la fel de inconfortabile precum cea a mamei tale, dar îţi mulţumesc pentru că m-ai prevenit.

Odată rostit cuvântul *prevenit,* copila se simţi îmboldită să mai lanseze un semnal.

— Femeia aceea ar fi putut să fie înarmată.

Expresia lui Katey deveni din nou serioasă.

— Ştiu. Dar în curând voi avea şi eu o armă, îndată ce ajungem în oraşul următor. Probabil că şi ţie ţi s-a făcut iarăşi foame. Să sperăm că „urmăritoarea” noastră a luat-o pe alt drum şi că ne putem opri să luăm micul dejun.

Se opriră într-adevăr în oraşul următor şi, când Katey reveni la trăsură cu un mic pistol ascuns în săculeţ, ştia deja că sunt spionate.

— Se crede isteaţă, crede că noi nu ştim că e acolo, zise Grace, când Katey se afla deja lângă ele. Dar sigur e cu ochii pe noi.

Katey se aşeză şi apoi se uită peste drum, la trăsura veche şi la femeia care stătea ascunsă după ea, încercând să treacă neobservată, în timp ce trăgea cu ochiul în jur.

— Ar trebui să o luăm pur şi simplu la întrebări.

— Să nu faceţi asta! zise Judith, alarmată. N-aş suporta să fii rănită din pricina mea.

Katey se gândi o clipă, apoi zise:

— Sunt îngrijorată că s-ar putea să ne oprească din nou, pe o porţiune pustie de drum, şi să facă un lucru mult mai nesăbuit.

Într-adevăr, Katey nu voia să fie obligată să-şi folosească noul pistol.

— Îmi şi imaginez o goană nebună şi periculoasă pe străzile Londrei, când vom ajunge lângă casa ta şi ea va încerca disperată să ne oprească.

— Numai tu ţi-ai putea imagina aşa ceva, bombăni Grace, dezgustată.

Katey n-o luă în seamă şi continuă:

— E clar că femeia asta nesăbuită nu ne-a crezut şi e sigură că eşti cu noi şi că te ducem înapoi la familia ta. Aşadar, cel mai uşor mijloc de a o convinge că se înşală este să nu ne îndreptăm imediat spre Londra.

— Vrei să închiriem o odaie la hanul de aici şi să aşteptăm să plece? ghici Grace.

— Ar fi ideal, dar cum am putea să o băgăm pe Judith înăuntru, când femeia ne urmăreşte îndeaproape? Mai întâi trebuie să ne piardă urma, şi singurul fel în care putem să o facem este să o convingem că se înşală. Oraşul acesta nu e suficient de departe de drumul principal ca ea să creadă că nu ne îndreptăm spre Londra. Dar dacă o să lăsăm impresia că ne întoarcem pe acelaşi drum…

— Spre nord? i-o tăie Grace.

— Da, poate chiar înapoi la Northampton, dacă tot nu e foarte departe de aici. Ştiu că asta înseamnă să ne abatem din drumul nostru, dar e mai probabil ca femeia să creadă că-şi pierde vremea şi să-şi îndrepte căutările în altă parte, dacă ne vede că plecăm în direcţia opusă Londrei.

— Nu e o idee proastă, recunoscu Grace.

— Ştiu, spuse şi Katey, mulţumită de sine. După câteva ore, am putea chiar să luăm o odaie la un alt han şi să punem să ne aducă un prânz bun, ca să mai petrecem câteva ore, doar să ne asigurăm că ea nu se mai află în zonă. Aş vrea să-i dau timp să iasă de pe drumul principal, ca să nu mai dăm peste ea mai târziu. Şi tot vom avea timp suficient să o ducem pe Judith acasă înainte de căderea nopţii.

— Asta presupune ca ea să nu ne urmărească tot drumul înapoi spre Northampton.

— Păi, hai să vedem.

Puseră în aplicare planul cel nou şi o luară înapoi pe

drumul pe care veniseră. Grace urmărea îndeaproape drumul rămas în urma lor. Era dezamăgită că scoţianca nu renunţase încă. Era tot acolo, în spatele lor, chiar dacă se ţinea la distanţă destul de mare. Apoi fură uşurate să vadă că opreşte un călăreţ care se îndrepta în aceeaşi direcţie cu ele.

Grace trase perdeluţa la fereastră şi se lăsă pe spătar cu un zâmbet.

— Începe să o cuprindă îndoiala. Se pare că începe să oprească şi pe alţii ca să-i întrebe dacă nu au văzut-o pe fată. Nu mai durează mult şi s-ar putea să scăpăm de ea.

Capitolul 7

— Foarte bine, yankeule, zise Anthony. O să-ţi încredinţez ţie sarcina de a rezolva schimbul. Dar nu voi fi prea departe, în caz că ceva va merge prost.

Boyd era peste măsură de mulţumit că Anthony Malory îşi exprima încrederea în el. Poate era din cauză că familia lui îl vedea încă drept „fratele mezin” iute la mânie, care sărea repede la bătaie. Pe măsură ce fraţii lui se maturizaseră, nimeni nu băgase de seamă că şi el făcuse la fel. Da, era un mare admirator al pugiliştilor şi profita de orice ocazie ca să-şi testeze propriul talent, dar era mult mai puţin impulsiv decât fusese odată. Era recunoscător că un Malory, şi încă unul pe care chiar îl admira, admitea că era capabil să se descurce într-o situaţie atât de tensionată şi de importantă.

Anthony n-avea de gând să aştepte a doua zi ca să facă schimbul, când putea încerca de azi să-şi găsească fiica. La urma urmelor, Northampton era la distanţă de numai câteva ore călare, la galop. Putea să fie acolo şi să scotocească oraşul chiar înainte de căderea nopţii. Nu că ar

fi avut de gând să facă un lucru atât de făţiş. Nu ştiau câţi erau implicaţi în schema aceasta de şantaj şi nu puteau să-şi asume riscul, în cazul în care infractorii s-ar fi putut aştepta la o astfel de cercetare sau chiar să pândească drumurile. Tocmai de aceea Anthony, Jeremy şi Boyd ieşiră din Londra cu o trăsură.

La spatele ei erau legaţi trei cai, în cazul când ar fi avut nevoie să se mişte mai repede. Trăsura putea însă să-i ascundă pe Anthony, despre care bănuiau că ar fi recunoscut, şi pe Jeremy, care semăna tare cu Anthony. Boyd nu făcea decât să-i însoţească, în vreme ce fiecare îşi elabora câte un plan separat de acţiune.

— Ar fi tâmpiţi dacă ar stabili un loc de întâlnire din apropierea propriului oraş, presupuse Anthony. Aşa că am îndoieli serioase că locuiesc în apropiere de Northampton, şi de aceea nu are rost o căutare din uşă în uşă. Dar s-ar putea să o ţină pe Judith în vreo casă sau un hambar abandonat, undeva unde o pot păzi fără să atragă atenţia asupra ei.

— Crezi că ar furişa-o într-un han? întrebă Boyd.

— Poate, zise Jeremy. E micuţă. Nu ar fi greu de făcut, aşa că probabil n-ar trebui să excludem ipoteza.

— Dacă luăm în discuţie toate posibilităţile, ar putea să o ducă oriunde, fără să fie nevoie să se furişeze, dacă au ameninţat-o să nu facă gălăgie, semnală Boyd. A făcut oare aşa cum i s-a spus? Sau e destul de curajoasă ca să strige după ajutor?

Anthony izbi cu pumnul în peretele trăsurii.

— Probabil că e prea îngrozită ca să facă orice!

Jeremy încercă să ignore izbucnirea unchiului său îndurerat şi-i spuse lui Boyd:

— E la fel de îndrăzneaţă ca sora mea, Jack, şi prea isteaţă ca să facă ceva prostesc. Ce-ar fi să verifici pe la hanuri? Chiar nu-i cred aşa de proşti ca să folosească un han, unde ar putea să fie observaţi de alţii, dar trebuie să

acoperim toate posibilităţile. Eu şi unchiul meu o să dăm câteva ture cu trăsura, să ne uităm după case abandonate.

— O tot ţii că nu sunt proşti, dar eu nu sunt de aceeaşi părere, zise Boyd. Dacă au făcut gestul ăsta, atunci sunt al dracului de proşti. Dar ştiu ce trebuie să fac şi unde să mă întâlnesc pe urmă cu voi doi, ca să vă spun ce-am realizat, aşa că acum o iau la picior ca să încep cercetările. Să sperăm că o să am ceva veşti până să intraţi voi în oraş.

Se opriră destul cât să se urce Boyd în şa şi să se îndepărteze călare. Oricât de mult le-ar fi plăcut asta, nu puteau să o ia cu toţii la galop spre Northampton. Ar fi atras atenţia. Trăsura urma să meargă în ritm normal, în timp ce Boyd avea să ajungă în oraş cu o oră sau două mai devreme.

Cu gândul încrâncenat la ceea ce avea să facă dacă punea mâna pe cei care comiseseră fapta aceea, Boyd aproape că n-o observă pe femeia înverşunată şi agitată, care îşi întorsese trăsura în mijlocul drumului. Călare, abia dacă ocoli vehiculul vechi, gândind că femeia n-ar fi trebuit să mâne dacă nu ştia cum să întoarcă trăsura fără să blocheze complet drumul.

— Stai aşa, neică, strigă femeia cu părul vâlvoi. Io îmi cat fata. Copila a fugit iar de acasă. Nai văz’t…

Fără să se oprească, Boyd îi strigă peste umăr:

— Nu am văzut nicio femeie azi, în afară de dumneata.

— Nu sunt aşe dă bătrână, neică, să poci avea deja un copil mare, îi ţipă ea răspunsul, pe un ton ofensat.

Boyd îşi pierdea răbdarea. Fusese oprit deja de două ori ca să indice direcţii pe care el nu le cunoştea. El însuşi urma indicaţii de drum!

Aşa că zise doar:

— N-am văzut nicio persoană de sex feminin, de niciun fel. Bună ziua.

Apoi călări mai departe.

După aceea mai câştigă timp, depăşind în galop vehicule care mergeau în aceeaşi direcţie cu el şi evitându-le pe cele care se îndreptau spre sud. Dar după vreo douăzeci de minute, un bărbat cu părul roşcat, care călărea în goană în direcţia opusă lui, se opri ca să-i facă semn să stea.

— N-aţi văz't o scoţiancă venind încoace?

Boyd nu-i răspunse, ci doar arătă cu degetul înapoia lui şi trecu mai departe. Aglomerat drum, dar dacă mai încerca vreunul să-l oprească, s-ar putea să-i răspundă cu pistolul din buzunar.

Capitolul 8

Geordie Cameron era îngrozit. Ar fi trebuit să plece pur şi simplu acasă şi s-o lase pe nevastă-sa, Maisie, să se descurce singură. Dacă s-ar mai întoarce vreodată în Scoţia, ar aştepta-o un divorţ sau o celulă de puşcărie.

Noaptea e un sfetnic bun, zicea ea? El ar fi vrut ca ea să se mai gândească şi dimineaţă să fi căzut amândoi de acord să ducă fata acasă la ea şi să nu mai facă niciodată ceva aşa de prostesc. Aceasta ar fi fost singura soluţie ca el să o poată ierta pe Maisie. Dar când se trezi, nu găsi decât o odaie goală şi un bilet pe care era mâzgălit faptul că fata fugise.

Ei, foarte bine pentru ea, fu primul gând care îi trecu prin minte, deşi nu-şi putea închipui cum reuşise să o facă după ce Maisie o legase de pat, dar spera că aici se va termina totul.

Îşi făcu bagajul, află că trăsura şi vizitiul lui îl aşteptau acolo unde trebuia şi-l întrebă pe hangiu unde era Maisie. Omul nu o văzuse, dar pus pe bârfe cum era, pomeni că trecuse cineva pe la el ca să întrebe de o trăsură uzată care

fusese furată. Atunci teama puse din nou stăpânire pe el.

Îi era teamă că nevastă-sa pornise iar să o caute pe fată şi că, dacă o găsea, avea să continue cu planul ei de şantaj. Atunci

Anthony Malory avea să-l găsească pe Geordie şi să-l ucidă. Nu-şi închipuia niciun alt final… dacă nu cumva reuşea el să o găsească pe Maisie mai întâi.

Împrumută o şa pentru unul dintre caii de poştalion, cu gândul că aşa poate avea s-o ajungă mai repede din urmă pe Maisie. Cum trebuia să traverseze Northampton, înaintă mai greu, pentru că hanul în care stătuseră era pe drumul care ieşea din oraş spre nord. Oraşul nu era însă atât de mare pe cât ar fi putut să fie, după incendiul care îl distrusese în cea mai mare parte în 1675, iar străzile chiar fuseseră lărgite odată cu reconstrucţia.

Spre sud era singura direcţie spre care se gândea să meargă., într-acolo avea s-o ia şi fata ca să se întoarcă la Londra. Spera doar că nu o pornise pe jos spre casă. În acest caz, lui Maisie i-ar fi fost mult prea uşor s-o găsească. Ar fi putut totuşi să găsească o trăsură, dacă era suficient de isteaţă să roage pe cineva s-o ia. Era un drum circulat, mai ales dimineaţa, când erau aduse la piaţă produsele. Poate că era deja acasă. Putea doar să spere…

Maisie era cea pe care trebuia s-o găsească şi s-o ducă acasă. Nu e vorbă că ar fi dus-o şi pe fata lui Roslynn acasă, dacă i se întâmpla s-o găsească pe ea în schimb. Dar ar fi preferat mai degrabă să nu ajungă în preajma neamului Malory. Drumul era plin de călători. Nu-i întrebase pe toţi, dar cei câţiva pe care îi oprise arătaseră în direcţia sudului. După spusele unui fermier, se pare că Maisie era o adevărată pacoste.

Apoi drumul se mai eliberă. Trecu pe lângă câteva drumuri care se deschideau spre alte direcţii şi începu să se întrebe dacă mergea totuşi în direcţia bună. Oare drumul ăsta ducea până la Londra? Nu-şi mai amintea, de la

singura lui vizită anterioară în Anglia. Şi de o jumătate de oră nu mai întâlnise pe nimeni pe care să-l întrebe. Apoi zări totuşi o altă trăsură care venea în direcţia lui şi grăbi calul spre ea.

Vizitiul lui Anthony Malory avea instrucţiuni să nu se oprească pentru nimeni şi de câteva ori trebui să facă pe durul, ca să nu încetinească. Dar călătorul acesta era insistent şi un timp călări alături cu trăsura, ca să întrebe „N'ăţi văz't o scoţiancă? Tre' să mâne o trăsură, crez, dacă n-o fi furat un cal", iar apoi să strige la vizitiul care mâna mai departe: „Neică, puteai doar să zici că nu!"

Anthony trase deoparte perdeluţa trăsurii, pentru că recunoscuse vag vocea aceea. Zări doar părul morcoviu în timp ce omul îşi continua călătoria în josul drumului. Asta fusese destul ca să bată în acoperiş şi să-l facă pe vizitiu să oprească. Geordie Cameron, în preajma celor care îi răpiseră fata? Acelaşi om care acum opt ani ar fi făcut orice ca să-i fure lui Roslynn averea? Coincidenţă? Al naibii dacă era posibil aşa ceva.

Sări afară din trăsură chiar înainte ca aceasta să se oprească de tot. Geordie era încă destul de aproape, aşa că Anthony nici nu mai trebui să se obosească să-şi dezlege calul de la spatele trăsurii. Pur şi simplu o luă la fugă după el şi-l ajunse imediat. Omul auzise ceva care îl făcu să arunce o privire înapoi. Şi când îl văzu pe singurul bărbat pe care sperase să nu-l mai vadă niciodată în viaţa lui cum se repede asupră-i…

Geordie ţipă, îşi înfipse călcâiele în bidiviu şi o luă la galop spre pădurea care se întindea de-a lungul drumului. Enervat că ratase la mustaţă ocazia de a-l înşfăca, Anthony fugi înapoi spre armăsarul lui.

Martor la fuga celor doi, Jeremy ieşise deja din trăsură şi era deja gata să-i întindă lui Anthony frâiele calului.

— Cine e? îl întrebă.

— Un om mort, zise Anthony în timp ce încăleca şi

întorcea calul ca să înceapă urmărirea. Doar că el încă nu ştie asta, mai adăugă, înainte să dispară la rândul lui în pădure.

Armăsarul lui era un pursânge, pe când Geordie călărea un cal de tracţiune. Nu îi luă mult să-l ajungă din urmă, să-l înşface de pe şa şi să-l azvârle la pământ.

Acum, că îşi prinsese omul, Anthony descălecă pe îndelete. Geordie se holba îngrozit la el, în timp ce încerca să se târască de-a-ndăratelea.

— Stai! răcni Geordie. Neică, ascultă şi la mine! N-am fost io!

Nu a fost bine ce-a spus, pentru că trăsnea de la o poştă a vinovat. Anthony se aplecă deasupra lui, gata să-i dea un pumn în fată.

— Aolică, Doamne, nu-mi îmbla iar la dinţi. Stai!

Georgie îşi acoperi faţa cu amândouă palmele. Anthony îl lovi în coaste. Cu un geamăt, omul îşi lăsă braţele să cadă. De obicei, Anthony nu lovea un bărbat căzut jos, dar viermele ăsta demn de milă nu merita regulile gentlemenilor.

Anthony se lăsă pe un genunchi, ca să prindă în pumn un ciuf de păr roşcovan, apoi întrebă:

— Unde e?

— N-am ştiut io. Mă jur!

Pumnul lui se izbi de faţa lui Geordie pentru a doua oară.

— Răspuns greşit, Cameron.

— Aolică, nasu’ meu! ţipă Geordie în timp ce încerca să oprească sângele care ţâşnea din el. Iar l-ai rupt!

— Credeai că poţi să o ştergi de aici? îl întrebă Anthony.

Vorbea pe un ton calm, chiar şi atunci când adăugă:

— O să am nevoie de o lopată când o să termin cu tine.

— Po’ să o întrebi pe ea! O să-ţ’ zică că io n-am niciun

amestic!

— Pe cine să întreb?

— Pă fiică-ta… no, nu mai dădea în mine! Nevastă-mea o luat-o. M-a adus acilea s-o viziteze pă mătuşi-sa, mi-o zis. P'ormă a dispărut toată ziulica şi s-o 'ntors cu fiică-ta. S-o pierdut dă minţi şi io i-am zis aşa. Fătuca ştie că io n-am nemica de-a face.

— Şi atunci unde e?

— Aş fi adus-o chiar io acasă la matale chiar az' demineaţă, dar a scăpat singură! Acu' io n-o cătam pă ea, o cătam pă nevastă-mea să mă asigur că n-o găseşte ea din nou.

— Şi de unde i-a venit nevestei tale ideea să facă asta?

Geordie deveni iar palid.

Capitolul 9

— O aştept pe nepoata mea împreună cu servitorii săi. Au sosit deja?

Boyd i-o descrise pe Judith hangiului şi adăugă:

— E o copilă deosebit de frumoasă. Dacă ai văzut-o, nu o mai uiţi niciodată.

Nu era decât al doilea han la care ajunsese Boyd şi mai avea încă mult teren de cercetat.

Plătise deja pentru o odaie, ca să-l îmbuneze pe hangiu. Şi mai avea alte câteva întrebări pregătite pentru el, să i le pună de îndată ce omul i-ar fi răspuns negativ la povestea cu nepoata. Îi sugerase deci că Judith ar fi putut să intre pe uşa din faţă a unui han, dar nu credea serios că aşa s-a întâmplat.

Aşa că nu se aştepta să-l audă zicând:

— Da, domnule, a doua uşă din capătul scărilor. Chiar

lângă odaia dumneavoastră.

După ce-şi reveni din surpriză, Boyd întrebă:

— Câţi slujitori are cu ea de data asta?

Voia să pară că se aşteaptă la un număr extravagant, dar spera de fapt să afle câţi oameni va avea de înfruntat când o va salva pe Judith.

— Doar două femei au venit cu ea, domnule. Dacă or mai fi şi alţi servitori, nu a cerut odăi şi pentru ei.

Boyd înclină din cap către hangiu, în semn de mulţumire. Un aşa noroc nu i se întâmpla de obicei. Acum avea de luat o hotărâre. Să aştepte o oră sau mai bine până ce ajungea Anthony în oraş, ca să-i spună că a aflat unde era ţinută Judith, sau să o scoată chiar el de acolo? Înclină spre a doua variantă şi se afla deja la jumătatea scărilor, când Jeremy strigă după el:

— Ce cauţi aici?

— Am avut noroc. Primul han în care am căutat şi iată-te.

— De fapt, chicoti Jeremy, ţi-am recunoscut calul la intrare.

— Credeam că ne-am înţeles să nu-ţi arăţi faţa pe aici pentru că semeni prea tare cu unchiu-tău.

— Calmează-te, yankeule. S-a terminat… Sau, mai bine zis, verişoara mea a reuşit să iasă singură din încurcătura asta.

Jeremy îi explică ce mărturisise Geordie Cameron.

— Aşa că unchiul Tony caută acum de-a lungul drumului la sud de locul unde am dat peste Cameron. Pe mine m-a trimis încoace, spre nord, să fac acelaşi lucru.

— De aceea pare că ai vocea aşa de răguşită?

Jeremy dădu din cap, afirmativ.

— Ţinând cont cât de isteaţă e vară-mea, dacă n-a avut norocul să găsească pe cineva care s-o ducă şi merge pe jos, e mai probabil să se ascundă prin pădure atunci când vede pe cineva apropiindu-se de ea pe drum. Dar nu

am primit niciun răspuns la strigătele mele, aşa că probabil e deja mai departe spre sud. Unchiul Tony ar vrea să rămâi aici astăzi... pentru orice eventualitate. O să-ţi trimită vorbă.

Boyd se încruntă.

— Eu aş fi zis că suntem taman în situaţia de „orice eventualitate”. E aici.

— Cine?

— Tu cine crezi?

— Ei, nu fi irascibil. Tocmai ţi-am spus că a scăpat.

— Şi eu tocmai i-am descris-o pe Judith hangiului. Şi el a zis că e într-o odaie de sus.

— La toţi dracii, a minţit scoţianul?

— De ce-ar spune adevărul? ripostă Boyd.

— Pentru că unchiul meu era gata să-i smulgă mădularele.

— Un motiv în plus ca să mintă, dacă mă întrebi pe mine.

— La dracu’! Stai puţin, zise Jeremy apoi, dând ochii peste cap.

Doar pentru că Judith *a fost* aici nu înseamnă că încă mai este. Deci, aici au ţinut-o. Hai, să vedem dacă mai e cineva înăuntru.

Se opriră în dreptul uşii. Boyd era gata să încerce uşa, când auziră amândoi glasuri de dincolo de ea:

— Iar sunt ruptă de foame.

Jeremy îl trase imediat pe Boyd în fundul coridorului.

— La dracu’, şopti el. Aia era vocea vară-mii.

— Am auzit, răspunse Boyd, cu pistolul în mână. O s-o facem astfel încât să o punem cât mai puţin în pericol pe Judy.

— Atunci lasă ăla deoparte. Te pricepi să te baţi cu pumnii, nu ai nevoie să fluturi o armă care ar putea să-i facă să le folosească şi ei pe ale lor.

Boyd fu de acord.

— Mă gândeam să le sperii destul cât să împiedic orice mişcare din partea lor, dar ai dreptate. După spusele hangiului nu sunt decât două femei cu Judy, aşa că nu e nevoie de o armă.

— Nevasta lui Cameron? Până la urmă se pare că scoţianul chiar a minţit.

— Oricum ar fi, zise Boyd în şoaptă, avem de-a face doar cu două femei în clipa de faţă, aşa că uite cum facem. Eu o să izbesc cu piciorul în uşă ca să intru. Tu o salţi pe verişoara ta şi o duci la tatăl ei. Nu te opreşti pentru nimic în lume. Sunt o grămadă de bani implicaţi în treaba asta, aşa că nu ştim câţi ticăloşi or fi angajat ca să-i ajute şi pe unde or fi în oraş. Eu o să mă ocup de oricine mai e în odaie şi o să-i predau poliţistului înainte de a te ajunge din urmă.

— Şşş, zise Jeremy, când uşa pe care plănuiau să o dărâme se deschise încet.

Se întoarseră cu spatele la ea. În vreme ce Boyd încerca să pară discret, descuind uşa odăii lui, o auzi pe femeie vorbind:

— Nu lipsesc mult până aduc de-ale gurii. Încuiaţi uşa după mine.

Din odaie se auzi chicotitul unei femei.

— Grace, îţi faci prea multe probleme.

Femeia care plecase după mâncare nu aruncă nici măcar o privire în lungul coridorului, spre ei. Pur şi simplu o luă pe scări şi dispăru din vedere.

— Acum ar fi un moment bun să o luăm pe Judy, cât nu e decât o singură persoană pe care să o rezolv, zise Boyd.

Nu a fost nevoie să lovească uşa cu piciorul. Ajunseră la ea înainte să fie încuiată pe dinăuntru şi se năpustiră amândoi înăuntru. Elementul-surpriză funcţionă perfect.

Jeremy se duse direct la verişoara lui. Bucuroasă, fata dădu să-i rostească numele, dar el îi puse o mână la gură, în timp ce-i făcea semn să tacă şi în doar câteva clipe o luă

pe sus şi dispăru cu ea.

Boyd rămase pe loc, holbându-se neîncrezător la singura persoană rămasă în încăpere. La fel, şi ea se holba la el. Femeia din visele lui pasionale, care se presupunea că are ea însăşi copii – sau erau alţi copii pe care îi furase? —, o răpise pe fiica lui Anthony Malory. O înşfăcă şi, cu o mână peste gură, o scoase de acolo şi o duse în odaia alăturată.

Capitolul 10

— Nicio vorbă, spuse Boyd către femeia din braţele sale. Dacă te aud că respiri măcar, îţi pun căluş.

Încă nu-şi luase mâna de pe gura ei! Când îşi dădu seama de asta, înţelese că are probleme. Ar fi trebuit s-o pună jos şi să se depărteze puţin de ea. Atunci poate că mintea i s-ar fi limpezit. Acum clar nu gândea limpede. Dar nu suporta ideea de a-şi lua deja mâna de pe ea.

Doamna Tyler în carne şi oase, nu doar un vis de astă dată. Fie că era treaz sau dormea, din clipa când îi căzuseră ochii pe ea, femeia îi ocupase mintea într-atât încât că îl enerva. Dar asta era realitate. Iar ea nu era femeia blândă şi voioasă pe care o crezuse.

— Copiii aceia cu care ai călătorit nu erau ai tăi, nu-i aşa? Şi pe ei i-ai răpit, nu?

Nu avea de gând s-o lase să răspundă. Nu credea că ar fi suportat un val de scuze din partea ei. Până la urmă ar fi ajuns s-o creadă şi ar fi lăsat-o să plece cu un zâmbet şi o scuză. Dar femeia începea să se foiască în braţele lui. Ah, Doamne…

Traversă odaia, târând-o după el, şi împinse un scaun cu piciorul până în mijlocul camerei. O îmbrânci pe el, apoi se aplecă deasupra ei, apropiindu-şi faţa de a ei.

— Nici nu-ţi închipui cât de aproape sunt să te

siluiesc. Ridică-te de pe scaun şi o să consider că asta vrei.

— Faci ditamai…!

Boyd îi puse repede degetul la buze. Privirea lui era suficient de ameninţătoare cât s-o facă să nu termine ceea ce începuse să spună, în ciuda faptului că părea foarte furioasă.

— E nevoie să fiu şi mai clar despre cât de aproape eşti să ajungi la mine în aşternut? o întrebă el, în timp ce îi luă degetul de pe buze. Sau trebuie să înţeleg că asta a fost o invitaţie?

Katey scutură din cap, fără să-şi mute privirile furioase cu care îl fixase. Avea ochii mari, frumoşi, de un verde-închis ca de smarald, şi furioşi – oare credea că lui îi pasă?

Boyd se îndreptă de spate şi se uită în jos, la ea.

— N-o să încerci să te ridici?

Ea scutură iar din cap.

— Sunt dezamăgit. Dacă gândeam limpede nu te-aş fi prevenit şi acum ne-am fi hâţânat în patul de colo. Opţiunea e încă valabilă. Haide, ridică-te. Te rog.

Femeia rămase neclintită. Scrâşni din dinţi. Boyd nu era sigur pe cine era mai supărat, pe el însuşi sau pe ea. Poate că regulile decenţei puteau fi uitate – la urma urmelor, era o răufăcătoare. Dar el tot nu se putea hotărî să profite de acest lucru, în ciuda faptului că era atât de frumoasă şi că o dorea cu ardoare.

Katey purta o rochie simplă, de culoare albastru-deschis. Avea mâneci lungi şi un guler înalt, şi nu era nimic seducător la ea – cu excepţia faptului că încorseta formele voluptuoase ale trupului ei. Părul lung şi negru era împletit într-o coadă groasă, pe spate. Aşa îl purtase şi pe corabie. Ba chiar îşi prinsese capătul cozii la cingătoare, ca să o ţină strâns. El crezuse că o face din cauza vântului puternic de pe mare, dar în timpul unei cine pe care o împărţise cu el şi cu căpitanul vasului, Katey izbucnise în râs şi le spusese că

o ţinea aşa ca să nu se aşeze pe coadă. Aşadar, de ce nu purta şi ea o coafură sofisticată, aşa cum făceau celelalte femei? Pentru că nu era la fel ca restul femeilor!

Se duse în spatele ei, în încercarea de a pune capăt ispitei vizuale la care îl supunea. Mişcarea asta nu-i fu de niciun ajutor. De ce naiba o adusese acolo? Încă nu putea să gândească limpede. Ar fi trebuit să o ducă direct la închisoare. Ar fi trebuit măcar să trimită după poliţistul local. Nici că făcuse însă vreun gest în sensul acesta. Ideea de a o şti pe Katey Tyler în puşcărie îl îngheţa.

Ar fi putut să o şteargă în grabă cu ea, să o scoată din Anglia. Era proprietarul unei corăbii. Ar fi fost destul de uşor să o facă. Dar apoi ce ar fi urmat? S-ar fi distrat cu ea o săptămână sau două, apoi i-ar fi dat drumul în vreun port sau pe vreun alt continent? Ca să se poată întoarce la afacerea ei cu copii furaţi, doar că în altă parte? Când se gândi la Roslynn Malory cum plânsese ziua întreagă, îngrijorată de soarta fiicei sale, îşi dădu seama că nu putea să o facă.

Atunci ce mama dracului avea să facă? Ştia că doar o să evite inevitabilul.

Nu se îndepărtă destul de mult de ea. Simţi un iz de parfum care era al ei, un parfum unic, uşor floral, uşor picant, ca o plăcintă de mere fierbinte, cu o uşoară aromă de pământ. Închise ochii, luptându-se cu imboldul de a o atinge din nou. Şi pierdu.

Capitolul 11

Lui Katey nu îi era frică… încă. Observase că Judith îl recunoscuse şi că era bucuroasă să-l vadă pe tânărul care o luase cu el, aşa că nu era îngrijorată pentru copilă. Iar ea îl recunoscuse imediat pe bărbatul care o târâse în încăperea

de alături. Boyd Anderson, proprietarul vasului *Oceanus.* Cum ar fi putut să-l uite? Era primul bărbat chipeş care îşi manifestase vreodată interesul faţă de ea, primul bărbat cu adevărat frumos pe care îl cunoscuse, de fapt. Dar ce căuta aici?

Katey fusese atât de surprinsă să-l vadă năpustindu-se în camera ei, când credea că nu-l va mai vedea vreodată. Era însă evident că el o credea vinovată de răpirea lui Judith şi din cauza asta o trata ca pe un infractor obişnuit! Avea să fie foarte stânjenit şi pe bună dreptate, atunci când ea îl va corecta – dacă o să apuce vreodată s-o facă.

Era furioasă pe el pentru că o ameninţase ca să tacă. Oare chiar ar fi siluit-o? Doar că ea ar fi apucat, fără îndoială, să-i explice, şi atunci… Dar dacă nu o credea? Părea cu adevărat convins că ea e vinovată şi destul de furios din această cauză. Ce-ar fi fost dacă el prefera să o siluiască în loc să o creadă?

Katey începu să tremure. Vai, mai bine nu pomenea despre asta. Acum nu-şi mai putea scoate gândul din minte. Apoi mai că nu-i veni să creadă ce se întâmpla, pentru că-şi dădu seama că el o atingea! Îi îndepărtă mâna, dar el o apropie din nou de obraz, ca să o mângâie. Simţi că i se face pielea de găină. Acum degetele lui o mângâiau pe gât. Suspină adânc şi-şi ţinu respiraţia, aşteptând… aşteptând…

Boyd îi înclină capul pe spate. Era atât de aproape de ea, încât creştetul capului îi atingea catarama de la centura pantalonilor. Iar ochii lui negri ca noaptea îi aruncau priviri arzătoare.

— Nu-ţi închipui cât de mult…

Se opri singur. Îşi mută privirea de la chipul ei şi se uită spre tavan. Katey profită de moment şi sări în sus de pe scaun. Nu intenţionase să-l dărâme, dar când se întoarse să-i arunce lui Boyd o privire supărată, fu bucuroasă să

vadă că acum exista o mică barieră între ei.

— Mă târăşti până aici, mă ameninţi şi pe urmă îmi faci avansuri necuvenite! Dacă nu te-aş cunoaşte, Boyd Anderson, mă puneam de mult pe ţipat. Încă mai pot să o fac! Cum îndrăzneşti să te porţi cu mine în felul ăsta samavolnic?

Boyd ridică scaunul şi-l dădu deoparte fără să-şi ia ochii de la ea. Ochii lui negri, expresivi, se plimbau încet peste formele trupului ei într-un fel care o făcu să simtă fluturi în stomac şi care îi aduse aminte de timpul petrecut împreună pe corabie. Atunci îl surprinsese adeseori cu privirea aţintită în felul acesta asupra ei, când credea că ea nu-l vede. Grace îi spusese că bărbatul are gânduri carnale în privinţa ei. Le avusese atunci şi le avea şi acum, numai că acum nu încerca să le ascundă!

Când o privi din nou în ochi, Katey roşi fără voie, pentru că înţelesese ce bănuia şi el. Nu-i trecu prin minte că îmbujorarea ei l-ar putea face să creadă că a ghicit corect. Dar el se repezi să elimine distanţa dintre ei. Şi se grăbi prea repede.

— Ştii de câte ori am visat să fiu singur cu tine, ca acum? zise el, cuprinzându-i faţa în mâini.

Pentru o clipă, Katey rămase ca fermecată de atingerea lui. Era delicată, romantică, şi el nu fusese singurul care avusese astfel de vise de când se cunoscuseră întâia oară. Boyd voia să o sărute, în adâncul ei, Katey ştia că ar fi fost pierdută dacă se întâmpla asta, pentru că şi ea voia să fie sărutată de el! Bărbatul o făcea să simtă un freamăt cum nu mai cunoscuse până atunci şi, chiar dacă era şi acum la fel de nepregătită să îi facă faţă pe cât fusese pe corabie, fiorul era la fel de încântător.

— Sunt bucuros că ţi-ai dat arama pe faţă, continuă el.

Vorbele lui rupseră vraja. O acuza în continuare de ceva de care ea nu se făcea vinovată şi din pricina aceasta

credea că poate să-i facă avansuri necuviincioase?

— Încetează! zise ea şi-l plesni peste mâini, ca să i le dea deoparte.

Mâinile lui Boyd nu se îndepărtară prea tare, ci ajunseră pe şoldurile ei. Şi înainte ca ea să se gândească măcar să se îndepărteze, Boyd o trase şi mai aproape. Katey suspină şi-şi propti amândouă mâinile pe pieptul lui, ca să-l împingă, dar nu reuşi! În timp ce îl împingea, nu se putu abţine să nu observe cât de musculos era şi ce căldură simţea stând astfel, strâns lipită de trupul lui vânjos.

Încercând cu disperare să potolească vârtejul de senzaţii care o copleşeau, spuse:

— Am să te bat măr, te previn!

— Scumpo, nu face asta. Nu vreau să-ţi frâng mâna, răspunse Boyd, dându-i drumul la mână, dar nu fără să ezite.

Părea însă amuzat! Şi chiar dacă o eliberase destul de încet, ca ea să nu cadă pe spate, amuzamentul lui îi înteţi furia lui Katey.

— Ce amabil din partea ta. Dar destul cu asta. Ce cauţi aici, până la urmă? Judith e o Malory, tu nu!

Ultimele cuvinte le rosti ţipând, într-atât era de tulburată, şi din cauza asta răspunsul lui calm păru, prin comparaţie, o şoaptă:

— Nu, nu sunt, dar am o soră şi un frate care amândoi s-au căsătorit cu un Malory.

Vorbele lui veniră ca o surpriză, dar probabil că în acelaşi timp îi reamintiră şi lui de acuzaţiile pe care i le adusese, pentru că, deodată, miji ochii la ea.

— Cum ai putut să faci aşa ceva? o întrebă. Ai măcar idee cu cine te-ai pus? Cei din neamul Malory nu uită niciodată răul pe care l-au suferit. Nu pot să cred că ai stârnit intenţionat viesparul ăsta.

Katey încremeni.

— Ce-ar fi să te gândeşti puţin la ce-ai spus? Nu poţi

să crezi pentru că nu e adevărat! N-am avut nimic de-a face cu asta.

— Aşa se explică de ce erai în aceeaşi odaie cu Judith.

— A, în sfârşit pui întrebarea pe care trebuia să o fi pus de la început? zise ea, usturător. O ajutam! Mă întorceam din Scoţia când…

— Doamne, o întrerupse el, cu o expresie la fel de suspicioasă ca şi tonul din vocea sa, tu eşti nevasta lui Geordie Cameron, nu-i aşa?

— Cine?

Boyd nu o auzi şi continuă să vorbească, parcă pentru sine:

— Acum înţeleg. Chiar el a zis că a fost ideea ta.

— Cine? întrebă ea din nou, dar el păru că nu o aude.

— Ai un minut ca să-mi explici. Spune-mi că eşti nevinovată, că ai fost silită, că erai convinsă că nimeni nu va păţi nimic.

Boyd îi oferea o listă de justificări din care ea să aleagă dacă nu avea niciuna pregătită pentru el? Era doar sarcastic? Sau poate că spera cu adevărat ca ea să-i ofere o scuză suficient de bună ca să o lase să plece?

— Eu am salvat-o pe Judith, zise Katey repede. O să-ţi spună chiar ea.

Ar fi trebuit să fie suficient ca el să înceapă a-şi cere scuze. Sau ar fi trebuit cel puţin să-i nască nişte îndoieli. Dar Katey vedea din expresia de pe chipul lui că explicaţia venise prea târziu, că el nu o credea.

— Convenabil pentru tine, că ea nu e aici să confirme, nu? zise el, scurt. Dar să-ţi spun eu care sunt faptele evidente. O ţineai pe Judith încuiată într-o cameră. Am auzit-o pe complicea ta cum îţi aduce aminte să încui uşa când a plecat. Dacă tu erai cea care a salvat-o, acum te-ai fi îndreptat cu ea spre casă, nu o ţineai în acelaşi oraş unde ai aranjat să o predai în schimbul averii pe care ai cerut-o ca răscumpărare.

Katey înghiţit cu greu. Ceea ce spunea el părea aşa de… aşa de incriminator!

— Totuşi, înainte de a face ceva pripit, hai să mergem să o găsim pe Judith, propuse ea, înţelept. Presupun că o s-o crezi pe copilă când ţi-o spune că am luat-o pe furiş de la cei care o ţineau cu forţa şi…

— Dacă aşa ar sta lucrurile, Jeremy s-ar întoarce el la mine ca să-mi spună. Eu ţi-am oferit ocazia să-mi spui ceva plauzibil. N-ai făcut-o.

În clipa aceea, Katey îşi pierdu total răbdarea cu el.

— Te prefaci doar că eşti tâmpit sau aşa eşti tu de fel? De ce s-ar întoarce aici? Judith probabil că i-a spus deja rudei ei că eu am ajutat-o. El n-o să se gândească, aşa ca tine, că am vreo vină. Cu siguranţă că el ştie adevărul deja şi o să creadă că şi tu ştii la fel. Aşa că de ce s-ar întoarce aici? Nu are de unde să ghicească faptul că tu te încăpăţânezi prosteşte să mă ţii prizonieră. Dacă e să creadă ceva, atunci va fi că tu mi-ai mulţumit cum se cuvine pentru ajutor şi că îl vei ajunge curând din urmă.

— Fata pe care ai furat-o e nepoata surorii mele, verişoara lui Jeremy, şi de două zile de acum părinţii ei şi-au ieşit din minţi de grijă. Jeremy nu ar întârzia nicio secundă să o ducă direct înapoi la familia ei. Fii serioasă.

Capitolul 12

Întâiul gând de panică al lui Katey, în timp ce Boyd o târa pe scări în jos a fost că o duce la închisoare. El bombănise ceva despre faptul că o să lase autorităţile să se lămurească, pentru că el nu se putea bizui pe instinctele personale când era vorba despre ea. Aşa că fetei nu-i trecea altceva prin minte decât să-i strige „Aşteaptă! Aşteaptă!”

Boyd nu aşteptă. Iar când trecură pe lângă hangiul care-i privea cu ochii holbaţi, îi spuse:

— Am prins-o scotocind prin odaia mea. Sunt mirat să găsesc hoţi într-un târg aşa de frumos.

Vorbele lui nu făcură decât să-i întărească ei temerile. Katey rămase cu gura căscată auzindu-i acuzaţiile, dar Boyd nu avea de gând să se oprească, aşa că ea nu avu când să-i spună hangiului cine era adevăratul vinovat. O trase pe uşă afară, unde era şi calul lui. O azvârli în şa fără prea mari menajamente. Când îşi luă mâinile de pe ea, doar pentru o clipită, Katey voi să alunece pe partea cealaltă a calului, dar Boyd încălecă prea repede lângă ea. Cu braţele lui de fiecare parte a corpului, căci ţinea cu ele hăţurile, Katey se simţea ca într-o cuşcă.

Un sentiment de furie adâncă puse stăpânire pe ea. „Ce bădăran încăpăţânat şi impulsiv, care crede că le ştie pe toate!” îşi spuse în sinea ei. Şi când te gândeşti că îi plăcuse de el! Prea mult! De câte ori în călătoria aceea cu el nu fusese tentată să-i spună adevărul, că nu era cu adevărat căsătorită. Ha! Făcuse bine că-şi ţinuse gura.

Dar acum nu mai avea de gând să facă la fel.

— Ar fi trebuit să faci asta de la bun început, strigă. În loc să mă reţii împotriva voinţei mele. Şi să nu fii surprins dacă tu o să fii cel care ajunge până la urmă la puşcărie, Domnule Mare-şi-Tare. Când voi termina să-i povestesc poliţistului despre cum m-ai ţinut prizonieră în camera aceea, m-ai bruscat şi m-ai acuzat pe nedrept, o să vedem cine râde.

— Atunci presupun că facem bine că nu acolo mergem.

Părea amuzat, ca şi cum ar fi fost sigur că ameninţările ei erau încercări disperate de a continua cu minciuna. Dar dacă în loc să se ia de el ar fi fost atentă, ar fi observat că o scosese din oraş în goană şi abia acum mai domolea galopul. Katey se încruntă, privind la drumul mare

pe care îl ştia deja.

— Şi atunci unde mă duci?

— La Londra. A fost ideea ta, îi aminti el.

— N-am zis niciodată că ar trebui să mergem la Londra, răspunse Katey, oftând. Am zis că ar trebui să o găsim pe Judith!

— Şi ea o să fie acasă. Te-am prevenit că Jeremy n-o să piardă timpul şi că o va duce imediat înapoi la părinţii ei. Vor ajunge la Londra cu mult înainte ca noi să-i putem ajunge din urmă.

— Doamne, nu pot să cred că insişti în treaba asta până la absurd! exclamă Katey. Nu trebuie decât să asculţi ce-ţi spun.

— Aşa am făcut, răspunse Boyd, pe un ton din nou supărat, dar nu ai făcut altceva decât să pretinzi că eşti nevinovată, când eu te-am prins asupra faptului! Asta, scumpo, nu ţine. Deci, care este adevărul? Te-ai despărţit de Cameron, nu? Ai mutat-o pe Judith fără să-l anunţi? Te-ai certat cu el? Ai decis să ţii toţi banii pentru tine?

Katey privi neîncrezătoare drept înainte, ascultând noile acuzaţii, atât de absurde, că nici nu merita să răspundă la ele.

— Dacă ai vrea să-ţi foloseşti capul la ceea ce se presupune că e de folos, replică ea, ţi-ai da seama cât de ridicole sunt toate aceste învinuiri.

Auzind-o, Boyd se aplecă înspre ea şi spuse:

— Când eşti atât de aproape încât pot să te ating, singurul lucru la care îmi stă capul este să te duc în braţe până în cel mai apropiat pat, aşa că nu îndrăznesc să te cred pur şi simplu pe cuvânt, Katey Tyler. Regret.

Fata inspiră profund. Nu doar cuvintele lui o afectau. Boyd avea pieptul lipit de ea, braţele lui o strângeau de fiecare parte şi respiraţia lui fierbinte îi sufla la ureche. Tremurul care îi traversa trupul nu avea nimic de-a face cu vântul rece de toamnă care îi sufla în faţă.

Trecură câteva minute bune până când Katey reuşi să-şi controleze propriile dorinţe şi să adune suficient curaj cât să-i atragă atenţia:

— Şi ţie nu ţi se pare suficient de aproape?

— Ai observat şi tu, nu? veni răspunsul lui, chicotind. Dar nu mai avem un pat în apropiere şi de acea consider că sunt în stare să mă abţin suficient de mult cât să te predau familiei Malory. Tatăl lui Judith poate să lămurească el chestiunea şi să decidă ce să facă… cu… tine.

Nu era doar felul în care el încercase să nu termine fraza. Şi Katey îl simţi încordându-se, ca şi cum tocmai îşi dăduse seama de ceva la care ar fi trebuit să se gândească mai de mult. Sigur, recunoscuse deja că nu gândea limpede…

— Ce-i? îl întrebă, întorcându-se să-l privească. Ai scăpat din vedere ceva pertinent? Cum ar fi faptul că nu ai niciun drept să mă duci nicăieri?

În loc să-i răspundă, ochii lui Boyd rămaseră fixaţi pe gura ei.

— N-ar fi rău să-ţi fereşti gura de ochii mei, Katey. Dacă nu vrei…

— Am înţeles ideea! exclamă ea şi întoarse degrabă capul înainte.

Vântul rece o izbi din nou drept în faţă, din cauza galopului în care el mâna calul. Dar oare norii de deasupra nu deveniseră mai negri? Avea să plouă, Katey era sigură de asta, iar el continua goana nebunească!

— Asta e absurd, bombăni ea. Aveam de gând să merg la Londra, dar nu pe spinarea unui cal! Îţi cer să mă duci înapoi, la trăsura şi vizitiul meu. Iar camerista mea o să înnebunească de îngrijorare când n-o să mă găsească. Şi garderoba mea! Nu sunt îmbrăcată pentru o călătorie de acest fel!

— Tu taci vreodată?

— Tu asculţi vreodată ceea ce ţi se spune? replică ea

tăios. Nu sunt îmbrăcată pentru călărie. Fusta mea…

— Adună-ţi-o între picioare, propuse Boyd.

Dar se lipi din nou de ea, aplecându-se peste umărul fetei ca să vadă de ce se plânge.

— Frumoase pulpe. Aveam eu o bănuială că aşa trebuie să fie.

— Ţine ţi ochii acasă! îl repezi ea, îmbujorându-se şi ferindu-se de el.

— Încerc!

Doamne, îi venea să râdă. Dacă n-ar fi fost atât de furioasă pe el, probabil că ar fi izbucnit în râs. Ce pungaş ciudat se dovedea a fi. Dorinţa lui fusese aceeaşi şi în timpul călătoriei, dar chiar dacă ştiuse despre ea, amândoi se prefăcuseră că nu exista. Presupusul ei statut de femeie căsătorită servise drept stavilă solidă, care îi ajutase să facă astfel. Astăzi bariera aceasta se prăbuşise, şi el devenise cu mult prea îndrăzneţ.

Katey îşi adună fusta şi şi-o fixă bine sub fiecare coapsă, dar din pricina vântului, asta nu i-a fost de prea mare ajutor.

— Tot mi-e frig, se plânse ea. Eu ţin piept vântului şi pentru tine, aşa că nu-ţi dai seama ce rece a devenit. Am nevoie de haină! Ba nu, am nevoie de trăsură! Nu există absolut niciun motiv să facem călătoria în acest fel, când la zece minute înapoi am o trăsură foarte bună.

— Nu, zise el simplu.

— De ce? se plânse Katey.

— Pentru că nu am de gând să te pierd din ochi. Chiar crezi că aş avea încredere că vizitiul tău ne duce acolo unde îi spun eu să meargă? Voi trimite pe cineva înapoi, să se ocupe de restul trupei, la momentul oportun.

Fata scrâşni din dinţi.

— Ascultă ce-ţi spun, o să plouă. Uită-te la cer, dacă nu mă crezi.

— Când nu arată a ploaie în ţara asta? zise Boyd,

hohotind uşor.

— Vrei să zici că n-o să plouă?

— Mă îndoiesc. Aşa a fost toată dimineaţa şi încă nu a plouat.

— Mie tot mi-e frig.

Boyd îşi lipit din nou pieptul de ea şi propuse:

— Păi, poţi să te întorci invers, cu faţa spre mine. Îţi garantez că aşa te vei încălzi foarte repede. Sau ai putea să-ţi pui haina mea.

— O să iau haina.

Îl auzi cum oftează şi se îndepărtează de ea. O clipă mai târziu haina lui îi învălui umerii. Katey nu-i mulţumi, dar o îmbrăcă repede. Şi-ar fi dorit totuşi să nu aibă mirosul lui.

Petrecură câteva minute în tăcere, timp în care Katey se cuibări adânc în căldura hainei lui. Aşezată călare în fata lui, îşi ţinea picioarele peste ale lui; braţele bărbatului erau de fiecare parte, strângând-o şi mai tare, până ce simţi că o ţine pur şi simplu în braţe. El, el, el. Doamne! Trebuia să se gândească la altceva!

— Nu mi-ai sus la ce te gândeai adineaori, când ai pomenit despre familia Malory.

— Mi-am dat seama doar că nu trebuie să te temi de niciun poliţist, scumpo. Dar trebuie să te temi într-adevăr de Anthony Malory.

Katey îşi dădu ochii peste cap. El chiar credea sincer şi cu adevărat că ea era vinovată, în timp ce ea era sigură că nu are nimic a se teme din partea tatălui lui Judith. Boyd o să fie cel care va trebui să dea socoteală pentru greşeala făcută, şi pe ea asta o încânta. Dar pentru asta trebuia ca lui Judith să-i treacă prin cap să menţioneze rolul pe care îl jucase Katey în mica ei aventură, şi dacă nu o făcuse, dacă lui Katey i se va îngădui să-i vorbească fetiţei înainte... înainte să ce?

— Asta nu e prima dată când ai lăsat să se înţeleagă că trebuie să mă tem de cei din familia Malory. Cine sunt,

de fapt?

— Una dintre cele mai puternice familii din partea asta de lume şi foarte protectori când vine vorba despre familie. Dacă l-ai rănit pe unul dintre ei, i-ai rănit pe toţi. Dar tatăl lui Judy, în fine, l-a bătut pe bărbatul tău, Geordie, atât de tare, încât nu cred că o să mai arate ca înainte. Era aşa de scos din minţi de grijă, că era în stare să-i smulgă capul înainte de a-i pune întrebări.

Trupul lui Katey se încordă.

— Ţi-am spus, nu ştiu cine e Geordie ăsta. Iar Judy e mult prea bună ca să aibă un tată aşa cum îl descrii tu, aşa că nu mai încerca să mă sperii.

Îl simţi cum ridică din umeri când îi răspunse:

— Să nu zici că nu te-am prevenit. Anthony n-o să te bată. Nu am vrut să spun asta. Până la urmă, eşti femeie. Dar poate să aranjeze să rămâi tot restul vieţii tale după gratii. De fapt, primul meu gând când te-am găsit băgată până în gât în treaba asta a fost să te salvez.

Katey se decise să-i cânte în strună şi-l întrebă:

— Presupun că de la închisoare voiai să mă salvezi.

— Da, aş fi putut să te scot din ţară. Mai avem încă opţiunea asta. Crezi că m-ai putea convinge să o fac?

Katey pufni. Trebuia să-şi fi dat seama că nu vorbeşte serios, că mintea nu-i mai stătea acum decât la chestii senzuale.

— Nu meriţi să-ţi răspund.

— Până diseară o să gândeşti altfel.

— Până diseară, răspunse ea răstit, tu o să-mi cazi în genunchi implorându-mi iertarea, care nu va fi disponibilă, te asigur. De fapt, dacă o să mai dau ochii cu tine vreodată, după ziua de azi, să te consideri norocos dacă nu te împuşc. Domnule, eşti un… un… măgar încăpăţânat!

El chicoti.

— Dar mă placi chiar şi aşa, nu, scumpo?

— Ah!

Nu avea de gând să-i mai adreseze nicio vorbă. Ce bărbat odios! Dar o să-i pară lui rău!

Începu să plouă cu stropi mari. Zâmbi încrezută vreo două minute, până când ploaia reuşi să o ude leoarcă.

— Poftim, uite ce-ai făcut! zise ea, acuzator.

— Mă ierţi, dar nu eu am chemat ploaia asta torenţială.

— Am îngheţat!

— Nici vorbă, răspunse Boyd, dar braţele lui o strânseră mai tare puţin.

— O să mi se tragă moartea din asta, şi o să fie numai vina ta. Ţi-am spus că mergeam la Londra. Am fi putut să călătorim frumos în trăsura mea confortabilă, la căldură! Dar tu nu puteai să fii rezonabil, nu?

Strănută, ca să arate că avea dreptate. Nu era un strănut prefăcut, dar nici nu era un semn adevărat că o păştea răceala. Stropii de ploaie i se adunaseră pe vârful nasului şi o gâdilară până strănutase.

Fu suficient însă ca el să întrebe:

— Presupun că nu ştii dacă e vreun adăpost prin apropiere, nu-i aşa?

Fata clipi. Devenise oare rezonabil? Puţin cam târziu, dar…

— Întâmplarea face să fie un târg la vreo zece minute de aici. Tocmai ai trecut de drumul care merge într-acolo. Întoarce-te. E şi un han.

Boyd întoarse calul. Îi luă mai puţin de cinci minute călare ca să ajungă în târgul unde Katey se oprise în acea dimineaţă, dar era adevărat că mânase animalul la galop ca să scape mai repede de ploaie.

Când ajunseră în centrul micului târg, ea îi indică hanul, în caz că nu-l reperase încă. Intrară repede, şi el o lăsă să se încălzească în faţa căminului din sala mare, în timp ce plăti pentru o odaie unde să poată aştepta să treacă furtuna.

Nu-i era cu adevărat frig. Poate că ploaia adusese un aer puţin mai rece, dar vremea era încă departe de a prevesti iarna. Katey nu încercase decât să-l facă pe Boyd să se simtă vinovat, chiar dacă nu-l credea capabil să aibă remuşcări. Totuşi, le va avea când va afla în sfârşit ce greşeală colosală făcuse.

Cu mâinile întinse deasupra focului, nu-şi luă ochii de la el. Din păcate, nici el nu-şi lua ochii de la ea. Katey oftă. Nu avea rost să încerce să se strecoare pe o uşă laterală fără ca el să o observe… deocamdată.

Se gândise şi să facă o scenă acum, când erau şi alţi oameni în preajmă. Dar dacă era chemat un poliţist, lucrurile puteau să ia orice întorsătură. Fără servitorii care să-i confirme povestea, Boyd ar fi putut să fie cel crezut, iar ea putea foarte bine să ajungă la închisoare. Hotărî să nu rişte. În plus, prefera să se întoarcă la Northampton, să-şi ia lucrurile şi servitorii şi să lase în urmă aventura aceasta ridicolă.

— Haide, zise Boyd, luând-o de braţ ca să o conducă la etaj. Dacă ploaia asta nu se opreşte într-o oră, o să văd dacă nu găsesc o trăsură de închiriat pentru restul drumului.

Concesii? Aşadar, era în stare să le facă? Dar ar fi trebuit să se gândească la trăsură înainte de ieşi în galop din Northampton, un oraş mult mai mare. Dar nu spuse nimic. Era de acord cu orice i-ar fi ţinut despărţiţi suficient de mult cât ea să poată fugi.

De aceea imediat ce intrară în odaie, zise:

— Sunt lihnită de foame.

Boyd nu o băgă în seamă, ci se duse drept la şemineu să aprindă focul. Katey îşi dorea ca el să fi uitat că se plânsese de frig. Avea o idee şi bună!

— M-ai auzit, repetă ea, enervată. Mor de foame.

— Serios? zise el, privind-o peste umăr.

— Da, serios, n-am mâncat de ieri, minţi ea. Ca să fie

însă credibil, adăugă: Camerista mea tocmai plecase să ne aducă de mâncare când ai dat tu năvală în camera mea.

Boyd se ocupă de foc, apoi se ridică în picioare, scuturându-şi mâinile.

— Foarte bine, spuse el, o să văd dacă nu pot să fac rost de ceva de-ale gurii şi poate chiar o baie fierbinte. Tu usucă-te cât sunt eu plecat, dar stai naibii departe de patul ăla. E limpede?

— N-am zis că aş fi obosită, glumi ea.

Boyd o fixă cu privirea până ce o făcu să roşească. Ştia la ce se referise. Pomenise despre ea şi paturi în aceeaşi frază de suficiente ori cât să nu uite vreodată cât de mult îşi dorea el să o bage în aşternut.

— E limpede, fu ea nevoită să răspundă.

Boyd îşi trecu o mână prin părul ud şi aruncă o privire spre patul confortabil.

— Probabil că e o idee foarte proastă, zise el, gemând. Ar fi trebuit pur şi simplu să aşteptăm jos să se oprească ploaia. Putem să găsim şi de mâncare acolo.

Asta nu avea să o ajute să fugă de el!

— Aşteaptă tu jos, zise ea repede. Eu o să fac baia aceea fierbinte de care ai pomenit. Serios. Probabil că o să mă ajute să nu răcesc.

Boyd se mai uită la ea un moment, înainte să dea din cap şi să iasă din odaie, închizând uşa în urma lui. Katey auzi imediat zăngănitul unei chei în broască şi, de disperare, scrâşni din dinţi. Ei, nu era de mirare că fusese de acord cu atâta uşurinţă. Ştia al naibii de bine că urma s-o încuie înăuntru!

Dar nu irosi nicio clipă şi căută alte opţiuni. Camera avea două ferestre care dădeau în strada care era pustie pentru că ploua. Una din ferestre era chiar deasupra acoperişului înclinat al porticului de la intrare al hanului. Şi până jos nu mai era chiar aşa de mult, dacă se lăsa să atârne, cu mâinile agăţate de streaşină.

Zece minute mai târziu Boyd stătea la aceeaşi fereastră pe care Katey o lăsase deschisă când fugise. Deşi îi azvârlise un ban unuia dintre rândaşii de la han ca să-i bage calul în grajd, vedea de la geam că animalul nu mai era acolo unde îl lăsase şi avea bănuiala că femeia ajunsese la el înainte. Mai bine.

Imediat ce părăsise camera şi pe Katey, Boyd începuse să aibă îndoieli în legătură cu implicarea ei în răpirea lui Judith. Pur şi simplu nu simţea că era corect să o catalogheze drept infractoare. Iubea animalele, pentru Dumnezeu! Cu gândul acela în minte, începu să-şi dea seama că voia ca ea să fie vinovată. În cazul acela putea să şi-o scoată din minte, în sfârşit, ca fiind nedemnă de atenţia lui, căci pentru o femeie măritată îi ocupase şi aşa mintea prea multă vreme.

Dar chiar dacă că îi căuta scuze acum, când ea era de fapt cât se poate de vinovată, Boyd nu avea de gând să o urmărească. Judith era în siguranţă acum. Iar el nu suporta de fapt să se gândească la Katey Tyler în închisoare.

Capitolul 13

Katey porni repede călare înapoi spre Northampton, în ciuda ploii. La jumătatea drumului ieşi din furtună. Deşi în faţa ei drumul era complet uscat, nu era nicio spărtură în stratul compact de nori. Chiar dacă aceştia nu erau aşa de negri cum fuseseră mai la sud, ploaia tot putea să ajungă spre nord şi să o facă ciuciulete. Dar asta era ultima dintre grijile ei.

Norii de furtună făceau probabil ca ora să pară mai

târzie, dar ziua era oricum pe sfârşite. Nu avea cum să-şi adune servitorii şi lucrurile şi să ajungă la Londra înainte de căderea nopţii. Îi era teamă să călătorească iar pe acelaşi drum, pentru că nu voia să rişte o întâlnire cu Boyd.

Îl întârziase pentru că îi luase calul, aşa că nu se aştepta să fie chiar în spatele ei. Dar nici nu se aştepta ca el să renunţe şi să plece acasă. Se dovedise prea încăpăţânat ca să o facă. Însă nici n-o s-o mai găsească la Northampton. O să-i lase calul, să-l găsească acolo. Nu că s-ar fi simţit vreo iotă vinovată că i-l luase, după ce-i făcuse, dar nu mai avea nevoie de animal odată ce se pornea din nou la drum cu trăsura ei – îndreptându-se în aceeaşi direcţie.

Curând intră în oraş, călare şi udă, cu hainele şiroind, îmbrăcată cu o tunică bărbătească. Până şi părul i se despletise, şi nu mai pierduse vremea să se oprească şi să-l împletească. Probabil că ar fi trebuit să o facă. Atrăgea mult prea multe priviri curioase, deşi poate că asta se datora faptului că i se vedeau pulpele. Stânjenită, descălecă să-şi aranjeze rochia astfel încât picioarele să-i fie acoperite cuviincios.

Katey ducea acum calul de dârlogi în urma ei când intră în piaţa târgului, unde îşi aminti cât de foame începuse să-i fie.

Piaţa era pe cale să se închidă pentru noapte, dar ea oricum nu avea niciun ban cu care să cumpere ceva. Câţiva muşterii îşi mai făceau totuşi ultimele târguieli şi o femeie răcnea la un vânzător de fructe pe lângă al cărui stand Katey tocmai trecea.

— Neică, ar’tă-mi doar cum ajung măi rep’ de la docurile alea!

— Femeie nebună, ţi-am zis doar, nu avem docuri aici.

— Am ’ţăles io că nu iaste p’ acilea, da’ încotro e oraşu’ un’e sunt? Nu-ţi zisăi că bărbatu’ meu vra să-mi ia veaţa? Tre’ să plec din ţară, ’nţălegi?

Katey încremeni. Nu auzea doar un interesant schimb de vorbe răcnite. Nu era oare aceeaşi scoţiană de care ea, Grace şi Judith se căzniseră toată dimineaţa să scape? Femeia era cu spatele la ea şi nu putea să fie sigură. Dar cum Boyd o acuzase de două ori că este nevasta lui Geordie Cameron, acum putea să-i spună pe nume celei care o răpise pe Judith. Iar aici avea o scoţiană care încerca să scape de soţul ei, ceea ce o făcu să se gândească la ce-i spusese Boyd despre cum Anthony Malory îl bătuse măr pe Cameron pentru faptele nevestei lui.

Katey nu mai avea vreun dubiu deja şi de aceea opri un puştan care trecea în goană pe lângă ea şi îi şopti să-l aducă pe poliţist. Ea putea s-o reţină pe doamna Cameron acolo până ajungea el şi era destul de furioasă ca să nu-i pese prin ce metode. Femeia aceea furase şi maltratase un copil, le fugărise prin tot târgul Northampton şi prin împrejurimi, în încercarea de a pune din nou mâna pe fetiţă şi, dacă n-ar fi fost ea, amintirile lui Katey despre Boyd Anderson n-ar fi fost acum complet ruinate. Dacă era după Katey, femeia nu avea să scape nepedepsită după toate necazurile pe care le provocase.

Se apropie de ea pe la spate şi zise:

— Doamna Cameron?

Scoţiană se întoarse pe dată, şi Katey aproape că izbucni în râs, văzând cât de repede o luă vânzătorul de fructe în direcţia opusă, ca să scape de pisălogeală. Katey o recunoscu acum cu uşurinţă. Părul femeii era tot în dezordine şi ochii aveau şi ei o expresie sălbatică.

— Di un’ e îmi cunoşti numele, hmm? întrebă ea, pe acelaşi ton belicos pe care îl folosise şi cu negustorul de fructe. Di la han? Noi am plătit pentru odaie, deşi ar fi trebuit să ne primim înapoi banii. Afurisita dă clanţă di la uşă era stricată!

Katey îşi dădu seama că femeia nu o recunoscuse, dar asta nu o mira. Cu hainele leoarcă şi în dezordine, cu părul

ud şi ciufulit de vânt, Katey nu mai arăta deloc la fel ca în dimineaţa aceea şi, de fapt, probabil că arăta la fel de în neorânduială şi de răvăşită ca scoţiană.

— Nu sunt de la han.

Katey nu spuse totuşi de unde era. Avea nevoie s-o reţină pe femeie până când sosea poliţistul şi i se păru că metoda cea mai bună era să o ţină de vorbă.

Doamna Cameron miji ochii la Katey.

— Atunci di un' mă ştii? Îmi pare că te-aş cunoaşte io… nu conteaz'. Dacă poţi să-mi zici încotro s-o iau să ajung la docurile ăle mari, o să-ţ' mulţămesc.

Logica i-ar fi zis că trebuie să o ia spre coastă, dar Katey spuse doar:

— Mi-e teamă că nu pot să te ajut. Nu cunosc deloc locurile acestea.

Femeia pufni nerăbdătoare.

— Atuncia n-am vreme să vorbesc cu matale. Ziua bună.

Era interesant felul în care se exprimase, ca şi cum vorbele folosite erau singurele care aveau importanţă. Şi deja se uita împrejur, să găsească pe altcineva pe care să-l oprească şi să-i ceară s-o îndrume. Katey însă avea nevoie să o ţină de vorbă. Nu ar fi vrut să o acuze mai înainte ca poliţistul să sosească şi să o aresteze.

— De ce te grăbeşti aşa?

— N-ăi tu…

Katey o întrerupse:

— Mi s-a părut mie sau chiar te-am auzit spunându-i negustorului de fructe că fugi de bărbatul tău care vrea să te omoare? Asta e o exagerare, totuşi.

— Fumee, îsta-i afurisitu' dă adevăr. A luat o bătaie care l-a prostit la cap. Abia dă l-am recunoscut. Şi acu' vria să-mi pună mie în seamă.

— Ce să-ţi pună în seamă?

— Că a fost el învinuit dă ce-am făc't io. M-o fugărit pi

drum, aşa o făc’t, juruindu-să că o să mă omoare mai ’nainte ca Mal… ăă, mai ’nainte ca să pună ei mâna pi mine cum or făc’t cu el. Da’ acu’ uite ce-i, nu ie treaba matale şi io nu mai am vreme. Geordie poa’ să intre în oraş dântr-o clipită în alta.

Scoţiană dădu să plece. Katey se uită nerăbdătoare în spatele ei, dar nu se vedea încă nici urmă de poliţist sau de băiatul pe care îl trimisese după el.

— Doamnă Cameron, aşteaptă. Motivul pentru care ţi se par cunoscută este că m-ai oprit ieri pe drum. O căutai pe fata dumitale, ceea ce ştim amândouă că e o minciună. Nu ai nicio fată, aşa cum nici eu nu am.

Doamna Cameron se răsuci brusc pe călcâie. Pentru o clipă, chipul ei a avut o expresie de surpriză, care se transformă rapid în furie, în timp ce o împungea pe Katey în umăr cu degetul.

— Zici că mi-ai furat-o? Acu’ ieream bogată dacă nu te băgai. Un’e e acu’?

— Înapoi la familia ei, unde n-o mai ajungi niciodată cu mâinile tale jegoase. Poliţistul vine încoace să te aresteze. Chiar credeai că o să scapi basma curată?

Katey se pregăti să o împiedice pe femeie să fugă, dar doamna Cameron avea de fapt o expresie gânditoare şi apoi o ului pe Katey zicând:

— Ăi, păi nici nu-i o idee chiar aşa dă rea. Mă chitesc că puşcăria o să fie un loc numa’ bun să mă ascund dă Geordie.

Katey îşi spuse că Geordie trebuie să fii fost nebun să se însoare cu femeia asta, dar dacă era cineva cu adevărat *nebun,* atunci ea era.

— Aide atuncia, continuă doamna Cameron, apucând-o chiar pe Katey de braţ, ca să o ia cu ea. Aide să-l găsim pă poliţist, nu? O să-mi trebuiască să zici matale că io îs de vină. Ei n-o să creează dacă numa’ io zic aşa.

Nu încăpea îndoială, dar Katey se aşteptase ca ea să

fie cea care face plângere. Nu se aştepta ca femeia să fie cea care să insiste şi să o ia înainte spre sediul poliţiei. Şi bine a făcut, pentru că Katey îl zări pe băietanul trimis după poliţist jucându-se cu un câine la capătul celălalt al pieţei. Poate că o monedă l-ar fi convins să facă aşa cum îi ceruse, dar fără ea, puştiul pur şi simplu ignorase rugămintea ei!

Katey era încă bănuitoare în privinţa motivelor femeii. Era oare posibil ca ea să prefere o celulă de închisoare în locul furiei soţului său? Se pare că da. În schimb, ar fi trebuit să fie bănuitoare fiindcă doamna Cameron insistase ca ea să o însoţească.

Capitolul 14

Katey stătea aşezată pe pat, cu picioarele strânse la piept şi bărbia sprijinită de genunchi, cu gura pungită de necaz. Îşi inventa în minte una dintre poveştile ei, în care Boyd Anderson era condus la eşafod. Nu avea mâinile legate, dar avea un căluş în gură. Era întrebat dacă voia să spună câteva ultime cuvinte, dar el nu putea răspunde din cauza căluşului. Ar fi putut totuşi să şi-l scoată cu uşurinţă, nu? Foarte bine, Katey va trebui deci să-i lege mâinile, pentru că nu avea niciun interes să audă ce ar putea să spună el.

Amână deschiderea trapei de sub el. Savura clipa. Boyd nu părea speriat, totuşi. Avea un aer afurisit de încăpăţânat, de fapt, aşa cum avusese şi ultima dată când îl întâlnise. Poate era din pricina convingerii că nu va fi spânzurat ca vinovat de prostie, cauza pentru care fusese condamnat. Aşa că, dacă se introducea şi pe sine în scenă şi îl lăsa să o vadă, el o să ştie că are de ce să-şi facă griji…

— Aha, aici erai, deci, zise Grace, sec. Trebuia să-mi închipui. Te-am căutat peste tot în rest. De ce oare nu m-

am gândit să te caut la… închisoare?

Katey ridică privirea în timp ce uşa celulei se închidea în urma cameristei ei. Grace avea un simţ al umorului cu un deosebit de dezvoltat nivel de sarcasm.

— Mă bucur că găseşti ceva amuzant în chestia asta, zise Katey, oftând.

— Ţi s-a părut că sunt amuzată? Serios? Te asigur că nu e aşa. Te asigur că sunt foarte furioasă. Faptele bune nu ar trebui să se termine astfel.

De aceeaşi părere fusese şi Katey, până când începuse să-l spânzure pe Boyd Anderson în minte. Să-i administreze o pedeapsă dreaptă, chiar dacă nu era decât în imaginaţia ei, o scăpase sau cel puţin îi mai potolise din furie. Ştia foarte bine că ea şi Grace ar fi fost deja la Londra, dacă el nu era aşa de încăpăţânat. Katey cu siguranţă n-ar mai fi şi acum în Northampton şi n-ar fi dat iar peste Maisie Cameron ca să ajungă ea însăşi la puşcărie din pricina aceasta.

Acum însă Grace era aici, şi fără îndoială că varianta identică oferită asupra evenimentelor îl convinsese pe poliţist că era nevinovată.

— Acum că ai venit, putem să o luăm din loc, aşa că hai să lăsăm chestia…

— Ce te-a făcut să crezi asta? i-o tăie Grace, scurt. Nu, vin şi eu lângă tine. Se pare că fac parte din grupul de răpitori.

Cu siguranţă nu asta sperase Katey să audă.

— E o prostie. Ai crede că dacă amândouă le spunem exact acelaşi lucru…

— Aşa ai făcut? o întrerupse Grace, bănuitoare. Sau iar ai înflorit?

— Nu! răspunse Katey, indignată.

— Păi, poliţistul nu m-a întrebat prea multe, dar tu de ce nu le-ai spus cum stă treaba, ca să ieşi de aici?

— Am făcut-o, răspunse Katey, uşor triumfătoare.

Domnul Calderson, temnicerul nostru, chiar m-a crezut.

— Trebuia să-mi închipui, zise Grace şi zdrăngăni uşa care le împiedica să plece.

Katey jubila. De astă dată era o expresie impresionantă. Grace părea chiar spăşită din pricina ultimului acces de sarcasm… dar numai pentru o clipă.

Cum slujnica rămase tăcută un moment, Katey îi explică:

— Nu m-au eliberat încă din cauza familiei lui Judith. Aparent este foarte renumită în ţinut. Domnul Calderson le-a recunoscut numele şi a zis imediat că nu are curajul să-mi dea drumul până ce nu are veşti de la un reprezentat al familiei.

— Aşa că ai stat aici toată după-amiaza? o întrebă Grace, incredulă, în timp ce se aşeza lângă ea, pe pat. Te-am căutat peste tot… de câte două ori! Eram sigură că dacă te scap din ochi fie şi doar două minute…

— Nu l-ai întrebat pe hangiu?

— Ba sigur că da.

— Atunci ar fi trebuit să mă cauţi mai devreme aici. El a văzut când am fost târâtă afară. Nu ţi-a spus?

— *El* probabil că mi-ar fi spus, dar *el* nu mai era acolo când am descoperit eu că lipseşti din odaie. Nevastă-sa era în locul lui şi ea mi-a spus că nu te-a văzut.

— Păi, nici măcar în Northampton nu mai eram. Afurisitul de american care a venit să o salveze pe Judith a ţinut morţiş să mă ducă înapoi la Londra, să dau socoteală familiei Malory, şi m-a luat pe sus exact pentru asta! Dacă nu fugeam pe fereastră ca să scap de el…

Grace sări de pe pat şi exclamă înţepată:

— Acum chiar ştiu că iar inventezi o istorie din alea de-ale tale. După toate celea, aş aprecia dacă mi-ai spune adevărul… chiar acum!

Katey nu se simţi ofensată. Supărarea lui Grace era de înţeles. Nu făcuseră nimic rău, şi cu toate acestea

amândouă erau acum în închisoare. Iar Katey spusese într-adevăr prea multe poveşti la viaţa ei, aşa că Grace avea toate motivele să se îndoiască de ea.

— Asta e adevărul, zise Katey, oftând. Bărbatului îi intrase în cap că sunt vinovată, aşa că n-a mai contat faptul că eu i-am spus exact contrariul. Dar cel puţin am scăpat de *el.* Iar domnul Calderson m-a asigurat că nu va trebui să stau aici. Vorbeşte cu sora lui să vadă dacă nu poate să mă găzduiască ea. Părea destul de încrezător că o s-o facă.

— Sub cheie, presupun?

— Păi… probabil. Dar cel puţin o să stăm într-o cameră mai confortabilă decât celula de puşcărie.

Nu era o celulă îngrozitoare, de fapt. Cum pe fereastra zăbrelită intra aer proaspăt, încăperea nu mirosea urât. Avea chiar şi o podea de scânduri. Printre crăpături mişunau gângănii şi de aceea Katey ţinea picioarele pe pat, dar chiar şi aşa, tot era mai bună decât o podea de pământ.

— Despre ce american ziceai că e implicat? întrebă Grace, în timp ce se aşeza iar lângă stăpâna ei. Mie mi-au spus că fata pornise înapoi spre Londra împreună cu cineva din familia ei şi ei sunt englezi.

— Nu, cred că tu dormeai când Judith ne-a povestit în trăsură că are rude şi în America, iar el e unul dintre aceste rude. Ba chiar îl cunoşti. Tu eşti cea care m-a prevenit pe *Oceanus* să am grijă în preajma lui, când ai simţit că i s-au aprins călcâiele după mine.

— Anderson? exclamă Grace, nevenindu-i să creadă. Proprietarul acelei corăbii? Dar chiar era îndrăgostit de tine. N-am văzut în viaţa mea un bărbat aşa de interesat de o femeie încât să se vadă de la o poştă că are gânduri carnale în privinţa ei. Ar fi ultimul om care să se îndoiască de tine, aşa că de ce a făcut-o?

— Presupun că astea au fost aparenţele, eu o ţineam pe fată încuiată într-o cameră, în acelaşi oraş unde o ţinuseră şi cei care au răpit-o.

— Dar ea cu siguranţă i-a spus că fusese deja salvată… de noi două.

— Sunt convinsă că ar fi făcut-o, dar o altă rudă a luat-o rapid de acolo, fără să o mai întrebe ce s-a întâmplat. Boyd a rămas cu mine şi s-a pripit să tragă o concluzie greşită.

— Şi nu i-ai explicat?

— Sigur că am făcut-o, dar lui i se înfipsese în creier că sunt o infractoare, aşa că a refuzat să audă o iotă din ce i-am spus.

— Dar te plăcea!

— S-ar putea ca asta să fi reprezentat o parte din problemă.

— Că logica lui funcţionează pe dos? a replicat Grace caustic. Bineînţeles! Ia-ţi duşmanii în braţe, aruncă-ţi prietenii în închisoare. E perfect logic!

Grace era din nou sarcastică. Katey plescăi din limbă şi continuă:

— Nu, cred doar că s-a considerat prea înclinat în favoarea mea. Mi-a bombănit ceva despre cum o să lase autorităţile să se lămurească, pentru că el nu putea să aibă încredere în propriile instincte când e vorba de mine.

Mai spusese el şi altceva, dar Katey nu avea de gând să-i repete acel lucru cameristei ei, când doar simpla amintire îi provoca acea plăcută senzaţie de fluturi în stomac. „Nu pot să gândesc limpede când eşti atât de că te pot atinge, când nu mă gândesc la nimic altceva decât să te duc în braţe până la cel mai apropiat pat, aşa încât nu îndrăznesc să te cred pur şi simplu pe cuvânt, Katey Tyler. Îmi pare rău.”

— Ce drăguţ din partea lui, zise Grace, dar eu nu pe el îl văd stând aici, în închisoare, şi ţinându-ţi de urât cât aşteptăm să ne salveze reputaţia nişte lorzi englezi care, fiindcă veni vorba, nu-i văd cu ochi prea buni pe americani şi care probabil n-o să dea năvală ca să repare această

nedreptate.

Gloria avusese o altercaţie cu un nobil într-una dintre puţinele zile pe care le petrecuseră în Londra. Bărbatul o îmbrâncise la o parte când ea dăduse să se urce într-o birjă pe care o chemase şi i-o suflase practic de sub nas, apoi comentase ceva dispreţuitor despre cum trebuie ea să cedeze în faţa celor superiori ei. De atunci Grace nu mai putea să-i vadă în ochi pe nobili, chiar dacă acela fusese singurul incident neplăcut pe care îl avusese cu clasa nobiliară… deocamdată.

— Până acum, simţi Katey nevoia să precizeze, în călătoria noastră am întâlnit nişte oameni foarte prietenoşi, şi în Anglia, şi în Scoţia.

— Dintre care niciunul nu era nobil.

— Adevărat, dar nu poţi să-i pui pe toţi în aceeaşi oală, doar pentru că unul a fost necioplit cu tine, mai ales când toţi ceilalţi au fost amabili şi săritori. Până şi domnul Calderson, temnicerul nostru, şi-a cerut de trei ori scuze faţă de mine pentru că nu poate să-mi dea drumul.

— Ai dreptate, bombăni Grace, apoi oftă. Sper cel puţin că o caută pe scoţiană aia nebună. Nu-mi place când mă gândesc la cum noi, salvatorii, suntem în închisoare, iar ea umblă liberă.

— A, dar şi ea e aici, cu noi. Nu ţi-a spus nimeni? Sau poate că ar trebui să spun, mai degrabă, că ea a vrut să fie sigură că suntem *şi noi* aici, cu *ea!*

Katey îi explică tot ce se întâmplase când se întorsese în oraş şi dăduse peste Maisie Cameron, şi încheiase zicând:

— Abia ce terminasem să-i povestesc domnului Calderson toată tărăşenia, când doamna Cameron a arătat cu degetul spre mine, m-a făcut mincinoasă şi a zis că totul fusese ideea mea. Ea voia să intre la puşcărie ca să scape de bărbatu-său, dar era destul de furioasă pe mine pentru că i-am dat planurile peste cap, cât să vrea să se şi răzbune

un pic.

— De ce nu mă mir deloc? zise Grace, ridicând din sprâncenele roşcate. Mi-am dat eu seama că femeia aia nu e cu toate minţile la locul lor.

Katey dădu din cap.

— Numai bună de băgat la ospiciul Bedlam, aşa i-a zis domnul Calderson. Dar n-o condamn pe ea pentru situaţia în care suntem. E vina lui Boyd Anderson dacă astă seară n-o să dormim într-un hotel drăguţ din Londra. E ca şi cum m-ar fi băgat chiar el aici, cu mâna lui. A distrus o aventură perfectă cu bănuielile lui stupide.

— Regret să-ţi spun, dar asta nu mai este o aventură. Este o tragedie.

— Nu e nicio tragedie. Doar că a devenit o neplăcere şi o mică întârziere, atâta tot.

— O crasă eroare judiciară, insistă Grace.

Aici era mai greu să fii de acord cu ea, dar Katey îi replică:

— E destul de enervant, şi sunt la fel de furioasă ca şi tine…

— N-aş fi zis.

— … dar domnul Calderson m-a asigurat că nu durează chiar aşa de mult să ajungi la Londra călare, şi el a trimis imediat un om acasă la Malory ca să lămurească lucrurile. S-ar putea să fim eliberate chiar în seara asta, mai târziu.

Amândouă ştiau că asta nu se va întâmpla. Era întuneric deja. Chiar dacă omul trimis ajungea la Londra în seara asta, era puţin probabil să se întoarcă imediat la Northampton. La urma urmelor, lui nu-i păsa dacă două americance petreceau noaptea în puşcărie.

Domnul Calderson chiar le mută acasă la sora lui, dar asta n-o opri pe Grace să se lamenteze, mai ales când se dovedi că odaia lor era mai mică decât celula de la închisoare! Faptul că una din ele bombănea şi se foia era

mai mult decât destul, şi Katey încercă aşadar să-şi controleze furia. Nu era obişnuită să fie nervoasă. Mult mai obişnuită era să-i înveselească pe ceilalţi şi să-i distreze, aşa că în seara aceea îi împărtăşi lui Grace o versiune cu mult înfrumuseţată a povestirii ei cu „spânzurarea lui Boyd Anderson”, ca să treacă timpul. Grace se înveseli sigur ascultând-o. Ba chiar începu să râdă înainte ca stăpâna ei să termine.

Când renunţară în final să mai aştepte să fie eliberate în acea seară şi stinseră lampa să se culce, toate acele emoţii ciudate care o tulburaseră pe Katey mai devreme, în cursul zilei, reveniră şi o ţinură cu ochii deschişi şi aţintiţi în tavanul întunecat.

Furie, durere… Cum de îndrăznise Boyd Anderson să o trateze ca pe o infractoare de drept comun? Doar o cunoştea! Nu erau nişte străini. Traversase oceanul cu el. El crezuse că era căsătorită şi are doi copii… de fapt, nu, el hotărâse acum că ea îi răpise probabil şi pe copiii aceia. Dar nu fusese decât o bănuială din partea lui, bazată pe aserţiunea că ea o răpise pe Judith!

Îşi închipui cât de groaznic avea el să se simtă când va afla adevărul, dar asta nu o ajută să-şi ostoiască sentimentele rănite. Necazul era că îl ura pentru felul grosolan în care se purtase cu ea astăzi, dar nu voia să-l urască, şi emoţiile contradictorii îi dădeau o durere în piept şi îi aducea lacrimi în ochi. Îl ura şi pentru că o făcea să fie aşa de confuză.

Reveni la imaginara lui spânzurare din mintea ei şi de astă dată deschise trapa… iar apoi plânse până adormi.

Capitolul 15

Katey descoperi că achiziţionarea unei trăsuri confortabile – cel puţin a uneia noi –, aşa cum îi sugerase Judith Malory, nu era ceva ce se putea înfăptui într-o zi.

Bărbatul de la primul atelier de trăsuri pe care îl vizitase îi dăduse un termen de trei săptămâni. Al doilea meşter de trăsuri spusese că poate să-i facă una într-o lună. Avea şi o listă de aşteptare!

Era destul de rău că toate corăbiile de pasageri care plecau înspre Europa în următoarele câteva zile erau deja pline. Cel mai bun lucru pe care putea să-l facă era să cumpere două bilete de călătorie pentru un vas care ridica ancora în săptămâna următoare. Încă era supărată din pricina asta, aşa că nu avea de gând să amâne şi mai mult plecarea din Londra pentru o trăsură. Totul era din vina lui Boyd Anderson. Domnul Calderson nu le eliberase decât ieri după-amiază, cerându-şi scuze din inimă, când bărbatul trimis la Londra revenise şi spusese că, într-adevăr, familia Malory confirmase versiunea lui Katey asupra evenimentelor.

Pe drumul de întoarcere la hotelul lor din Londra, Katey îi spuse lui Grace:

— Cred că vom reveni la ideea noastră iniţială şi o să cumpărăm o trăsură când ajungem în Franţa.

— Nu crezi că vom întâmpina aceleaşi probleme ca aici? o întrebă Grace.

— Ba da, însă vom putea cel puţin să începem turul ţării cât timp aşteptăm.

Grace dădu din cap şi continuă:

— Atunci, care e următorul punct pe listă, înainte să plecăm de aici? O garderobă nouă? Angajarea unui vizitiu pentru o trăsură pe care încă n-o ai?

Auzind tonul sarcastic al servitoarei sale, Katey ridică din sprâncene. Dispoziţia ei era pe cale să devină şi mai sumbră. Ura să depindă de programul altora. Voia să părăsească Anglia în clipa aceea, nu săptămâna viitoare. Se gândise chiar, preţ de o clipă, să-şi cumpere propria corabie, ca să nu mai fie nevoită să se lege de programul altora şi să se poată ţine de al ei. Dar nu-şi putea imagina

cât poate să dureze construirea unui vas!

Ieri îi spusese lui Grace, pe jumătate în glumă, că nu pot pleca decât peste şase zile şi încheiase zicând:

— Ar trebui pur şi simplu să cumpăr o corabie ca să nu mai suferim astfel de întârzieri.

Grace dădu ochii peste cap şi răspunse:

— E o idee bună să cumperi o trăsură, dar nu şi să cumperi o corabie. Doar nu facem înconjurul lumii pe apă. Nu avem nevoie de corabie decât ca să ajungem pe continent.

— Şi apoi pe încă unul.

— Da, dar câte luni vor mai trece până atunci? întrebă Grace. Ai spus chiar tu că traversarea Europei pe uscat va dura *foarte mult.* În plus, nu sunt foarte multe continente de vizitat… nu?

Indiferent câtă şcoală făcuse Grace la Danbury, geografia nu se numărase printre materii. Recunoştea singură că nu stătuse pe băncile şcolii decât atât cât să înveţe să scrie şi să citească. Educaţia lui Katey fusese cu mult mai extinsă, dar deşi profesorul ei se preocupase să-i predea noţiuni despre lume, ea nu avusese la dispoziţie cărţi ilustrate care să-i arate despre ce i se preda, aşa că îi era greu să-şi imagineze cât de diferite erau Europa şi Africa, în comparaţie cu America. Profesorul nu făcuse decât să-i deschidă gustul pentru ceea ce se afla dincolo de linia orizontului, stimulându-i dorinţa de a vedea cu ochii ei acele locuri. Ştia din lecturile date de profesor că era mai comod să mergi de la o ţară în alta pe apă, decât să călătoreşti pe uscat.

— Ce păcat că nu putem închiria o corabie, zise Katey, încheind cu un oftat.

— Ce amuzant, chicoti Grace. Faptul că trebuie să aştepţi ca următoarea corabie să iasă din port e doar un inconvenient minuscul, un preţ mic pentru prilejul de a vedea lumea.

Cu siguranţă Katey învăţa că răbdarea nu e unul dintre punctele ei tari.

— Păi, ce zici de o garderobă nouă? o zgândări Grace.

— La ce-mi trebuie o garderobă nouă? Şi aşa car după mine cufere întregi de haine pe care nu le folosesc, de ce naiba să mai cumpăr altele?

— Pentru că nu ai decât haine comode, de zi cu zi cu zi, pe care le purtai acasă, la Gardener. Nu ai nici măcar o singură rochie sau pelerină elegantă. Dacă eşti invitată la o petrecere simandicoasă sau…

— *Cine* să mă invite? chicoti Katey. Nu prea ne întâlnim noi cu persoane care dau petreceri simandicoase.

— Dar s-ar putea. Cel puţin ar trebui să fii pregătită. Sau o să refuzi invitaţiile doar pentru că nu ai nimic potrivit cu care să te îmbraci?

Katey admise că aşa era.

— Presupun că nu strică să am cel puţin o rochie deosebită, nu? Şi mai voiam să-mi cumpăr un compleu din acela comod, de călătorie. S-ar putea să avem timp pentru el, dacă găsim azi o croitoreasă. Foarte bine, spune-i vizitiului să întoarcă. Cred că am văzut nişte prăvălii drăguţe cu câteva străzi mai în urmă.

Grace vorbi cu vizitiul birjei, dar după ce se aşeză înapoi pe locul ei, zise:

— Acum, că am bifat treaba asta de pe lista noastră cu treburi imediate, nu ai de gând să-i faci o vizită copilei, să fii sigură că a ajuns cu bine acasă?

— Nu ştiu… de fapt, cred că nu. N-am fost prea fericită de felul în care s-a terminat acea mică aventură, aşa că aş prefera să uit de ea. Copila era încântătoare, e drept. O să-i trimit măcar un bilet să…

— Laşo!

— Pardon? exclamă Katey, îmbătoşată.

— Ai auzit foarte bine. Ţi-e teamă că dacă te apropii de casa unui Malory o să dai iar ochii cu el.

— Nici că poţi greşi mai tare. Aş fi bucuroasă să dau peste Boyd Anderson din nou, ca să mă folosesc de pistolul pe care l-am cumpărat deunăzi.

Grace pufni.

— Că nu l-ai împuşca.

— Doar l-am spânzurat, nu?

Grace începu să râdă, dar când se mai potoli, zise, zâmbind afectuos:

— Ce faci tu în povestioarele pe care le născoceşti e visare cu ochii deschişi şi glas tare, Katey. Astfel de pure fantezii nu au nicio influenţă asupra a ceea ce ai face cu adevărat dacă ai avea ocazia. Dar a fost nostim felul cum l-ai spânzurat. Ce păcat că doar în închipuirea ta te-ai supărat.

— Nu ştiu de ce tot crezi tu că nu sunt capabilă să mă înfurii, că eşti singura care are parte de experienţa unor astfel de senzaţii. Am fost furioasă pentru tot acel incident.

— Poate, dar ocoleşti problema.

— Poate pentru că nu vreau să o discut? veni repede răspunsul lui Katey.

— Mă refeream la copilă. Să scrii în grabă un bilet, fără să aştepţi un răspuns, n-o să-ţi spună că a ajuns cu bine acasă. Dacă bărbatul care a fugit cu ea atunci nu e cu adevărat ruda ei? Dacă Anderson era unul dintre răpitori şi a plecat cu tine tocmai ca să te ţină deoparte şi să nu bănuieşti ce se petrece cu adevărat? Dacă Judith nu a ajuns niciodată acasă?

Era rândul lui Katey să râdă.

— Ai ascultat prea multe poveşti de-ale mele!

— Vorbesc serios.

— Atunci alege-ţi un subiect care nu e aşa de absurd. *Oceanus* era a lui. Şi în timpul traversării l-am auzit amândouă vorbind despre faptul că e doar una dintre multele corăbii care aparţin companiei navale pe care o deţine familia sa. Grace, bărbatul ăla nu e un sărăntoc.

— Nici tu nu eşti, dar asta nu l-a împiedicat să te învinuiască, nu-i aşa?

Afirmaţia nu era complet eronată.

— Foarte bine, o să mă asigur că voi primi confirmarea când biletul meu va fi livrat. Chiar am presupus că totul e bine în ce o priveşte pe Judith. Dar nu e nevoie să trec eu însămi pe la reşedinţa Malory ca să verific.

— Corect, zise Grace. Doar că nu vreau să laşi pe aici nişte treburi în coadă de peşte… şi fiindcă veni vorba, înainte să plecăm, mai avem timp să dăm o fugă până în Gloucestershire.

— Nu, răspunse imediat Katey. De fapt, mă gândeam să facem o excursie pe coasta de sud, până la Dover poate, sau poate chiar până în Cornwall, dacă nu o lălăim. N-am avut prilejul să vizităm comitatele din sud înainte să plecăm în Scoţia.

Grace îşi încrucişă braţele la piept, cu o expresie încăpăţânată, apoi spuse:

— Nu mi-aş face datoria dacă nu ţi-aş pomeni că s-ar putea să nu te mai întorci niciodată în Anglia, odată ce-ai plecat de aici. Este posibil să ajungi în Italia şi să decizi că aceea e ţara unde vrei să prinzi rădăcini. Ai spus deja că Scoţia ar fi un loc drăguţ unde să trăieşti, aşa că ştiu că te uiţi la toate aceste ţări pe care le vizităm căutând locul unde ai de gând să te stabileşti, după ce ai terminat de văzut lumea. Aşa că, gândeşte-te la asta, continuă Grace. Ştii că atunci când vei fi în partea cealaltă a lumii o să ajungi să regreţi că nu te-ai străduit mai mult să cunoşti familia mamei tale.

Capitolul 16

Katey ar fi trebuit să ştie că biletul trimis acasă la Judith va provoca mai mult decât un simplu răspuns. Când camerista hotelului veni la uşa ei să-i spună că are o vizită şi că persoana o aşteaptă în holul hotelului, fu gata să o trimită pe fată înapoi cu mesajul că nu se simte bine.

Îi era teamă să nu fie Boyd. Acesta putea fi la reşedinţa Malory când sosise mesagerul trimis de ea şi putea să-l urmărească înapoi până la hotel. Nu voia să-l mai vadă. Niciodată. Nici măcar ca să-l vadă târându-se în genunchi, acum, când descoperise cât de mult greşise. O urmase totuşi pe fată la parter, refuzând să creadă că speranţa pe care o simţea avea vreo legătură cu emoţia iscată de gândul că o să-l vadă din nou.

Când văzu că vizitatorul nu era Boyd Anderson, nu simţi nici uşurare, nici dezamăgire. Fu mult prea surprinsă de bărbatul care o aştepta stând în picioare. Era incredibil de frumos şi asta nu avea de-a face cu zâmbetul cald cu care o întâmpină. Foarte înalt, cu o siluetă subţire şi bine legată care se potrivea perfect cu statura înaltă, era genul de persoană pe care croitorii o adoră. Era îmbrăcat elegant, cu tunică lungă, brun-închis, şi pantaloni bufanţi, o lavalieră elegant înnodată, dar nu prea extravagantă. Hainele erau ultima modă, dar fără ostentaţie. Nici vorbă să fie un dandy. Părul negru tăciune îi cădea în valuri exact până la ureche, ochii erau uşor oblici, exotici, de un albastru cobalt minunat… ochii lui Judith Malory, îşi dădu ea seama!

Era cu siguranţă o rudă, şi chiar dacă nu se uitase prea bine la Jeremy Malory, înainte de a dispărea cu Judith în ziua aceea, înţelese că s-ar putea să fie el. Prea era mare asemănarea cu ceea ce îşi amintea ea, chiar dacă ar fi putut să jure că era mai tânăr.

Nu că bărbatul acesta ar fi fost în vârstă. Pe la treizeci şi ceva, patruzeci de ani, ar fi zis.

— Domnişoara Tyler? Eu sunt Anthony Malory, tatăl lui Judith.

Luă mâna pe care i-o întinse Katey şi o strânse cu căldură.

Ei bine, la asta nu se aşteptase! Acesta era bărbatul cu care Boyd încercase să o sperie? Ce prostie!

Îi întoarse zâmbetul.

— Spuneţi-mi Katey. Sper că Judith şi-a revenit după povestea aceasta urâtă?

— Mulţumită ţie, da. Nici nu-ţi poţi imagina cât de recunoscătoare îţi este soţia mea pentru ajutorul pe care ni l-ai dat. Katey, eşti o tânără remarcabilă.

Fata nu se putu abţine să nu roşească.

— Nu am făcut decât ceea ce ar fi făcut oricine altcineva.

— Aici greşeşti. Cei mai mulţi şi-ar fi văzut de treaba lor. Tu ai văzut o fetiţă la ananghie şi ai salvat-o. Ai fermecat-o cu totul pe fiica mea, să ştii. De când a ajuns acasă nu face altceva decât să vorbească despre tine.

Katey zâmbi.

— Şi eu am prins drag de ea. Este foarte isteaţă pentru vârsta ei şi de aceea m-am trezit că o tratez ca pe un adult!

Malory chicoti.

— Are efectul acesta asupra noastră, al tuturor! Şi aşteaptă cu nerăbdare să te vadă din nou. Roslynn, soţia mea, organizează astă-seară o cină în familie şi am dori să vii şi tu.

Katey era gata să izbucnească în râs, amintindu-şi de discuţia dintre ea şi Grace din dimineaţa aceea. N-ar fi visat în veci că va fi obligată chiar în ziua aceea să spună „Dar nu am o ţinută potrivită!” Dar fu silită să o spună. Familia Malory făcea parte din nobilimea engleză. Probabil că şi când se băgau în pat arătau elegant!

— Mă văd silită să refuz invitaţia. Nu am o ţinută potrivită pentru o cină londoneză.

Anthony râse şi spuse:

— Prezenţa ta este dorită, şi nu garderoba. Iar Judy va fi distrusă dacă nu vii. Apoi adăugă amuzant: Nu ai decât să te îmbraci într-un sac, dacă vrei, îţi promit că familiei mele n-o să-i pese. Aşa că nu încap scuze. O să trimit o trăsură după tine peste câteva ore.

Cum ar mai fi putut Katey să refuze acum? Anthony Malory era un bărbat încăpăţânat, dar foarte amabil, cu toate acestea, şi ea chiar îşi dorea să o revadă pe Judith, aşa că acceptă timidă. Sigur că Grace îi repetă de cel puţin trei ori „Ţi-am zis eu”, în timp ce scotocea după cea mai drăguţă rochie pe care o avea Katey. Departe de a fi un sac, era o rochie simplă, roz, cu nasturi de sidef. După ce o îmbrăcă, şi Grace îi aranjă părul într-o coadă împletită lejer, aşezată pe umăr, Katey se simţi mai în largul ei să participe la cina de la Malory. Nu mult după aceea porni spre eleganta reşedinţă din Piccadilly.

Aici avu o altă surpriză. Din stradă, reşedinţa Malory părea aşa de mică, dar interiorul era imens. Avea probabil de trei ori dimensiunea casei lui Katey din Gardener. Şi arăta grandios! Rame aurite, candelabre din cristal, marmură strălucitoare ca pardoseală în holul principal. Oriunde privea, observa detalii elegante. Katey se simţea cu totul stingheră. Omenii aceştia erau nişte aristocraţi bogaţi… ce naiba căuta ea aici?

Gândul acela o părăsi însă curând. Ideea lui Anthony Malory despre o cină „mică” i se păru lui Katey destul de mare atunci când majordomul o introduse într-o încăpere plină de lume care îi spunea mulţumesc. Până şi majordomul îi mulţumise!

Katey observă că Roslynn Malory nu era la fel de elegantă cum erau celelalte femei din salon. Probabil că Sir Anthony îi spusese despre caraghioasa problemă a „hainelor” cu care se confruntase când o invitase pe Katey la dineu, aşa că femeia se îmbrăcase simplu, cu o fustă şi o bluză. Chiar şi acel minim efort în plus o făcu pe Katey să

se simtă bine-venită, dar îmbrăţişarea pe care i-o dădu Roslynn o relaxă complet.

Anthony o întâmpină cu căldură, dar Roslynn o trase înapoi în hol, pentru o scurtă discuţie între patru ochi.

— Sunt aşa de bucuroasă că Tony te-a convins să ni te alături astă-seară. Mi-a spus că nu ai cedat fără o luptă serioasă.

Katey se îmbujoră, dar Roslynn râse şi o linişti:

— Glumesc, drăguţa mea. Vreau doar să te simţi bine-venită aici. Sper că vei fi de acord să ne accepţi ospitalitatea pentru ceva mai mult timp decât această seară, dar putem să vorbim mai târziu despre asta. Înainte ca Judy să coboare m-am gândit că poate ai vrea să ştii mai multe despre acest incident nefericit, aşa cum cunoaştem acum. Vărul meu, Geordie Cameron, a poftit mereu la averea mea, înţelegi, tu.

— Aşadar, cel pe care l-a luat în pumni soţul tău chiar ţi-e văr?

— Să nu fii surprinsă. Cu siguranţă nu a fost prima dată. Înainte de a mă căsători cu Tony, Geordie a încercat de câteva ori să mă răpească. Ştiam ce pune la cale. Avea de gând să mă silească să-l iau de bărbat, ca să poată pune mâna pe averea pe care mi-a lăsat-o moştenire bunicul meu, şi nu-i păsa cum avea să reuşească asta. Tony a pus capăt acestor încercări, şi am fost siguri că nu vom mai avea probleme din partea lui! Pe atunci Geordie s-a căit sincer, aşa că deşi Tony îl învinuieşte pe el, eu nu o fac. Astăzi am primit chiar un bilet de la el, în care îşi cere scuze şi mă asigură că nevasta lui nu ne va mai necăji, deşi noi ştiam deja acest lucru. Omul trimis de Calderson ne-a explicat ieri, când a venit să asculte povestea lui Judy, despre cum s-a întâmplat ca Maisie Cameron şi şleahta ei au fost prinşi.

Katey înţelese imediat că familia Malory nu ştia că ea era cea acuzată că este şleahta şi că stătuse în închisoare

din pricina asta. Vru să-i explice, dar se răzgândi brusc. Judith era acasă, în siguranţă, şi familia Malory era uşurată şi îi era recunoscătoare pentru ajutor. Nu era nevoie să ştie că ea suferise şi alte consecinţe de pe urma incidentului.

Gândurile i-au fost întrerupte de un chiot de încântare. O văzu pe Roslynn dându-şi ochii peste cap şi apoi se întorsese să vadă de ce. Ţopăind, Judith coborî scările şi se agăţă de Katey într-o îmbrăţişare exuberantă.

— Ai venit! Mă bucur aşa de tare. Tata m-a necăjit că s-ar putea să nu vii. Şi eşti aşa de drăguţă în rochia asta.

Katey hohoti. Oare toată lumea auzise despre garderoba ei limitată?

— Uită-te la tine, după ultima modă. Nu mi-ai spus că eşti cea mai drăguţă fată din Anglia!

Judith radia, dar Katey nu se îndoia că era adevărat. Fata avea părul arămiu-auriu al mamei sale şi ochii exotici şi albaştri ai tatălui, iar amândoi părinţii erau uluitor de frumoşi. Katey avea convingerea că şi Judith avea să fie deosebit de frumoasă când va creşte mare. Chiar şi acum, peste măsură de încântată, radia ca un înger.

— I-ai cunoscut pe toţi? o întrebă Judith şi înainte să răspundă Katey continuă: Vino cu mine, o să mă asigur eu că o faci.

După aceea fetiţa nu se mai dezlipi de ea. Ca o gazdă perfectă, aşa cum probabil era deja pregătită să devină într-o zi, o prezentă pe Katey rudelor ei şi după aceea îi oferi câteva comentarii despre fiecare persoană.

Unchiul ei Edward şi mătuşa Charlotte erau prezenţi. Şi ei locuiau la Londra. Vărul Jeremy şi proaspăta lui mireasă – fosta hoaţă, şopti Judith – locuiau tot în Londra şi tocmai se întorseseră din călătoria de nuntă.

Când i-a fost prezentată chipeşului şi impetuosului tânăr care fugise cu Judith în ziua aceea, la Northampton, Katey fu destul de crispată. Ar fi fost mai bine dacă el ar mai fi zăbovit atunci cât să o cunoască de pe atunci, ceea

ce ar fi împiedicat-o să ia cunoştinţă cu interiorul unei celule de închisoare.

Vru să-i spună asta, dar nu-i stătea în fire să fie necioplită, aşa că îşi ţinu gura. Şi cu siguranţă nu era vina lui că Boyd Anderson nu era în stare să vadă adevărul nici dacă îl lovea în moalele capului.

— Îmi pare rău că nu ne-am cunoscut deunăzi, se scuză Jeremy în timp ce îi strângea mâna. Dar sunt sigur că Boyd ţi-a explicat de ce era imperativ să o aduc pe Judy acasă imediat.

— A, da, mi-a explicat, răspunse Katey şi se felicită că reuşise să nu pară sarcastică.

De fapt, se aşteptase să-l găsească pe Boyd la reşedinţa Malory. Era dezamăgită că el nu era acolo. Nu e vorbă, nu se hotărâse ce avea să-i spună dacă l-ar fi găsit, dar fără îndoială ar fi fost ceva usturător.

De aceea era mai bine că el nu se număra printre invitaţi, pentru că lui Katey nu îi luă mult să-şi dea seama că familia lui Judith nici nu ştia despre gafa lui. Cum ar fi putut să ştie dacă el nu le spusese? Era limpede că Boyd nu voia să-şi vâre gâtul în laţ. Probabil îşi închipuia că familia Malory nu avea să o cunoască niciodată, aşa că nu era nevoie ca el să mărturisească. Pe de altă parte, nici Katey nu voia să strice atmosfera serii aducând vorba despre acuzaţiile lui stupide.

Cât despre Jeremy, Katey putea să spună cu toată sinceritatea că nu cunoscuse în toată viaţa ei un bărbat mai chipeş, dar tot era puţin supărată pe el. Acum înţelegea de ce, când îl văzuse la hotel, pentru o clipă îl confundase pe Anthony cu Jeremy. Tatăl lui Judith semăna atât de tare cu cel mai tânăr dintre bărbaţii Malory, încât l-ar fi putut lua pe Jeremy drept fiul sau fratele lui Anthony, dacă n-ar fi ştiut acum că el era vărul lui Judith.

Soţia lui Jeremy, Danny, era însă aşa de frumoasă că lui Katey i se tăie răsuflarea când o văzu! Purta o rochie de

mătase verde smarald, avea părul alb ca zăpada, tuns scurt, în contra modei, dar avea cele mai perfecte trăsături. Katey era sigură că nu mai cunoscuse o femeie aşa de frumoasă ca Danny Malory, dar apoi îi cunoscu pe vărul lui Judith, Derek, şi pe soţia sa, Kelsey, şi fu obligată să-şi corecteze părerea – şi începu să se întrebe cum putea o singură familie să aibă atâţia membri cu înfăţişare uluitoare.

Cu toţii erau îmbrăcaţi superb. Danny, cu rochia ei de smarald, Kelsey şi Charlotte, în catifea neagră, chiar şi bărbaţii purtau redingote şi lavaliere de dantelă, şi nici măcar nu era o întâlnire de gală! Dacă n-ar fi fost cu toţii aşa de primitori şi de sincer încântaţi că le e alături, Katey ar fi fost sincer stânjenită de rochia ei simplă de bumbac, nepotrivită printre ţinutele luxoase şi bijuteriile sclipitoare. Dar nici nu se mai gândi la asta după aceea, pentru că Judith abia dacă îi lăsă răgazul să se gândească la ceva, copleşind-o cu un val de comentarii.

— Fiul lor, Brandon, este duce de Wrighton, înţelegi, îi spuse Judith după ce o smulse de lângă Derek şi minunata lui soţie.

Informaţia nu însemna absolut nimic pentru Katey. Profesorul ei era american get-beget şi nu o învăţase niciodată despre diferitele ranguri nobiliare din Anglia. Pentru ea, un lord era un lord, nici mai mult, nici mai puţin.

— N-o să-ţi vină să crezi, dar Derek a cunoscut-o pe Kelsey într-un bordel, continuă Judith tot în şoaptă, apoi adăugă: Nu, nu e ce crezi. E o poveste foarte interesantă ce făcea ea acolo.

Katey putea să-şi închipuie… nu, de fapt, nu putea! Dar secretele pe care copila i le dezvăluia erau cu totul scandaloase şi lucruri pe care Judith n-ar fi trebuit să le ştie la vârsta ei. Hoţi şi bordeluri, şi parcă pomenise ceva şi despre nişte piraţi, nu? Sigur că aceste aspecte neobişnuite ale unora dintre vieţile celor din familia Malory nu erau

cunoscute de public, aşa că de ce i le împărtăşea lui Katey?

— N-aş povesti asta chiar oricui, zise Judith, parcă citindu-i gândurile. Dar tu eşti deosebită.

Katey roşi puternic. Era unul dintre cele mai plăcute complimente pe care le primise vreodată. Dar se întreba ce percepţii ieşite din comun avea copila.

— Nu sunt deloc aşa... dar de ce-ai zis că sunt? întrebă.

— E ciudat, zise Judith, ridicând din umeri, dar am senzaţia că te cunosc de când lumea.

Asta chiar era ciudat, pentru că şi Katey simţea o afinitate faţă de fată. Pe de altă parte, Judith îi amintea de ea însăşi la aceeaşi vârstă, cu firea ei prietenoasă, curiozitatea şi cu o mie şi una de întrebări!

— Probabil că e din pricină că am vorbit aşa de mult despre noi înşine când ne-am întâlnit, şi pe urmă, în trăsura ta, sugeră Judith. N-am vorbit niciodată aşa de mult cu cineva care nu face parte din familie.

Katey zâmbi şi se uită împrejur, prin salon.

— Şi e clar că ai o familie numeroasă.

Judith chicoti la auzul vorbelor ei, un sunet care îi aminti lui Katey ce mică era.

— Nu sunt nici jumătate din ei aici! În Londra cred că acum numără opt case Malory separate, deşi ar fi mai bine să o întrebi pe mama, ca să confirme. Dar nici aşa nu include toată familia mea.

Lui Katey i se părea greu de închipuit. Ea fusese singură la părinţi, fără unchi sau mătuşi, fără veri, fără bunici măcar – cel puţin nu unii pe care să-i cunoască. Trebuie să fie plăcut, se gândi ea, să ai atâtea rude. Şi poate că ar trebui să se ducă la Gloucester din nou şi de astă dată să bată de-adevăratelea la uşa familiei Millard.

La scurtă vreme după aceea se anunţă că cina era pregătită. Masa era teribil de lungă şi îi dădea lui Katey o idee despre câţi membri de familie se adunau uneori în

jurul ei ca să mănânce. Astă-seară erau prezenţi doar zece, şi Roslynn aşezase grupul la unul din capetele mesei lungi, cu Katey între Anthony şi Judith, în timp ce ea stătea în faţa lor.

Nu existase nici măcar o singură pauză în conversaţie, care mersese de la cursele de cai şi meritele celui mai nou armăsar al lui Derek şi până la părerea doamnelor despre ultimele tendinţe ale modei, care cobora linia taliei. Lui Charlotte îi plăcea noul stil, dar celelalte trei femei preferau în continuare confortabilul stil *empire.*

Când Charlotte o întrebă pe Katey ce crede, aceasta trebui să recunoască:

— Mi-e teamă că în ultimii cinci ani am făcut o singură vizită la croitoreasă şi asta s-a întâmplat azi-dimineaţă. Mi-am comandat o rochie elegantă şi am urmat sfatul croitoresei. Mi-a spus că ea nu face decât rochii în stilul nou, cu talia joasă.

— Ce mitocănie din partea ei, zise Kelsey.

— Şi probabil că e şi mincinoasă, adăugă Danny. Ştiu eu cum procedează vânzătoarele. Vrea să le spui tuturor prietenelor tale de unde ai cumpărat haine ultima modă.

— Nu contează, vru Katey să le liniştească. O să aibă nevoie de patru zile doar pentru acea singură rochie. Nu am avut timp să caut o altă croitoreasă.

— Asta e o prostie! Nu durează atât să facă o rochie, zise Roslynn. Probabil căuta doar un pretext ca să te taxeze mai scump. Mâine am să-ţi trimit croitoreasa mea. O să-ţi facă atâtea rochii câte pofteşti, în orice stil preferi şi în plus, rapid.

— Îţi mulţumesc, dar nu e nevoie. Sunt în călătorie, aşa că nu am nevoie de prea multe haine. Iar corabia mea pleacă săptămâna viitoare.

— Te întorci în America? o întrebă Anthony.

— Nu, nu mai am pe nimeni acolo, aşa că nu cred că mă voi întoarce vreodată.

— Are rude aici, în Anglia, doar că nu vrea să le viziteze, spuse Judith.

Katey se îmbujoră, şi asta o făcu pe Roslynn să-şi dojenească uşor fiica.

— Asta e o informaţie care nu se face publică, pisoiaş. Dacă o să vrea, o să ne spună Katey. Nu trebuie să o faci tu în locul ei.

Buza de jos a fetei tremură uşor, şi asta o făcu pe Katey să-i sară în ajutor.

— Nu e nicio problemă, sincer. E adevărat că am ceva rude aici, dar nu le-am cunoscut niciodată şi nu credeam că voi avea timp să le vizitez înainte de a pleca în Franţa. Dar nu am reuşit să găsesc bilete decât săptămâna viitoare.

Făcu o pauză să-i zâmbească fetei şi-i strânse mâna pe sub masă.

— După ce-am stat noi de vorbă, Judith, m-am gândit totuşi să-i văd şi acum, că am un mic răgaz în Anglia, probabil că o voi face. Dar mama ta are dreptate, aş prefera să nu discut despre asta.

Spusese destul pentru cineva care nu voia să discute despre asta! Dar familia Malory înţelese aluzia, şi Anthony schimbă subiectul:

— Ce te ispiteşte să pleci în Franţa? întrebă. Pentru cumpărături?

— Nu, Franţa e următoarea ţară pe care o vizitez în circuitul pe care îl fac.

— Şi câte ţări ai plănuit să vizitezi? veni întrebarea din partea lui Edward.

— Pe toate, răspunse Katey. De fapt, fac o călătorie în jurul lumii.

— În jurul lumii? exclamă Jeremy, gata să se înece cu bucăţica pe care o înghiţea. Pe toţi sfinţii, majoritatea oamenilor nu vor decât un circuit pe continent, dar dumneata vrei să vezi toată lumea?

— De ce nu? zise Katey. E ceva ce am tânjit mereu să

fac, după ce mi-am petrecut toată viaţa într-un sătuc. Acum, că nu mă mai reţine nimic, aş vrea să văd restul lumii.

— Nu trebuie să fii aşa de surprins, amice, îi zise Anthony nepotului său. Oamenii au ţeluri diferite. Al lui Katey este doar mai grandios.

— Dar un tur în jurul lumii o să dureze o veşnicie, insistă Jeremy.

— Nu chiar aşa de mult, zâmbi Katey, deşi recunosc că aici m-am cam lăsat dusă de val. Au trecut mai bine de trei luni de când am ajuns aici din America şi deocamdată nu am văzut decât Anglia şi Scoţia. Acum ştiu deci că nu pot să-mi petrec atât de mult timp într-un singur loc şi de aceea mă supără aşa de tare că nu am o corabie mai devreme. Ar fi trebuit să plec spre Franţa mâine, nu săptămâna viitoare.

— Păi, dacă tot ţi-a fost amânată plecarea, îmi dai voie să te invit să stai la noi până când va ridica ancora corabia ta? zise Roslynn. Măcar atât să facem, după ce ai salvat-o pe Judy a noastră.

— Da, Katey, te rog, exclamă şi Judith, plină de speranţă.

— Vă mulţumesc, dar dacă vizita la familia mea decurge aşa cum sper eu, probabil că voi vrea să-mi petrec restul timpului rămas în Anglia împreună cu ei. O să vă anunţ. Dar cu siguranţă nu trebuie să-mi mulţumiţi pentru că am ajutat-o pe Judith. Pentru mine a fost o aventură, aşa că eu trebuie să-i mulţumesc ei!

După cină merseră în salon. Katey ajunse acolo ceva mai târziu, după câteva minute în care îşi aranjă ţinuta. Fu din nou uluită de opulenţa reşedinţei, odată ce apucase să vadă şi mai mult din ea. Oare şi neamul Millard, care era tot o familie de aristocraţi, trăia la fel? Oare la o astfel de avere renunţase mama ei, din dragoste?

Câteva momente rămase dincoace de uşa salonului,

urmărindu-i pe cei din familia Malory, felul în care continuau să râdă şi să se tachineze, felul evident în care se iubeau unii pe alţii. Ce familie minunată erau şi ce norocoşi să se aibă unii pe ceilalţi. Şi-ar fi dorit să nu se mai simtă aşa de stingheră printre ei, chiar dacă se purtaseră aşa de drăguţ cu ea. Dar tot se simţea. Şi o făceau să-i fie dor de mama ei.

Grace avusese dreptate, trebuia să-i întâlnească pe cei din familia Millard înainte de a pleca din Anglia. Dacă nu o făcea, nu şi-ar fi iertat-o niciodată. Poate că vreunul dintre ei chiar semăna cu Adeline sau avea o fire asemănătoare. Doamne, cât de mult şi-ar fi dorit să descopere că are o rudă care era ca mama ei.

— Dumneata cine eşti? auzi Katey o voce gravă venind din spatele ei.

Se întoarse şi o cuprinse un fior de teamă, la vederea bărbatului mare şi blond care o privea fix. Purta o cămaşă albă şi vaporoasă, descheiată la gât, pantaloni mulaţi şi cizme până la genunchi, avea părul lăsat peste umeri şi părea şi mai puţin la locul lui în reşedinţa Mallory decât ea. Dar mai era ceva la bărbatul acela care îi tăia respiraţia. Avea un aer de-a dreptul ameninţător, de parcă ar fi fost un… un… ce naiba era? O strălucire de aur la urechea lui o lămuri. Semăna cu un pirat!

Capitolul 17

— Ei, Doamne, James, puteai să ne fi anunţat, zise Anthony, adresându-se nou-sositului. Când te-ai întors în oraş?

— Azi după-amiază.

Brusc, o sumedenie de lucruri se întâmplară în acelaşi timp. Jeremy traversă ca fulgerul salonul şi îl cuprinse pe

bărbatul mare şi blond într-o îmbrăţişare ca de urs. Pe cineva mai firav l-ar fi aruncat afară din încăpere, dar nu şi pe el, şi asta a fost bine, pentru că bărbatul nu era singur. Chiar în urma lui, în salon intrară o femeie şi un copil.

Katey se dădu la o parte din calea lor. Bărbatul cel masiv arăta poate ameninţător, dar evident nu era aşa, ba chiar şi mai evident, era un alt membru al familiei lui Judith. Fetiţa se grăbi şi ea să traverseze salonul, dar ca să o ia în braţe pe fata care tocmai sosise cu părinţii ei, apoi o trase repede la o parte şi începu să-i şoptească la ureche.

Femeia care venise cu cei doi – Doamne sfinte, altă frumoasă! — dădea un ocol salonului şi îmbrăţişa pe toată lumea, ca şi cum nu i-ar mai fi văzut de luni bune. Poate că tocmai aşa se întâmplase, se gândea Katey, când îl auzi pe Anthony întrebându-l pe bărbatul blond al cărui nume era James:

— Cum a fost călătoria? Aţi reuşit să daţi de Drew?

— Da, şi Gabrielle Brooks era cu el, aşa cum bănuisem. Doar că nu ne-am gândit că ea a fost aceea care l-a deposedat pe Drew de corabie.

— Chiar i-a furat-o? Cum aşa?

— A fost ajutată de echipajul credincios al tatălui ei. Şi în plus era disperată. I se dăduse de ştire că tatăl ei e ţinut prizonier de o mână de piraţi ticăloşi care fuseseră tovarăşii lui.

— Dar de ce a furat-o? întrebă Anthony. Nu i-a fost Drew companion cât ea a stat la Londra? Putea pur şi simplu să îi ceară s-o ducă în Marea Caraibelor, nu?

— Nu-ţi aminteşti de scandalul legat de Gabby şi stârnit exact înainte de plecarea ei? interveni soţia lui James. A fost vina lui Drew, aşa că ea nu era dispusă să-i ceară nimic în momentul acela.

— Aha, o femeie furioasă care a avut mijlocul de-a se răzbuna, presupuse Anthony, zâmbind ca un cunoscător. Înţeleg perfect.

— Mă gândeam eu că vei înţelege, zise James sec. Dar când i-am găsit noi, îşi rezolvaseră neînţelegerile.

— Deci Drew n-a avut nevoie să fie salvat, până la urmă?

— Chiar deloc. Dar tatăl lui Gabby avea totuşi nevoie, şi ca să-l scoatem din bârlogul ăla de piraţi am dus o luptă, nu glumă, dacă-mi este permis să o spun chiar eu. Îmi pare rău, bătrâne, că ai ratat ocazia să te distrezi. Ţi-ar fi plăcut la nebunie.

— Drew s-a întors cu tine? întrebă Roslynn.

— Nu, o să mai rămână o vreme în Caraibe. Înainte să o pornim înapoi spre casă am participat la căsătoria lui.

Anthony începu să râdă.

— Să nu-mi spui! Alţi piraţi care intră acum în familia ta?

Vorbele acelea îi aduseră o privire încruntată din partea chipeşului blond, şi Katey îşi schimbă brusc părerea. James Malory era absolut ameninţător. Oare o expresie a feţei putea să fie mortală?

— Nu fi măgar, sunt şi familia ta, răspunse James.

Anthony era ori foarte curajos, ori pur şi simplu nu observase încruntarea din ochii celuilalt bărbat, pentru că spuse, zâmbind:

— Nu prea cred, bătrâne. Tu eşti ăla cu cinci cumnaţi barbari, nu eu.

— Iar nepotul nostru prin căsătorie e unul dintre ei, sublinie James.

— Pe toţi dracii, am uitat de el, bombăni Anthony, apoi puse o mână pe după umerii laţi ai fratelui său, ca să-l conducă spre Katey. Ei, hai să o cunoşti pe eroina lui Judy. Ai aflat ce s-a întâmplat? Ştiu că Judy s-a grăbit să o vadă pe Jack imediat a doua zi după ce-a ajuns acasă.

— Da, Jack ne-a povestit totul în mai puţin de zece secunde. Abia dacă am apucat să intrăm pe uşă! Dar ştii şi tu cum îşi turuie vorbele grămadă când e entuziasmată.

— Aşa e, spuse Anthony, dându-şi ochii peste cap. Şi Judy face la fel. Şi nu de la mine a moştenit obiceiul ăsta! Mă jur că noi nu eram aşa de agitaţi când eram de vârsta lor.

— Noi nu eram fete, răspunse James, caraghios. Apoi, pe un ton mai serios, adăugă: Tony, îmi pare rău că n-am fost aici să te ajut.

— Nu-ţi face probleme, bătrâne. Fiul şi cumnatul tău ţi-au ţinut locul bine. Şi, slavă cerului, s-a terminat, aşa că nu e cazul să ne mai necăjim.

Când ajunseră în dreptul lui Katey, Anthony făcu prezentările. Chiar dacă James Malory nu era cu mult mai înalt decât ea, când îşi puse braţele masive în jurul ei – chiar o strânse în braţe! — fata se simţi foarte, foarte mică.

— Îţi rămânem îndatoraţi, îi spuse James. Ai ajutat-o pe scumpa mea nepoată care e şi cea mai bun prietenă a fiicei mele. Katey Tyler, dacă vreodată vei avea nevoie de ceva, orice ar fi, să mă cauţi.

Katey nu se îndoia de sinceritatea lui. Şi avea sentimentul că „orice” chiar însemna absolut orice, chiar şi ceva periculos.

Soţia lui, „George”, li se alăturară să-şi exprime şi ea mulţumirile. Ascultându-i, Katey avu impresia că, deşi James Malory putea să reprezinte uşor un pericol pentru unii, prietenii şi familia sigur nu aveau de ce să se teamă de el, iar Katey tocmai fusese inclusă în cel de-al doilea grup, iar asta îi alungă urma aceea de scurtă nervozitate pe care o simţise mai devreme, la sosirea lui.

Împreună cu James şi cu familia acestuia mai venise o persoană, dar aceasta nu se grăbise să se apropie de uşă. Din nefericire, se strecurase chiar în spatele lui Katey. Dacă ar fi fost cât de cât prevenită, poate că ea nu s-ar fi făcut de râs.

— Domnişoară Tyler?

Katey se răsuci pe călcâie şi dădu nas în nas cu Boyd

Anderson. Cu tonul cel mai batjocoritor pe care îl avusese ea vreodată, Katey exclamă:

— A, iată-l şi pe omul care face infractori din oameni nevinovaţi. Ce păcat că familia Malory trebuie să numească rudă un bădăran ca tine.

Ruşinat, Boyd spuse:

— Am venit să-mi cer scuze pentru că nu te-am crezut.

— Scuzele nu se acceptă, replică ea, rece. Acum pleacă.

— Te rog…

— Eşti şi surd, nu doar prost? i-o reteză Katey, fără milă. Atunci stai să văd dacă te pot face să înţelegi. Poţi să-mi cazi în genunchi, tot nu contează. Domnule, eşti un idiot!

Boyd căzu în genunchi. Katey pufni, îşi scoase pistolul şi îl împuşcă. Nu îl nimeri, desigur, dar a fost plăcut să-i vadă expresia speriată.

Din nefericire, toate acestea nu se petrecură decât în imaginaţia ei, după aceea, şi nu într-o încăpere plină cu vreo duzină de martori. Boyd o luă prin surprindere. Katey se răsuci, e adevărat, şi suspină când dădu ochii cu el. Era îmbrăcat mai elegant decât ultima dată când îl văzuse, cu o redingotă bine croită, neagră, bine întinsă pe umerii lui laţi, cu lavalieră albă, de dantelă, înnodată în jurul gâtului, şi cu buclele castanii cu şuviţe blonde în căutată dezordine. Vederea acestui chipeş bărbat nu îi tăie însă respiraţia; în schimb, instinctul de conservare îi anulă buna judecată şi atunci îl repezi:

— Să nu-mi adresezi cuvântul! Să nu îndrăzneşti să te apropii măcar de mine. De fapt…

Se întoarse către Sir Anthony, care acum privea încruntat de la unul la altul. Simţi cum o roşeaţă fierbinte îi colorează obrajii, pentru că familia Malory nu se poate să nu o fi auzit cât de nepoliticoasă era cu ruda lor. Acum nu

mai putea rămâne aici.

— Îmi pare rău, dar trebuie să plec neîntârziat, îi spuse ea gazdei. Vă mulţumesc pentru ospitalitate.

Nu îi dădu ocazia unui răspuns, nu se opri decât o clipă în drum spre uşă, atât cât să se aplece ca s-o îmbrăţişeze pe Judith şi să-i şoptească:

— O să vin din nou să te văd înainte să ridicăm ancora, dar acum trebuie să plec.

Aproape că ajunsese la uşa de la intrare, dar Boyd venea în urma ei. Îi puse mâna pe braţ, o opri şi o întoarse cu faţa spre el.

— Katey, trebuie să mă laşi să-ţi explic.

— Ia mâna de pe mine!

Rămase cu privirile aţintite pe mâna lui până când Boyd o lăsă liberă, apoi îi spuse:

— Nu *trebuie* să fac nimic altceva decât să te ignor, ceea ce o să-mi fie foarte uşor.

— Vrei, te rog, să mă asculţi doar…

— Aşa cum m-ai ascultat tu pe mine? M-ai târât prin provincie împotriva voinţei mele – în mijlocul furtunii, în plus. M-ai bruscat, m-ai încuiat într-o cameră, totul fără să mă asculţi măcar o dată!

— Poate că nu te-am bruscat suficient, de vreme ce ai reuşit să fugi, replică el, frustrat. Aş fi putut să te leg acolo, în odaie, dar n-am făcut-o.

Indignată, Katey îşi ţinu respiraţia.

— Chiar crezi că asta te absolvă? Nu-mi vine să cred că mai stau încă de vorbă cu tine, dar gata. O să te tratez la fel de politicos pe cât m-ai tratat şi tu pe mine. Indiferent ce-ai de spus, nu te aud. Nu aşa s-a întâmplat?

Era bucuroasă să vadă cum în obrajii lui urca o uşoară urmă de culoare, dar asta a fost tot ce a mai văzut. Apoi se întoarse şi o luă în grabă spre uşă. Îl auzise chemând-o iar pe nume, strigând chiar, dar nu se opri, ci coborî în goană scările de la intrare. Vizitiul pe care Sir Anthony îl trimisese

să o aducă era încă în faţa casei şi într-o clipită a fost în trăsură şi pornise spre hotel.

Capitolul 18

Prima reacţie a lui Boyd, rămas în prag, cu ochii la Katey, care se îndepărta, a fost să o urmărească, dar James trimisese acasă trăsura cu care veniseră şi aceasta nu avea să revină decât peste câteva ore. Obiceiul lui Edward era să facă la fel. Cum Piccadilly era o stradă foarte aglomerată, familia prefera să nu contribuie la congestionarea ei lăsându-şi trăsurile lângă trotuar.

Vizitiul lui Derek era singurul care mai rămăsese, şi deşi n-ar fi ezitat probabil să ducă un membru al familiei Malory oriunde i-ar fi solicitat, fără îndoială că ar fi cerut permisiunea înainte de a transporta un Anderson. Până atunci n-ar mai fi reuşit să prindă din urmă trăsura lui Katey, care se făcea deja nevăzută. Boyd ştia însă că există cineva din casa lui Anthony care ştia unde stă Katey, pentru că ea fusese invitată acolo.

Boyd aflase că fata era nevinovată de acuzaţiile pe care i le adusese imediat după ce se întorsese la Londra. Oricine nu ar fi avut mintea şi trupul încâlcite de dorinţe, aşa ca el, ar fi crezut-o probabil imediat, de vreme ce ea chiar spunea adevărul. El se dusese însă direct acasă la Anthony, să se asigure că Judith era acolo.

Imediat ce păşise în salon, Jeremy, care era încă acolo şi stătea pe o sofa împreună cu Judith, spusese:

— Ştii cum e să te certe un copil de şapte ani care e prea isteţ ca să fie luat în râs?

Judith intervenise şi ea:

— Nu voiam decât să-i mulţumesc aşa cum se cuvine lui Katey. Şi tu ai fi făcut-o, dacă şi-ar fi riscat cineva viaţa

ca să te salveze. Ai fi putut să mă duci înapoi doar câteva minute, ca să o fac. Dar parcursesem deja kilometri întregi înainte ca să mă asculţi măcar!

Jeremy îi aruncă lui Boyd o privire de genul „înţelegi ce vreau să spun?” Mai tinerei lui verişoare îi spusese totuşi:

— Înseamnă că ar fi luat mai mult de câteva minute, nu-i aşa, pisoi, la cât de departe ajunsesem? Dar o să aflu unde stă când ajunge la Londra şi o să te duc chiar eu să o vezi, ca să-i poţi mulţumi cum se cuvine. Şi eu o să vreau să-i mulţumesc. La naiba, toată familia îi este îndatorată. Aşa că nu-ţi mai face griji din pricina asta, o să i se mulţumească.

Judith îl întrebase însă direct pe Boyd:

— Tu măcar i-ai mulţumit înainte să pleci?

Boyd nici nu ştia cum reuşise să scoată vreo vorbă, parcă izbit cu securea în moalele capului, dar reuşise să se scuze, spunând:

— Am fost copleşit de frumuseţea ei, aşa că s-ar putea să-mi fi scăpat din vedere.

Auzindu-l, Jeremy îşi dăduse ochii peste cap, dar Boyd continuase repede:

— Dar poţi să fii sigură că o să te ajut să o găseşti şi să corectez această scăpare.

— Vrei?

Copila radia, şi asta înfigea securea şi mai adânc.

Plecase de acolo rapid, înainte ca ei să observe cât de vinovat se simţea. Se gândise chiar să o ia înapoi călare spre Northampton chiar în seara aceea, dar se îndoia că o va mai găsi pe Katey acolo, în plus, avea convingerea că imediat ce va ajunge în oraş o să-l caute cu pistolul, cu o bâtă sau cu o umbrelă, ceva cu care să-i spargă capul. Lui Katey i-ar fi venit mai uşor să-l găsească pe el, decât lui să o găsească pe ea, pentru că ea putea să se folosească de familia Malory.

Asta nu îl împiedicase însă să-şi înceapă căutările încă de ieri. Trebuia cumva să-şi repare eroarea. Nu era chip să evite asta. Şi, evident, merita orice ar fi spus ea despre el. Cum să repari aşa ceva? Ieri-dimineaţă însă, la compania Skylark se declanşase o criză care îi ocupase o bună parte din timp. Una dintre corăbiile lor ajunsese cu chiu cu vai în port, după ce fusese avariată de o furtună violentă. Trebuise să aranjeze să intre în reparaţii extinse. Încărcătura fusese deteriorată şi trebuia să scape de ea. Nu puteau să o arunce pur şi simplu în Tamisa.

Apoi Georgina şi James reveniseră, chiar în după-amiaza aceea, şi el îşi petrecuse restul zilei cu ei, ascultându-le povestea despre mica aventură a lui Drew.

De câteva ori începuse să-i spună surorii lui despre gafa pe care o făcuse. Dar nu-i venea să-i strice Georginei bucuria sosirii acasă şi, în plus, încă mai spera să o găsească pe Katey şi să îndrepte lucrurile înainte ca familia lui să afle.

Acum era nevoit să se întoarcă în salonul plin de membri ai familiei Malory care auziseră ce îi spusese Katey – nu se exprimase cu o voce calmă – şi o văzuseră plecând din cauza lui. Oare apucase deja să le povestească? Nu, altfel ar fi sărit imediat cu toţii la el, să le explice. Acum însă sigur aveau nevoie de explicaţii. Era surprins că nu se luaseră după el până la intrare.

De fapt, când reveni în casă şi închise uşa, îi văzu pe James şi pe Anthony stând în cadrul uşii de la salon. Îl priveau. Cei doi nu l-ar fi lăsat să plece pur şi simplu, dacă aşa ceva i-ar fi trecut prin cap, înainte să mărturisească tot ce greşise. Dacă nu s-ar fi gândit dinainte să plece în căutarea hotelului lui Katey, acum ar fi fost un bun prilej să încerce, oricum, pentru că să se întoarcă în salon ar fi fost ca mersul la ghilotină.

Boyd trecu printre cei doi membri ai familiei Anderson pe care îi admira cel mai mult pentru aptitudinile lor

minunate la box. Avusese chiar el prilejul să le cunoască, o singură dată, când el şi cei patru fraţi ai săi încercaseră să-l bată pe James pentru că, într-o încăpere plină de lume, acesta anunţase fără ruşine că o compromisese pe sora lor – nu chiar cu aceste cuvinte, dar englezii din colonii ştiau să citească printre rânduri la fel de bine ca alţii.

Încercaseră să fie fairplay şi să-l bată pe James pe rând. Pur şi simplu nu se putuse. Dar James le dăduse în ziua aceea destule motive ca să nu ţină cont de fairplay şi, sincer, fusese nevoie de toţi cinci ca să-l doboare într-un final. Atât de bun era la lupta cu pumnii.

Fiecare privire din încăpere se întoarse spre Boyd când acesta reveni în salon. Cei mai mulţi aşteptau răbdători o explicaţie, presupunând că el se va oferi singur să o dea. Dezamăgirea lui Judith a fost mai tare decât răbdarea ei.

Cu o expresie deznădăjduită, întrebă:

— Nu ai reuşit să rezolvi şi să o aduci înapoi?

Copila chiar crezuse că o va face? Cât de simplu era felul în care văd copiii lucrurile. Rezolvă. Totul e mai bine. Şi-ar fi dorit şi el să fie aşa de simplu.

Clătină din cap spre Judith şi o auzi pe sora lui:

— Boyd, spune-mi că nu ai insultat-o pe tânăra aceea.

Tresări.

— Depinde ce înţelegi prin insultat.

— Mitocan până în pânzele albe, hmm? bănui James.

— Să nu începi, zise Georgiana către soţul ei.

Apoi se întoarse către fratele său şi continuă, mai atentă:

— Înţeleg că atunci s-au întâmplat mai multe decât ştim noi?

Anthony nu avea însă chef să o întindă şi întrebă apăsat:

— Ce-ai făcut, yankeule, ca să o înfurii atât de tare încât nu vrea nici măcar să stea în aceeaşi încăpere cu

tine?

Cum spusese Katey?

— Am bruscat-o, am încuiat-o…

— Cum?

Întrebarea îi era adresată din toate părţile, pentru că nimeni nu-l auzise de fapt, atât de şoptit bolborosise răspunsul. Poate că nici nu era înţelept să fie aşa de direct.

Îşi drese glasul şi spuse:

— Nu am crezut-o când mi-a explicat de ce se afla acolo.

— În Northampton? întrebă Georgina.

— Nu, la hanul unde am găsit-o împreună cu Judith, o corectă Boyd.

Auzindu-l, James începu să râdă.

— Ai acuzat-o că ea este făptaşul, nu-i aşa? Acum înţeleg de ce era aşa de furioasă.

Cum Boyd nu negă, Jeremy interveni şi el:

— La naiba, yankeule, ţi-am zis doar ce spusese Cameron, că soţia lui…

— Ştiu, îl întrerupse Boyd. Dar am găsit-o pe Judy la hanul acela, ţinută încuiată într-o odaie, în loc să fie în drum spre casă. Ceea ce m-a făcut să mă cam îndoiesc de povestea lui Cameron. Chiar şi tu ai fost de acord că probabil îl minţise pe Anthony ca să nu-i mai care pumni.

— Dar asta nu i-a pus capăt, comentă Anthony, ceea ce a adus o încruntare pe chipul soţiei sale, pentru tonul îngâmfat.

— L-ai bătut de pomană pe bietul meu văr, îl dojeni Roslynn. Judy a confirmat că nu a avut nimic de-a face cu răpirea.

— Te contrazic, draga mea. Toate lamentările lui de-a lungul anilor, că nu a primit el averea ta, asta este ce i-a dat nevestei lui ideea, aşa că în ultimă instanţă el e de vină. Faptul că nu a fost ideea lui e singurul motiv pentru care acum nu e mort.

Roslynn pufni, evident în dezacord cu teoria lui. Boyd începuse chiar să se relaxeze, lăsase garda jos, oarecum, căci atenţia celorlalţi era acum la altceva. Apoi îl văzu însă pe James fixându-l cu privirea şi, din nefericire, acel membru al neamului Malory era cu mult prea receptiv.

Acum, când tot amuzamentul dispăruse, James spuse:

— Staţi o clipă, la naiba. Dacă nu ai crezut-o, şi ea e încă furioasă pe tine… spune-mi că ai fost aşa de incapabil cum mă aştept eu să fii şi nu ai mers până la capăt cu bănuielile tale?

— Am fost cât se poate de capabil, zise Boyd cu un suspin.

— Vai, Doamne, zise James, cu o bănuială. A băgat-o pe fătucă la închisoare.

— Nu, asta nu era posibil, chiar şi când mi-a trecut prin cap că ea trebuie să fie nevasta lui Cameron. Dar am încercat să o iau cu mine, la Londra, împotriva voinţei ei. Voiam să o aduc direct aici, ca Anthony să decidă ce voia să-i facă. Ne-a prins însă furtuna, şi când am reuşit să ne găsim un adăpost, ea a fugit.

După doar o clipă de şocată tăcere, toată lumea începu să comenteze, în grade diferite de neîncredere şi dezaprobare, în aşa măsură încât Boyd abia dacă înţelegea ceva din cele spuse. De fapt, era o uluitoare uşurare că nu mai era nevoit să păstreze doar pentru sine acel sentiment de vinovăţie. Când în sfârşit auzi ceva la care putea să răspundă, nici măcar nu i se adresa lui.

— Cum mama dracului o să reparăm chestia asta? o întreba Anthony pe soţia sa.

— Nu e greşeala ta, răspunse Boyd.

— Pe dracu’ nu el îl repezi Roslynn supărată. Faci parte din această familie.

Chiar dacă vorbele lui Roslynn fuseseră rostite la furie, ele tot îi încântară auzul. Bărbaţii Malory poate că îl tratau încă într-un fel exclusiv dispreţuitor, dar tot aşa se

purtau şi între ei. Pur şi simplu aşa erau. Acum venise vremea ca el să accepte că era cu adevărat un membru al acestei familii. Georgina se îngrijise ca lucrurile să stea aşa, şi Warren la fel, pentru că amândoi erau căsătoriţi cu nişte Malory, şi erau foarte fericiţi.

Aşa că Boyd luă o foaie din caietul lui Judith şi spuse:

— Am să rezolv. Habar nu am cum, deocamdată, dar o voi rezolva.

Capitolul 19

— Te-ai întors devreme, zise Grace, când Katey intră în cameră.

— Era şi el acolo, aşa că am plecat.

Nu mai era nevoie să spună cine era „el”.

— Dar mai întâi l-ai beştelit, nu? Înainte să pleci?

Grimasa făcută de Katey a fost suficientă pentru Grace, care conchise:

— N-ai făcut-o? Mă jur, Katey Tyler, nu te-am crescut deloc aşa cum trebuie.

Katey pufni şi se lăsă să cadă pe cel mai apropiat scaun.

— Tu nu m-ai crescut deloc. Şi am fost luată prin surprindere, altfel i-aş fi spus mult mai multe decât am făcut-o… sau poate că nu. Era prea multă lume acolo, nu puteam să sar la el ca o scorpie, aşa cum ar fi meritat.

— Acum ai pierdut ocazia.

Katey rămase o clipă pe gânduri, apoi începu să chicotească:

— Am pierdut ocazia să mă port ca o scorpie… de asta ne văicărim noi acum?

Grace zâmbi şi ea, chiar dacă puţin sfios.

— A sunat groaznic, nu-i aşa? Dar poţi să beşteleşti pe

cineva şi cu blândeţe. Fata mea, tu eşti destul de finuţă ca să o faci, ştiu că aşa e. Şi mie chiar o să mi se pună pata dacă bărbatul ăla nu e cel puţin… spânzurat.

Începură amândouă să râdă. Apoi însă Katey oftă şi îşi lăsă capul pe spate, îl sprijini de speteaza scaunului şi închise ochii. Iar Grace se întoarse să continue împachetatul hainelor pe care Katey abia dacă le mai purta. Camerista le curăţase bine pe toate şi le călcase în vederea plecării apropiate.

Problema lui Katey era că probabil ar mai fi avut încă şansa să-l „spânzure" pe Boyd, ca să zicem aşa, dar acum nu era sigură că mai voia. Pentru că familia Malory ştia la cel hotel stătea, Boyd putea să obţină destul de uşor informaţia de la Sir Anthony. Ar fi putut chiar să apară mâine-dimineaţă ca să-i spună ce avea de gând să-i spună şi în seara aceea.

Katey ajunsese deja la concluzia că nu voia să-l asculte. Nici să-l mai vadă din nou. Nu mai avea niciun rost să-l certe. El ştia de-acum că ar fi trebuit să o creadă. Cu siguranţă că o să vrea să-şi ceară scuze. Katey nu avea de gând să-l ierte pentru îngrozitoarea lui încăpăţânare. De fapt, prefera mult mai mult ca el să se zbată în remuşcări.

Îi spuse şi lui Grace la fel.

— Dacă îl muştruluiesc, îi dau ocazia să-şi ceară scuze şi, odată ce a făcut-o, se va simţi absolvit de vină. Fie că eu îl iert sau nu, el va considera că a îndreptat lucrurile cu o scuză şi nu se va mai gândi la asta. Dar dacă nu va avea ocazia, atunci sentimentul vinovăţiei nu va dispărea niciodată, nu?

— Katey Tyler, asta e hotărât o mare răutate din partea ta, zise Grace, râzând iar.

— Ţi se pare? întrebă Katey, înclinând din cap, semn că luase o hotărâre. Atunci o să plecăm mâine în zori, ca să nu aibă prilejul să mă găsească.

Grace îşi dădu ochii peste cap.

— Mergem în excursia aia prin comitatele din sud?
— Nu, mergem la Gloucester.

*

Decizia spontană a lui Katey cu siguranţă o făcuse fericită pe Grace. Katey, pe de altă parte, avea stomacul ca un arici, chiar înainte de a apuca să iasă din hotel, a doua zi dimineaţă. Nu îi era limpede de ce în ultima vreme ezita atât să-şi cunoască rudele. Era un lucru pe care îl aşteptase cu nerăbdare de mult timp. Iar ei ar putea să o întâmpine cu braţele deschise. Dar nu ştia de ce îi intrase în cap că nu va fi aşa.

Deciziile de ultim moment nu funcţionau întotdeauna, dar uneori reuşeau. Ea şi Grace n-au avut nevoie să caute o birjă care să le scoată din Londra. Aceeaşi trăsură cu vizitiu care fusese trimisă cu o seară înainte să o ia pe Katey era la hotel în dimineaţa următoare şi, când le văzu, vizitiul sări iute de pe capră să le deschidă portiera.

Impresionată peste poate, Grace întrebă:

— Să nu-mi spui că ai stat toată noaptea aici.

— Nu, coniţă, dar treaba mea acum e să vă duc pe domniile voastre oriunde doriţi, până când plecaţi cu corabia. Ordin de la Sir Anthony.

Era o surpriză plăcută să nu fie nevoite să se îngrijească de transport pentru călătoria în Gloucestershire. Katey îi ceru vizitiului ca, în drumul care le ducea afară din oraş, să oprească şi la casa lui Sir Anthony şi să-şi ia haina. O lăsase acolo cu o seară înainte, când plecase cu atâta grabă, şi nu avea o altă haină pentru călătorie, la fel de călduroasă şi de confortabilă. S-ar fi dus chiar ea la uşă, dar se îndoia că la ora aceea mai era cineva treaz în afară de servitori. Se înşela.

Cum Judith îl auzise pe vizitiu la uşă pomenind numele lui Katey, coborî în salturi scara până la trăsură şi

nu ezită să intre şi să se proptească pe banchetă, lângă Katey. Acesta nu avu inima să o certe. Trăsura ar fi putut să fie goală. Ea ar fi putut să trimită doar vizitiul să-i ia haina. O copilă ca ea n-ar fi trebuit să urce într-o trăsură, fără să ştie cine e înăuntru.

Katey zise, în schimb:

— Întotdeauna te scoli aşa de devreme?

— Şi tu întotdeauna îţi recuperezi lucrurile aşa de devreme? replică Judith, zâmbind.

— Plec din Londra, spuse Katey. Aşa că acum era singura ocazie în care puteam să-mi iau haina. Până la urmă am hotărât să-mi vizitez rudele din Gloucestershire înainte să plec definitiv din Anglia.

— Acolo locuiesc rudele tale?

— Da, de ce?

— Acolo e Haverston, moşia marchizului.

— Cine e ăla?

— Unchiul meu, Jason. El e capul familiei. Îţi aminteşti că ţi-am povestit despre grădinile lui?

— A, da, grădinarul.

Judith chicoti.

— Cred că şi lui i-ar plăcea să audă că i se spune astfel. Chiar îşi iubeşte florile.

— Nu acolo a ajuns trăsura aia franţuzească? întrebă Grace, zâmbind.

— Exact. Pur şi simplu trebuie să o vedeţi! A transformat-o într-un suport minunat, în una dintre serele lui.

— Mă îndoiesc că o să ajungem prin apropierea reşedinţei unchiului tău, Judith. Gloucestershire e un comitat întins. Şi nu avem timp de ocoluri. Corabia noastră îşi ridică ancora în patru zile. Aşa că vom merge drept la hanul din Havers Town, unde am mai stat... Acum ce mai e?

Întrebarea lui Katey venea din pricina ochilor albaştri

ai copilei, acum holbaţi la ea.

— Haverston e chiar lângă oraşul acela! exclamă Judith. O, asta ar fi perfect.

— Ce anume?

— Dacă aţi sta la Haverston.

Katey scutură din cap imediat.

— Nu as îndrăzni. Şi nu e nevoie, sincer. Nu vom rămâne acolo decât o noapte sau două.

— Dar noi avem nevoie să stai acolo, zise Judith, sinceră.

— Ce vrei să spui? întrebă Katey, încruntată.

— Aseară, după ce-ai plecat, s-a iscat mare tărăboi. Sigur îţi închipui şi tu cum a fost. Nimeni dintre noi nu a ştiut până atunci ce făcuse Boyd. Părinţii mei s-au dat peste cap încercând să găsească o cale de a se revanşa faţă de tine. Nici asta nu e nici pe departe destul, dar sunt sigură că i-ar face să se simtă mult mai bine dacă ai accepta să fii oaspetele nostru cât stai în Gloucestershire. Pur şi simplu, trebuie să o faci.

„E absolut caraghios”, se gândi Katey, iar Judith continuă:

— Casa de acolo este mare şi confortabilă, o să-ţi placă. Şi este bine să ai nişte prieteni lângă tine când te pregăteşti să dai ochii cu leii.

Katey avu nevoie de câteva clipe ca să înţeleagă despre ce vorbea Judith, dar apoi izbucni în râs. Judith îşi amintise probabil de ceea ce spusese Grace despre Katey, că nu avusese curajul să se prezinte rudelor ei. „Leii” erau familia pe care nu o cunoscuse niciodată, iar „prietenii” de partea ei erau puternicii membrii ai familiei Malory. Uluitor cum un copil putea să se gândească măcar la astfel de lucruri, dar Katey se obişnuise să fie luată prin surprindere de copila aceasta. Totul era o chestiune de educaţie, presupunea. Judith era o aristocrată, dar era clar că nu fusese crescută doar între pereţii camerei copiilor şi cu

bone care să o trateze ca pe un copil. Îşi petrecea majoritatea timpului în compania adulţilor care o iubeau şi o respectau.

Oricum, nu familia Malory era cea care să-i fie datoare cu ceva.

— Nu pot să-mi fac pur şi simplu apariţia din senin la uşa unchiului tău…

— Poţi, dacă sunt şi eu cu tine.

— Părinţii tăi nu te vor lăsa…

— O să fie şi ei cu noi, cel puţin mama, o întrerupse Judith din nou. Tata a plecat deja, o să lipsească toată ziua. Dar nu-ţi face griji, n-o să te întârziem. Nu trebuie să ne aştepţi pe noi. Avem mai mult de o trăsură şi o să te ajungem din urmă pe drum.

Cum lucrurile se stabiliseră, cel puţin în mintea lui Judith, fetiţa se repezi înapoi în casă, înainte ca Katey să se poată gândi şi la alte motive ca să refuze.

Odată pornite la drum, Grace spuse:

— Chiar crezi că o să vină?

— Bineînţeles că nu. E doar imaginaţia copilei. Mama ei n-o să se grăbească să plece la ţară doar ca să ne asigure nouă ospitalitatea. Ideea e ridicolă. În plus, probabil că e încă în pat.

— Păcat. Mi ar fi plăcut să văd trăsura aia acoperită cu flori.

Capitolul 20

Nimeni, cel puţin niciunul dintre adulţii care cunoşteau dorinţa lui de a repara lucrurile cu Katey, nu se obosise să-i spună lui Boyd că ea fusese invitată la Haverston. A trebuit să afle de la Jacqueline, pentru că Judith nici nu se gândea să plece din oraş fără să-i spună

celei mai bune prietene a ei unde plecă şi de ce. Dar nu află suficient de repede, ceea ce îl făcu să gonească spre Haverston, dar chiar şi aşa, tot i-a fost imposibil să călărească suficient de repede ca să ajungă acolo înainte de căderea întunericului.

Ar fi putut să ajungă mult mai devreme, dacă nu s-ar fi dus la hotelul lui Katey în dimineaţa respectivă. Deşi cel de la recepţie îi spusese că plecase mai devreme, Boyd nu-l crezuse. Nimeni nu-i spusese seara trecută că tânăra avea de gând să plece din Anglia imediat. Crezuse că poate le ceruse ea celor de la hotel să-i spună că a plecat, dacă venea să întrebe. Ştia că era furioasă pe el şi că nu voia să-l vadă. Dar după ce o aşteptase cu încăpăţânare în holul hotelului, în speranţa că o va zări trecând, se hotărî să plece.

Furios pe sine pentru că nu dăduse de ea, ajunse la concluzia că tânăra schimbase hotelul doar ca el să nu o poată găsi.

Când se întorsese în sfârşit acasă la Georgina fusese uşurat să afle că abia ce plecase la Haverston. Ştia drumul într-acolo pentru că de-a lungul anilor fusese de câteva ori la domeniul strămoşesc al neamului Malory, când se nimerea să fie la Londra în timpul sărbătorilor.

Boyd ar fi considerat plăcută călătoria călare, cu acele culori vibrante ale toamnei, care încă pigmentau peisajul, şi cu temperatura destul de blândă, dar vremea se stricase şi aruncase un linţoliu cenuşiu peste tot ceea ce se mai putea încă zări prin ploaia torenţială. De câteva ori în cursul după-amiezii plouase atât de tare încât abia dacă mai reuşea să distingă drumul înaintea lui.

Cu mult înainte de a ajunge era deja ud leoarcă. Majordomul îi spuse că familia era încă la cină şi îl conduse pe Boyd direct la etaj, să se usuce şi să-şi schimbe hainele. Majordomul nu îi dădu ocazia să facă altfel, aşa că Boyd trebui să-şi tempereze nerăbdarea de a o vedea pe Katey.

Ceru ca sosirea sa să nu fie totuşi anunţată. După ultima întâlnire cu Katey Tyler, nu avea nicio îndoială că, dacă ar fi fost prevenită că el era acolo, ar fi dispărut convenabil sub o scuză oarecare. Iar lui nu îi luă prea mult timp să-şi schimbe hainele şi să coboare iar, în grabă.

Părul îi era destul de ud încă, la fel ca şi cizmele. Nu-şi aruncase decât câteva haine de schimb în bagaj înainte de a pleca în grabă din Londra, aşa că nu avea jiletcă, pentru că aceea pe şi-o luase era încă udă. Ştia că e îmbrăcat prea lejer, cu cămaşa albă, cu mâneci lungi, şi pantalonii negri, pentru o cină la Haverston, dar asta nu avea să-l împiedice.

Când ajunse în sufragerie, nu se clinti din prag, nici măcar atunci când familia îl observă şi începu să-l salute. Katey era acolo, şi el nu ava de gând să o lase să fugă iar de el. Probabil că ea îşi dăduse seama că el baricada uşa, împiedicând-o să scape, pentru că nu îi aruncă decât o privire scurtă, înainte să continue să mănânce, ignorându-l.

În fine, cel puţin nu mai fugea sau nu mai încerca să o facă. Asta ar fi trebuit să fie o uşurare. Nu era. Boyd nu era în stare să o ignore, aşa cum făcea ea cu el. De fapt, nu putea să-şi ia ochii de la ea.

Katey purta o bluză albă cu un guler elegant din dantelă, închis cu nasturi până la gât, iar sânii ei generoşi umpleau bluza. La naiba, sânii ei umpleau din belşug orice ar fi purtat ea.

„Ia-ţi ochii de la sânii ei!” îşi zise în sinea lui.

Avea părul aranjat în coada lungă, împletită, care era preferata ei, deşi astăzi nu mai avea capătul prins în centură. În schimb, coada îi stătea pe un umăr şi vârful îi era în poală. Împletitura groasă şi neagră ca pana corbului făcea un contrast izbitor cu bluza albă şi moale. Iar obrajii rozalii…

Îşi dădu seama deodată că fata roşise. Pentru că ştia că se uită la ea? Boyd părea că nu poate să-şi ia ochii de la ea nici măcar ca să pună capăt stânjenelii ei sau ca să-şi

salute rudele. Dacă i s-ar fi dat ocazia, putea să se fi uitat la ea tot restul vieţii lui.

Nu putea însă să continue să stea acolo pur şi simplu, blocând intrarea. Jason Malory, al treilea marchiz de Haverston, stătea în capătul mesei lungi şi, tratându-l ca pe orice alt membru de familie, îi spuse lui Boyd să ia loc, făcând semn către un valet să-i aducă o farfurie. Zilele când cei din neamul Malory stăteau gata de bătaie într-un colţ al camerei, în timp ce Andersonii făceau la fel în colţul opus erau de mult apuse.

Era doar o mică reuniune. Pe lângă Judith şi mama ei, care o aduseseră pe Katey la Haverston cu un motiv, mai erau acolo şi Jason cu Molly, menajera lui, aşezaţi toţi la unul din capetele mesei lungi. Molly era de fapt soţia lui Jason şi mama lui Derek Malory, deşi nimeni în afară de familie nu ştia asta şi, din câte ştia Boyd, Molly insista ca lucrurile să rămână la fel.

Boyd se întreba dacă îi fusese prezentată lui Katey ca menajeră. Nu că ar fi avut vreo importanţă pentru el. Principala lui grijă era să se asigure că de astă dată ea avea să rămână în încăpere destul cât să-l asculte cerându-şi scuze.

În scopul acesta se aşeză exact în faţa ei, destul de aproape de uşă, totuşi, ca să o poată împiedica să iasă în fugă din sufragerie. Cineva pomeni ceva despre ploaie, când sunetul unui tunet se auzi în depărtare. Boyd abia dacă auzi comentariul sau sunetul. Continua să o fixeze pe Katey cu privirea, încercând să o facă să-l privească la rândul ei. Dar ea refuza să o facă. Din partea ei, el nici măcar nu era în cameră.

Aşa se şi cuvenea, presupunea Boyd. Era femeie măritată, la urma urmelor. Nu ar fi trebuit să le acorde atenţie unor bărbaţi necăsătoriţi dincolo de politeţurile obişnuite, dar lui nici măcar atât nu-i acorda. Păi, sigur că nu, era încă furioasă pe el. Şi unde mama dracului îi era

bărbatul?

Boyd presupusese că o să-l întâlnească pe ticălosul ăla norocos în Anglia, dar ea nu spusese de fapt astfel, ci doar că se ducea să-l întâlnească. Oare acesta era motivul pentru acel circuit în jurul lumii de care pomenise Judith că ar fi planul lui Katey? Soţul ei era în altă ţară?

Boyd spera că nu, pentru că într-un colţ al minţii lui se aştepta ca la un moment dat să fie obligat să-i dea socoteală pentru că o bruscase. De fapt, s-ar fi bucurat. Avea nevoie de ceva care să-i uşureze sentimentul de vinovăţie. Iertarea primită de la Katey nu ar fi tocmai ce trebuie, dar o bătaie din partea soţului ei… nu, asta nu era probabil să se întâmple. Boyd nu doar îi admira pe pugilişti, excela chiar el în sportul cu pricina. Îşi imagina cu cât mai vinovat s-ar simţi dacă, în schimb, l-ar lăsa pe bărbatul ei fără simţire, din bătaie. Îşi reprimă un zâmbet amar. Pe cine păcălea? Dacă tot avea să bată pe cineva la sânge, îl încânta ideea că acela va fi bărbatul care putea susţine că e soţul lui Katey.

Frustrarea lui îi sporea nerăbdarea. Voia să-şi ceară iertare imediat, dar nu putea. Mai întâi trebuia să rămână singur cu Katey. Nu putea doar să explice la masă care fuseseră motivele pentru ceea ce făcuse în Northampton, când motivele cu pricina aveau de-a face cu sentimentele lui indecente faţă de ea. Katey era o femeie căsătorită. Cu siguranţă că va înţelege.

— Unde îţi este soţul, doamnă Tyler? izbucni el, frustrat.

Katey ridică privirea spre el, dar numai ca să-şi încreţească fruntea şi să-l întrebe cu prefăcută curiozitate:

— Care dintre ei?

Boyd tresări. Nu putea nega, o meritase. Încă o greşeală pentru care trebuia să-şi ceară scuze, că îşi imaginase că ea ar putea să fie soţia lui Cameron.

Dar pe Katey nu o interesa răspunsul lui. Cu ochii

înapoi în farfurie, continuă:

— Nu am soţ.

— A murit? întrebă el, incredul.

Era pe cale să-şi exprime condoleanţele, când ea adăugă:

— Nu am avut niciun soţ care să-mi fi murit. Nu am fost căsătorită niciodată.

Brusc i se întâmplară două lucruri în acelaşi timp. O senzaţie de uşurare îl copleşi. Putea să înceteze să se mai simtă vinovat pentru dorinţele lui faţă de o femeie măritată. Ea era liberă!

Apoi se gândi însă la iadul prin care trecuse în timpul acelei călătorii în care o avusese alături, când fusese obligat să se ţină la distanţă, pentru că el crezuse că era o femeie căsătorită şi fericită, mama a doi copii mici. Cât de diferită ar fi putut să fie întâlnirea lor din Northampton, dacă între ei nu ar fi fost mariajul ei.

Posibilităţile îl uluiau. Ar fi putut să facă dragoste cu ea în ziua aceea! Şi nu ar mai fi târât-o ca să o pună în faţa furiei familiei Malory, nu? Cu mintea limpezită de dorinţe, ar fi putut să vadă ce fătucă dulce şi încântătoare era. Atunci nu ar fi avut nicio rezervă să o creadă. Dar toate acestea fuseseră imposibile pentru ea îl minţise că e căsătorită. Deveni deodată încruntat, întrebându-se dacă nu spusese minciuna tocmai ca să îl ţină la distanţă de ea. Pe un ton tăios, de furie, o întrebă:

— Atunci de ce foloseai numele de doamna Tyler?

— Era mai comod. M-am folosit de el ca protecţie, ca să ţin la distanţă atenţia unor persoane nedorite. A funcţionat foarte bine, mai adăugă ea, îngâmfată, uitându-se pe furiş la el, să-i observe reacţia.

Roşu la faţă, Boyd zise:

— Şi cei doi copii ai tăi?

Katey se opri, prefăcându-se fascinată de propria farfurie, apoi ridică ochii şi îl privi fix.

— Nu erau ai mei. Ai ghicit corect în privinţa asta. Erau nepoţii vecinei mele. Ea a avut nevoie de cineva care să-i însoţească până la o rudă din Anglia. A fost imboldul de care aveam nevoie ca să-mi încep călătoria în jurul lumii.

Celelalte persoane din jurul mesei urmăriseră conversaţia, privind când la Katey, când la Boyd. Jason le aminti că nu sunt singuri în încăpere, atunci când întrebă:

— Se pare că voi doi vă ştiţi de la o întâlnire anterioară.

Boyd îşi luă cu greu ochii de la Katey, atât cât să-i arunce o privire celui mai vârstnic din familia Malory.

— Mi-a fost pasageră pe vas la ultima mea traversare a Atlanticului.

Roslynn oftă şi zise:

— O cunoşteai, şi totuşi ai crezut că e vinovată?

— Nu o cunoşteam, răspunse Boyd, exasperat. Abia dacă am vorbit în cursul călătoriei.

— Ba am vorbit destul, îl contrazise Katey.

— Nu şi despre chestiuni personale, replică Boyd, cu ochii acum la ea.

— Am vorbit destul cât să mă facă bucuroasă să fi ataşat apelativul de *doamnă* la numele meu.

— Vai de mine… începu Molly, pentru ca apoi să facă un efort să schimbe subiectul. Poate că am putea să mergem în salon, pentru desert?

La această propunere, familia Malory ieşi în şir indian din sufragerie. Dar Boyd nu îi urmă. Nici Katey nu se clinti de pe loc.

Erau prea ocupaţi să se privească unul pe celălalt ca să observe măcar că rămăseseră singuri.

Capitolul 21

— Atât de transparent am fost? întrebă Boyd.

Era de parcă nu se scurseseră încet două minute de tăcere, timp în care se priviseră fix, peste masă, fără să vadă sau să audă nimic altceva. Katey nu se aşteptase ca el să-şi facă apariţia la Haverston. Când Judith şi mama ei o ajunseseră din urmă şi o conduseseră la domeniul strămoşesc, Roslynn îi pomenise că Anthony ar putea să vină şi el, dacă nu va fi reţinut în Kent, unde fratele lui, Edward, îl trimisese cu afaceri, dar nu pomenise nimic despre Boyd.

Şi acum, uite-l aici, apărut brusc în prag, cu părul ud, cu ochii căprui-închis privind-o năvalnic, lăsând-o fără suflare. Nu se aşteptase să mai simtă vreodată explozia aceea palpitantă, freamătul acela pe care îl simţea la vederea lui, dar iată că le simţea iar şi trebuia să le înăbuşe imediat sau ea avea să fie cea care se va face de râs.

Ploaia torenţială o făcuse să-şi amâne vizita la familia Millard, în schimb, petrecuse o după-amiază plăcută cu neamul Malory, care reuşiseră să-i calmeze nervii din stomac, amuzând-o cu spiritele lor de glumă şi conversaţia lejeră. Va fi mai bine să pornească dis-de-dimineaţă, şi spera să scape peste noapte de senzaţia de groază care pusese iar stăpânire pe ea. Îi era atât de teamă că, dacă întâlnirea cu familia mamei sale ieşea prost, toate speranţele ei vor muri chiar acolo, şi ea avea speranţe atât de mari că oamenii aceia ar putea să umple golul pe care i-l lăsase în inimă moartea mamei sale. Dacă întâlnirea avea să meargă bine, pe de altă parte, va fi aşa de încântată, că s-ar putea să-şi amâne plecarea în Franţa. Dar habar nu avea cum va decurge acea întâlnire până ce nu va avea loc.

Sigur nu plănuise întâlnirea între patru ochi cu Boyd, nu după ce decisese, mai mult sau mai puţin, să-l lase să se bălăcească în sentimentul vinovăţiei că nu apucase să-i ceară iertare. Dar mai era şi cealaltă faţă a monedei. Dacă îi ignora scuzele era la fel de bine, probabil. Nu avea de

gând să-l slăbească. Dacă el credea că o să-l ierte vreodată pentru ceea ce făcuse, se înşela.

Acum, ca să-i răspundă la întrebarea dacă fusese uşor de citit, zise:

— Da, ai fost… mă rog, de fapt, nu. Camerista mea mi-a atras atenţia că eşti mai interesat de mine decât s-ar fi cuvenit. „Cu gânduri carnale”, aşa s-a exprimat ea. Probabil că eu nu mi-aş fi dat niciodată seama, de una singură, ce însemnau toate acele priviri intense, dacă…

— Am înţeles, zise Boyd, cu un geamăt agonizant.

Geamătul o făcu pe Katey să-şi amintească de acele zile de la bordul corăbiei şi de cât de incitant fusese să ştie că el o dorea. El îi oferise una dintre cele mai dragi amintiri, experienţa de a fi dorită pentru prima dată de un bărbat deosebit de frumos. Pe urmă el stricase totul. În schimb, acum era parte din cea mai groaznică amintire. Şi pentru asta merita să plângă.

— De ce nu mă împuşti pur şi simplu, să termini odată? continuă Boyd.

— Prefer spânzurătoarea.

Nu voise să spună asta, doar îi scăpă. Dacă i-ar fi zis asta lui Grace, probabil că ar fi râs, pentru că devenise deja un fel de glumă între ele. De data asta însă nu era nimic amuzant.

— Desigur, a fost el de acord. Face mai puţină mizerie. O femeie ar trebui…

— Nu lua în glumă treaba asta! exclamă Katey, ridicându-se în picioare, cu o expresie la fel de furioasă pe cât îi arăta chipul. Nici măcar nu ştiu de ce mai stau de vorbă cu tine. Te-ai purtat ca un nebun. Eu nu am fost destul de convingătoare ca să te fac să judeci raţional. Nu mai e nimic de adăugat.

— Nici pe departe nu atinge miezul problemei! protestă el. Te rog să iei loc.

— Nu prea cred. Dacă încă nu ţi-ai dat seama, nimic

din ceea ce ai putea să spui nu are importanţă. Aşa că de ce nu vrei să evităm amândoi momentul jenant?

— Explicaţia pe care o am nu este pentru urechi inocente.

Aruncă vorbele ca pe o ocară, şi aşa au şi fost percepute. Oare avea de gând să vorbească din nou despre dorinţele lui? Poate că ar fi trebuit să se aşeze, în definitiv. Genunchii tremurători insistau să o facă!

— Credeam că o să înţelegi, continuă el. Dar m-ai dat peste cap cu mărturisirea ta, că nu eşti măritată. Nu e vorbă, sunt mai încântat decât îţi poţi imagina, dar eram sigur că o femeie măritată va înţelege cum este să doreşti pe cineva atât de mult încât să ţi se înceţoşeze mintea şi să refuzi o bună judecată.

— Asta e scuza ta, ce mi-ai spus în ziua aceea? Că nu puteai să gândeşti cum trebuie când eram eu prin preajmă? „Aproape încât să te ating”, aşa parcă ai spus? Că nu îndrăzneai să mă crezi pe cuvânt din această cauză? Dar, stai, devine şi mai interesant. Pentru că tu nu-ţi puteai controla gândurile carnale, era preferabil, după capul tău, să mă târăşti tot drumul până la Londra şi acolo să mă arunci în gura lupului, pentru că tu asta credeai că se va întâmpla. Mi-am pierdut vizitiul din cauza ta. Camerista mea e încă supărată. Şi colac peste pupăză…

Boyd tresări şi o întrerupse:

— Dacă te consolează în vreun fel, află că imediat după ce te-am lăsat în odaia de la han, ca să pun ceva distanţă între noi, instinctul m-a trezit deodată. Nu-mi venea să cred că ai putea face rău unui copil.

— Poate pentru că nu o făceam! Dar nu, Boyd Anderson, nu mă ajută câtuşi de puţin. La ce bun instinctele, dacă nu ţinem cont de ele?

— Atunci să-mi spui tu, cum puteam în momentul acela să am încredere în instinctele mele, când primul meu instinct când te-am găsit acolo şi m-am gândit că eşti

vinovată a fost să fug cu tine? Ţi-am spus asta. Credeai că glumesc? Primul meu gând a fost să te salvez ca să nu fii arestată, să te scot din ţară pe ascuns, dacă era nevoie.

Poate că ar fi fost de preferat, dacă se gândea mai bine, dar Katey nu o spuse cu glas tare. În schimb întrebă:

— Atunci de ce n-ai făcut-o?

Bărbatul îşi trecu mâna prin părul ud înainte de a răspunde:

— Pentru că sunt un bărbat cinstit şi îmi repugnă încălcarea legii. Am văzut din experienţă proprie prin ce au trecut părinţii lui Judith şi nu se poate să supui oamenii unui astfel de iad emoţional şi să nu plăteşti un preţ egal pentru asta. Iar mie îmi era teamă că ajutându-te să fugi nu o să rezolv nimic, pentru că vei face acelaşi lucru din nou, în altă ţară. Dar ca să-mi treacă măcar prin cap, să te ajut să scapi… ştiam că nu gândesc raţional.

Katey înţepeni.

— Aşadar, ai ajuns înapoi de unde ai plecat? Scuza ta că nu poţi să gândeşti limpede când eşti în preajma mea? Domnule, tu nu gândeşti pur şi simplu!

— La naiba, Katey, habar nu ai ce înseamnă să doreşti pe cineva atât de mult cum te doresc eu!

Fata rămase cu răsuflarea tăiată.

— Nici nu vreau să ştiu, mulţumesc.

Nu-i venea să creadă că reuşise să spună asta, căci avu nevoie de fiecare gram de voinţă ca să ignore efectul pe care vorbele lui îl aveau asupra ei. El o dorea şi acum! Nici chiar furia ei nu îl potolise.

— Ei bine, o să asculţi, continuă Boyd, cu o privire îndărătnică. Mă gândesc la tine din clipa când te-am cunoscut. Chiar şi după ce călătoria noastră s-a terminat, tot n-am putut să mi te scot din minte. Ar fi trebuit să o fac, dar nu puteam. Mi-ai bântuit până şi visele. Nu mă aşteptam să te mai văd vreodată. Şi deodată, ai apărut, în carne şi oase, iar eu nu m-am mai gândit decât la cum să te

sărut, cum să-mi pun mâinile pe…

— Încetează!

În obrajii fetei înfloriră bujori, în timp ce un val de căldură o cuprinse. Katey se uita fix la buzele lui. Spusese că voia să o sărute. Se pare că ea nu putea să-şi ia privirile de la buzele lui. Ce mama naibii se întâmpla cu ea?

— Îmi pare rău, continuă Boyd. Chiar speram că vei înţelege măcar puţin, dar îmi dau seama că nu se poate, de vreme ce nu ai trăit niciodată ceva măcar pe departe asemănător, nu?

— Chiar te aştepţi să răspund la asta? răspunse Katey, indignată.

Pe chipul lui începea să se vadă descurajarea. Katey îşi întoarse privirea de la el. Era îngrozită că frânturi de remuşcare i se furişau în suflet. Doar pentru că părea dezamăgit? Aşa trebuia să fie!

— Cu riscul că te voi face iar să zâmbeşti, mai trebuie să spun cel puţin o ultimă…

Katey sări în picioare şi îl întrerupse degrabă:

— Dacă mai spui o dată că mă doreşti, mă jur că discuţia asta încetează chiar acum.

Boyd oftă.

— Voiam doar să spun că din cauza… mă rog, din cauza sentimentelor mele mi-a fost teamă că voi crede orice îmi spui, adevărat sau nu, pentru că îmi doream să fii nevinovată. Şi eram furios, convins că nu eşti aşa. Aşa că ştiam al naibii de bine că nu aveam cum să mă încred în propria mea judecată. Trebuia să las pe altcineva să lămurească lucrurile.

Katey îşi aminti că în ziua respectivă Boyd îi sugerase câteva scuze care i-ar fi îngăduit să o lase să plece, dar toate se bazau pe prezumţia că ea e vinovată şi nu-i oferise decât un motiv acceptabil pentru implicarea ei în răpirea lui Judith. Se susţinea astfel afirmaţia lui că, în timp ce fusese cu ea, Boyd chiar crezuse că era vinovată. Se pare că nu

începuse să aibă îndoieli decât după ce se despărţise de ea.

Katey întrerupse brusc şirul acelor gânduri. Oare acum îi căuta scuze, ca să-l poată ierta?

Ocoli masa, dar se opri când el se ridică, apoi se întoarse, ca să poată merge cu spatele spre uşa sufrageriei, de teamă că el o să încerce să o oprească. Katey ridicase chiar mâna, să-l descurajeze, deşi nu ar fi avut cine ştie ce efect, dacă el chiar avea de gând să o ţină acolo. Era ea înaltă, dar Boyd Anderson era suplu şi musculos. Nu încăpea îndoială cine ar fi câştigat acea mică bătălie.

— Te-am ascultat, zise fata, oprindu-se în prag. Acum acordă-mi şi tu mie aceiaşi atenţie. Ai tot vorbit despre „sentimentele” care sunt de vină pentru felul vrednic de dispreţ în care m-ai tratat. Consider inacceptabilă o astfel de explicaţie. Înţeleg că îţi pare rău… în fine, nu ai spus de fapt chiar aşa, dar…

— Sigur că îmi pare rău!

— Şi mie, continuă Katey, aruncându-i doar o scurtă privire încruntată, pentru că o întrerupsese. Cu toate acestea, faptul că îţi pare rău nu prea e de folos, după ce-ai comis fapta. Aşa este cazul şi acum. Aveai şi alte opţiuni. Dar ai ales calea cea mai uşoară.

— Ce alte opţiuni? întrebă el, pe un ton frustrat, din nou.

— Puteai să trimiţi pe cineva după Jeremy. Ai fi putut să mă ţii la han, în camera aceea confortabilă, până când se întorceau şi aflai adevărul, în loc să mă cari pe furtună!

— Când eram să mă culc cu tine?

Întinse spre ea un deget mustrător, şi obrajii ei se îmbujorară iar.

— Ai fi putut măcar să aştepţi până se întorcea camerista mea. Ea ar fi confirmat totul…

— Tocmai asta e, Katey. Nu mai puteam aştepta nicio clipă. Dar te-am lăsat să pleci. Asta ar trebui să conteze ceva.

— Pe dracu’ m-ai lăsat, zise ea, cu răsuflarea tăiată. Eu am fugit! Şi aş fi putut să-mi rup gâtul când am făcut-o, să ştii. Am ieşit pe fereastră, am ţopăit pe acoperişurile umede şi lunecoase de la ploaie… arăt eu ca un copil pe care să-l încânte astfel de lucruri?

— Nu am lipsit chiar aşa de mult, Katey. Aş fi putut să te ajung cu uşurinţă din urmă, dar am decis să nu o fac.

Boyd părea destul de mândru de el.

— Judy era în siguranţă, aşa că… te-am lăsat să pleci.

— A, înţeleg. Aşadar, în loc să mă târăşti restul drumului până la Londra, unde credeai că voi fi aruncată în închisoare, mi-ai permis să fug, ca să dau peste Maisie Cameron şi să sfârşesc în închisoare, după ce a făcut ca o turbată şi…

— Pentru binele tău, sper că minţi, i-o reteză Boyd.

— Ţi-ar conveni să crezi asta, nu-i aşa?

— Katey, zise el ameninţător.

— Nu mai eşti în postura să mă ameninţi, pufni ea. Şi ai face bine să nu uiţi asta. Nu o să scoţi de la mine nicio informaţie, decât dacă mă ofer eu să ţi-o dau. Dar nu am făcut un secret din asta. Dacă nu m-ai fi târât din Northampton, aş fi fost instalată confortabil în trăsura mea, în drum spre Londra, chiar pe urmele lui Judith, şi nu m-aş fi întâlnit cu Maisie Cameron din nou. Autorităţile ar fi prins-o oricum rapid, pentru că în momentul acela îi era mai frică de soţul ei decât de închisoare. Nu era nevoie să fiu eu cea care să o ducă la poliţie.

— Şi atunci de ce ai făcut-o?

— Pentru că, atunci când m-am întors în Northampton, m-am trezit faţă în faţă cu ea şi mi s-a părut că aşa e drept. Dar Maisie ştia că eu îi dădusem planurile peste cap şi, chiar dacă era fericită să ajungă după gratii, ca să scape de furia bărbatului ei, era încântată să-şi ia revanşa cu mine şi m-a acuzat de toată tărăşenia… exact aşa cum ai făcut şi tu!

— Doamne sfinte! exclamă Boyd, cu o expresie îngrozită. Habar nu am avut, Katey.

— Nu acesta e momentul când ar trebui să jubilezi? zise ea, privindu-l încruntată. Nu asta ai avut în plan pentru mine? Să ajung la închisoare? Ei, am ajuns acolo, şi eu, şi camerista mea, ba chiar şi vizitiul meu care, fiindcă veni vorba, tocmai de aceea m-a şi lăsat baltă.

— Nici poliţistul nu te-a crezut?

— A, ba da. Dar nu putea să-mi dea drumul înainte să verifice povestea cu familia Malory. Numele lor e bine-cunoscut chiar şi în nord. Am fost în sfârşit libere abia a doua zi, la amiază, când omul trimis de el a revenit de la Londra, cu informaţiile pe care le obţinuse de la Judith.

— Nu-ţi închipui cât de rău îmi pare, Katey.

Rostise cuvintele cu patos. Ea nu se îndoia că era sincer. Dar tot era prea târziu pentru scuze.

— Nu, nu-mi închipui. Şi nici nu mă obosesc să încerc. Chiar crezi că nişte vorbe, indiferent cât de sincere, mă vor face să uit furia şi umilinţa pe care le-am simţit când am fost etichetată drept infractoare de drept comun, totul pentru că am încercat să ajut o fetiţă care avea necazuri?

— Pentru Dumnezeu, trebuie să mă laşi să mă revanşez cumva. Brusc îi veni o idee, şi chipul i se lumină. Ai zis că nu mai ai vizitiu? Te duc eu oriunde vrei, oricât timp doreşti!

Katey ridică privirile în tavan.

— L-am înlocuit deja pe vizitiu. Asta numeşti tu revanşă, să-mi dai ceva ce am deja?

— Katey, dă-mi o idee! zise el, disperat. Trebuie să fie ceva ce vrei sau care îţi trebuie şi cu care pot eu să te ajut.

— Nu există decât un singur lucru pe care îl ai şi…

Se opri brusc. Nu se punea problema să aducă în discuţie corabia lui, cum tocmai îi trecuse prin minte, ca mijloc de transport. Poate că se căia el, dar nu destul ca să renunţe la corabie, chiar dacă ea se oferea să i-o cumpere.

În plus, inconvenientul de a trebui să-şi planifice călătoria în funcţie de programul corăbiilor nu era decât o neplăcere. Nu-şi dorea să aibă propriul vas.

Dar i se păru că bărbatul devine deodată mult prea senzual. Căldura intensă din privirile lui mai că o paralizã. Ce naiba spusese?

Trase adânc aer în piept şi zise:

— Vai de mine, eşti aşa de departe de adevăr, că îmi stă mintea în loc. Nu era nimic... necuviincios... în ceea ce aveam de gând să spun. Şi cu siguranţă nu era ce crezi tu.

— Atunci ce am eu care...

— Nimic! se răsti ea, tulburată de întorsătura pe care o luase discuţia lor. Mi-am pierdut şirul gândurilor. Nu-mi aduc aminte ce voiam să spun. Aşa că nu mai pomeni despre asta.

Boyd oftă din toată inima. Katey o simţi, până în vârful degetelor. Iar ochii negri şi adânci continuau să o privească fierbinte...

Străbătu repede spaţiul care îi despărţea şi o trase cu putere spre el. Sărutul a fost la fel de fierbinte pe cât îi fusese privirea, exact aşa cum bănuise ea că va fi. Katey nu îl împinse de lângă ea. O, nu, îşi încolăci braţele în jurul lui. Senzaţia aceea de înfiorare şi de dorinţă pe care o simţise acolo, în odaia hanului din Northampton, când el o atinsese, reveni din nou, frământând-o pe dinăuntru, făcând-o să...

— Nu prea ştii să minţi, remarcă Boyd.

Cu o clipire, Katey alungă acel scurt moment de închipuire şi, roşind pentru că astfel de gânduri o încercau tocmai acum, când el era chiar în faţa ei, începu să divagheze:

— De fapt, mă pricep minunat. Excelez, chiar. Ai fi de-a dreptul surprins. Nu că ar avea importanţă câtuşi de puţin. Şi ţi-am acordat mai mult timp decât meriţi. Mâine-dimineaţă trebuie să mă scol devreme, ca să-mi termin treburile aici, aşa că mă voi duce direct la culcare. Te rog

să le spui tu noapte bună celor din familia Malory din partea mea, dacă nu te superi.

— Katey…

Scoase un ţipăt scurt când Boyd întinse mâna către ea, pentru că sărutul pe care tocmai şi-l imaginase era încă prea proaspăt în mintea ei. Ieşi în fugă în hol şi apoi o luă drept în sus pe scări. Probabil că Boyd nu voise să pună mâna pe ea ca să o oprească, dar Katey îi îngăduise prea tare să o emoţioneze, istovindu-i simţurile mai mult decât putea să suporte într-o singură seară. Doamne sfinte, trăncănise ca o nebună!

Privirea aceea a lui, de la urmă, când ea ştiuse exact la ce se gândeşte el… şi ce ar vrea să-i facă. În mintea ei, îi îngăduise! Cum naiba mai avea să doarmă acum, când îşi imaginase deja cum s-ar fi desfăşurat întâlnirea lor, dacă bărbatul acela ar fi meritat să fie iertat?

Capitolul 22

Oamenii din Gardener nu prea socializau şi altfel decât duminicile şi de sărbători, dar mama lui Katey o învăţase totuşi detaliile mai fine ale etichetei adevărate, aşa cum le învăţase şi ea cu ani în urmă, iar pe lista cu „nu se face niciodată” se afla şi vizita făcută pe ploaie. Să picuri apa de ploaie în holurile oamenilor şi să laşi urme ude şi pline de noroi cu pantofii pe covoarele elegante era o modalitate sigură ca să nu mai fii invitat niciodată. Nu e vorbă, casele din Gardener nu aveau covoare elegante, dar Adeline ţinuse la asta.

Când Katey privi pe fereastră a doua zi dimineaţă, nu văzu doar o burniţă, văzu că plouă cu găleata. Ploaia care căzuse ieri continua şi nu dădea semne că se va opri. Aşteptă o oră, apoi două, dar în final trebui să amâne vizita

la familia Millard pentru altă zi. Câtă vreme ea şi Grace ajungeau înapoi la Londra până a doua zi seara, ca să se poată îmbarca a doua zi, îşi puteau permite să mai stea o zi la Haverston, şi Katey se mai gândea încă să amâne poate plecarea din Anglia, dacă întâlnirea cu familia Millard avea să decurgă aşa cum spera.

Când ajunsese cu o zi înainte la Haverston, fusese uluită şi surprinsă. Casa lui Sir Anthony fusese sclipitoare şi elegantă, dar reşedinţa de ţară a marchizului era un castel! Se întindea pe acri întregi şi era prea mare ca să strălucească: lumina se pierdea în încăperile uriaşe. Reşedinţa marchizului avea însă o căldură aparte – sofale atât bogat tapiţate, că lui Katey îi era teamă să se aşeze, şemineuri de două ori mai mari decât cele obişnuite, tablouri mai mari decât ea, care atârnau pe pereţii acoperiţi cu tapet! Judith îi făcuse un tur scurt, care durase o oră, şi nu văzuseră nici jumătate din reşedinţă.

Nu fusese încă la sere, să vadă trăsura transformată în ornament de grădină. Judith rezervase pentru asta un tur după cina din seara trecută, când erau aprinse lămpile, ceea ce îi dădea un aspect special, dar Katey se retrăsese în camera ei după cină, din cauza lui Boyd.

Hotărî să o vadă acum, înainte de micul dejun. Nu avea de gând să aştepte mai întâi să se oprească ploaia, pentru că nu părea să se întâmple curând. Departe, în spate, erau o mulţime de sere. Judith nu exagerase când vorbise despre pasiunea lui Jason Malory de a cultiva plante. Toate serele erau mari şi în majoritate făcute din sticlă, iar Katey nu trebui decât să pomenească de „trăsură”, ca un servitor să-i arate sera cu pricina.

Omul se oferi să-i aducă o umbrelă. Katey nu voia să aştepte însă, aşa că îl refuză, pentru că nu era prea departe de casă. Dar înainte de a ajunge la intrarea în seră, izbucni în râs văzând cât de repede se udase leoarcă. Nu-i era frig, totuşi. Înăuntrul serei era cald şi umed. O alee ducea

printre plantele cu frunziş bogat, unele în ghivece, altele pe spaliere, unele atârnate chiar de bare suspendate de tavan, dar multe erau plantate direct în pământul bogat de jos.

Katey îşi încetini pasul când zări trăsura în faţă, cu ochii măriţi de uimire şi din nou uluită. Jason atârnase două candelabre deasupra ei, într-o seră! Când sosi ea, un lucrător tocmai le aprindea.

Asta chiar că era o extravaganţă, şi îi spuse şi omului.

— În plină zi?

Bătrânul chicoti şi răspunse:

— Doar în zilele întunecoase ca asta, coniţă.

Katey se aşează pe una dintre băncile instalate lângă trăsură. Servitorul îşi termină curând treaba şi o lăsă singură acolo. Trăsura era o privelişte uluitoare. Roţile fuseseră scoase, şi asta o făcea să pară ca plantată în pământ! Era înconjurată de fiori şi de iederă. Dar sigur nu avea nevoie de lumină în plus. Era toată albă cu auriu, iar când soarele pătrundea prin geamuri, probabil că te orbea. Candelabrele îi dădeau însă o aură deosebită, o făceau să pară eterică şi te duceau cu gândul la basme cu zâne.

Katey simţea cum neliniştea din stomac i se calmează. Dispăruse chiar şi starea ei de agitaţie din noaptea trecută. Totul în jur era atât de paşnic, şi simţea cum pacea aceea se scurge şi prin ea.

Nici măcar nu se îmbăţoşă şi nici nu sări în picioare să plece când apăru Boyd şi se aşează lângă ea. Discuţia lor din seara trecută stârnise în ea nişte emoţii foarte puternice, dar acum nu era deloc supărată de prezenţa lui. În timp ce îl privea, se gândea de ce trebuia să fie aşa de chipeş? Era îmbrăcat aşa cum se îmbrăca de obicei pe corabie, cu o cămaşă cu guler deschis şi o jachetă descheiată. Nu avea, după modă, o lavalieră, dar hainele îi veneau splendid, prea splendid, mulate pe trupul lui suplu, musculos.

— Aşadar, nu te deranjează ploaia, până la urmă? o întrebă el.

Katey îşi ştersese faţa cu una din mănuşile lungi, dar de coada împletită încă mai aninau stropi, iar rochia de culoarea lămâii verzi avea pete ude. Văzu că Boyd era la fel de ud ca şi ea şi nu-şi ştersese încă faţa. Îi venea să-i culeagă stropii de pe obraz cu… limba…

Roşi imediat din pricina direcţiei pe care i-o luaseră gândurile, dar Boyd presupuse probabil că era din cauza întrebării lui. Încercă din răsputeri să păstreze un ton lejer, aşa cum fusese şi al lui.

— Nu, atunci când eu aleg să ies în ploaie, răspunse Katey.

— Am înţeles, zise el, zâmbind.

— Nu eşti chiar aşa de prost, de fapt? replică ea, întorcându-i zâmbetul.

Doamne sfinte, acum îl tachina? Mă rog, cu siguranţă că senzaţia era mai plăcută decât să ţipe la el, dar unde îi era furia? Nu-l iertase, nici măcar un pic. Poate era din pricina decorului? O făcea să se simtă ca şi cum era într-o poveste… sau într-una dintre fanteziile ei… în care apărea adeseori Boyd Anderson.

— Credeam că îţi vizitezi rudele în dimineaţa asta. Nu mă aşteptam să te găsesc aici.

— De unde ştiai că îmi vizitez rudele?

— Am întrebat-o pe Roslynn. Când e vorba de tine, prefer să nu las lucrurile la voia întâmplării.

Katey se îmbujoră iar şi simţi deodată o căldură care îi cuprindea tot trupul. Îşi aminti de ce voise să-i spună că era măritată. O tulbura într un fel în care nu era obişnuită. Îşi mărturisise sentimentele sau mai degrabă dorinţele, atunci când crezuse că era o infractoare. Nici acum nu şi le ascundea, când aflase că a greşit, pentru că acum mai ştia şi că nu e măritată. Oare de data aceasta mai putea să-i reziste avansurilor? Sau era mult prea atrasă de el ca să se bucure de această mică idilă şi apoi să treacă mai departe?

— Ţi-ai înghiţit limba, Katey?

Fata clipi şi îşi alungă gândurile.

— Nu am de gând să merg în vizită pe ploaie. Poate să aştepte până mâine.

Boyd zâmbi şi-i aminti:

— Tocmai mi-ai spus că nu te deranjează ploaia. Să îndrăznesc deci să sper că de fapt nu ai vrut să pleci de la Haverston fără să mă mai vezi o dată?

Katey îşi dădu ochii peste cap.

— Nici vorbă. Doar că nu am cunoscut niciodată familia mamei mele, aşa că vreau ca prima întâlnire să fie perfectă.

— A, desigur. I-ai anunţat că vei întârzia?

— Nici măcar nu ştiu că sunt în Anglia.

— Nu ai de gând să le spui că eşti în zonă înainte să le apari în prag? întrebă Boyd, ridicând din sprâncene.

— Ca să aibă prilejul să-şi facă bagajele şi să plece?

Era limpede că acum nu mai glumea, şi asta îl făcu pe Boyd să se încrunte.

— De ce spui asta?

Ea nu-i pomenise niciodată despre familia Millard. Cât fusese pe corabia lui, sigur nu-i menţionase în vreo conversaţie.

Nici acum Katey nu voia să-i explice situaţia, aşa că zise doar:

— Sunt familia mamei mele, dar au dezmoştenit-o când s-a măritat cu tata şi a plecat în America. S-ar putea să nu vrea să mă cunoască. De fapt, era cât pe ce nici să nu vin încoace.

Boyd dădu să o prindă de mână. Ar fi fost un gest firesc din partea lui… dacă ei doi ar fi fost prieteni şi nu i-ar fi despărţit gafa făcută de el. Îşi aşeză mâna înapoi pe genunchi, dar Katey înţelese gestul pe care era gata să îl facă şi senzaţiile acelea de cald şi de freamăt o cuprinseră din nou… Ce mama naibii?

— Crezi că s-ar putea nici să nu fie la reşedinţa lor

acum? vru el să ştie.

— Când am venit încoace, ne-am oprit în Havers Town şi am întrebat la mai multe prăvălii. Familia Millard e aici.

— Nu ai nevoie de un însoţitor? Aş fi deosebit de fericit să te însoţesc. Să-ţi ofer un sprijin moral, dacă ai nevoie.

Încerca doar să-şi repare greşeala sau chiar voia să-i ofere sprijinul? Era greu de spus ce era în mintea lui… în afară de dorinţele carnale, care nu erau greu de recunoscut în cazul lui. Dar în clipa aceea privirile lui Boyd nu erau pline de dorinţă, şi bărbatul se purta prietenos şi… amabil.

Katey mormăi pentru sine. La ce-i stătea mintea? Nu avea nicio importanţă cum se purta el acum, ea văzuse ce-i poate pielea… arogant, încăpăţânat, surd la vocea raţiunii, iar ea trebuise să suporte toate acestea şi încă o mulţime pe deasupra de care pe el îl făcea vinovat. Poate că nu el fusese cel care o băgase la închisoare, dar Katey nu ar fi ajuns acolo dacă Boyd nu ar fi luat-o cu sila din Northampton în ziua aceea.

Sări brusc în picioare.

— Îţi mulţumesc, dar este ceva ce trebuie să fac singură. Şi cred că acum sunt gata să iau micul dejun.

Boyd o strigă, dar Katey se îndepărtă în grabă, fără să se oprească. Nici în salonul pentru micul dejun nu s-ar fi oprit, dacă acesta ar fi fost gol, pentru că îl auzea pe Boyd chiar în spatele ei. Dar nu era gol.

Salonul mai mic şi mai puţin fastuos folosit pentru servirea mesei avea un perete numai de geamuri, prin care intra soarele de dimineaţă, când vremea nu era înnorată sau nu ploua, ca astăzi, în dimineaţa aceea, un bufet era aranjat acolo. Judith şi mama ei stăteau deja la masă, iar Katey se aşeză între ele. Asta o împiedica să mai aibă vreun schimb de cuvinte cu Boyd între patru ochi şi era hotărâtă să încerce ca, pe tot restul vizitei ei, lucrurile să rămână astfel.

Capitolul 23

Katey sări peste prânz, dar îşi dădu seama că era caraghioasă dacă încerca să-l evite pe Boyd. Oricum, el o urmărea ca o umbră, sau cel puţin aşa părea, pentru că oriunde ar fi mers, el era prin preajmă. Nu se ştie cum, reuşi să o facă să accepte o partidă de şah. Oare îi atinsese Boyd coarda ambiţiei de a câştiga? Nu fusese în stare să-l înfrângă cu vorba şi avea de gând să-l zdrobească pe tabla de joc?

Experienţa se dovedi foarte plăcută şi dură toată după-amiaza. Judith îi stătea alături şi îi şoptea mutările pe care le putea face.

Din această cauză, Boyd o acuză pe Katey că trişează!

— Cine joacă cu mine? întrebă el la un moment dat. Tu sau Judy?

— Începi să-ţi pierzi cumpătul? răspunse Katey zâmbind, în timp ce îi lua al doilea cal şi îl lăsa fără mişcări de atac, dacă nu voia să-şi piardă şi regina. Judith nu face decât să-mi confirme că strategia mea e bună. Noi două se pare că gândim la fel.

Privind când la una, când la cealaltă, Boyd exclamă:

— Doamne, voi două chiar zâmbiţi la fel. Judy, ce-ar fi să mă ajuţi pe mine în schimb? Eu sunt cel care pierde.

Copila chicoti, dar nu se mişcă din loc. Iar Boyd dovedi că nu pierdea de fapt, când, patru mutări mai târziu, îi luă lui Katey regina. Şi cu asta se cam termină şi partida. Când cade regina, cu ea se duc şi toate nădejdile de izbândă.

Boyd juca foarte agresiv! Katey nu era obişnuită cu asta. Toate partidele ei de şah de până acum le jucase cu mama ei, şi jocul fusese lejer, un mijloc plăcut de petrecere

a timpului. Nu ar fi trebuit totuşi să fie surprinsă de stilul de joc al lui Boyd.

Katey îi sesizase firea agresivă din prima zi când îl cunoscuse, când devenise clar că bărbatul avea să o urmărească. Atunci el o copleşise în aşa măsură, încât trebuise să-i pună stavilă inventându-şi un soţ. Crezuse că în timp o să fie mai capabilă să facă faţă fliturilor de acest soi, dar se pare că nu era, cel puţin cu Boyd.

Deocamdată, agresiunea lui se concentra la joc, şi Katey se distra prea bine ca să-i pună capăt. Boyd câştigă prima partidă şi imediat începură o alta. El continua să facă orice ca să-i distragă atenţia şi să n-o lase să se concentreze. Râseră mult, şi mai târziu ea îşi dădu seama că nu ar fi trebuit. Şahul era un joc serios, dar el îl făcuse mai amuzant decât orice altă partidă jucase ea vreodată.

Katey nu reuşi chiar să-l zdrobească la şah, având doar o singură partidă câştigată din trei, dar victoriile lui au fost câştigate cu greu, aşa că partidele au fost suficient de strânse ca să o mulţumească.

— Cine te-a învăţat să joci? o întrebă el în final, când strângeau piesele de şah.

Se anunţase că cina era gata, şi Boyd îi oferi braţul, ca să o însoţească în sufragerie. Katey îl luă fără să se gândească, prea relaxată în compania lui ca să-şi mai aducă aminte că nu ar trebui să-l atingă.

— Mama, răspunse ea. Jucam seara, o dată sau de două ori pe săptămână.

— Aşa uşor pierdeai şi în faţa ei?

Katey scoase un hohot de râs.

— Tu numeşti asta uşor? Aproape că ţi-am luat toate trei partidele!

— „Aproape” nu se pune la socoteală… cu excepţia asta.

Îi demonstră ce înseamnă „asta” când o trase deoparte, chiar lângă uşă şi ferită de oricine ar fi fost pe

coridor, şi o prinse, cu spatele lipit de perete şi cu braţele lui de o parte şi de alta a ei. Judith o luase înainte. Acum erau singuri în încăpere, şi chiar dacă el nu o atingea, de fapt, Katey simţi că o va face, dintr-o clipă în alta.

— Nu, zise ea.

Dar o zisese oare? Cu respiraţia tăiată, privea fix la gura lui, aşteptând să o sărute, în timp ce Boyd se apleca încet tot mai.

— Katey?

Judith o strigă de pe coridor, să vadă de ce întârzie să apară. Boyd oftă şi se depărtă de ea cu un pas. Îi puse apoi mâna iar pe braţul lui şi continuă să o conducă spre sufragerie, ca şi cum nu fusese gata-gata să o sărute.

Lui Katey nu-i venea să creadă. Oare el îşi imaginase că îl iertase? Cu siguranţă se purta de parcă acest lucru era inevitabil. Nici măcar o singură dată astăzi Boyd nu pomenise că îi pare rău, dar nici ea nu adusese niciodată vorba despre incident, aşa că el s-ar putea să-şi fi întemeiat presupunerile tocmai pe asta. El avea obiceiul să tragă concluzii pripite, îşi aminti Katey, inclusiv unele ridicole...

— Boyd, dădu ea să zică.

Ajunseseră însă în sufragerie şi ceea ce ar fi vrut Katey să-i spună nu se putea rosti odată ce toţi cei din familia Malory erau deja adunaţi acolo. Dar el mai apucă să zică, în şoaptă:

— Vrei să stai lângă mine?

— Nu, răspunse simplu Katey, luându-şi mâna de pe braţul lui şi îndreptându-se spre locul de lângă Judith şi nu către cele două scaune libere de pe cealaltă parte a mesei. Observă uşoara încruntare a lui Boyd, în timp ce se aşeza. Treaba lui. Trebuia să nu uite ce-i spusese Katey aseară, chiar în odaia aceasta, iar acum, că se aflau din nou aici, poate că îşi va aminti. Doar pentru că astăzi se purtase oarecum sociabil cu el, de dragul gazdelor ei, nu însemna că se schimbase ceva.

Îşi jură să-l ignore pentru tot restul serii. Aşa el o să înţeleagă. Lucrurile ar fi mers cum trebuie dacă el nu i-ar fi atras privirile atât de des. Katey începu să discute cu Jason Malory, ca atenţia să-i fie distrasă în altă parte.

Seara trecută nu avusese curajul să-l întrebe pe Jason despre vecinii săi. Fusese prea intimidată de zdrahonul acela de bărbat, cu aerul serios şi reticenţa lui. La fel ca fraţii lui, James şi Edward, era blond, cu ochii verzi – doar Anthony avea ochii negri, de ţigan. Judith încercase să o convingă că Jason nu era tiran decât atunci când venea vorba despre fraţii lui şi că în privinţa restului familiei era asemenea unui urs mare de jucărie. Fie că era sau nu adevărat, astăzi Jason era mult mai prietenos, îi vorbise de câteva ori şi chiar urmărise o vreme jocul de şah, cu braţul pe după umărul lui Judith.

Întrebă aşadar ce putea să-i spună despre familia Millard. Din păcate, Jason nu ştia mare lucru.

— Aici, la ţară, nu au fost niciodată prea sociabili, îi spuse el. Apoi adăugă, zâmbind: Nu e vorbă, nici nu pot spune că am ţinut-o tot într-o petrecere pe-aici. Dar nici la Londra nu s-au amestecat în lumea mondenă. Nici eu nu o făceam, dar fraţii mei mai tineri sunt cu toţii prezenţi şi nu-mi amintesc să fi pomenit vreunul că familia Millard era activă în înalta societate. Cred că le place mai degrabă la Gloucester sau cel puţin de acolo am auzit că era bunica ta, Sophie, înainte să se mărite cu contele, aşa că viaţa lor socială se desfăşura cel mai mult în oraşul acela.

— Ai cunoscut-o pe Adeline, pe mama mea?

— Nu-mi amintesc să o fi întâlnit pe Lady Adeline. S-a zvonit că s-a măritat cu un baron din Europa. N-a fost aşa?

— Nu.

— Îmi amintesc de Letitia, sora ei mai mare, pe care o vedeam din când în când în Havers Town, când eram mult mai tânăr. De fapt, dacă mă gândesc bine, o vedeam destul de des acolo. Pe atunci, parcă de fiecare dată când

mergeam în oraş dădeam şi peste ea, la cumpărături. Era o fată prietenoasă. Întotdeauna se oprea să schimbe câteva vorbe cu mine.

— Era?

— Acum, dacă mă intersectez cu ea, mă priveşte de sus. Nu ştiu de ce, dar nu a fost niciodată măritată. Asta a făcut-o să fie destul de nesuferită, sau asta este impresia generală. Ciudat este că am foarte puţine amintiri despre fata aceea prietenoasă, dar pe cea antipatică mi-o amintesc foarte bine. Probabil că o persoană dezagreabilă tinde să-ţi rămână în amintire.

Acele informaţii firave erau mai mult decât îi oferise vreodată mama ei, inclusiv numele rudelor sale. „Tatăl meu" sau „contele" sau „mama mea" fusese felul în care Adeline se referise întotdeauna la ei şi nu pomenise niciodată de vreo soră! Iar Katey avea să-i cunoască mâine. Spera ea.

Capitolul 24

Katey nu avusese de gând să o ia şi pe Grace la conacul Millard. Camerista ei avea un fel al ei, fie că încerca să-i insufle lui Katey curaj cu remarcile ei sarcastice, care puteau să o împingă pe aceasta să-i demonstreze cameristei că greşeşte, fie îi accentua starea de nelinişte care o năpădise oricum. Dar apariţia lui Boyd la Haverston îi schimbă lui Katey intenţia de a pleca fără Grace. Să se întoarcă la moşia marchizului doar ca să-şi recupereze camerista, după vizita la familia Millard, era răul cel mai mare din două – dat fiind că Boyd se afla încă acolo.

Grace o surprinse însă. Abia dacă scoase o vorbă în timpul scurtului drum până la reşedinţa Millard şi drumul a fost cu adevărat scurt. Haverston era în zona rurală, de o

parte a micului târg Havers Town, iar familia Millard locuia de partea cealaltă a orăşelului. Călătoria între cele două moşii nu dura mai mult de douăzeci de minute. Lui Katey i se părea ciudat că, aflate atât de aproape, cele două familii nu se cunoşteau mai bine, dar, aşa cum spusese Jason, partea aceasta din comitatul Gloucester nu era cine ştie ce renumit pentru viaţa socială.

— Eu o să aştept în trăsură, zise Grace când opriră în faţa intrării impozantului conac de ţară. Doar să nu uiţi că sunt aici, dacă ai de gând să lungeşti vizita.

Reticenţa lui Grace era palpabilă, acum că îi îndesase pe gât lui Katey această vizită, şi era evident la fel de îngrijorată de rezultat pe cât era şi stăpâna ei. Dacă lucrurile mergeau prost, Grace avea să se învinuiască.

Katey însă abia dacă se gândea la asta, stând în faţa uşii acelui conac impozant de ţară. Domeniul nu era nici pe departe la fel de mare ca Haverston, dar era cu toate acestea impunător, iar ea era stăpânită de o teamă cum nu mai cunoscuse niciodată. Nu, nu chiar. La fel simţise şi prima dată când venise în Havers Town. Atunci frica o copleşise şi nu mersese atât de departe cât să ajungă până la uşa rudelor sale. Acum era cât pe ce să facă la fel, să se întoarcă şi să o ia la goană, indiferent în ce direcţie, numai să nu…

— Cu ce pot să vă ajut, domnişoară?

Uşa se deschisese. În faţa ei stătea un bărbat în vârstă, cu un costum negru şi oarecum pedant, de genul celor pe care îl purtau de obicei servitorii. Era majordomul familiei Millard? Nu, majordomul familiei ei. La naiba, aici locuia familia ei. Poate că pe mama sa o dezmoşteniseră, dar asta nu însemna că ea nu făcea parte din această familie. Şi dezmoştenirea aceea se petrecuse cu mult timp în urmă. Adeline poate că nu îi iertase niciodată pentru asta, dar poate că familia ei regreta acum gestul. Iar Katey nu avea de unde să ştie cum stau lucrurile, dacă nu le

spunea cine este.

— Sunt Katey Tyler.

Privirea bătrânului era complet inexpresivă. Nu recunoscuse deloc numele de Tyler. Bun, poate că era mai nou în casă sau, şi mai degrabă, poate că familia nu discuta chestiunile personale cu servitorii. Sau poate că un nume ca Tyler pur şi simplu nu fusese ţinut minte douăzeci şi trei de ani.

— Aş vrea să vorbesc cu stăpâna casei, dacă se poate?

— Poftiţi înăuntru, domnişoară, zise bătrânul, făcându-i semn cu braţul întins. Bate un vânt cam rece.

Katey nu băgase de seamă vântul, până să nu pomenească bătrânul. Noaptea trecută, ploaia se oprise la un moment dat, dar de dimineaţă o pătură groasă de nori împiedica soarele să strălucească.

Majordomul o pofti într-o odaie mare, mobilată ca salon. Faptul că fusese condusă înăuntru însemna că bunica ei era probabil acasă. Iar zbaterile din stomac deveniră şi mai acute. Senzaţia aceea supărătoare era combinată însă cu o emoţie copleşitoare, care o gâtuia. Aceasta era casa în care crescuse mama ei! Oare stătuse pe sofaua aceea mare tapisată cu brocart cu trandafiri? Îşi încălzise mâinile la şemineul acela? Cine era bărbatul al cărui portret atârna deasupra poliţei din lemn de cireş? Cu părul castaniu şi cu aer distins, nu era prea înalt, dar era foarte chipeş. Era tatăl Adelinei? Bunicul ei? Un strămoş şi mai îndepărtat?

Doamne, câtă istorie de familie trebuie să fie în această casă! Şi câte poveşti. Oare o să i le spună şi ei? Vor împărtăşi cu ea amintirile lor?

— Mama doarme. Nu s-a simţit prea bine. Pot să vă ajut eu?

Katey se întoarse brusc. Femeia care i se adresase era de vârstă mijlocie, avea părul castaniu-deschis şi ochii

verde smarald. Ochii lui Katey. Ochii mamei sale. Simţea cum i se umezesc ochii. Aceasta era cu siguranţă mătuşa ei. Semăna doar vag la chip cu Adeline, dar ochii aceia…

— Letitia?

Femeia se încruntă, şi asta îi schimbă dramatic înfăţişarea, dându-i o severitate care intimida pur şi simplu. Aşa i se păru lui Katey. Altcineva poate că nu ar fi fost deloc impresionat, dar femeia aceea era mătuşa lui Katey, una dintre puţinele rude pe care le mai avea şi ea nici măcar nu ştia încă acest lucru.

— Lady Letitia, zise femeia, cu o doză considerabilă de superioritate, ca şi cum i s-ar fi adresat cuiva de care era sigură că îi este inferior ca poziţie socială. Te cunosc?

— Nu încă, dar… mă numesc Katey Tyler.

— Şi?

Nu îşi deschise braţele. Nu strigă de încântare. Nu o întâmpină cu lacrimi de fericire. La fel ca majordomul, mătuşa ei nu recunoscu numele de Tyler.

Katey fusese sigură că rudele Millard cel puţin îşi vor aminti de numele bărbatului pe care refuzaseră să-l accepte în familia lor. Cu siguranţă, cele două surori discutaseră probabil la un moment dat despre tatăl lui Katey. Aveau vârste relativ apropiate, le despărţeau poate cinci sau şase ani. Katey făcea însă presupuneri bazate pe foarte puţine informaţii.

Cea mai bună cale să treacă de acest moment, înainte să o lase definitiv curajul, era să-i spună:

— Sunt nepoata ta. Adeline a fost mama mea.

Expresia Letitiei nu se schimbă. Câtuşi de puţin. Dar era deja acrită complet, se pare din pricină că îşi dăduse seama că avea de-a face cu cineva din clasele de jos.

— Ieşi afară.

Katey crezu că nu aude bine. Sigur că se înşela. Dar dacă nu era aşa, poate că ideea tinerei Judith ar fi fost utilă, până la urmă. În momentul acela, merita să încerce orice,

chiar dacă auzul ei funcţiona perfect.

— Am bătut un drum foarte lung ca să vă cunosc, zise Katey, încercând să ignore disperarea din propria-i voce. Familia Malory, de la Haverston, a fost aşa de amabilă şi m-a...

— Cum îndrăzneşti să-mi pomeneşti despre bârfitorii aceia! i-o tăie Letitia, pe un ton tot mai ridicat. Cum îndrăzneşti să-ţi închipui că ai fi bine-venită aici, bastardă ce eşti! Ieşi afară!

Katey îşi muşcă buza ca să nu-i mai tremure. Lacrimile nu şi le putu opri totuşi şi nici durerea care îi urca în gâtlej şi o gâtuia. Fugi afară din salon şi din casa aceea.

Capitolul 25

— Cum adică a ridicat ancora?! strigă Katey la hamalul care tocmai îi spusese că ratase îmbarcarea pe corabia ei.

— Odată cu fluxul, azi-dimineaţă, zise omul abia uitându-se la ea, în timp ce continua să încarce lăzi într-o căruţă. Aşa fac cele mai multe corăbii.

Hamalul era singurul pe care putea să-l întrebe, singurul din preajma cheiului la care fusese îndrumată. Faptul că nu găsise nicio corabie acolo nu o făcu să fie foarte calmă.

— De ce nu mi s-a spus asta?! De ce nu e menţionat pe bilete?

— V-aţi uitat pe bilete?

Katey închise gura cu zgomot şi plecă de acolo. Nu, nu se uitase cu atenţie la bilete. Nu era obişnuită să călătorească pe mare. Nu o mai făcuse decât o singură dată până atunci! Şi nu-i venea să creadă că pierduse îmbarcarea!

— Chiar a plecat? o întrebă Grace, şovăind, când Katey se urcă din nou în trăsură. Ezitarea venea din faptul că auzise portiera trântită şi strigătele care răsunaseră afară.

— Da.

— Dar soarele abia dacă s-a ridicat de o oră. Cât de devreme trebuia să fim aici?

— Prea devreme. Acum înţeleg de ce omul de la bilete a pomenit că ne puteam îmbarca şi cu o seară înainte, dacă doream. N-ar fi trebuit să o spună ca pe o simplă opţiune. Ar fi trebuit să ne spună că era singura opţiune.

Grace se lăsă pe spate, oftând.

— Aşadar, înapoi la ghişeul de bilete?

— Şi încă o lungă amânare? Nu prea cred. Mă duc să-l caut pe Boyd Anderson.

— Pentru ce?

— Ca să-i închiriez corabia.

Grace se puse pe râs. Katey însă nu. Când camerista observă asta, îi zise:

— Nu glumeai?

— Nu, nu glumeam. La Haverston mai că m-a implorat să-i dau prilejul să-şi răscumpere greşeala. Şi nu e vorba să-i cer să mă folosesc de corabia lui fără să-l recompensez. Am zis să o închiriez, nu-i aşa?

— Da, dar nu poţi să închiriezi pur şi simplu o corabie şi echipajul ei de pe o zi pe alta.

— Pot, dacă el este proprietarul.

— Fac pariu că nu va fi de acord cu aşa ceva, prezise Grace.

Katey îşi aminti expresia lui Boyd când o implorase să-l lase să facă ceva, orice, ca să se revanşeze faţă de ea.

— Primesc pariul.

Cu o zi înainte, reveniseră la Londra destul de devreme ca să-şi ia rochiile, care fuseseră terminate şi livrate la hotel – şi ca să găsească un hotel nou unde să

stea. La cel vechi nu mai erau camere libere. Plecase spre Gloucestershire atât de devreme încât nu se mai gândise să-şi rezerve cameră pentru încă o noapte, la întoarcere. Omul de la recepţie îi păstrase cel puţin pachetele şi o îndrumase spre un alt hotel.

Katey îşi dădu seama că va trebui să acorde mai multă atenţie acestor detalii, dacă avea să continue călătoria în jurul lumii. Orarul plecărilor pentru corăbii, trăsuri, camere de hotel reţinute, lucruri pe care le luase de bune, în fine, lucruri pe care nu era încă obişnuită să le organizeze. Se descurcase bine până să plece din Scoţia, dar pe de altă parte nu întâmpinaseră niciun fel de obstacole în acea plăcută călătorie şi totul o făcuse să creadă, greşit, că şi de atunci încolo avea să fie la fel de uşor – şi nu că situaţia se va deteriora cu fiecare zi.

Katey oftă. Ştia că se lăsa influenţată de ceea ce se petrecuse în Gloucestershire şi că asta îi afecta felul în care privea toate celelalte lucruri. Era supărată – de fapt, era mai mult decât atât –, dar va trebui să treacă peste asta. Această îngrozitoare nerăbdare, furia care venea odată cu ea, sentimentele rănite – acestea îi erau atât de străine şi nu-i plăcea deloc felul în care o făceau să se simtă.

Lui Grace nu-i povestise cuvânt cu cuvânt scurta întâlnire cu mătuşa ei. Dumnezeule, câtă dreptate avusese mama ei. Chiar că erau nişte snobi, neamul Millard, şi asta a fost tot ce i-a spus cameristei. Era prea jignită ca să vrea să discute subiectul.

Niciodată în viaţa ei nu i se aruncase o ocară atât de grea. Ştia că vorba acea putea să fie folosită cu răutate şi ca o insultă, că nu implica doar ilegitimitatea, despre care nici nu putea fi vorba în cazul ei. Aşa că mătuşa ei o numise bastardă doar ca să-i arate cât de tare o dispreţuia. Dar tot o durea. Durea încă şi mai tare că speranţele ei de a avea o familie se năruiseră complet.

Voia să plece departe, departe de Anglia şi de aceste

emoţii îngrozitoare pe care nu le trăise niciodată înainte să ajungă în această ţară. Să aştepte plecarea unei alte corăbii? Când avea şi o altă variantă?

Desigur, iar lua lucrurile de bune. S-ar putea ca Grace să aibă dreptate. Boyd s-ar putea să ia în râs propunerea ca ea să-i închirieze corabia. Ideea chiar era ilară, dacă se gândea mai bine. Dar dacă el ar fi de acord, Katey ar putea să plece a doua zi dimineaţă sau chiar astăzi, pe seară. Dacă el ar fi de acord, nici nu ar fi ultima dată când îl vedea, aşa cum crezuse de dimineaţă, când se îndrepta spre docuri. Gândul era dezarmant, dar, chiar dacă nu era dispusă să-şi recunoască decât sieşi, era şi incitant în acelaşi timp. Katey va insista totuşi ca el să îşi abandoneze corabia de astă dată şi să nu facă şi el călătoria. Ar fi un lucru înţelept. Doar nu era el căpitanul. Acesta ar fi fost un aranjament cu mult mai bun, cu *Oceanus* la dispoziţia ei, iar proprietarul lăsat departe în urmă, la ţărm, în Anglia.

Ca să fie sigură că Grace n-o va putea acuza mai târziu că dorise să-l vadă din nou pe Boyd, mai întâi se va opri la biroul de bilete. Dacă va putea obţine bilete pentru o altă corabie care să plece în următoarele două zile, atunci n-o să se mai gândească să-l implice pe Boyd Anderson.

— Nici nu poate fi vorba! îi răspunse Boyd lui Katey.

Şedeau în salonul surorii lui. James era şi el acolo, cu un braţ sprijinit de poliţa căminului, cu gura închisă, din fericire. Boyd era şi aşa cu nervii întinşi peste poate. Astăzi nu credea că ar fi fost în stare să facă faţă remarcilor tăioase ale lui James.

Era prezentă şi Georgina, care stătea lângă Katey, pe canapea, şi turna ceai pentru toţi patru. Ridică uşor o sprânceană la el, pentru că folosise un ton atât de tăios. La rândul ei, şi ea încerca să nu se bage, după ce discuţia luase o întorsătură atât de uluitoare.

Lui Boyd nici nu-i venea încă să creadă că, într-adevăr, Katey era acolo. Cu atât mai puţin se mira de ceea

ce îi ceruse ea. După ce fusese anunţat că are un vizitator şi i se spusese despre cine e vorba, venise grăbit în salon.

Hainele stăteau şui pe el, de graba cu care le îmbrăcase. Georgina făcuse un pas spre el şi, fără vreun comentariu, îi încheie nasturii de la cămaşă în ordinea normală. Boyd abia dacă băgase de seamă, incapabil să-şi ia ochii de la Katey.

Nu era pentru prima dată când crezuse că nu o va mai vedea niciodată. De data asta totuşi, ea plecase pe furiş de la Haverston, ieri-dimineaţă, mai înainte ca el să se fi trezit măcar, iar Roslynn îi spusese că vasul lui Katey ridica ancora astăzi. Nici după ce se întorsese la Londra nu reuşise să dea de ea. Îşi petrecuse restul zilei şi cea mai mare parte a nopţii încercând cu ardoare să afle care era noul hotel unde stătea Katey, dar fără noroc. De aceea şi era încă în pat la o oră atât de târzie a dimineţii.

Ea îl găsise pe el, în schimb. Şi trecuse direct la motivul vizitei sale. Niciun fel de salut cordial din partea ei, nici măcar după ce petrecuseră la Haverston o zi agreabilă, care îi dăduse destule speranţe că ar putea să lase în urmă acea nefericită greşeală de la Northampton. Sigur că în a doua seară ea devenise iar băţoasă. Poate că nu se mai repezise la el, dar băţoşenia ei era un semn clar că Boyd nu fusese încă iertat.

— M-ai întrebat dacă există ceva de care am trebuinţă şi cu care mi-ai putea fi de ajutor, începu ea fără ocolişuri, cu ochii ei de smarald fixaţi în ochii lui. Întâmplarea face să am nevoie de o corabie. Ai fi dispus să mi-o închiriezi pe a ta?

— Să ţi-o închiriez?

Boyd izbucni în râs, dar se opri atât de brusc, încât păru că se îneacă.

— De ce? întrebă el în sfârşit.

— Păi, am de gând să fac o mulţime de călătorii. Vreau să văd lumea, ştii? Şi aş prefera să ajung acolo unde

vreau fără să fiu nevoită să stau după o corabie care are în plan să navigheze într-acolo. Şi… azi-dimineaţă am ratat îmbarcarea pe corabia cu care trebuia să plec.

Obrajii i se îmbujorară uşor când a fost nevoită să recunoască faptul că vasul plecase fără ea. El se obişnuise deja cu asta şi cum urma aceea de culoare îi sporea…

— Nu mai sunt şi alte corăbii care pleacă azi?

Boyd se uită incredul la cumnatul său, cu gândul să-i taie limba lui James pentru că pusese întrebarea. Iată ocazia perfectă, şi James risca să-l lase fără ea! Nu avea însă dreptate. James nu făcuse decât să-i calce pe urme. În loc să spună, sigur că da, închiriază *Oceanus* cât de mult doreşti, el o întrebase de ce avea nevoie de vas.

„Trezeşte-te! Ţi-a oferit o surpriză incredibilă. Nu o irosi cu întrebări logice.”

— Se pare că a avut loc o furtună în regiune nu de mult şi un număr mare de corăbii sunt avariate, îi explică ea lui James.

— Aşa este, interveni Boyd. Una dintre corăbiile companiei Skylark abia a reuşit să ajungă în port, după furtuna aceea, şi are nevoie de reparaţii. A pierdut cea mai mare parte din încărcătură. Şi acum e tot în reparaţii. Cu atâtea corăbii ancorate în port şi avariate, durează mai mult decât de obicei ca să iasă iar toate pe mare.

— Deja am suferit o întârziere săptămâna trecută, continuă Katey, din cauza furtunii, altfel aş fi plecat mai repede de azi. Acum însă… Scrâşni din dinţi înainte de a continua: Opt zile! Încă opt zile, mi s-a spus, dacă nu cumva între timp se anulează. Dar mi s-a spus că asta este foarte improbabil. Străinii care vin aici vara, în vizită, sunt nerăbdători să se întoarcă la casele lor înainte să vină vremea rece.

Nu încăpea îndoială că întârzierea o frustra. Era clar după tonul şi expresia ei. Aşa că se gândise la el şi la oferta pe care o făcuse, să o ajute în orice fel i-ar fi stat în putinţă.

Era de înţeles. Boyd se hotărâse să nu rateze ocazia. Pentru el era un noroc aşa cum nu-şi imaginase vreodată.

— Poţi să închiriezi *Oceanus,* zise el.

— Pur şi simplu?

— Da.

Era surprinsă. Şi Georgina era surprinsă. Despre James nu puteai să şti ce gândeşte doar privindu-l, dar cel puţin asculta doar, fără să comenteze. Oare Katey se aşteptase la o discuţie în contradictoriu? Dar ceea ce spuse apoi îl dezumflă de tot pe Boyd.

— Sunt convinsă că nu va fi niciun inconvenient pentru tine, adăugă ea. Nu eşti tu căpitanul corăbiei şi nu văd niciun motiv să vii şi tu.

Boyd nu avea de gând să cedeze la capitolul acesta. Când îi spusese că nu începe discuţie, vorbise cât se poate de serios. Acum stăteau şi se uitau unul la celălalt, într-o scurtă confruntare a voinţelor care dura destul cât să le stânjenească pe celelalte două persoane din încăpere. Boyd citea în ochii lui Katey că avea de gând să insiste, dar ştia că propria lui expresie reflecta faptul că era de neclintit, aşa că ea nu mai spuse nimic.

James îi sări şi el de fapt în ajutor, probabil fără intenţie, când zise:

— E o situaţie neobişnuită. Mă îndoiesc dacă mi-aş trimite corabia într-un voiaj prelungit, fie că sunt sau nu căpitanul ei. Dar yankeul ăsta întotdeauna călătoreşte la bordul corăbiei lui. În plus, în cazul în care corabia pleacă fără el, mă văd nevoit să rămân cu el sub acelaşi acoperiş cine ştie cât, şi asta nu se poate.

O spusese să pară o glumă, dar Georgina şi Boyd ştiau că nu glumea. James abia dacă îl tolera pe cumnatul lui când acesta venea în vizită. Tot ce depăşea o scurtă şedere era considerat deosebit de neplăcut.

— Oricum nu începe discuţie, rosti Boyd apăsat, ca să lămurească definitiv lucrurile. Eu merg peste tot unde

navighează corabia mea.

Katey oftă.

— Foarte bine. Dacă trebuie, atunci presupun că aşa trebuie. Cât despre detalii, am o companie restrânsă. Camerista mea şi un vizitiu pe care deja l-am angajat. În corabia ta încape o trăsură? Îmi voi comanda una imediat ce ajung în Franţa şi doresc să o iau peste tot cu mine.

— Tu o să le plăteşti salariile, sub formă de „chirie”. Echipajul meu va fi foarte deschis la orice doreşti să transporţi cu tine.

Georgina o privi gânditoare pe Katey.

— O să dureze până ţi se face o trăsură. Eşti sigură că vrei să stai aşa de mult în Franţa, cu tot frigul care se apropie?

— Nu mi-am plănuit călătoria în funcţie de vreme, recunoscu Katey. Dar îmi doresc să am trăsura mea. A devenit deja obositor să depind de cele închiriate. Dar nu am de gând să rămân în Anglia ca să-i fac una. Mi s-a spus că ar dura trei săptămâni.

— Sau mai mult, zise Georgina, chicotind. Pentru ultima pe care mi-am comandat-o a durat două luni până au făcut-o.

— Doar pentru că ai încercat să o transformi într-un dormitor, George, interveni James.

— Ba nu-i adevărat! răspunse Georgina, indignată.

— Banchetele alea speciale pe care le-ai proiectat arătau exact ca nişte saltele, replică James.

— Vai, încetează, îl repezi Georgina, zâmbindu-i în acelaşi timp pişicher soţului ei. Ce loc mai bun să adaugi un confort în plus, decât unul unde stai pe durată îndelungată? Dacă îţi aminteşti, trăsura aceea a fost gândită pentru călătoriile noastre la Haverston. Apoi îşi întoarse privirea spre Katey şi continuă: Dar m-am gândit la un mijloc să eliminăm această întârziere.

— Da?

— Da, cumnata mea, Roslynn, tocmai a primit o trăsură comandată. Nu m-ar mira deloc dacă ţi-ar oferi-o ţie.

— Nu pot să primesc, zise Katey.

— Dar ea o să insiste, sunt sigură că o s-o facă, răspunse Georgina. Crede-mă, se plânge încontinuu că nu are pe ce să-şi cheltuiască banii. Nici măcar nu avea nevoie de trăsura asta, dar şi-a comandat-o oricum. Şi am văzut cât de necăjită era mai serile trecute, pentru felul în care ai fost maltratată după ce ai ajutat-o pe Judy.

Georgina aruncă o privire spre Boyd, pentru că el era răspunzător de acea supărare.

— Pun prinsoare că ar fi încântată să-ţi facă această mică favoare.

— Sincer, nu se poate. Familia lui Judith nu-mi datorează nimic pentru ajutorul dat, zise Katey, apoi se întoarse către Boyd, aşa cum făcuse şi sora lui. Tu, pe de altă parte…

— Ştiu, o întrerupse el. Crede-mă, Katey, nu mi-aş pune corabia la dispoziţia ta dacă nu aş fi atât de copleşit de ruşine.

— Oricum, dă-mi voie să văd ce părere are Roslynn despre asta, continuă Georgina. Dacă am dreptate, trăsura poate fi îmbarcată pe *Oceanus* mai târziu, în cursul zilei de azi. Atunci vei putea să sari peste călătoria în Franţa deocamdată şi să mergi într-un loc unde e mai cald… asta dacă nu-ţi place frigul, desigur.

— Nu mă deranjează frigul, zise Katey, zâmbind, dar nu m-am gândit serios la cât de dificil e să călătoreşti pe astfel de vreme. Totuşi, o să insist să-i returnez lui Roslynn banii pe trăsură… dacă va fi de acord cu ideea ta.

— Katey, oricând doreşti să pleci, pentru mine e în ordine, adăugă Boyd. Dar propunerea Georginei are un avantaj. Probabil că ţi-ar fi mai plăcut să vezi ţările Europei primăvara şi vara. Şi sunt alte destinaţii mai calde din care

să alegi pentru lunile de iarnă. Şi atunci ne-am putea întoarce încoace anul viitor.

— Ai perfectă dreptate. Nu există niciun motiv să nu vizitez mai întâi ţări cu clima mai blândă şi să mă întorc spre nord mai târziu.

— De fapt, cât timp plănuieşti să călătoreşti, Katey? a fost curios să ştie James.

— Atât cât e nevoie ca să văd lumea.

O afirmaţie cu totul neobişnuită, dar care pentru Boyd suna al naibii de bine. Călătoria acesta a ei putea să dureze ani întregi. Iar el ori va fi într-un paradis sublim, ori ea o să-l aducă în pragul nebuniei.

Capitolul 27

— În mare belea te-ai băgat, nu-i aşa?

Boyd tocmai se întorcea de pe chei, unde îşi petrecuse cea mai mare parte a după-amiezii cu căpitanul său, Tyrus Reynolds, ca să pregătească *Oceanus* să ridice ancora a doua zi.

Remarca venea din partea lui James şi fusese făcută probabil pentru că Boyd părea oarecum abătut. Nu avea îndoieli în privinţa deciziei luate. Avea gânduri groaznice, cel mai puternic fiind despre *pragul nebuniei,* în timp ce *paradisul sublim* fusese uitat, pentru că era atât de improbabil să i se întâmple vreodată.

Necazul era că Katey Tyler nu era câtuşi de puţin la fel ca celelalte femei de vârsta ei, aşa că el nu prea ştia cum să se poarte cu ea. În loc să se gândească să se aşeze la casa ei şi să-şi facă o familie, ea o pornea haihui prin lume. În loc să se mărite, pretindea că era deja căsătorită, aşa încât să ţină bărbaţii la distanţă. Pe dracu’, la vârsta ei ar fi trebuit să fie deja măritată, dar nu era, şi căsătoria nici

nu părea să fie prezentă în planurile ei de viitor.

Dacă Boyd nu ar fi fost atât de distras, nici nu ar fi intrat într-o încăpere unde să fie doar James şi Anthony Malory. Nu era sigur că putea să înghită în acea zi vreuna dintre remarcile jignitoare ale lui James, cu atât mai puţin şi pe cele pe care le-ar fi putut adăuga Anthony. Cei doi fraţi reuşeau cu uşurinţă să-şi sară unul altuia la beregată, verbal, şi îi mai şi încânta când o făceau – dacă nu exista prin preajmă un duşman comun. În cazul acesta, îşi reuneau forţele. Nicholas Eden, care se însurase cu nepoata lor preferată, era una dintre ţintele lor frecvente. La fel ca şi orice Anderson, cu excepţia Georginei.

Boyd avea însă nevoie să discute cu cineva despre situaţia delicată în care se afla. Cum niciunul dintre fraţii lui nu era în acel moment în Anglia, nu li se putea destăinui lor. Pe de altă parte, nu era un subiect pe care să-l poată discuta lejer cu sora lui. Dar aceştia doi – doi dintre cei mai renumiţi crai din Londra, la vremea lor –, ei bine, dacă exista cineva care să-l înţeleagă, ei erau aceia. Probabil că se culcaseră cu mai multe femei, de toate soiurile, decât ar putea să viseze cei mai mulţi dintre bărbaţi.

Aşa că Boyd se lăsă să cadă pe canapeaua cea mai apropiată şi spuse:

— Nici nu vă închipuiţi cât de mare e beleaua. Când am avut-o pe corabie, la ultima călătorie, că m-a scos din minţi de dorinţă.

Anthony auzise deja despre înţelegerea de „închiriere” pe care o făcuse cu Katey şi zise sec:

— Şi acum te urci iar pe o corabie cu ea? Inteligentă mişcare.

— Destul de impulsiv, chiar şi pentru un yankeu, adăugă James.

— Ce pot să fac? Nu doar că îi sunt dator pentru greşeala pe care am făcut-o în Northampton. O doresc.

— Asta, dragă flăcău, a fost dureros de evident, zise

James. Te porţi ca un prost făcut grămadă când eşti în preajma ei.

Boyd tresări şi se apără:

— Crezi că eu nu-mi dau seama de asta? Crezi că nu m-aş înfrâna, dacă aş putea? Din cauza asta am făcut şi gafa de la care a pornit totul. În ziua aceea nu m-am putut bizui pe propriile mele instincte în privinţa nevinovăţiei ei, pentru că toate gândurile îmi erau la cum să mă culc cu ea.

— Vorbeşte ca un bărbat îndrăgostit, nu-i aşa? zise Anthony către fratele lui.

— Nu, ca un bărbat în călduri, mai degrabă, îl contrazise James.

— O iubeşti? insistă Anthony.

Lui Boyd îi venea să-şi smulgă părul din cap.

— De unde dracului să ştiu? Dorinţa intensă pe care o simt faţă de ea când îi sunt în preajmă nu-mi dă voie să-mi cercetez şi celelalte sentimente.

— Atunci care îţi sunt intenţiile, mai exact? continuă Anthony, cu o uşoară încruntare. Nu cred că aş vrea să aflu că ai făcut-o să sufere, nici tu, nici altcineva, de fapt. E o fătucă deosebită.

— Sunt de acord, zise şi James. Sunt o mulţime de lucruri pentru care poţi să o admiri. Nu multă lume ar fi făcut ce-a făcut ea ca să o salveze pe Judy. Cei mai mulţi, femeile mai ales, ar fi ignorat situaţia sau s-ar fi dus pur şi simplu după ajutor, şi atunci ar fi fost cuvântul a doi adulţi împotriva cuvântului unui copil, şi tu ştii al dracului de bine că nimeni n-ar fi crezut-o pe copilă.

— Şi mi-au maltratat fetiţa, adăugă Anthony, înfuriindu-se din nou. Nemernicii nici măcar nu i-au dat să mănânce! Dar Katey Tyler a văzut o copilă legată la podea şi nu a lăsat salvarea ei în seama altcuiva. Ea a scos-o pe Judy de acolo fără să stea pe gânduri.

— Cred că ce vrea să spună fratele meu este că nu trebuie să laşi poftele tale carnale să-i facă rău fătucii. O fi

călătorind ea în jurul lumii, dar nu mi se pare că este prea de lume, dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Amândoi bateţi câmpii, zise Boyd, oftând. De la o vreme m-am tot gândit să mă adun de pe drumuri, chiar să mă însor.

— Acolo, în Connecticut, sper? remarcă James, scurt.

Boyd pufni.

— Când toată familia mea îşi petrece acum cea mai mare parte a timpului aici? Nu, mă gândeam să conduc eu biroul din Londra al companiei Skylark, permanent.

James gemu. Anthony chicoti. Boyd se făcu a nu observa gesturile teatrale ale celor doi şi continuă:

— Aşa că mi-ar prinde bine câteva sfaturi despre cum aş putea să o cuceresc pe fătucă de partea mea.

Anthony se uită peste capul lui, apoi spre James şi la urmă îi zise lui Boyd, exclamând:

— Pe noi ne întrebi tu?

De astă dată James fu cel care chicoti, apoi zise către fratele său:

— Haide, băiete dragă, de la cine ar fi mai nimerit să ceară astfel de sfaturi? Şi fata nu e una de-a noastră, ca să avem motive să ne opunem, pentru că nu vrem încă un Anderson în familie. Probabil că Boyd ar fi un soţ bun. Warren este astfel, şi ce om întreg la minte ar fi bănuit aşa ceva?

— Mă rog, bătrâne, zise Anthony, ridicând din umeri, dacă şi tu eşti de acord, presupun că aş putea să mă bag şi eu. Apoi, către Boyd: Să începem cu lucrurile elementare, nu? Ţi-a dat vreun semn că te place măcar? Tot ce-am văzut eu este că fuge în direcţia opusă când te vede.

— Roşeşte mult în prezenţa mea, răspunse Boyd. Ştiam că ăsta e un bun indiciu la fete, dar nu mai sunt aşa de sigur.

Anthony izbucni în râs.

— Nu e niciun fel de indiciu. Se poate doar să o

stânjeneşti cu poftele tale nestăpânite pe care ni le-ai mărturisit.

— Mai domol, căţelandrule, şi ajută-l pe bietul băiat, îl admonestă James.

— Dar e limpede, nu? continuă Anthony. Va trebui să recurgă la seducţie.

— Exact la asta mă gândeam şi eu, a fost James de acord.

— Pare… perfid, observă Boyd.

— Păi, s-ar putea ca tu să fii obişnuit cu o abordare mai directă a femeilor, dar chiar crezi că asta ar funcţiona în cazul ei, când ai deja atâtea bile negre? zise Anthony.

— Trebuie să i te strecori în suflet, să-i stârneşti emoţiile, băiete dragă. Să o iei prin surprindere, adăugă James.

Anthony îl repezi pe fratele lui:

— Bătrâne, aşa erai nevoit să acţionezi tu. Eu preferam să le farmec. Funcţiona de fiecare dată, să ştii.

— Nu cred că barbarii de yankei au aşa ceva, zise James.

— Ei, cine nu e de niciun folos, acum? comentă Anthony.

— Ai dreptate, oftă James. Obişnuinţa, mă înţelegi! Apoi se întoarse către Boyd: Iartă-mă, yankeule.

— M-am obişnuit, zise Boyd, râzând.

— Acum să trecem la detalii, spuse James. Odată ce eşti sigur că nutreşte nişte sentimente pentru tine, altele decât unele asasine, poţi să treci încet la doborârea barierelor pe care le-a ridicat – şi, în cazul tău, are o mulţime. Aşa că nu trebuie să te grăbeşti. Nu uita, fii subtil.

— Şi păstrează contactul vizual, adăugă Anthony. E uluitor câte poţi să realizezi cu o privire. Ochii sunt prima ta linie de atac, să ştii. Cu o singură privire senzuală se pot spune zeci de lucruri pe care altfel cuvintele le-ar strica.

— Dar păstrează privirea deasupra nivelului apei,

dacă înţelegi ce vreau să spun, continuă James. Unei femei nu-i place să te prindă că te zgâieşti la sânii ei. Nu ştiu de ce, dar se simt insultate.

— Nici eu n-am înţeles asta, dar are perfectă dreptate, interveni Anthony.

Boyd începea să se întrebe dacă n-ar fi fost bine să ia notiţe despre toate chestiile acelea, dar apoi James zise:

— Hai să vedem o demonstraţie, flăcău.

— Pentru?

— Pentru cât eşti de capabil să te exprimi în faţa unei femei numai din priviri. Şi nu uita, fii subtil.

Boyd se simţea cum nu poate mai stânjenit de o astfel de propunere, dar încercă totuşi… şi îi făcu pe ambii fraţi Malory să se zvârcolească de râs. Un râs zdravăn, care îl făcu să se simtă de parcă ar fi fost poanta unei glume. Vru să se ridice şi să plece mai înainte ca firea lui vulcanică să-l facă să explodeze. Le ceruse ajutorul, dar ar fi trebuit să ştie că nu era bine.

James se potoli primul şi spuse:

— Tony, arată-i tu cum se face.

— Boyd nu e genul meu, răspunse Anthony, dar primi o privire neiertătoare din partea fratelui său, aşa că se răzgândi. Ei, atunci fie, zise.

Îşi luă răgaz o clipă ca să se adune, şi apoi Boyd primi o mostră edificatoare a ceea ce trebuie să fi simţit doamnele londoneze când intrau în vizorul lui Anthony. Era uşor de văzut de ce această marcă Malory era legendară în domeniul seducţiei. Cuvântul „farmec” nu descria nici pe departe o privire ca aceea.

Sigur acum că nu-l luau peste picior, Boyd răspunse repede, bombănind:

— În primul rând, el are nişte ochi senzaţionali. Nu e de mirare că la el avea efect.

— E adevărat, a fost James de acord. Dar asta nu înseamnă că noi, ceilalţi, suntem o cauză pierdută. Acum

mai încearcă şi tu, băiete, şi de astă dată imaginează-ţi că domnişoara Tyler e în faţa ta.

Asta era uşor de făcut, pentru că ea era întotdeauna în gândurile lui. Aşa că îi invocă figura înaintea minţii, cu ochii ei superbi, de smarald, şi gropiţele care sugerau un zâmbet absent, cu pielea care părea de mătase, buzele pline şi voluptoase, cu coada ei lungă şi împletită, pe care ar fi vrut să şi-o pună lui sub centură, în locul ei, cu formele ei pline…

— Doamne sfinte, exclamă James, distrugând imaginea din mintea lui Boyd. Uită despre cum s-o farmeci, până nu rezolvi dorinţa asta carnală. Cu priviri ca asta de-acum poţi să-ţi scufunzi şi corabia, în flăcări.

Anthony râse.

— Ce pot să spun? Unii dintre noi o au, alţii nu.

Zâmbi cu înţeles către James când rosti asta, ceea ce îl făcu pe celălalt Malory, cu părul auriu, să pufnească. Lui Boyd însă Anthony îi sugeră:

— Trebuie doar să exersezi, yankeule. Dacă e nevoie, foloseşte o oglindă. Merită să o faci cum trebuie. Lupta este câştigată dacă reuşeşti să o faci pe doamnă să freamăte înainte chiar de a o atinge.

— Atunci să revenim la strategia generală, zise James, pe gânduri. Dacă te gândeşti cu adevărat să te aşezi la casa ta şi în final vrei o căsătorie, las-o să înţeleagă că nu eşti împotriva acestei idei. Dar în orice caz, fii subtil. Nu te năpusti peste ea cu francheţea ta din Noua Anglie. Dă-i ceva timp să vadă că reprezinţi mai mult decât nişte decizii impulsive.

— Dar şi ea e tot din Noua Anglie, le reaminti Boyd. N-aţi văzut cât de directă e când vrea să spună ceva?

James chicoti.

— Te-a cam luat pe nepusă-masă, nu-i aşa, când ţi-a cerut corabia?

— Ai mai pomenit ceva atât de nesăbuit? Nici nu pot

să-mi închipui cum de s-a gândit la aşa ceva, să închirieze o corabie. O barcă mică, da, sigur. Dar o ditamai corabia, cu trei catarge şi echipaj complet!

— De fapt, mie mi se pare un progres logic al gândirii, interveni James. Tu, care ai trăit toată viaţa într-o familie implicată în chestiuni navale, nu ai fi făcut-o. Pentru tine, corăbiile sunt afacerea ta, un mijloc de subzistenţă, dar nu toată lumea le vede la fel. Chiar şi eu am fost proprietar de corabie doar din plăcere…

— Şi ca să faci piraterie, adăugă Boyd.

James ridică din sprâncenele lui ca aurul.

— Doar n-o să punem iar pe tapet chestiunea asta, nu?

— Nu, scuze, zise Boyd, roşind uşor.

James trecu mai departe.

— Ce voiam să spun este că am plătit pentru echipaj, pentru toate reparaţiile, pentru tot ce avea legătură cu corabia mea, din propriul buzunar. Nu m-am angajat să transport pasageri sau marfă ca să acopăr costurile. Şi acum iată o tânără care are şi banii, şi dorinţa necesare ca să călătorească în jurul lumii. S-a obişnuit deja să închirieze vehicule şi a trecut la etapa următoare, când îşi doreşte să aibă propria trăsură. Nu m-ar mira să se fi gândit chiar să-şi cumpere şi o corabie; pur şi simplu, nu are răbdare să aştepte până i se construieşte una. Şi corăbiile nu sunt o marfă uşor disponibilă. Rar poţi să găseşti un vas gata echipat de vânzare atunci când îţi trebuie. Când nu vrei să le cumperi, sunt o mulţime de vânzare, dar când chiar vrei una… mă rog, ştii ce vreau să spun.

— Lipsa ei de răbdare nu e deloc obişnuită, adăugă Anthony. Altfel n-ar fi venit să-ţi ceară să-i închiriezi corabia doar pentru că avea de aşteptat opt zile. Nu trebuie să fie nicăieri anume, musai, în viitorul apropiat.

— Erau încă opt zile peste cât a avut de aşteptat pentru corabia pe care a pierdut-o azi-dimineaţă, le

reaminti Boyd.

— Exact. Am uitat de asta, zise Anthony. Chiar şi aşa, care e graba? Ţi-a spus?

— Nu aveam intenţia să o întreb.

— Ştii ce, începu James, dacă mă gândesc bine, aş putea să-i vând eu corabia pe care tocmai mi-am cumpărat-o. Mi-am luat-o dintr-un moft, să o am data viitoare când George o să-şi pună în cap să viziteze vechiul vostru oraş natal, şi asta nu cred că o să se întâmple iar mai devreme de vara viitoare. Mi-a fost utilă când am mers pe urmele fratelui tău şi ne-a ajutat să-l scoatem pe proaspătul lui socru din închisoarea aia de piraţi din Caraibe, dar acum am la dispoziţie toată iarna ca să-mi comand o altă corabie pentru momentul când s-ar putea să mai am nevoie de una din nou.

— Să n-o faci! protestă Boyd. Nici măcar să nu-i pomeneşti lui Katey despre asta. Acum am singurul prilej să mă scap de vină. Nu puteam să cer o mai bună ocazie decât asta ca să navighez în jurul lumii cu femeia pe care nu vreau să o văd pentru ultima oară.

— Cu condiţia ca ea să nu continue să-ţi reproşeze.

Boyd se afundă şi mai tare în sofa.

— *Oceanus* este ofranda mea de pace. Ea a sugerat că…

— Să nu te iei niciodată doar după ce sugerează o femeie, yankeule, zise Anthony, apoi râse. Mai ales când e vorba despre una pe care ai înfuriat-o nu demult.

— Nu e nici pe departe amuzant, bombăni Boyd, uitându-se urât.

— Da, dar a fost la obiect, replică Anthony, ridicând din umeri. Dacă aş fi în locul tău, aş spune lucrurilor pe nume şi fără echivoc, înainte să ridic ancora, că după ce i-ai pus corabia la dispoziţie, sunteţi chit. Nu are rost să încerci măcar să o seduci pe fătucă, dacă ea te urăşte de moarte.

Capitolul 28

Erau de patru zile pe mare, şi Katey nu-l văzuse pe Boyd nici măcar o dată din dimineaţa când porniseră pe Tamisa şi intraseră în Canalul Mânecii. Chiar şi atunci, discuţia dintre ei înainte de ridicarea ancorei a fost una foarte scurtă. Nu au vorbit decât despre destinaţia imediat următoare, după ce el îi spusese că trebuie să comunice informaţia respectivă la birourile Skylark, înainte de a porni.

— Eu ţi-aş propune Caraibele, zise el. E o zonă pe care o cunosc bine, pentru că a fost dintotdeauna una dintre rutele comerciale pentru Skylark. Apele sunt calde, vremea este întotdeauna blândă, plajele sunt impecabile. Cam în tot timpul anului e ca vara.

Katey nu intenţionase să fie dezagreabilă doar de dragul de a fi astfel, deşi cu siguranţă acum ar fi fost cazul, după ce bărbatul acesta o ignorase timp de patru zile. Chiar nu se aşteptase la asta şi nici să se înfurie aşa de repede. Poate pentru că ea intenţionase să-l ignore, şi el nu fusese prin preajmă ca să bage de seamă!

În dimineaţa aceea Katey îi spusese:

— Nu vreau să-mi petrec săptămâni în şir pe mare, cel puţin, nu deocamdată. Aş prefera, de asemenea, să rămân în partea asta de lume, dacă tot suntem aici. Aşa că hai să mergem spre sud, nu vrei?

— Cu ce destinaţie?

— Tu eşti navigatorul şi probabil ştii mai multe despre lume decât mine. M-ai lăsat să înţeleg că sunt multe variante. Hai să le auzim.

Boyd nu trebuise să se gândească mai mult de câteva secunde.

— Pe Mediterana, atunci? E o întindere de ape care cuprinde mai multe mări. La nord ai acces în sudul Europei,

la Spania, Italia, Grecia, chiar şi pe coasta sudică a Franţei, şi la un mare număr de insule din jurul acestor ţări, unde este încă destul de cald. De fapt, toată zona are o climă primăvăratică pe tot parcursul anului. Apoi, la sudul Mediteranei este Africa, iar la est…

— Africa pare interesantă.

— Da, dar nu există nicio ţară unde să vrei de fapt să călătoreşti spre interior.

— De ce nu?

— Pentru că în cea mai mare parte este deşert. De fapt, ne putem opri în câteva porturi, odată ce trecem de Coasta Berberă, ca să-ţi faci o idee despre zonă. Atunci o să te poţi hotărî dacă vrei să vezi şi mai mult.

— Coasta Berberă? întrebă ea, pentru că nu mai auzise denumirea aceasta. De ce nu ne putem opri acolo?

— În cea mai mare parte nu sunt decât baze ale piraţilor şi…

— Stai puţin. Piraţi?

Boyd tresări uşor, dar se controlă rapid, ridică din umeri şi spuse, pe un ton nepăsător:

— Piraţii sunt o tristă realitate a vieţii în multe părţi ale lumii, dar în apele calde sunt deosebit de activi. Cu siguranţă că ai ştiut când ai început această călătorie, nu?

Katey se uită la el cu o mină incredulă. Nu ştiuse nimic de felul acesta, dar era prea uluită ca să poată spune ceva în clipa aceea. Dascălul ei fie nu avusese habar de aceste „fapte”, fie nu le considerase un subiect potrivit pentru un copil.

Boyd continuă totuşi să îi predea această lecţie de istorie lipsă, fie că ea voia sau nu să o asculte.

— În Marea Caraibelor, Asia, în Mediterana, asta ca să menţionăm doar câteva, piraţii sunt prezenţi de secole. Dar *Oceanus* este dotată pentru a le face faţă. E rapidă şi e bine înarmată. Transporturile firmei Skylark au avut destule întâlniri cu piraţii pentru ca acum să fie obligatoriu pentru

corăbiile noastre să aibă tunuri. Aşa că este la fel de sigur să călătoreşti cu o corabie pe cât este pe uscat, cel puţin cu o corabie Skylark. Cât despre călătoria pe uscat, hoţii de drumul mare sunt la fel de răspândiţi, să ştii.

— Nu, nu ştiam. De fapt, habar nu am avut despre aşa ceva.

— Nu ţi-am spus despre ei ca să te sperii, o asigură el. Serios, poţi să faci ocolul lumii şi să nu vezi nicio corabie de piraţi. Iar Skylark are în Mediterana câteva rute care includ şi anumite convenţii comerciale. De aceea cei mai mulţi dintre corsarii din aceste ţări, care la rândul lor au înţelegeri cu propriile guverne, nu ne iau seama. Numai piraţii de pe Coasta Berberă ne consideră o pradă bună, dar aşa cum am spus, o să le evităm zona. Tyrus cunoaşte foarte bine apele acelea.

— Şi chiar e sigur?

— Katey, n-o să te mint. Nimic nu este vreodată sută la sută sigur. Dar nu mă aştept să avem probleme, sau nu ţi-aş fi propus niciodată zona aceasta. Navele Skylark călătoresc de regulă pe acolo, aşa cum o fac negustorii pe mare de sute de ani. Cât despre călătoriile pe uscat… când ai zis că vrei să cunoşti lumea am presupus că vrei să vezi cât mai mult din ea, să-i cunoşti multele deosebiri, cât mai multe culturi şi frumuseţi posibil într-un interval de timp rezonabil. Ca să vezi toată lumea, ţi-ar trebui o viaţă întreagă. Dar nu asta aveai de gând, nu?

Boyd păru atât de îngrozit când îi trecu prin minte acel gând, că ea trebui să facă un efort ca să nu izbucnească în râs.

— Nu, ai perfectă dreptate, zise ea, ca să-l liniştească. Câte puţin din parfumul fiecărei regiuni va fi suficient.

Odată ce stabiliră care va fi destinaţia lor imediată, ea se întoarse cu spatele, gata să se îndrepte spre cabină. Boyd o opri.

— Katey, m-ai iertat?

Tonul ei fu uşor înţepat. Nu se putu abţine.

— Generozitatea ta a rupt tăcerea. Acum îţi vorbesc, nu?

— Dar m-ai iertat?

— Mi-ai permis să plătesc pentru că îţi folosesc corabia. Dacă acest lucru îmi va face mai plăcută experienţa acestei călătorii, asta rămâne de văzut. Mai întreabă-mă peste o lună.

— Katey…

— Cred că ar fi cel mai bine dacă nu s-ar mai pomeni despre asta. Aşa că o să-ţi spun pentru ultima dată. Ai vrut să găseşti un mijloc să te revanşezi. Ţi-am oferit ocazia să o faci. Ai făcut un gest mărinimos. Sunt deplin conştientă de asta. Dar deocamdată nu ai făcut decât să mă salvezi de la a mai petrece opt – acum şapte – zile la Londra. Zile plicticoase, cu siguranţă, dar zile în care eram liberă să-mi găsesc ceva amuzant cu care să-mi pierd timpul. Asta nu echivalează cu ziua de puşcărie…

— Aceea nu a fost din vina mea!

— … pentru care eşti indirect răspunzător, cu maltratarea, cu frustrarea şi furia… încă, urmă ea, ca şi cum n-ar fi întrerupt-o.

Aşa că îţi repet, mai întreabă-mă peste o lună, după ce-am văzut ceva mai mult din lume, cu ajutorul tău.

Poate că de aceea nu îl mai văzuse după ce ridicaseră ancora. Răspunsul ei fusese puţin cam aspru. Puţin? Nu, chiar exagerat de aspru. S-ar putea ca acum el să regrete mărinimoasa ofertă şi Katey n-ar putea să-l condamne pentru asta. Sigur că gestul lui fusese suficient. Era mai mult decât ar fi putut ea să spere. Oare nu se gândise ea să-şi cumpere propria corabie? Acum avea la dispoziţie una fără să fie nevoită să aştepte şi fără costuri prea mari. Oricum ar fi trebuit să plătească echipajul şi căpitanul.

Acum avea şi trăsura proprie, mulţumită lui Roslynn Malory, şi încă una luxoasă. Avea şi propriul vizitiu. John

Tobby era un bărbat zdravăn, pe la treizeci şi ceva de ani. Pretindea că ştie să tragă bine cu arma şi că nici cu pumnii nu se dădea în lături de la o bătaie. La cât de mare era, putea să intimideze la nevoie. Şi chiar s-ar putea să fie nevoie, de vreme ce fusese de acord să-i fie şi gardă de corp, nu doar vizitiu. Katey se asigurase că aşa era înainte să-l angajeze. Nu fusese deloc greu să-l angajeze. Faptul că îl lua cu ea în jurul lumii fusese un punct în plus şi nu un motiv de refuz. Katey nu era singura care voia să vadă cât mai mult din lumea asta.

Din nefericire, John s-ar putea să nu reziste întreaga călătorie. Omul nu mai fusese niciodată până atunci pe mare şi nu era singurul pe care nu-l mai văzuseră de la începutul călătoriei. Bietul de el fusese doborât de un grozav rău de mare chiar înainte de a ajunge în Canalul Mânecii. Asta o lăsă mofluză pe Grace. Camerista se distrase flirtând cu John, dar treaba fusese întreruptă brusc atunci când flăcăul se baricadase în cabina lui. Şi ea îşi dăduse seama că omul s-ar putea să le abandoneze acum, imediat ce vor ajunge într-un port. Mai ales că acum ştia că vor călători foarte mult pe apă.

Katey oftă ca pentru sine. Stătea la copastie, cu ocheanul în mână. În crucea dimineţii trecuseră prin strâmtoarea Gibraltar. Căpitanul Reynolds îi dăduse ocheanul din chiar prima zi pe mare, spunându-i că va menţine corabia de linia de coastă a ţărilor pe lângă care treceau, cât îi vor permite bancurile de nisip, ca ea să le poată vedea. Călătoriseră bine, cu vânt propice. Vremea era şi ea deja sesizabil mai caldă, destul cât să nu mai fie nevoie să se înfofolească atunci când stătea la balustradă, uneori ore în şir, aşa cum făcea în fiecare zi.

Făcuse un gest amabil să-i ofere ocheanul, dar după ce îl folosise în prima zi, nu a mai fost la fel de distractiv. Peisajul începu să pară la fel peste tot, coaste stâncoase, plaje şi mulţi, mulţi copaci. De-a lungul jumătăţii de nord a

Franţei copacii fuseseră măcar interesanţi, pentru că, la fel ca în Anglia, erau plini de culorile toamnei, dar mai spre sud totul era încă verde. Apoi monotonia n-a mai fost întreruptă decât de satele de pescari sau de obişnuitele oraşe de coastă din care nu putea să vadă mare lucru prin ochean.

Soiul special de creativitate al lui Katey nu avu nevoie de prea mult ca să-i dea ghes, şi începu să vadă prin ochean lucruri care nu existau aievea. Văzu din nou salonul din reşedinţa Millard. De astă dată acolo era o femeie bătrână, cu chipul blajin, care stătea cu ea pe canapea, bunica pe care nu ajunsese să o cunoască. O ţinea pe Katey de mână şi îi povestea întâmplări din copilăria mamei sale. De partea cealaltă stătea mătuşa Letitia care zâmbea şi râdea, o femeie cu totul diferită de cea pe care o cunoscuse Katey de fapt. Îşi ceruse sincer iertare pentru primirea urâtă pe care i-o făcuse prima dată, explicându-i că crezuse că îi face cineva o glumă nemiloasă, că nu o crezuse cu adevărat când Katey îi spusese că este cine este.

Întâlnirea aceasta era atât de diferită, încât ochii lui Katey se umplură de lacrimi. Nu era decât imaginaţia ei, dar cu toate acestea îi stârni atâtea sentimente profunde, pentru că era ceea ce şi-ar fi dorit cu atâta ardoare să se întâmple, ca singurele rude pe care le mai putea să fie o adevărată familie pentru ea, o familie care să o iubească. Şi pentru că acum nu se mai putea întâmpla astfel, în seara aceea adormi plângând şi nu îi mai lăsă niciodată pe cei din neamul Millard să-i apară în reveriile ei de zi.

De aceea, la capătul celălalt al ocheanului începu să-i apară tot mai des Boyd. Născoci chiar şi un motiv perfect pentru absenţa lui din primele patru zile. Sigur că nu era răul de mare, de care suferea vizitiul ei, deşi acesta fusese primul lucru care îi venise în minte. Dar Boyd era armator. Păi, n-ar fi călătorit pretutindeni cu corabia lui dacă ar fi fost predispus la această maladie, nu? Nu, Katey îl puse la pat cu o simplă răceală, care se agravă într-atât peste

noapte, încât acum avea febră foarte mare şi delira. Doctorul navei, Phillips parcă îl chema, nu putea să stea cu el zi şi noapte, aşa că i se ceruse ei să preia o parte din această sarcină.

Comprese reci, spălături calde cu buretele. Katey îşi lua libertăţi la care nici nu ar fi îndrăznit să viseze, dacă n-ar fi fost altceva decât una dintre închipuirile ei indecente. Desigur că ea era lângă el când Boyd îşi reveni în sfârşit, fără să aibă, ca prin minune, părul năclăit şi pielea umedă, perfect sănătos, privind-o cu ochii lui căprui şi catifelaţi.

El întinse mâna, să-i atingă obrazul. Katey nu făcu nicio mişcare să se ferească. Îşi aplecă uşor capul pe mâna lui.

— Ţie îţi datorez viaţa?

— Nu… mă rog, poate doar puţin.

Katey zâmbi. Şi pe el l-ar fi pus să facă la fel, doar că arareori îl văzuse zâmbind. De obicei, Boyd era atât de serios în preajma ei, atât de plin de patimă, că nu mai era chiar amuzant. Aşa că nu prea şi-l putea imagina zâmbind. Dar nici nu avea nevoie să o facă. În imaginaţie ei era destul să ştie că el intenţiona să râdă.

— Atunci dă-mi voie să-mi exprim gratitudinea.

Katey îşi ţinu respiraţia când el o trase mai aproape ca să o sărute delicat, dar buzele lor încă nu se atinseră. Cum stătea, aplecată peste el, lui Boyd nu i-ar fost greu să o tragă până în partea cealaltă a patului. Katey stătea acum întinsă lângă el, Boyd era aplecat spre ea şi, la naiba, reuşi să-i zâmbească, deşi era un surâs strâmb. Şi nu a fost nimic rău. Avea să o sărute. Katey aştepta asta cu răsuflarea întretăiată. Simţea deja din nou acel freamăt pe care numai el o făcea să-l simtă.

În cele din urmă, când se întâmplă, fu o senzaţie intensă. Prea intensă, ca şi cum se întâmpla cu adevărat. Anticiparea. Pentru ea nu era nimic altceva, pentru că nu fusese niciodată sărutată cu adevărat, aşa că nu avea în

minte nimic pe care să-l poată repeta sau care să îi indice cum ar fi trebuit să se simtă; doar presupuneri pline de dorinţe despre cum ar fi dacă Boyd ar săruta-o vreodată. Dar, Doamne, ca doar acest simplu fapt să-i stârnească simţurile în aşa măsură…

— Domnişoară Tyler, nu vreţi să luaţi prânzul cu noi? Ar trebui să discutăm despre primul port unde ne oprim, pentru că am intrat în Mediterana.

De obicei reuşea să iasă rapid din visare când realitatea îi bătea la uşă, dar nu şi de astă dată. Avu nevoie de câteva clipe lungi şi să tragă aer adânc în piept înainte de a deveni destul de calmă ca să se uite la Tyrus Reynolds, care venise să stea lângă ea, la copastie. De acum se obişnuise destul cu vocea tunătoare a acestuia cât să nu o mai facă să tresară. Căpitanul, un bărbat între două vârste, cu părul negru şi ochii cenuşii, sprâncene stufoase şi barbă, era de fapt puţin mai scund decât ea.

— Cu noi?

— Da, Boyd m-a rugat să vă transmit invitaţia.

— Mai este încă printre noi? Începusem să mă întreb.

Răspunsul ei acru îi aduse căpitanului un zâmbet uşor pe buze.

— La amiază deci, în cabina mea?

— Sigur.

Căpitanul se întoarse la pupa. Katey se întoarse la ocheanul ei. Se aşteptase să primească invitaţii de felul acesta mult mai curând. La traversarea Atlanticului, ea şi ceilalţi pasageri luaseră cele mai multe dintre mese în cabina căpitanului, alături de el. Era un gest obişnuit de politeţe, de vreme ce cabina lui era cea mai mare de pe corabie. Acum însă nu mai fusese invitată, ceea ce era destul de ciudat, dacă se gândea bine.

Capitolul 29

Cabina era exact aşa cum şi-o amintea Katey, confortabilă, acoperită cu covoare, scaune pluşate, fără băţoşenia unor obiecte noi. Era o încăpere destinată muncii, dar şi distracţiei. Masa era destul de lungă pentru zece persoane. Din când în când, *Oceanus* transporta numai pasageri şi puţină marfă. În colţ exista o mică zonă pentru reprezentaţii muzicale, cu trei scaune, o harpă şi un dulap cu capacul de sticlă unde erau diferite instrumente muzicale. Căpitanul însuşi cânta la harpă. Unul dintre ofiţerii lui se pricepea la ţiteră. Când traversaseră Atlanticul, unul dintre pasageri, care avea o voce splendidă, li se alăturase în fiecare seară, oferind o excelentă petrecere a timpului.

Katey se întrebase şi mai înainte de ce Boyd nu-şi dorise pentru el această cabină mai mare. Ca proprietar al corăbiei, ar fi putut să o ia, fără îndoială. Desigur, nu avea nicio idee despre cum arată cabina lui. S-ar putea să fie la fel de mare ca aceasta.

De astă dată şi cabina ei era destul de mare. Dacă avea grijă, nu se prea lovea de lucruri, aşa cum fusese cazul prima dată. Era loc suficient pentru un pat de dimensiuni normale, garderob, un birou, o măsuţă cu patru scaune şi cuferele ei cu haine. Exista chiar şi o bibliotecă, plină cu diverse materiale pentru lectură, pe care a fost fericită să o descopere. Bănuia că este o cabină rezervată pasagerilor speciali, aşa cum presupunea că se putea spune şi despre ea în această călătorie.

Relaxată, intră în cabina lui Tyrus. Nu a mai fost aşa de îndată ce dădu ochii cu Boyd, care stătea lângă căpitan. Amândoi bărbaţii purtau haină, dar aici se oprea caracterul de gală al ţinutei lor.

Bărbaţii americani ştiau să se îmbrace impecabil, dar nu se prea împopoţonau cu lavaliere sofisticate şi manşete

de dantelă, aşa cum făceau nobilii englezi. În cazul lui Boyd totuşi, avea senzaţia că ei i s-ar fi părut la fel de minunat indiferent ce purta, pur şi simplu pentru că îl credea atât de frumos. Părul lui cu şuviţe aurii, sprâncenele cu o nuanţă mai închise, ochii, încă şi mai închişi la culoare, care puteau să fie atât de expresivi încât îi stârneau simţurile într-un fel de nerecunoscut şi, vai, doamne!, gura lui, cu buza de sus mai subţire, cea de jos plină şi suplă, buze la care se surprinsese holbându-se mult prea des în timpul primei lor călătorii. Atracţia faţă de el ar fi trebuit să fie drastic temperată după ce Boyd făcuse ce a făcut, dar ea era la fel de prezentă şi de puternică.

Dacă nu ar fi avut atât de multe de făcut, planuri la care nu putea renunţa, lucrurile ar fi putut să stea altfel. Dacă din aceste planuri ar fi făcut parte şi căsătoria, poate că nu s-ar fi opus cu atâta frenezie sentimentelor pe care putea să i le stârnească acest bărbat. Ar fi putut să se bucure de un flirt, ici şi colo, ca să dea puţină culoare călătoriilor ei, atât timp cât nu le-ar fi luat în serios.

Dar nu cu Boyd Anderson. Simţise de la început că s-ar fi fript dacă flirta cu el. Nu avea nicio îndoială în privinţa asta.

Tensiunea pe care o simţea acum, când era din nou în prezenţa lui, o enerva totuşi. Era încă ofensată că până acum el se ascunsese mai mult sau mai puţin de ea. Ar fi trebuit să fie recunoscătoare că el avea de gând să se ţină la distanţă, dar era destul de demoralizant să fie ignorată, atunci când nu se aştepta să fie.

Amândoi bărbaţii se ridicară când ea intră în cabină. Tyrus îi trase un scaun, să se aşeze. Un membru al echipajului de la bucătărie era acolo ca să-i servească şi era chiar îmbrăcat semielegant, cu jiletcă. Îi oferi lui Katey un şervet pe unul din braţe, o salată cu mâna cealaltă, apoi ieşi ca să se întoarcă în cambuză după felul următor.

Katey îşi luă furculiţa şi apoi îi aruncă o nouă privire

lui Boyd. Ochii lui nu se dezlipiseră de ea de când sosise, dar cel puţin avea o privire suficient de impersonală ca să nu o facă să se simtă stânjenită.

— Pari puţin tras la faţă, spuse ea. Nu ţi-a fost bine?

Ar fi trebuit să-şi muşte limba. Afurisita de fantezie încă îi stătea pe creier, era evident. Dar de ce trebuia să aibă un ton aşa de îngrijorat?

— Nu!

Îi răspunsese prea repede şi prea în forţă. Katey ridică din sprâncene la reacţia lui, dar îşi dădu seama că şi el s-ar putea să fie la fel de încordat ca ea, aşa că încercă să-l facă măcar pe unul din ei să se simtă confortabil.

— De fapt, a dispărut, zise ea, şi chiar aşa era. Acum ai obrajii plini de culoare. Probabil că a fost o reflexie ciudată a luminii.

Tyrus îşi drese vocea şi propuse un subiect neutru.

— Domnişoară Tyler, doriţi vin la prânz sau aşteptaţi până la cină ca să beţi un pahar?

— Sunt invitată şi la cină, astă-seară?

— Desigur. Consideraţi-o o invitaţie deschisă, pe tot timpul călătoriei.

Katey zâmbi, în acord. Probabil că îi lăsase timp să se familiarizeze cu „mersul marinarului”, cum auzise că i se spune, înainte de se apuca să socializeze. Pentru că asta erau cinele în compania căpitanului – singura şansă reală de a socializa când erai pe mare.

Apăru un alt membru al echipajului, dar de data aceasta nu era de la cambuză. Se aplecă şi îi şopti ceva lui Tyrus, care se ridică imediat.

— Este nevoie de mine pe punte, îi spuse el lui Katey. Nu voi lipsi decât un moment.

Căpitanul părea încurcat că trebuie să plece. Boyd băgase şi el de seamă şi-i spuse:

— Tyrus, e femeie în toată firea. Nu are nevoie de şaperon.

— Este o femeie necăsătorită, sublinie Tyrus. Eu aş zice că are nevoie de unul.

Boyd ridică simplu din umeri şi replică:

— Atunci, sigur, grăbeşte-te să te întorci.

Faptul că discutau despre ea în felul acela, ca şi cum n-ar fi stat acolo, lângă ei, era destul de stânjenitor ca să-i aducă roşeaţa în obraji, dar nu acesta era motivul care o făcea să roşească. Katey era acum singură cu Boyd, şi expresia din ochii lui nu mai era deloc impersonală. În clipa în care uşa se închisese în urma căpitanului, Boyd începu să o privească de parcă ar fi fost o prăjitură.

— Încetează, izbucni Katey.

— Ce să încetez?

— Să mă priveşti aşa. Este cu totul nepo…

— Katey, mărită-te cu mine. Tyrus este împuternicit legal să oficieze căsătorii pe mare. Astă-seară am putea împărţi acelaşi pat.

O astfel de grosolănie îi tăie respiraţia. Nu putea să vorbească serios, glumea. Nu exista altă scuză pentru o cerere în căsătorie atât de impulsivă, aşa din topor cum fusese, chiar şi după standardele lui.

— Acum vrei să adaugi insulta la rănirea de persoane?

Boyd avea aerul că ar vrea să se dea cu capul de masă.

— Vorbesc serios. Scoate-mă din starea nenorocită în care sunt.

Katey era destul de furioasă încât să-i răspundă:

— Nenorocirea ţi se potriveşte.

Trecu apoi o clipă lungă, în care ea se uită fix, şi el începu să arate tot mai spăsit, pe măsură ce înţelegea cât de tare sărise calul şi depăşise limitele. Ţinând cont de tot ceea ce se întâmplase, cererea în căsătorie era destul de nelalocul ei, dar să mai şi pomenească tot într-o suflare şi că vor împărţi acelaşi pat!

Într-un târziu Boyd oftă şi spuse:

— Îmi pare rău. Nu a fost premeditat. Crede-mă, nu am…

— Aşa, zise căpitanul, revenit în cabină. Nu a durat deloc mult.

Katey reuşi să-i zâmbească omului. Ar fi vrut să asculte şi restul explicaţiei lui Boyd, dar probabil că era mai bine să nu o facă.

— Într-adevăr, nu, îi răspunse ea căpitanului.

Felul principal al mesei sosi imediat după Tyrus. În timp ce erau serviţi, acesta pomeni câteva porturi din Spania unde puteau ajunge până dimineaţă sau chiar spre sfârşitul după-amiezii.

— O să trecem mai întâi pe lângă portul Malaga, poate chiar înainte de căderea serii, dacă vântul rămâne constant. La Cartagena şi Valencia ajungem până la sfârşitul săptămânii.

— Dacă deocamdată nu vrei să te opreşti decât într-un singur oraş spaniol, adăugă Boyd, eu şi-aş recomanda Barcelona, în regiunea Catalunya. Ţara noastră face comerţ cu ei de peste patruzeci de ani.

Cei doi bărbaţi începură să enumere calităţile fiecărui oraş şi unele dintre lucrurile pe care putea să le viziteze, inclusiv vestigii ale stăpânirii romane de acum multe sute de ani. Erau deja la jumătatea felului principal când încă un membru de echipaj veni să-i şoptească lui Tyrus ceva la ureche.

De data asta, căpitanul se uită insistent şi dezaprobator la Boyd când se ridică. Avea aerul că ar fi vrut să spună ceva tăios, dar în schimb strânse din buze, se scuză şi ieşi din cabină.

Katey observă că Boyd părea mult prea mulţumit de brusca plecare a căpitanului şi asta o făcu să presupună că amândouă aceste „urgenţe” pe care trebuise să le rezolve căpitanul fuseseră plănuite… de Boyd. Cu gândul la asta, se ridică să plece. Nu avea de gând să se confrunte cu încă o

propunere revoltătoare, dacă despre asta era vorba.

Se opri totuşi în prag, dându-şi seama că Boyd ar fi putut pur şi simplu să vină la cabina ei, dacă voia să-i vorbească între patru ochi. Nu avea nevoie să recurgă la un tertip atât de complicat. Grace nu era întotdeauna cu ea… mă rog, în cea mai mare parte a timpului era. Când erau pe vas, preferau să petreacă mare parte din timp una în compania celeilalte şi nu singure. Dar Katey era de obicei singură când stătea pe punte, la copastie, cu ocheanul… iar oameni din echipaj treceau destul de des pe lângă ea, aşa că nici acolo nu era de-a dreptul singură.

Renunţă să se mai gândească şi prinse clanţa, dar simţi mâna lui Boyd acoperindu-i-o pe a ei. Surprinsă, tresări şi se întoarse. Nu putea să facă o greşeală mai mare. El era prea aproape. Trupurile li se atingeau, practic. Şi buzele, la fel.

Vai, Doamne, ştiuse cum va fi. Visase de prea multe ori cu ochii deschişi la cum o să o sărute, ca acum, şi renunţase să mai viseze pentru că o tulburau prea tare. Cu toate astea o făcea din nou, iar şi iar. Nu reuşea să reziste tentaţiei. Dar sărutul acesta… era cu mult mai mult decât orice şi-ar fi imaginat ea.

Boyd o trase spre el şi-i cuprinse spatele cu braţul. Cu mâna cealaltă îi prinse gâtul şi-i sprijini bărbia cu degetul mare, înclinându-i capul aşa cum îşi dorea el. Oricum i l-ar fi înclinat, pentru Katey era sublim. Îi era teamă să nu leşine, copleşită de atât de multe senzaţii în acelaşi timp. Inima nu-i bătuse niciodată atât de repede sau atât de tare, încât îi auzea în urechi bătăile. Sângele nu îi cursese niciodată cu asemenea viteză prin vine.

Katey îl cuprinse de umeri. Undeva în mintea ei îşi spunea că o face ca să nu cadă, nici vorbă n-ar fi fost că voia să-l ia în braţe. Nu exista însă posibilitatea ca ea să cadă, când Boyd o strivea de tare ce o strângea. Simţi cum sânii o gâdilă din pricina contactului cu pieptul lui tare. În

stomac îi apărură fluturi. Şi când Boyd îşi strecură limba printre buzele ei, o căldură o năpădi din cap şi până în vârful picioarelor. Era din pricina sângelui înfierbântat, era sigură. Gustul lui era lucrul după care tânjea de atâta vreme. Orice ar fi făcut el în clipa aceea ar fi fost…

Uşa care se deschidea se izbi de ei. Săriră într-o parte, dar nu suficient de repede ca Tyrus să nu ghicească exact ce făceau.

— Ce dracu' Boyd… începu căpitanul, furios.

— Nu e momentul! i-o reteză Boyd, şi mai tăios.

Nu era sub nicio formă dispus să fie dojenit. Stătea el însuşi sprijinit de zid, ca să se ţină pe picioare. Iar tonul pe care îl folosise era se pare unul pe care căpitanul îl recunoştea ca fiind imperios, pentru că Tyrus nu mai scoase niciun cuvânt, câtă vreme Katey rămase acolo, în picioare.

Fata se mira singură că mai putea să stea şi că nu se clintise din loc. Picioarele o mânau să iasă rapid de acolo, imediat, stânjeneala o împingea şi mai tare, dar le rezista şi cu ultima fărâmă de voinţă l> (> care o mai avea. Nu putea să permită asta pentru a doua oară. Sărutul lui Boyd fusese prea puternic, o storsese de voinţă, o înfiorase peste poate. Şi s-ar fi întâmplat din nou, dacă nu împiedica acest lucru cu tărie. Şi nu exista decât o singură cale ca să o facă.

— Am minţit, îi spuse ea lui Boyd, privindu-l drept în ochi. Mă pricep foarte bine la asta. Nu ţi-am spus deja că există un lucru la care sunt foarte pricepută? O fac frecvent. Întreab-o pe camerista mea, ea o să-ţi spună. E un obicei din copilărie, ştii?

— Cu ce ai minţit?

— Că nu sunt măritată. De fapt, sunt.

Capitolul 30

Anthony şi James plecară împreună de la Knighton' Hall şi Anthony râdea în hohote. Frecventa de ani de zile sala aceea de sport. Proprietarul încerca să-i ofere întotdeauna parteneri pentru antrenament, dar după o rundă sau două cei mai mulţi îşi găseau de lucru în altă parte. Era renumit pentru că nu-l dovedea nimeni în ring, cu condiţia să nu fie James prin preajmă. Renunţase chiar să mai spere la vreun meci ca lumea, până când fratele lui se mutase la Londra şi începuse să-i ţină din nou companie la Knighton' Hall, de câteva ori pe săptămână.

Singurul bărbat dornic şi capabil să-i asigure lui Anthony un antrenament cumsecade era Warren Anderson, dar Warren nu prea stătea în Londra. Iar nepoata lui Anthony, Amy, nu era de acord ca soţul ei să se umple de sânge în ring doar ca să facă puţină mişcare. Anthony avusese de gând să-l încerce pe cel mai tânăr dintre fraţii Anderson. Se ştia că Boyd e destul de bun la box. Dar nici Boyd nu era decât arareori în oraş.

Cel puţin James era de acord să-i servească drept partener uneori, deşi partidele dintre ei puteau să fie destul de brutale şi de obicei James era învingătorul. La urma, urmelor, avea nişte pumni cât cărămida. Dar nu şi azi.

— Să nu încerci să-mi spui că în^ai lăsat să câştig runda aceea, zise Anthony, râzând. Am martori!

— Ai dat şi tu o lovitură bună şi acum o să te lauzi toată săptămâna, nu?

— O săptămână? O jumătate de an, cel puţin.

James ar fi ridicat din sprânceana dreaptă auzind acea remarcă, dacă fratele lui nu i-ar fi făcut o rană chiar acolo, deasupra. Aşa că nu făcu decât să pufnească şi să o ia spre trăsura lui Anthony. Veniseră amândoi cu ea la Knighton' Hall, aşa că James nu putea încă să se lipsească de înţepăturile lui Anthony.

— Vii acasă cu mine, să luăm prânzul? întrebă

Anthony, înainte de a-i spune vizitiului încotro.

— Nu, poţi să mă laşi la mine la club.

— A, sigur! chicoti Anthony. Probabil că o să ai nevoie să bei tot restul după-amiezii, ca să uiţi că te-am pus jos.

— Pentru vreo două afurisite de secunde! bombăni James.

— Timpul nu contrează. Important e că ai aterizat în fund!

— Mai potoleşte-te, căţelandrule, ca să n-o fac eu.

Anthony zâmbi. Nimic nu-i făcea mai multă plăcere decât să fie deasupra fratelui său. Astăzi nimic nu-i putea ştirbi buna dispoziţie, mai ales aerul posac al lui James. Cel puţin aşa credea.

Imediat ce trăsura porni însă, unul dintre valeţii lui se apropie călare. Vizitiul trase de hăţuri când îl auzi pe om că strigă ca să le atragă atenţia.

— Milord, cred că ar trebui să veniţi acasă chiar acum, zise valetul, oprindu-şi calul chiar lângă trăsură. Lady Roslynn e puţin cam supărată… pe domnia voastră.

— Ce-am mai făcut de data asta? întrebă Anthony.

— Nu mi-a spus. Dar accentul scoţian e foarte puternic.

— Asta nu înseamnă că Roslynn e supărată de ceva? observă

James, cu o dispoziţie brusc îmbunătăţită.

— Nu întotdeauna, bolborosi Anthony. Dar e posibil.

Acum James era cel care râdea.

— Băiete dragă, cred că o să te însoţesc totuşi la prânz. Brusc mi s-a făcut cu adevărat foame.

Anthony nu-l luă în seamă pe fratele său şi-i spuse vizitiului să se grăbească spre casă. Nu avea nicio idee despre ce ar fi putut să o supere pe soţia lui. De dimineaţă îl condusese la uşă, îl sărutase şi îl tachinase, admonestându-l în glumă să nu vină acasă cu nasul vânăt, pentru că ştia unde se duce şi cu cine.

Nu dură prea mult să ajungă la reşedinţa lor din Piccadilly. Anthony intră în fugă. Spera să o găsească pe Roslynn sus, în odaia lor, unde James nu l-ar fi urmat, dar nu avu noroc. Femeia era în salon, în faţa căminului, bătând din picior. Îşi ţinea braţele încrucişate peste piept. În ochii căprui avea o sclipire scrutătoare. Nu de supărare. Era absolut furioasă. Anthony gemu în sinea lui.

— Să te auz că-mi dai o explicaţie, bărbate, şi o auz chiar acuşi! Nu po' să crez că mi-ai ascuns asta.

— Ce-i? o întrebă el, precaut.

Roslynn se apropie de el şi îi trânti o bucată de hârtie în piept. Anthony era gata să n-o prindă înainte să plutească spre podea. Nu se uită încă la ea. Roslynn nu terminase să-i împuie urechile.

— De ce nu mi-a spus, hm? întrebă ea, cu o voce stridentă. Credeai că n-oi înţălege? La urma, urmelor, aşa vă e neamul!

Îi aruncă o privire lui James după acest ultim comentariu. Acesta se oprise în prag, sprijinit în cadrul uşii. Ridicase spre Roslynn o sprânceană blondă, în ciuda faptului că probabil îl durea.

— Citeşte afurisitul de bilet, zise către Anthony. Mor de curiozitate să ştiu de ce m-a acuzat.

— Pe tine? Eu sunt ăla la care răcneşte şi aş prefera să o aud de la ea.

O cuprinse pe Roslynn pe după umeri şi-i spuse tandru:

— Iubito, nu am niciun secret faţă de tine. Despre ce e vorba?

Ea îşi scutură umerii scăpând din îmbrăţişarea lui, îşi încrucişă iar braţele la piept şi îl fixă cu privirea.

— Pe toţi dracii, zise James în şoaptă, în clipa aceea, şi se duse să smulgă biletul din mâna lui Anthony. „Ţine-ţi bastarda acasă", citi James cu glas tare. „Nu vreau să o mai văd niciodată pe aici, să o supere pe mama şi să-i

scormonească amintirile despre fiica ei, amintiri care e mai bine să rămână îngropate, aşa cum este şi ea.” E semnat „Letitia”.

Anthony nu-şi amintea de nimeni cu acest nume printre cunoştinţele lui.

— Cine?

James ridică din umeri, fără să recunoască nici el numele. Era evident însă că Roslynn ştia exact cine trimisese biletul respectiv.

— Ai adus-o şi la mine în cază, izbucni ea, şi nu ai spus nimic! Apoi furia o copleşi definitiv, şi Roslynn ieşi în fugă din încăpere.

Capitolul 31

— Ce-mi scapă mie aici? zise Anthony, mirat, către fratele său, privind spre cadrul gol al uşii prin care tocmai trecuse soţia lui. Pe cine se presupune că am adus în casa asta?

Probabil că James avu o sclipire, pentru că a început să râdă.

— Cred că îşi închipuie că fiica ta este Katey Tyler. Asta e formidabil.

— Îşi închipuie pe dracu’, mormăi Anthony. De unde ai înţeles tu asta din bilet?

— Pentru că tocmai mi-am dat seama cine e Letitia.

Cum Anthony îl privea pierdut, James continuă:

— Doamne, nu ştii că Katey s-a dus în Gloucestershire să-şi viziteze familia pe care nu a cunoscut-o până acum? Familia din partea mamei?

— Ştiu asta, da.

— Şi?

— Şi ce? întrebă Anthony, fără să înţeleagă. Asta chiar

nu e momentul să o iei pe ocolite.

James ridică ochii spre tavan.

— Dar, asta, băiete dragă, spune tot. Până şi eu le-am auzit pe Judy şi pe Jack vorbind despre asta. De aceea s-a dus Katey anume la Havers Town, pentru că acolo locuieşte familia ei. Nu ţi-a spus nimeni cine e familia ei?

Anthony se încruntă şi zise:

— Dacă mă gândesc bine, nu, nu-mi amintesc să-mi fi spus cineva. Totuşi, da, ştiam că de aceea au invitat-o pe Katey să rămână la Haverston, pentru că familia ei locuieşte în apropriere. Dar mai mult de atât nu s-a spus, şi eu n-am avut curiozitatea să întreb, pentru că am presupus că familia ei trebuie să fie niscai americani care s-au stabilit prin împrejurimi. Poate că Roslynn şi-a închipuit chiar că mi-a pomenit despre asta… James, despre cine vorbim?

— Despre familia Millard.

Anthony se prăbuşi într-un fotoliu, alb la faţă. Văzându-i reacţia, lui James îi dispăru amuzamentul.

— Să nu îndrăzneşti să-mi spui că am o nepoată de care n-am ştiut nimic!

— Uite cine vorbeşte! îl repezi Anthony. Tu n-ai aflat de existenţa lui Jeremy decât atunci când avea şaisprezece ani!

— Nu are importanţă, bombăni James. Continuă apoi, pe un ton mai sec: Deci, e adevărat? Acum îţi sună cunoscut?

Amintirile se năpusteau asupra lui Anthony, frenetic. Amintiri vechi, de peste douăzeci de ani, unele plăcute, altele, nu tocmai aşa. Era posibil. Era mai mult decât posibil. Se putea să fie totul o coincidenţă, dar instinctul îi spunea altceva.

Închise ochii şi scoase la iveală o imagine pe care că o uitase. Era o imagine vagă, trecuse atât de mult timp, dar ochii aceia ca smaraldele, părul ca tăciunele, atât de drăguţă, cu gropiţele ei adorabile şi ochii care râdeau.

Adeline Millard. Singura femeie din tinereţea lui care îl făcuse să vrea să se însoare. Iar Katey Tyler avea exact ochii aceia şi părul, ba chiar şi gropiţele… vai, Dumnezeule.

— Sunetul a devenit cam asurzitor, nu-i aşa? zise James, cu ochii pe fratele său.

— Ca şi cum ai fi tras cu pistolul lângă urechea mea, răspunse Anthony, uşor stupefiat.

— Stai aşa. Cred că trebuie să mă aşez, zise James, adăugând apoi sardonic: în regulă, ia să auzim cum se face că în toţi aceşti ani ai uitat de uluitoarea situaţie de a avea o fiică în toată firea.

Anthony nu îi dădu riposta tipică. Era prea surprins şi mai mult decât puţin şocat de amintiri şi de ceea ce ar fi putut să fie circumstanţele rezultate, care toate îi năpădiseră mintea.

— Doamne, cred că nu aveam mai mult de douăzeci şi unu de ani, îi spuse el fratelui său. În anul acela m-am dus acasă, la Haverston, de Crăciun. Dacă mă gândesc bine, şi tu erai acolo şi îl călcâi pe nervi pe Jason, ca de obicei. Am venit amândoi călare, de la Londra.

James ridică din umeri.

— Întotdeauna făceam asta, până să plec eu pe mare. Şi nu mă adormi cu versiunea lungă. Ajunge şi cea prescurtată.

Anthony îi aruncă de astă dată o privire iritată, înainte de a continua:

— Nu-mi amintesc de ce m-am dus la Havers Town în ziua aceea, probabil pentru nişte nimicuri de ultim moment pe care voiam să le cumpăr pentru cei mici. Adeline era şi ea acolo, tot la cumpărături. Le mai văzusem eu pe fetele Millard pe ici, pe colo de-a lungul anilor, când eram cu toţii copii, dar atunci a fost prima dată când o vedeam pe Adeline de când crescuse.

Fără să se gândească, James ridică din sprânceana rănită, icni uşor, dar tot comentă sec:

— Te-a lăsat în fund, nu?

— Aşa s-ar zice. Sigur e că mi-a plăcut şi am apelat la tot şarmul meu, dacă mă înţelegi. Am ajuns să rămân şi după sărbători şi destul de repede am ajuns îndrăgostit lulea. La fel şi ea. Mă gândeam chiar – la toţi dracii, James, să nu cumva să râzi –, dar ajunsesem chiar să mă gândesc să mă aşez la casa mea, cu ea, aşa de amorezat eram. Dacă nu m-aş fi gândit la însurătoare, nu m-aş fi culcat niciodată cu ea. Era vecină cu noi, la urma urmelor.

— Am înţeles ideea.

— Dar pe urmă ea a plecat într-un circuit prin Europa, fără ca măcar să-mi spună! Nu m-a prevenit, nu am avut nici cea mai mică idee că avea de gând să plece în călătorie. Nici nu şi-a luat la revedere. Nu mă deranjează să recunosc că am fost distrus. Ani mai târziu am aflat că se măritase cu un baron din Europa şi se stabilise în ţara lui, aşa că nu avea să mai revină.

— O minciună pe care familia a răspândit-o ca să-i ţină pe bârfitori la distantă?

— Evident.

— Atunci, explică-mi următorul lucru: de ce nu te-au prins în plasă, dacă ştiau că tu eşti tatăl copilului? Ăsta e un foarte bun motiv ca să te căsătoreşti. Jason ţi-ar fi cerut să o faci, dacă ar fi aflat. Ştii că ar fi făcut-o. Şi amândoi, şi tu, şi ea, voiaţi să vă căsătoriţi. Nu înţeleg.

Nici Anthony nu înţelegea, doar că…

— Familia ei nu m-a primit niciodată cu braţele deschise.

— Eşti un Malory, pufni James, incredul. Erai o partidă de prima mână.

De astă dată Anthony a fost cel care să ridice din sprâncene.

— Bătrâne, te lasă memoria? Chiar înainte de Crăciunul acela, noi doi am început să iscăm scandaluri, iar Jason şocase deja mulţimea, când şi-a făcut bastardul

moştenitorul lui legitim. Poate că n-ai băgat de seamă, sau te-a durut în cot – ceea ce cred că a fost mai degrabă cazul –, dar începusem deja să fim priviţi de sus de societatea mai puritană a Londrei.

— Familia Millard te-a tratat de sus?

— N-a fost chiar aşa de grav. Să zicem că părinţii lui Adeline m-au tolerat, dar era evident că ar fi preferat să nu le curtez fiica cea mică. Am avut chiar impresia că îmi cântau în strună pentru că erau siguri că o să-mi pierd interesul şi o să mă grăbesc să plec la Londra. Poate că s-au gândit chiar că doar mă joc cu Adeline, dar pentru că eram un Malory şi vecin, pe deasupra, nu m-au dat pe uşă afară. Letitia, pe de altă parte, îşi manifesta de-a dreptul ostentativ dispreţul faţă de mine şi nu a încercat niciodată să îl ascundă.

— Acum ţi-o aminteşti, deci.

— Foarte limpede, zise Anthony, oftând. Era o ticăloasă cu inima de gheaţă, ca să fiu blând.

— Tu numeşti asta blând? zise James, zâmbind.

— Exact asta vreau să spun, glacială. De câte ori o vizitam pe Adeline, trebuia să mă confrunt cu remarcile tăioase ale surorii ei. Era cu adevărat plină de resentimente, ca şi cum aş fi insultat-o personal.

— Şi ai făcut-o?

— Sigur că nu. Eram pentru prima dată îndrăgostit până peste urechi, James. Mă purtam al dracului de frumos cu toată lumea! Aş fi crezut că se poartă aşa pentru că ea nu se măritase încă şi era cu şase ani mai mare ca Adeline.

— A, pierduse corabia aia, nu? Aşadar era vorba doar de răutatea unei fete bătrâne care se revărsa asupra drăguţului surorii ei?

— Aşa cum spuneam, asta aş fi putut să cred, dar Letitia nu era caustică şi cu alţii, doar cu mine. Şi am avut ocazia să o observ în compania altora. Era la fel de drăgălaşă ca Adeline… bine, exagerând puţin. Nu era la fel

de drăguţă, dar înţelegi ce vreau să spun.

— Mă rog, nu că ar avea vreo importanţă, alta decât faptul că explică de ce a fost aşa de nesuferită în biletul pe care ţi l-a trimis. Aşadar, la ce concluzie ai ajuns? Katey e a ta?

Anthony închise din nou ochii, adâncit în gânduri. Încă nu-i venea să creadă că s-ar putea să aibă o fată ajunsă deja la maturitate.

— Are vârsta potrivită ca să fie a mea. Există chiar şi o vagă asemănare cu Adeline, deşi nu suficient cât să-mi fi dat seama imediat. Dar are ochii ei, părul ei, chiar şi gropiţele.

— De ce detectez un *totuşi,* în tonul tău?

— Nimic din toate acesta nu e concludent. Trebuie să fii de acord cu mine că s-ar putea să fie o simplă coincidenţă.

James încuviinţă din cap, dar adăugă:

— Nu e o coincidenţă că Adeline e mama lui Katey.

— Nu, asta aşa e. Dar nu ştim exact ce vârstă are Katey, nu? Ar trebui să aibă douăzeci şi doi de ani ca eu să-i fiu tată. Iar ea i-a spus lui Judy că mama ei a fugit cu americanul Tyler şi din cauza aceasta a fost dezmoştenită de familie. Când l-a cunoscut pe american? Pe vremea aia era tot timpul cu mine!

— *Dacă* Katey are douăzeci şi doi de ani, atunci eu sunt de părere că e o minciună undeva în povestea asta. Dar dacă nu, Adeline s-ar fi putut să se întoarcă din călătoria în Europa mai repede, l-a cunoscut pe american şi a fugit cu el, a rămas însărcinată pe corabia care îi ducea în America, totul fără ca tu să ştii nimic, pentru că la momentul acela te întorseseşi deja la Londra. Iar Katey spune chiar ea că Tyler e tatăl ei. Doar Letitia Millard a lăsat să se înţeleagă că tu eşti tatăl.

— Dar Letitia ar trebui să ştie, nu? zise Anthony. Iar ceea ce crede Katey că e adevărul nu este decât ceea ce i-

a spus Adeline. Nu e neobişnuit ca o mamă care are un copil în afara căsătoriei să-i ascundă acestuia fapta ruşinoasă. Molly e cel mai bun exemplu.

În toţi aceşti anii a refuzat să-i permită lui Jason să-i spună fiului lor că ea mama lui.

— Detectez oare o notă de speranţă?

Anthony roşi uşor. O parte din şoc se estompa, şi bărbatul nu putea nega că uimirea şi, da, chiar încântarea îi luau locul. Dacă tot era să se trezească în prag cu o fiică neaşteptată, nu putea să fi cerut una mai drăguţă. Fata avea curaj, avea îndrăzneală şi deja se făcuse îndrăgită de toată familia. Incredibil, dar îşi dădu seama că ar fi fost mândru să o recunoască drept fiică pe Katey Tyler.

— Judy ar fi încântată, îi spuse el, în schimb fratelui său. S-a ataşat de Katey ca şi când ar fi…

— Surori? îl întrerupse James cu un hohot de râs. Iartă-mă, bătrâne, dar nu recunoşti o fiică dacă nu e a ta, doar ca să-i faci o plăcere fiicei care este a ta.

Oftând, Anthony se afundă puţin în fotoliu.

— Ştiu, asta mă derutează destul de tare şi pe mine, să ştii. Încă nu pot gândi limpede.

— Dar când ai mai făcut-o?

Anthony nu îl luă în seamă şi adăugă:

— Adeline mi-ar fi spus, nu-i aşa? Adică, de ce să nu-mi fi spus? Ar fi putut să vină oricând la mine. Stăteam la Haverston. Eram foarte accesibil.

— Nu vei primi răspunsurile decât dacă o să te duci tu însuţi la familia Millard. Îţi dai seama de asta, nu?

— Da.

— Şi probabil va trebui să le smulgi secretele. N-o să te primească bucuroşi.

— Îmi dau seama şi de asta.

— Ei, atunci ţine cont şi de asta. S-ar putea să fie o farsă pusă la cale de Letitia, cine ştie din ce motiv. Ai recunoscut că nu te plăcea, şi fără vreun motiv. Katey îşi

face apariţia şi îi oferă mijlocul să se răzbune.

— Să se răzbune?

— Exact. Cum te-ai simţi dacă ai accepta-o pe Katey, crezând că e a ta, ai ajunge să o îndrăgeşti şi, peste câţiva ani, Letitia ar lansa bomba şi ţi-ar spune că a minţit, că fătuca nu e a ta.

Anthony îşi dădu ochii peste cap.

— E puţin cam exagerat, dar am înţeles ideea. Tot nu am habar de ce mă dispreţuia Letitia, dar n-o să mă mulţumesc doar cu ce spune ea. Oliver Millard a murit, dar mama lui Adeline este încă în viaţă. O să mă duc direct la ea.

— Dacă o să te lase să treci de uşă. Ştii, Katey nu a spus-o niciodată, dar după biletul Letitiei m-aş hazarda să ghicesc faptul că nu a avut parte de o vizită cordială la aceste rude ale ei. Şi s-a grăbit foarte tare să părăsească Anglia, într-atât încât a fost de acord să-l slăbească pe yankeu cu greşeala lui, dacă îi închiriază corabia. Foarte probabil ca să lase în urmă acea neplăcută întâlnire.

Anthony se ridică din fotoliu ca o săgeată, cu un suspin de surpriză. Când numele lui Boyd fu pomenit, îşi aminti de ultima lor discuţie cu el. Vai, sfinte Sisoe, că doar nu îl sfătuise pe Anderson să o seducă pe propria lui fiică, nu?

James ghici exact la ce se gândea Anthony, după privirea asasină pe care o avea, aşa că începu să zică, fără agitaţie:

— Tony, stai aşa…

În clipa aceea, în mintea lui Anthony nu era loc pentru raţiune. I-o reteză:

— Dacă a sedus-o deja, o să trebuiască să-l ucid.

— Vorbim despre fratele lui George, îi aminti James.

— Nu, vorbim de fiica mea.

— O fiică despre care abia ai aflat că e a ta. Dacă este cu adevărat. Flăcăul o doreşte. De ce n-ar face-o? E o

fătucă frumuşică. Dacă îi reuşeşte cu ea, va trebui pur şi simplu să o ia de nevastă. Până şi tu ai spus că ar fi un soţ bun, dacă îţi aminteşti.

— Nu, tu ai spus-o, nu eu. Şi ştii al dracului de bine că o să trebuiască să-l omor dacă a pus măcar mâna în mod necuviincios pe ea.

James oftă. Ştia. Îi oferise ce argumente putea doar de dragul soţiei lui, dar adevărul era că dacă într-adevăr Katey se dovedea a fi nepoata lui, el o să fie gata să-l ajute pe Anthony să-l omoare pe yankeu.

Capitolul 32

— Te simţi mai bine? Tyrus îşi vârâse capul pe uşă ca să pună întrebarea.

— Doamne, nu.

Boyd nici nu-şi ridică capul de pe pernă când îi răspunse. Nici ochii nu şi-i deschise măcar. Orice fel de mişcare, oricât de mică, provoca de regulă o goană nebună până la oala de noapte. Răul de mare de care suferea nu ţinea cont de faptul că stomacul lui era deja gol.

— Când ai mâncat ultima dată?

— Înainte să plecăm din Cartagena.

Tyrus oftă plin de compasiune, pentru că asta însemna deja cam cu două zile în urmă.

— O să te înfometezi complet în călătoria asta. Nici nu-mi vine să cred că i-ai propus să mergem pe Mediterana, unde o să vrea să ancorăm la fiecare câteva zile în port. Ce sens avea să vii şi tu, când ştiai că o să ajungi să-ţi petreci cea mai mare parte a călătoriei în pat, bolnav?

Boyd ştia foarte bine acest lucru. Ca să-şi spele păcatul faţă de Katey avea să treacă iar şi iar prin asta,

tocmai când crezuse că terminase cu astfel de suferinţe, hotărât să nu mai umble pe mare. Nu era vorbă, era obişnuit cu această maladie. Se chinuia cu ea de peste cincisprezece ani. „Strânge din dinţi şi rabdă” fusese felul în care gândea de obicei. Asta nu lua însă în calcul că avea la bord o femeie cu care voia să-şi petreacă fiecare minut.

— Tyrus, am nevoie de ajutor, nu de critică.

— Vrei să-ţi aduc una din licorile lui Phillip ca să dormi până ajungem în portul următor?

Aşa ar fi trebuit. Doctorul de pe *Oceanus* pregătea o poţiune care l-ar fi putut face să doarmă vreo zece zile, fie că era obosit sau nu. Corabia putea să se scufunde sub lovituri de tun, şi el tot nu ar fi ştiut. Băutura nici nu avea gust rău, aşa cum tind să aibă majoritatea licorilor benefice. Dar Boyd nu avea de gând să doarmă tot timpul călătoriei pentru că atunci mai bine ar fi rămas în Anglia, aşa cum spusese Tyrus. Acum era şansa lui să o cucerească pe Katey şi avea de gând să facă tot ce era posibil ca să reuşească. Asta dacă ar fi reuşit să se scoale din pat.

— Nu la felul ăsta de ajutor mă refeream, zise Boyd. Am intenţii serioase cu ea. Vreau să mă însor cu fata asta. Dar am făcut o greşeală uriaşă când am crezut că e o infractoare. Din pricina asta nu pot să-i fac curte aşa cum se cuvine. Greşeala mea stă între noi.

Boyd îi povestise lui Tyrus despre incidentul din Northampton. Navigau împreună de peste şapte ani. Când intrau într-un port după o călătorie lungă, plecau împreună să găsească taverna cea mai apropiată. Tyrus era probabil cel mai apropiat prieten al lui Boyd, în afară de fraţii lui.

— Ai uitat de mărturisirea făcută? îi reaminti Tyrus. Că este căsătorită cu adevărat?

Boyd pufni:

— Nu ai fost de faţă cu o zi înainte, când a spus exact invers. Şi avea un aer al naibii de vinovat când şi-a recunoscut minciuna.

— Care minciună? Am pierdut şirul.

— Tyrus, nu e măritată. Cât a stat în Anglia, le-a spus celor din familia mea că nu este, că a pretins doar, ca să-i ţină la distanţă pe bărbaţi. A fost un tertip care a funcţionat surprinzător de bine la traversarea Atlanticului, dacă îţi aduci aminte.

— Îmi aduc aminte că te-a învârtit aşa de bine că nici nu mai puteam să-ţi adresez un cuvânt, nimeni nu mai putea, fără să nu ne-o luăm peste ceafă. Nu mă deranjează să recunosc că m-am temut să nu fie la fel şi în călătoria asta.

— E o mare diferenţă între a crede că ea nu e liberă şi a şti că de fapt este. Ştiu al dracului de bine că mărturisirea pe care a făcut-o deunăzi este adevărată.

— Vrei să spui că este cea pe care vrei tu să o crezi, răspunse Tyrus, sceptic.

Aşa era, dar în plus acum îi ghicea tactica, pentru că pur şi simplu era evidentă. O făcea ea intenţionat? Voia să demonstreze subtil, sau mai degrabă nu prea subtil, un lucru? Sau chiar credea că îl mai putea prosti în continuare?

Doamne, cât de dulce fusese să-i simtă în sfârşit gustul, să o atingă, să o ţină în braţe. Dorinţa îi crescuse până la cer, dar reuşi să şi-o ţină sub control, ca să nu o sperie. Habar nu avea cum de reuşise, la cât de mult o dorea.

Fusese însă şocat de cuvintele ei, că ar fi măritată, spuse imediat după ce o sărutase. Nu mai ştia ce să creadă. Îşi petrecuse restul zilei în cabină, gândindu-se bosumflat la asta. Apoi, a doua zi dimineaţă Katey fusese cea care îl abordase pe punte.

— Trebuie să-ţi mărturisesc ceva, îi spusese ea, cu ochii în pământ şi nu la ea. Am minţit.

Boyd încercase să nu mârâie.

— Eşti uitucă? Ai făcut mărturisirea asta aseară.

Katey continuase să nu-l privească.

— Aceea e minciuna despre care vorbesc. Adevărul adevărat este că nu am fost niciodată căsătorită.

— Atunci de ce...?

— Nu ar fi trebuit să mă săruţi, zisese ea, cu un aer afectat. Asta nu face parte din înţelegerea noastră privind închirierea.

Boyd înţelesese deci, chiar dacă vag, ce o făcuse să mintă. Era, din nou, prea încântat ca să se supere pe ea. Fusese totuşi puţin supărat. Fata asta nu putea să se tot joace cu el în felul acesta. Katey nu rămăsese însă cu el, ca să discute despre asta. Cu obrajii roşii, stânjenită, plecase în fugă.

— Deja a schimbat povestea asta de trei ori de când am ridicat ancora, îi spuse el prietenului său, aşa că nu e doar dorinţa mea de a crede.

— De trei ori? zise Tyrus.

— Fără să mai pun la socoteală cele două dăţi de dinaintea acestei călătorii. Aşa că, dacă reuşesc să o prind în dispoziţia potrivită, una în care nu are „soţ”, şi o aduc dinaintea ta ca să ne căsătoreşti, să nu pui nicio întrebare. Fă-o pur şi simplu!

— Ce înţelegi mai exact prin potrivită? întrebă Tyrus, bănuitor, îţi spun de pe acum, flăcău, că nu căsătoresc pe nimeni dacă nu e îmbrăcat aşa cum se cuvine pentru ocazie.

Boyd începu să râdă.

— Nu voiam să spun că o aduc direct din patul unde aş fi avut-o, deşi chiar şi aşa ar fi cum nu se poate mai potrivit, nu?

— Atunci ce-ai vrut să spui?

Boyd făcu o pauză, să vadă dacă poate să explice cum o să ştie când va fi momentul nimerit. Când ajunseseră în Cartagena, nu îi fusese deloc greu să-l recunoască. Petrecuseră două zile în portul acela antic, şi Boyd se oferise să le însoţească pe Katey şi pe camerista ei ca să

viziteze vechile forumuri romane, vestigiile abia păstrate ale unui castel aflate în vârful unui deal şi amfiteatrul roman unde gladiatorii îşi încercau odinioară îndemânarea şi mureau sau plecau mai departe, ca să se lupte pe alte arene de pe întinsul Imperiului Roman. Nu mai rămăsese mare lucru din acele ruine antice, pentru că pietrele cu care fuseseră ridicate erau în permanenţă luate şi folosite la noi construcţii, dar rămăsese totuşi destul pentru ca, aşa cum îşi dorea, Katey să-şi facă o idee despre regiune. De-a lungul veacurilor, Cartagena trecuse prin multe mâini, şi cele mai multe dintre dominaţii îşi lăsaseră amprenta. Toate cele văzute o aduseseră pe Katey într-o stare de încântare. Uluită, clocotea de entuziasm şi chiar îl tratase ca pe un prieten şi nu ca pe cel mai mare duşman.

Uitase? Probabil că nu era nimic altceva decât o simplă camaraderie, dar cu toate acestea îi îngăduise să se apropie din nou de ea. Şi când se apropia prea tare, fata se îmbujora. Şi când se îmbujora, Boyd ştia că o afecta atât de mult, încât trebuise să scoată din pălărie un „soţ”, ca pe o sabie care să-l ţină la distanţă. Înainte de a pleca din Cartagena făcuse exact aşa, din nou.

Boyd îi spusese lui Tyrus:

— Ştii deja că are planul acesta măreţ, să vadă lumea, şi este un scop minunat, dar din cauza lui şi-a pus în cap că o căsătorie nu poate să intre în planurile ei. Cu toate acestea ştiu că nu îi sunt indiferent. La drept vorbind, am senzaţia că îi e teamă că ar pune capăt călătoriei dacă m-ar primi în inima ei.

— Dar cine ar fi mai potrivit ca soţ decât un bărbat care are o corabie cu care să meargă oriunde ar vrea în lumea asta?

— Exact.

Tyrus chicoti.

— Ce ironie afurisită, ca tu să vrei să te aşezi undeva pe pământ... cu o femeie care vrea să navigheze în jurul

lumii.

— Ştiu.

— Şi cu toate astea o vrei?

— Absolut. Iar dacă asta înseamnă să nu mă retrag de pe mare, aşa să fie.

— Ea ştie cum te afectează pe tine călătoria pe mare? întrebă Tyrus, îngrijorat.

— Nu, şi nici nu va afla. Nici măcar familia mea nu ştie. Singurul care ştie eşti tu.

— Dacă reuşeşti să te însori cu ea înainte de sfârşitul acestei călătorii, o să afle. Ar fi greu să nu observe, dacă o să vomiţi peste ea în tot patul.

— Nu e amuzant, Tyrus. Dar o să-i garantez că asta nu înseamnă încetarea călătoriei ei în jurul lumii.

— Nu fi tâmpit, omule. Dacă te iubeşte o să renunţe la ea… de dragul tău. Şi pe urmă o să-i rămână pe creier, undeva, regretul că a renunţat la idealurile ei pentru tine. O să apară amărăciunea, frustrarea, apoi resentimentele, pe urmă…

Boyd se ridică în capul oaselor.

— De când ai devenit aşa un afurisit de pesimist?

— Îţi arătam doar câteva posibilităţi foarte reale care s-ar putea întâmpla mai târziu, zise Tyrus, ridicând din umeri.

— Păi, n-o face. Ea nu ştie că eram pe cale să renunţ la viaţa pe mare şi nici nu e nevoie să afle vreodată. Ea ştie că am călătorit întotdeauna împreună cu corabia mea. E destul atât. Am reuşit să îndur asta jumătate din viaţa mea. Cred că o să pot reuşi încă vreo câţiva ani, ca ea să-şi poată face călătoria în jurul lumii.

Cum Boyd nu se repezi la oala de noapte odată cu această mişcare bruscă, Tyrus ridică mirat din sprânceană.

— Greaţa te lasă ceva mai repede de data asta?

Chiar părea să fi dispărut.

— Deocamdată.

— Oricum, ea a întrebat de tine ieri, şi la prânz, şi la cină. Mie nu-mi place să dau răspunsuri evazive. Trebuie să vii cu o explicaţie pe care să i-o dai, pentru că nu eşti cu noi la masă… dacă nu vrei să-i mărturiseşti adevăratul motiv.

— Glumeşti, nu? Ce motiv aş putea avea ca să o evit, când ea ştie cât o doresc? Vreau să-mi petrec fiecare minut cu ea. De fapt, ceea ce-mi trebuie este să fiu un timp singur cu ea, fără să fim întrerupţi, ca să reuşim să ne cunoaştem mai bine unul pe celălalt, şi ea să n-o ia la fugă de câte ori mă apropii puţin prea tare de emoţiile ei.

Tyrus râse din nou.

— Ce păcat că nu naufragiaţi împreună pe vreo insulă pustie. Mai singur de atât nici că s-ar putea.

— Nu-mi fac corabia să naufragieze, pufni Boyd, doar ca să…

Nu termină ce avea de zis. De fapt, ceea ce tocmai îi trecuse prin minte era bizar şi mai mult decât caraghios, dar îl fascina chiar şi aşa, şi asta se vedea din expresia pe care o căpătase.

Ghicindu-i gândul, Tyrus exclamă:

— Afurisit să fie, ia stai tu puţin! Eu nu distrug corabia asta doar ca tu să-i poţi face curte domniţei tale!

— Nu există insule părăsite prin zona asta, nu-i aşa? răspunse Boyd, pe gânduri.

— M-ai auzit? Nu distrugem *Oceanus!*

Capitolul 33

Katey se trezi sub bătaia unei brize calde şi îmbălsămate care îi mângâia obrajii. O făcu să se întindă leneş chiar înainte de a deschide ochii, dar se opri brusc, pentru că îşi simţi cămaşa de noapte lipită de ea, udă. Udă? Ca şi cum ar fi fost leoarcă de febră sau ar fi îmbrăcat-o

înainte de a se fi uscat, după spălare, dar niciuna din…

Confuză, deschise ochii şi-l văzu pe Boyd aplecat deasupra ei şi, în spatele lui, un palmier ale cărui frunze se mişcau încet în bătaia blândă a vântului. Visa, aşadar? Atunci, ar fi mai bine să se bucure de el, dacă nu era decât atât!

Îi zâmbi. Bărbatul păru surprins, dar numai pentru o clipă. Katey sperase că o va săruta. Nu era însă unul dintre visele ei cu ochii deschişi, în care putea să-i controleze gesturile şi să-l facă să o sărute. Trebuia să se mulţumească şi cu ce putea dintr-un vis adevărat. Dar Boyd văzuse probabil în ochii ei ce-şi dorea. Se aplecă încet spre ea, mai aproape. Anticiparea provocatoare îi stârnise deja senzaţia senzuală de fluturi în stomac. Buzele lui mai că i le atingeau pe ale ei…

Ţipătul strident al unei păsări o făcu să tresară. Boyd se întoarse în direcţia de unde venea ţipătul, undeva în spatele ei. Katey îşi întoarse şi ea capul, să privească în aceeaşi direcţie. Nu văzu nicio pasăre, dar rămase uimită de vegetaţia bogată de la limita unei plaje impecabile, cu pini înalţi amestecaţi cu palmieri de toate mărimile şi împestriţate ici şi colo cu tufişuri înflorite.

Ce ironie că în visul ei adăugase această notă tropicală. Cu doar câteva zile în urmă Boyd o întrebase cât de mult ştia despre Mediterana, şi ea trebuise să recunoască faptul că nu ştia nimic.

— Profesorul meu, deşi strălucit, nu avea la dispoziţie foarte mult material cu care să lucreze, îi spusese ea. Avea doar o hartă veche a lumii, care nici măcar nu era prea actuală. A reuşit să-mi stârnească curiozitatea despre lume, dar fără imagini n-am fost în stare să-mi închipui mare lucru şi de aceea mi-am dorit întotdeauna să o văd cu ochii mei.

Chiar ieri Boyd îi propusese să facă pauză o zi ca să se bucure de plaja uneia dintre insulele din zonă – doar ei doi. Avusese grijă să sune inofensiv. Şi ar fi fost foarte

amuzant! I-a şi spus să nu-i dea imediat un răspuns, să se mai gândească. Dar nu avea la ce să se gândească şi i-a şi spus asta. Nu era vorba că nu avea încredere în pasiunea lui, dar începea să nu mai aibă încredere în a ei. Dar lui nu îi spusese asta!

Fantaza despre bărbatul acesta încontinuu. Nu se mai îndoia defel cât de mult îl dorea. Dar pe de altă parte nici nu încăpea îndoială că, dacă i-ar fi cedat, el ar fi întrerupt călătoria. Iar patima carnală, care îl motiva, nu era destul ca temelie pentru o căsătorie. Ar fi un beneficiu plăcut al căsătoriei, dar mai întâi trebuia să existe dragostea.

Atmosfera tropicală din Cartagena, pe care abia o vizitaseră, ca şi propunerea lui de a petrece o zi pe plajă îi erau încă proaspete în minte, aşa că nu o surprinse deloc faptul că visul ei era plin de nuanţe tropicale.

Îşi întoarse iar privirea spre Boyd. De astă dată el îi zâmbea, un surâs cald, intim, ca şi cum tocmai împărtăşiseră ceva. Momentul acela intens, senzual, când fusese gata să o sărute nu mai exista... deocamdată. Era un moment mai relaxant, la fel de plăcut, dar nici pe departe la fel de intens. Permise însă ca alte lucruri să-şi facă loc, de exemplu trosnetul unui foc arzând în apropiere, mirosul de peşte...

Ce grosolan să aibă aşa ceva în visul ei! Stai puţin, lucruri care miros, în vis?

Kate se ridică în picioare aşa de repede încât se împiedică şi se dădu şi mai mult spre spate, uitându-se speriată în jurul ei. Era desculţă şi degetele i se afundau în nisipul cald. Era îmbrăcată în cămaşă de noapte şi acesta era udă. Părul îi cădea în valuri peste umeri, ud şi el, ca şi cum ar fi înotat până la ţărm. Era pe o plajă pustie şi cât vedea cu ochii nu era decât apa albastră, nesfârşită.

Boyd era şi el acolo, întins pe o parte în nisip sub câţiva palmieri, îmbrăcat doar cu pantaloni şi o cămaşă albă, cu mâneci lungi şi descheiată pe jumătate,

dezgolindu-i pieptul. Se uita la ea, sprijinit într-un cot, cu o expresie îngrijorată acum. Lângă el ardea un mic foc deschis şi deasupra, pe o ţepuşă făcută de el, se frigea un peşte. Era un peisaj aşa de idilic, de paşnic, şi cu toate acestea groaza care îi cuprinse mintea o îngheţă de spaimă.

— Doamne sfinte, corabia ta s-a scufundat? zise ea, cu răsuflarea tăiată. A mai supravieţuit altcineva? Grace? Vai, nu, nu…!

Boyd sări imediat în picioare ca să o apuce de umeri.

— Katey, încetează! Corabia nu are nimic. Toată lumea de la bord este în ordine!

Cu ochii holbaţi, se uită la el, dornică să-l creadă, dar cum se putea?

— Nu încerca să-mi spui că visez cu ochii deschişi. Visele nu sunt atât de reale.

— Nu, sigur că nu.

— Atunci cum de suntem aici? Şi de ce nu-mi amintesc să fi ajuns aici?

— Pentru că ai dormit tot timpul.

Katey miji ochii la el, dar înainte de a apuca să-i azvârle în faţă că nu-l crede, Boyd adăugă:

— Ai mai umblat vreodată în somn?

— Ce să fac?

— Te-ai dat jos din pat şi ai umblat de colo, colo, în somn.

— Nu vorbi prostii.

— Atunci poate că veneai să mă cauţi pe mine? Erai îmbrăcată în cămaşa de noapte, pe punte, şi primul meu gând acesta a fost… speranţa.

— Să nu începi, îl preveni ea.

Boyd ridică din umeri, dar Katey vedea că încearcă să nu chicotească. Insă nu terminase cu explicaţiile.

— Atunci ai băut prea mult la cină? Ştiu că eu aşa am făcut, dar am observat că şi tu te-ai descurcat să goleşti

sticla de vin care era pe masă în dreptul tău. Cred că Tyrus a mai comandat două sticle în plus aseară, pe care le-am golit în viteză.

Fusese şi el la cină, de data aceea. De obicei nu venea. Dar aseară fusese acolo, şi discuţia animată dintre el şi căpitan o distrăsese suficient de tare cât să-şi toarne în pahar mai mult decât ar fi trebuit. Totuşi, nu-şi amintea să o fi golit, nici să se fi îmbătat, deşi cum avea să ştie, dacă nu fusese niciodată beată până atunci?

— Nu sunt obişnuită să beau vin la cină, recunoscu ea. Dar nu ar fi trebuit să existe nişte efecte secundare, dacă aş fi băut prea mult? Îmi aduc aminte de tata care a gemut oribil într-o dimineaţă, după ce băuse prea mult în seara anterioară.

— Nu te doare capul?

— Deloc.

Cel puţin, acum nu. Dar nu spuse asta cu voce tare, de vreme ce durerea scurtă pe care o simţise cu câteva minute în urmă, când se ridicase în picioare, o pusese pe seama mişcării prea bruşte. Şi deja îi trecuse.

Boyd ridică din umeri.

— Poate că pur şi simplu ai o mare toleranţă la alcool? Unii oameni sunt astfel. Pot să bea butoaie întregi, şi a doua zi se trezesc fără simtă nimic deosebit.

— Nu ştiu dacă am sau nu am, dar ştiu sigur că nu eram băută când m-am culcat.

Se dojeni singură în gând pentru tonul prea afectat.

— Deci, îţi aminteşti când te-ai dus la culcare?

— Da… desigur, răspunse ea, dar, de fapt nu-şi amintea.

Pregătirea pentru culcare era un ritual obişnuit, de fiecare seară, executat din rutină. Dacă nu se întâmpla nimic extraordinar care să i se întipărească în memorie, cum era să-şi fi amintit? Iar în clipa aceea îi venea greu să gândească limpede indiferent la ce.

— Katey, era întuneric pe punte. De fapt, nici eu nu te-am văzut prea bine. Poate că erai rănită, poate căutai ajutor. Pot să presupun că erai în stare de şoc. Ai suferit vreun accident?

Katey îşi mişcă puţin corpul.

— Nu, nu mă doare nimic. Mă simt foarte bine.

— Atunci probabil că a fost vorba despre a doua mea bănuială. Eşti somnambulă.

Fata oftă şi zise:

— Îţi spun sigur că nu am făcut eu nimic.

— De unde să ştii, dacă umbli în somn şi pe urmă te întorci în pat, fără să te trezeşti?

— Mi-ar fi spus cineva, m-ar fi văzut, dacă este un lucru la care sunt predispusă.

— Nu şi dacă nu mergi prea departe.

— Trebuie să existe şi o explicaţie mai bună de atât, Boyd, zise ea, oarecum exasperată. Să-mi sugerezi chiar că am umblat până la ţărm este aşa de…

— Stai puţin, chicoti el. Acum înţeleg de ce nu-ţi vine să crezi. Nu, nu ai făcut asta. Dar azi-noapte ai apărut pe punte. Clar este că nu am nici cea mai mică idee de ce. Eu eram la cârmă. Fac destul de des aşa, iau cartul de noapte. Nu mi-a venit să-mi cred ochilor, eram uluit să te văd cum mergi, încet, pe punte, îmbrăcată în cămaşă de noapte. Am înţepenit cârma, dar până să ajung eu la tine, ai căzut peste bord! Nu era vreme să mai chem ajutoare. Eram îngrozit că s-ar putea să te îneci dacă nu mă aruncam imediat după tine.

— Tu m-ai salvat? zise ea, suspinând, cu ochii măriţi când înţelese ce se întâmplase.

Boyd nu răspunse direct, ci zise doar:

— Mi-am imaginat că atunci când ajungi în apă o să te trezeşti, dar, oricât de incredibil ar fi, nu ai făcut-o. De fapt, dacă te-ai izbit de apă cu putere, e posibil să-ţi fi pierdut cunoştinţa. Am mai văzut asta. Dar, indiferent cum a fost,

frica mea cea mai mare a fost o falsă alarmă.

— Ce?

— Că o să te scufunzi pe dată şi eu n-o să pot să te găsesc în apele întunecate. Dar nu a fost aşa. Totuşi, până să ajung eu la tine, corabia se depărtase deja prea mult ca să mă mai audă cineva, chiar dacă strigam. A fost tulburător să văd cum se îndepărtează şi ne lasă în urmă.

Katey putea să-şi imagineze. Ba nu, nu putea. Încă avea dificultăţi să creadă toate acestea.

Boyd o conduse înapoi sub umbra firavă a palmierilor.

— Aşază-te. Relaxează-te. Este dimineaţa, devreme. Tyrus a observat de-acum că nu mai suntem la bord. Cred că ne vor găsi chiar înainte de amiază.

Katey era prea şocată ca să-i urmeze sfatul. Să se relaxeze? Glumea? Încă o privire aruncată împrejur îi arătă cât de singuri erau pe fâşia aceea de plajă, fără nici cel mai mic semn care să indice că ar fi fost locuită. Iar Boyd era mult prea preocupat de situaţia în care erau. Una peste alta, totul arăta că sunt naufragiaţi!

Gândul o aduse iar la frica ei dintâi.

— Corabia nu putea să se izbească de vreo stâncă, nu? întrebă ea, neliniştită. Dacă nu era nimeni la cârmă şi nimeni pe punte care să observe măcar dacă era să eşueze?

Boyd îi zâmbi.

— Nu, azi-noapte trebuia să ies din cart peste o oră. Iar corabia era pusă pe un curs stabil departe de mal.

— Atunci, înseamnă că ne caută încă de la miezul nopţii?

— E posibil. Langtry, care trebuia să mă înlocuiască, s-ar fi putut să-şi imagineze că am plecat de pe punte la doar câteva minute înainte să sosească el şi în cazul acesta, aşa cum am spus, nu vor fi descoperit că lipsim decât în zori. Altfel, s-ar fi întors din drum încă de azi-noapte. În orice caz, nu va dura prea mult. Tyrus cunoaşte

bine apele acestea. Nu va avea linişte până când nu va relua traseul corăbiei ca să ne găsească.

— Asta dacă nu cumva o să creadă că ne-am înecat, prezise ea, cu mintea încă buimacă.

— O să cerceteze apele şi cu ocheanul.

— Ocheanul mi l-a dat mie.

Boyd încercă să nu zâmbească din nou – Katey era sigură de asta – atunci când îi răspunse, pe un ton lejer:

— Doar nu crezi că acela era singurul lui ochean, nu? Sau că nu sunt vreo duzină de astfel de instrumente la bord?

Katey era sigură că acum nu făcea decât să-i cânte în strună. Nu o deranjă. Oricum, efectul a fost exact pe dos, pentru că îi demonstra că probabil se purta prosteşte. Nu se înecaseră. Boyd o adusese la ţărm. Se vor întoarce pe corabie înainte de lăsarea nopţii. Nu avea de ce să se îngrijoreze.

Katey se aşezat la loc pe nisip. Încerca să se stăpânească, dar era destul de greu să reuşească, îmbrăcată doar în cămaşă de noapte. Boyd veni lângă ea. Era desculţ, la fel ca ea, deşi observă că pantofii lui erau nu departe, în soare, la uscat. Cel puţin, el avea încălţări, deşi probabil îi fusese greu să înoate încălţat…

— Apropo, zise el, într-o doară, zâmbind lejer. Astăzi eşti măritată… sau nu?

Capitolul 34

Astăzi eşti măritată sau nu?

Katey nu-i răspunse imediat lui Boyd şi rămase cu privirile aţintite asupra valurilor care se rostogoleau spre mal. Nu era sigură că vrea să-i răspundă. Pusese întrebarea

ca pe o glumă şi probabil aşa o şi considera acum. Greşeala era a ei. Ar fi trebuit să o ţină într-un singur fel.

Boyd crezuse minciuna că era măritată, pe care i-o spusese în cabina căpitanului, după ce se sărutaseră. Părea chiar că se hotărâse să o evite iar, din această pricină, pentru că în seara aceea el nu venise la cină.

Dimpotrivă, a doua oară când îl întâlnise, după aceea, Katey îi mărturisise, încă o dată, că nu era căsătorită. O mare greşeală, mai ales pentru că schimbase din nou povestea, înainte de a pleca din Cartagena. Bărbatul acela putea să o tulbure prea tare uneori. Boyd susţinea că nu poate gândi limpede în prezenţa ei? Se pare că în ultima vreme şi ea avea aceeaşi problemă!

— Dă-mi voie să formulez altfel, zise Boyd, spărgând lunga tăcere. De ce nu te-ai căsătorit? Sigur eşti destul de mare pentru asta. De fapt, nu mai e mult şi o să fii fată bătrână.

Katey se uită la el exact când Boyd îi turna nisip peste mâna şi aşa îngropată pe jumătate, pe care ea se sprijinea. Remarca lui caraghioasă şi nisipul o făcură să fie irezistibil de prietenoasă.

— Fată bătrână, ai?

— Absolut. În lumina asta strălucitoare se văd deja câteva riduri.

Ea râse. El zâmbi, dar apoi adăugă:

— Deci, de ce n-ai făcut-o?

Katey ridică din umeri.

— Era cât pe ce. Înainte să plec de acasă, eram disperată să mi se întâmple ceva nou în viaţă. Am fost cerută de toţi bărbaţii neînsuraţi din Gardener, de toţi trei. Doi erau destul de bătrâni ca să-mi fie tată. Cel de al treilea ar fi putut să-mi fie bunic, atât de în vârstă era. Înţelegi de ce i-am refuzat.

— Nu-mi vine să cred că ai fost cerută doar de boşorogi.

— Să crezi. Gardener e un cătun pe moarte. Toţi tinerii au plecat de acolo.

— Părinţii tăi nu ţi-au oferit nicio altă variantă? Că doar nu se aşteptau să-ţi găseşti un soţ în condiţii atât de limitate?

— Tata a murit cu mult timp în urmă. Mama mi-a vorbit adeseori despre o călătorie mai lungă, către unul dintre oraşele mari de pe coastă, poate chiar la New York, dar nu am reuşit să o facem, şi pe urmă a murit şi ea.

— Îmi pare rău.

— Şi mie, răspunse Katey fără vlagă, privind iar la valurile care veneau spre mal.

Boyd mai presără doi pumni de nisip peste mâna ei, înainte de a pune următoarea întrebare, ca şi cum ar fi trebuit să-şi adune curajul pentru ea.

— Deci, ai de gând să te măriţi la un moment dat?

— Da, poate chiar înainte de a încheia această călătorie. Ar fi palpitant să mă mărit cu un prinţ persan, nu crezi? Asta dacă voi avea norocul să cunosc vreunul. Sau poate că am să sfârşesc într-un harem. Am auzit despre astfel de lucruri exotice, şi căsătoria mea va trebui să fie ieşită din comun sau măcar foarte captivantă. N-am de gând să mă mulţumesc cu mai puţin, pentru că viaţa mea de dinaintea acestei călătorii a fost foarte anostă.

— Un harem, zise Boyd, înecându-se. Glumeşti, nu?

Katey se uită la el pe furiş, zâmbind. Părea de-a dreptul oripilat. Mai că-i venea să-l bată pe spate. Nu-şi pierduse îndemânarea.

— Sigur că glumesc.

Îi turnă iar nisip pe mână, apoi zise:

— O idilă cu un armator nu ţi s-ar părea palpitantă?

Îi apăru mult prea repede imaginea cu ei doi, întinşi în pat, cu membrele încolăcite şi sărutându-se cu pasiune. Clipi ca să o alunge. Cel puţin el nu pomenise de căsătorie, la care ea crezuse că s-ar putea să ajungă discuţia. Nu voia

să stea ziua întreagă furioasă pe el pentru că o hărţuieşte cu ceva ce nu se va întâmpla niciodată. Era într-o dispoziţie mult prea prietenoasă. Nu voia ca asta să se termine brusc.

Continuă pe acelaşi ton de tachinare:

— Presupun că s-ar putea, în condiţiile potrivite, cum ar fi în timpul unei furtuni îngrozitoare pe mare, când corabia s-ar putea scufunda sau… ştiu eu, ai înţeles ideea.

— O să încerc să invoc o furtună pentru tine, zise Boyd.

Katey râse, încântată că bărbatul îi cânta în strună. Viaţa era prea scurtă pentru genul de seriozitate cu care se purta el în general.

Sigur, pasiunea lui fierbinte pentru ea, pe care o pomenise de nenumărate ori, explica oarecum seriozitatea aceasta. Dar Katey nu putea să-l condamne pentru că era deosebit de atras de ea, când ea însăşi avea aceeaşi problemă, de când îl cunoscuse. Poate că îşi dorea ca el să şi-o controleze puţin mai bine, dar nu era un motiv suficient ca să-l spânzure pentru asta.

Sugestia unei căsătorii totuşi, doar ca să rezolve problema, era absurdă. Pentru *asta,* merita să-l spânzure. Poftim idee! Fără dragoste, nici măcar puţină curte din partea lui. Doamne fereşte, abia dacă se sărutaseră o dată şi asta după ce o ceruse de soţie! — sărutările acelea la care fantazase ea nu intrau la socoteală.

Încercă însă să continue în aceeaşi notă amuzantă, uitându-se de-a lungul plajei, unde nu se vedea nimic altceva decât vegetaţia luxuriantă.

— Când comanzi furtuna aceea, ce-ar fi să comanzi şi o trăsură? Sau crezi că suntem destul de aproape de un oraş ca să mergem până acolo pe jos?

— Nu prea pare să ai cine ştie ce încredere în Tyrus, o dojeni el.

— Mă gândeam, doar. Dar suntem undeva de-a lungul coastei spaniole, nu?

Boyd scuturã din cap.

— Doar dacã am fost rãsucit zdravãn în apã. Asta ar trebui sã fie una dintre insulele Baleare. Azi-noapte tocmai ce-am trecut pe lângã ele, chiar înainte ca tu sã apari pe punte, aşa cã am ştiut în ce direcţie sã înot. Insulele nu sunt toate locuite. Se pare cã asta nu este, deşi s-ar putea sã mã înşel. Cele mai multe dintre insule, chiar şi cele foarte populate, pot sã aibã porţiuni lungi de ţãrm pustii.

Boyd se lãsã pe o parte, ca sã mai punã câteva vreascuri în foc şi sã întoarcã peştele din ţepuşã. Cum nu vedea nimic altceva împrejur, în afarã de un maldãr de vreascuri uscate, lângã foc, de pantofii lui care se uscau la soare şi de haina lui Boyd aruncatã peste un tufiş din apropiere, la uscat şi ea, Katey se întreba cum fãcuse rost de un peşte pentru prânz.

— Cum l-ai prins?

— Nu am de gând sã pretind cã sunt un pescar excelent. A rãmas prins în bãltoaca de colo la reflux. L-am gãsit zbãtându-se în restul de apã rãmas.

Observã şi ea adâncitura din ţãrm de care vorbea. Nu era prea mult nisip. Pãmântul şi copacii se târâserã mult prea aproape de apã, iar pãmântul nu era la fel de maleabil ca nisipul, aşa cã groapa era tot mai erodatã de maree, în loc sã se umple la loc. Peştele era mãricel, probabil destul ca sã le ajungã de prânz şi de cinã. Cel puţin nu vor trebui sã flãmânzeascã în timp ce aşteptau sã fie salvaţi.

— Şi focul? întrebã, curioasã.

El zâmbi şi scoase din buzunar o micã lentilã de sticlã, pe care i-o arãtã.

— Port cu mine asta de ani de zile, încã de când l-am vãzut pe unul spãrgând un ochean ca sã ţinã lentila în soare şi sã aprindã focul. Eu am gãsit versiunea asta mult mai micã, destul de micã pentru a nu mã deranja în buzunar. M-am gândit cã într-o bunã zi s-ar putea sã-mi fie de folos, chiar dacã, ironia sorţii, anul acesta am fost gata

să o arunc, pentru că niciodată nu am avut nevoie de ea şi o rătăcesc destul de des, aşa mică. Bine că n-am făcut-o. Nu cred că ţi-ar fi plăcut peştele crud. Ţi-e foame?

— Încă nu, zise ea, zâmbind. Niciodată nu mi-e foame imediat după ce mă trezesc şi acum abia m-am trezit.

În loc să-i zâmbească şi el, Katey văzu că Boyd tresare. Ciudat. Sau se înşela? Soarele se ridicase de-acum destul de sus. Se poate să fi fost chiar spre amiază, şi ea nu dormea niciodată aşa de târziu.

Dacă se gândea bine, cum era posibil ca el să o fi adus la mal, fără ca ea să se trezească? Apa trebuia să-i fi spălat faţa, braţul lui o strângea probabil mult prea tare, încolăcit în jurul ei, trăgând-o după el. Un somn normal nu ar fi rezistat la toată această activitate. Ori băuse aseară mai mult decât îşi amintea, ori căzătura în apă o lăsase cu adevărat inconştientă. Probabil că avusese noroc că se mai trezise, până la urmă.

Brusc îşi dădu seama că Boyd îşi riscase viaţa ca să o salveze. Nu ar fi reuşit să-i ţină pe amândoi la suprafaţă prea mult timp, dacă nu găsea repede uscatul. Iar ea s-ar fi dus la fund, fără să ştie măcar că era pe cale să moară, dacă nu sărea Boyd după ea. Katey îi era datoare…

— Cum?

Fata roşi. Probabil că pentru o clipă păruse destul de uluită, pentru ca el să observe.

— Nimic, zise ea, privind în jos, în poala cămăşii de noapte. Se vede ploaia la orizont?

Vai de mine, că doar nu îi oferise o invitaţie aşa de evidentă, nu? Dar poate că el n-o să facă legătura cu remarca pe care o făcuse despre cum o să invoce furtuna ca să poată avea o aventură cu ea. O privire furişă înapoi, către Boyd, îi arătă că el nici nu căuta măcar la cer, după nori de furtună. Nu era nevoie. Nu exista nici măcar un singur nor, de niciun soi, pe cerul albastru pe care îl ştiau amândoi.

Boyd făcuse totuşi ochii mari. O înţelegea perfect. Acum ar fi momentul să-i spună că îl tachinase, chiar dacă nu era aşa. Repede, înainte de a fi prea târziu. Dar îl privi doar, fără nicio vorbă. Soarele sclipea în buclele lui aurii. Privirea aceea senzuală îl pătrunse adânc.

Se aplecă peste ea. Cu un ţipăt, Katey căzu pe spate, în nisip, râzând, pentru că îi văzu zâmbetul jucăuş. Acum însă zâmbetul îi dispăruse, şi bărbatul rămase deasupra ei. Şi râsul lui Katey îngheţă. Se uita fix în sus, la bărbatul care o dorea atât de mult, încât se făcuse de râs de mai multe ori din cauza asta. Doamne, şi ea ar fi putut să spună acelaşi lucru în ceea ce o privea. Şi obosise atât de tare să îi reziste…

Capitolul 35

Visele pe care le avusese cu ochii deschişi pur şi simplu nu se comparau cu ceea ce se întâmpla acum. Chiar dacă unele dintre ele chiar îi accelerau pulsul şi îi provocau oarece roşeaţă în obraji, niciunul nu se compara cu fiorul pe care îl simţea când buzele lui Boyd erau lipite de ale ei. Inima îi începu să-i bată repede chiar înainte ca gurile lor să se atingă, anticipând gestul! Sărutul era atât de apăsat, de scânteietor. Dacă el n-ar fi avut lentila aia în buzunar, probabil că ar fi putut să aprindă focul doar cu scânteile dintre ei.

Nu era totul doar pasiune brută din partea lui, aşa cum se temuse Katey că va fi. Era pe aproape. Adevărat, foarte. Dar mai era şi priceperea pe care o adusese el în joc, neaşteptată. Dacă se gândea că el fusese mereu ca un butoi cu pasiune în preajma ei şi se gândea şi la ultimul lui sărut, avea parte de o plăcută surpriză. De parcă ar fi încercat să o farmece şi în acelaşi timp să-i potolească

temerile, să o atragă seducându-i încet simţurile, să o facă să vrea să-l sărute la rândul ei şi, vai, Doamne, îi reuşea de minune.

— Să nu mă trezeşti. Să nu îndrăzneşti. Cred că aş muri dacă m-aş trezi chiar acum.

Vocea era a lui, dar şi ea ar fi putut să spună exact acelaşi lucru, îşi dădu ea seama. Gura lui o săruta acum pe obraz, spre urechea unde îi şoptise acele cuvinte, chiar înainte de a i-o pătrunde cu limba. Katey a fost cât pe ce să ţipe. Pielea i se făcu toată de găină, aşa de repede şi de tare, înfiorată din cap şi până în picioare. Îşi înfăşură braţele în jurul gâtului lui. Strâns. Simţea că *trebuie* să se ţină agăţată, sau altfel se pierdea în vâltoarea aceea de senzaţii pe care el i le stârnea.

Cu buzele împreunate din nou, Boyd i le sugea uşor pe ale ei şi i le gâdila cu limba, fără intenţie, dar peste tot epiderma ei era deja ultrasensibilizată. Îşi apăsă buzele şi mai tare pe ale lui, ca să nu o mai gâdile. Când făcu asta, el crezu probabil că încearcă să mărească tempoul, pentru că pasiunea pe care reuşise miraculos să o ţină în frâu se eliberă dintr-odată. Sărutările lui deveniră lacome şi o traseră în acelaşi vârtej fierbinte.

Faptul că propria ei pasiune se aprinsese într-aşa măsură o alarma oarecum, pentru că nu se ştiuse capabilă de o astfel de patimă. Nu o deranja, doar că era neaşteptată. Deşi cu atâtea vise cu ochii deschişi câte avusese exact despre ceea ce se întâmpla acum, nu ar fi trebuit să fie deloc surprinsă. Şi nici nu ar fi putut să ceară un cadru mai frumos ca acesta pentru ca fanteziile ei să devină realitate. O insulă caldă, tropicală, cu o briză înmiresmată de mirosul oceanului, caldă doar cât trebuie ca să-ţi scoţi hainele. Ce putea să-şi fi dorit mai mult – mă rog, în afară de un pat, dar paturile moi erau doar pentru visele perfecte. Ceea ce trăia acum era real şi cu mult mai plăcut.

Şi mai intim. Aici nu vor fi uşi care să-i întrerupă. Asta

îi trecea prin minte. Aici, doar ea ar fi putut să întrerupă ce se petrecea, iar ea nu avea de gând să o facă. Gândul că îi era îndatorată nu era nimic altceva decât o scuză. Se gândise la asta prea des ca să mai poată continua fără să o trăiască. Şi nu exista în lumea asta întreagă un alt bărbat cu care să-şi fi dorit să o trăiască.

Continuând să o sărute, Boyd îi umbla la nasturii cămăşii de noapte. Katey nici nu ar fi băgat de seamă dacă el nu i-ar fi atins sânii cu dosul unei mâini. Erau prea mulţi nasturi, desigur, pentru că ea nu purta chiar o cămaşă de noapte, ci un halat subţire, cu nasturi de sus şi până jos, pe care îl prefera pentru că era mai moale la purtat decât cămăşile ei din bumbac.

Boyd află repede cum stau lucrurile. Oare pasiunea pe care o simţea o să-i înfrângă răbdarea şi va ajunge să-i sfâşie veşmântul, ca să termine odată? Katey spera că nu, pentru că halatul acela era singurul lucru pe care putea să-l poarte mai târziu, când vor fi salvaţi. Dar gândul dispăru atunci când Boyd îşi strecură mâna prin deschizătura pe care reuşise să o facă şi îi mângâie coapsele, pentru ca apoi să o strecoare între ele.

Vai, Doamne, era mult prea sensibilă pentru un astfel de gest! Doar atingerea accidentală a sânului, acum o clipă, îi întărise sfârcurile. Dar acum, degetul lui care se juca cu sâmburele acela de crudă plăcere senzuală! Katey zvâcni. Nu se putea abţine, nu avea niciun control asupra propriilor reacţii! Boyd repetă mişcarea. Ea se încordă iar, lipindu-se mai tare de el, apoi dându-se înapoi, suspinând, cu gura lipită de a lui. I se păru că-i simte buzele deschizându-se într-un zâmbet, chiar înainte de a-şi înfige degetul înăuntrul ei.

Katey suspină şi ajunse la climax. Se petrecuse atât de repede, explodă pur şi simplu în ea, cea mai incredibilă stare de extaz, care se răspândi sălbatic de la vintre, zvâcnind în jurul degetului lui, vlăguind-o încet, încântător.

Era în stare de şoc din cauza surprizei.

— Ce-a fost asta? întrebă, suspinând.

— Doar începutul, răspunse el, acoperindu-i faţa cu sărutări tandre.

Boyd se ridică în picioare, să-şi scoată hainele. Nu se terminase? Nerăbdarea îi înfioră din nou pântecele. Termină repede să-şi descheie halatul, dar nu şi-l scoase. Avea să fie ca o pătură plăcută pe care să stea, pe nisip, se gândi, înainte de a se uita în sus, la el, şi a-i pieri orice gând. Boyd era complet gol, tocmai îşi lăsase pantalonii jos. Katey făcu ochii mari. Crezuse întotdeauna că e un bărbat frumos, prea perfect, după părerea ei, dar ceea ce vedea era pur şi simplu magnific. Un trup suplu, înalt, conturat de o musculatură fermă. Avea pieptul lat, acoperit uşor cu o boare de păr auriu care nu-i cobora mult sub sfârcuri. Mijlocul părea pur şi simplu de piatră. I se părea că ar fi putut să se suie în picioare pe abdomenul lui fără ca acesta să se lase vreun pic. Chiar şi coapsele erau înfăşurate de coarde de muşchi, groase, puternice; nu te-ai fi putut întrece cu el la fugă şi să-l învingi! Iar braţele acelea cu care o cuprinsese, cum reuşise să n-o zdrobească? Umerii şi braţele erau aşa de musculoase. Nu era de mirare că purta cămăşi cu mânecă largă. Dacă ar fi fost strâmte, probabil că ar fi avut mereu cusăturile sfâşiate.

Văzu toate acestea ca pe un tot, dar ochii îi rămaseră fixaţi pe organul care i se iţea dintre coapse, culmea bărbăţiei lui.

— O, vai, dar aceasta chiar este un apendice uluitor, zise ea, cu o notă admirativă în voce.

Boyd rămase absolut nemişcat, auzindu-i afirmaţia. Oare n-ar fi trebuit să o facă? Oare îl şocase prea tare? Lui Katey nu-i păsa. Era prea curioasă ca să nu spună nimic şi, da, era şocată. Nu se aşteptase la nimic de felul acesta, mai ales după ce văzuse statuile acelea în Anglia, mai multe. Fiecare înfăţişa acea parte specială a trupului

masculin ca fiind aşa de mică, încât abia dacă o observai. Ce eronat! Prin comparaţie, a lui Boyd era monstruoasă, dar, ciudat, nu o speria.

Profund fascinată de partea aceea la care se holba, întrebă chiar:

— Pot să-l ating?

Boyd căzu în genunchi în faţa ei, cu un geamăt. Katey consideră că asta însemna da. Mai întâi, cu o singură mână îl pipăi pe toată lungimea, să-i simtă textura, netedă ca mătasea, caldă, suplă şi cu toate acestea, tare. Uluitor.

Îl auzi cum geme iar şi îşi ridică privirea. Îi văzu ochii fixând-o, plini de pasiune.

— Te-a durut?

— Nu, zise el, cu glasul sugrumat.

— Bine, pentru că n-am terminat.

Se făcu că nu-i observă hohotul din gâtlej. Cuprinse acum cu ambele mâini membrul, cât era de lung, trăgând încet înspre ea, în timp ce palmele îi alunecau pe suprafaţa catifelată. O făcu iar şi iar. De fiecare dată când buricele degetelor nu îl mai atingeau, membrul se legăna şi sălta încoace şi încolo. O dată i se lovi de sâni. Simţi ca o arsură. Dar nu era la fel de rigid pe cât i se păruse la început. Incredibil de tare, da, dar totuşi maleabil.

— Mă omori.

Ridică rapid privirea spre el, încruntându-se acuzator.

— Ziceai că nu te doare.

— Nu e o durere obişnuită. Dumnezeule, Katey, te doresc atât de mult, încât cred că o să explodez.

Expresia de pe chipul ei se îndulci când îi spuse:

— Atunci ce mai aştepţi?

Boyd vorbise serios. Pasiunea îi ajunsese în punctul de maximă explozie. Într-o clipă ea era pe spate, în nisip, şi Boyd se adânci deplin în ea. Katey era încă udă de la propriul orgasm, aşa că el o penetră cât de adânc a fost nevoie, fără să-l oprească nimic, nici măcar virginitatea ei.

Durerea acelei sfâşieri trecu mai înainte ca ea să-şi dea seama de ruptura bruscă. Era prea copleşită. Se agăţase de el ca şi cum viaţa ei depindea de asta. Era cel mai primitiv lucru pe care îl făcuse vreodată, şi explodă din nou, cu o plăcere atât de intensă, arcuindu-se şi bucurându-se de un al doilea orgasm, pe deplin atunci când Boyd îşi dădu drumul înăuntrul ei.

Bărbatul se prăbuşi în nisip lângă ea, complet epuizat, dar cu suficientă putere încă pentru a o trage lângă el şi, cu un braţ pe după umeri, să o ţină aşa. Obrazul ei stătea lipit de pieptul lui şi Katey surâdea visătoare, la fel de epuizată, la fel de plină, dar mai simţea şi altceva. Să fi fost oare fericire? Nu avea niciun regret. Absolut niciunul. Se bucurase imens de incursiunea aceasta în actul sexual. Şi era peste poate de încântată de bărbatul lângă care stătea cuibărită. Aşadar, poate că era vorba despre ceva atât de simplu precum fericirea.

Cu ochii pe jumătate închişi, răsucind leneşă pe un deget câteva fire de păr de pe pieptul lui, Katey observă în sfârşit unde îi stătea privirea şi ochii i se deschiseră mari. Minunatul lui membru nu mai era!

Se ridică în fund.

— Unde a dispărut?

Era foarte serioasă. Chiar nu ştia. Când deschise ochii, să vadă de ce este învinuit, Boyd izbucni în hohote de râs.

— O să revină, îţi promit, îi spuse el, râzând.

Mai târziu aveau să râdă împreună despre cât de puţin ştia despre trupul unui bărbat. Dar chiar atunci, sub ochii ei, el îşi ţinu promisiunea.

Capitolul 36

Katey ieşi din apă în fugă. Ea şi Boyd se jucaseră în mare ca nişte copii, deşi nu fusese nimic copilăresc în multele sărutări pe care şi le dăruiseră unul celuilalt în timp ce valurile se zbăteau împrejurul lor. Dar pentru ea era prima dată când intra în ocean sau în vreo altă întindere mare de apă, cu excepţia nopţii trecute, când Boyd o adusese pe insulă, moment pe care încă nu şi-l amintea.

Boyd rămăsese surprins când îi spusese:

— E bine că n-am fost complet trează când am căzut de pe corabie, altfel probabil că aş fi intrat în panică, dat fiind că nu ştiu să înot.

— Cum adică nu ştii?

— N-am avut niciodată prilejul să învăţ, pentru că n-am locuit pe coastă.

Sigur că lui i se părea neobişnuit faptul că ea nu ştia să înoate, pentru că el însuşi crescuse într-un oraş-port. Katey ştia deja că familia lui şi compania lor navală erau din Bridgeport, pe coasta oceanului, dar află mai multe despre portul lui natal în timp ce împărţiseră la dejun peştele acela prins pe plajă.

Îi spusese chiar:

— Într-o vară era cât pe ce să-ţi vizitez oraşul, împreună cu tata. Nişte marfă pentru magazin, pe care şi-o comandase la Bridgeport, a întârziat, şi mergea acolo să vadă de ce. S-a oferit să mă ia şi pe mine şi urma să plecăm a doua zi, dar tocmai atunci a sosit căruţa cu marfă, aşa că nu a mai fost nevoie să plecăm. Am fost foarte dezamăgită.

Era incredibil cum crescuseră aşa aproape de unul de altul şi totuşi în lumi atât de diferite. Tatăl ei nu-şi comandase marfa decât o singură dată de la Bridgeport. Danbury, care era mult mai aproape, era locul de unde îşi aducea cele mai multe dintre proviziile pentru magazin. Dar

cum ar fi fost dacă s-ar fi cunoscut mult mai devreme? Oare ar fi devenit prieteni? S-ar fi băgat măcar în seamă unul pe altul? Probabil că nu. Boyd era cu cel puţin zece ani mai mare decât ea, avea treizeci şi ceva de ani. Deşi vârsta lor nu avea acum nicio importanţă, lucrurile ar fi stat altfel când ea ar fi fost doar o copilă, iar el, deja bărbat.

Katey îl surprinse însă cu adevărat când afirmă că nu e în stare să înoate, aşa că o întrebă:

— Nu ţi-e frică să stai în apă?

Când veni vorba despre asta erau deja în apă până la brâu şi ei nici măcar nu-i trecuse prin minte că ar fi vreun pericol atunci când intraseră, alergând, mână în mână.

— Cu tine, sigur că nu mi-e frică. Ştim deja că tu înoţi foarte bine, pentru amândoi.

Îl necăjea. Pur şi simplu nu-i trecuse prin cap că ar trebui să-i fie frică de mare. Când pomeni însă despre eroismul lui, Boyd îşi întoarse privirile spre ţărm. Pentru o clipă, nu mai mult, lui Katey asta i se păru curios. Pe urmă el încercă să o înveţe să înoate. Eşec total! Katey era prea preocupată să se amuze ca să fie atentă la o lecţie de înot, aşa că el renunţă repede.

Katey se întinse pe nisip, să se usuce la soare. Boyd se lăsă pe genunchi, lângă ea, şi se scutură de apă cum ar fi făcut un câine. Ea ţipă când picăturile de apă din părul lui căzură peste ea ca stropii de ploaie.

— Ai făcut-o intenţionat!

— Ţi-ai dat seama? zise Boyd, zâmbind fără pic de remuşcare.

Katey zâmbi la rândul ei. Boyd era cu totul schimbat! Relaxat, jucăuş, pus pe tachinat, numai zâmbete, unele copilăreşti, altele sexy. Îi plăcea de Boyd cel de acum. Poate chiar puţin prea mult.

— Unde ţi-e cămaşa de noapte? o întrebă el, privind în spatele ei, spre mica lor tabără. Oricât de mult mi-ar plăcea faptul că îţi etalezi fără sfială trupul superb înaintea mea, n-

aş vrea să te ardă soarele.

— Mi-l etalez? zise ea, chicotind. Asta am făcut? Păi, nu prea aveam nimic tocmai potrivit pentru baia asta, nu-i aşa?

— Ştiu, nici măcar pantalonaşi, ceea ce a fost o surpriză plăcută, să descopăr că nu purtai nimic pe sub cămaşa de noapte.

— Când dorm? Fii serios, replică ea sec. Aş dormi dezbrăcată, dacă n-aş avea o cameristă care dă buzna să mă trezească, în cele mai multe dintre dimineţi.

— Un lucru plăcut când eşti căsătorit este că fetele în casă încetează să mai facă asta.

Katey se încordă. Doar nu avea de gând să strice episodul acesta de amor idilic presând-o din nou!

— Tyrus are dreptul legal să căsătorească pe oricine, cât este pe mare.

Da, o presa.

— Ce drăguţ din partea lui. Dar dacă Grace nu are în intenţie să transforme flirtul cu noul nostru vizitiu în altceva, lucru de care sunt sigură că nu se va întâmpla, serviciile suplimentare ale lui Tyrus nu vor fi solicitate.

Boyd o privea fix, şi ea se foi niţel pe loc. De ce nu putea el să se bucure pur şi simplu de timpul petrecut cu ea şi cu asta, basta?

Încercă să-l tachineze şi să-l ademenească spre dispoziţia jucăuşă de dinainte.

— A, te refereai la mine? zise ea, amuzată, dar Boyd nu avea de gând să se lase atras în a schimba subiectul.

— Katey…

— Să nu începi, te rog. Ne-am distrat de minune. S-ar putea chiar să o mai facem şi altă dată, mai puţin dramatismul de a cădea de pe corabie mai întâi. Dar nu s-a schimbat nimic. Ţi-am spus deja de ce nu sunt încă pregătită pentru căsătorie.

— Doar nu poţi să rămâi pe drumul ăsta pe care ţi l-ai

propus pentru viaţa ta. Nu şi după ziua de azi, care a însemnat un foarte mare ocol.

— Nici vorbă de aşa ceva. Şi dacă te referi la virginitatea mea... pufni şi continuă: Chiar arăt eu ca una dintre domnişoarele din înalta societate care să dea ochii peste cap pentru că şi-a pierdut-o?

— Arăţi ca femeia cea mai enervantă din lume, aşa arăţi!

Katey sări în picioare şi plecă să-şi caute halatul. Să se certe cu el în timp ce era complet goală i se părea nepotrivit. Nici n-ar fi trebuit să se certe. De ce trebuia să fie aşa de încăpăţânat?

Se aşteptase ca Boyd să o urmeze, ca să-şi susţină punctul de vedere. Nu o făcu şi, când Katey îşi întoarse privirea înapoi, îl văzu stând în acelaşi loc unde îl lăsase şi avu impresia că ştie de ce. Până şi asta o înfuria în clipa aceea, pentru că bănuia că are mare legătură cu insistenţele lui.

Era prea agitată ca să-şi încheie mai mult de jumătate dintre nasturii halatului înainte de a o porni înapoi, ca să-l acuze:

— Ascunzi dovada că până şi atunci când eşti furios pe mine, tot mă doreşti? Ha! Eşti mai rău ca un motan. Recunoaşte, pur şi simplu eşti într-o perpetuă căutare!

Boyd se ridică în picioare ca să-i arate cât de corectă fusese bănuiala ei. Katey roşi până la rădăcina firelor de păr. Dar acesta nu a fost singurul efect pe care dorinţa lui o avu asupra ei.

— Chiar crezi că asta are vreo legătură cu altcineva, oricine, în afară de tine?

Vorbele lui o făcură să-şi piardă stăpânirea. Se aruncă asupra lui, cu braţele încolăcite în jurul gâtului şi picioarele în jurul şoldurilor lui. Ţinti perfect şi gemu de plăcere. Era exact acolo unde voia să fie.

— Acum mai îndrăzneşte să te certi cu mine, zise,

înainte de a-l săruta.

Apoi nu mai trebui decât să se ţină agăţată de el. Boyd făcu restul. Dar nu făcuse niciodată în viaţa ei ceva atât de sălbatic. Era vina lui, pentru că o incitase atât de mult. Oare şi el simţea asta des, o poftă carnală atât de puternică încât abia dacă şi-o putea stăpâni? Era clar că voinţa lui era mai puternică decât a ei.

Capitolul 37

Era după-amiază, târziu, dacă poziţia soarelui era un bun indiciu. Niciunul din ei nu mai simţea imboldul să se certe. Partida de amor le ostoise emoţiile înfierbântate şi lăsase în locul lor o tandră langoare.

Katey nu era mulţumită totuşi să lase discuţia lor în coadă de peşte, dar nu ştia exact cum să-l facă să înţeleagă că, deşi i-ar fi plăcut să se mărite cu el, dacă ar fi fost pregătită pentru acest pas, acum nu era momentul.

Stăteau unul lângă altul, pe plajă, umăr lângă umăr, şi priveau cum se rostogoleau valurile spre mal. Boyd îi ţinea mâna în poală şi se juca cu degetele ei, ceea ce îi satisfăcea nevoia de a-l atinge. Nu se vedea încă nicio corabie la orizont. Dacă nu erau găsiţi până la apus, pe plajă avea să fie la fel de frig cum era seara pe punte? Puteau să-şi ţină de cald unul altuia, dar fără un adăpost nu va fi comod.

— Crezi că o să avem norocul să mai găsim un peşte eşuat pe plajă, pentru cină?

— Cred că vom fi salvaţi până atunci, sau deja ţi s-a făcut foame iar? Ai fost destul de… activă astăzi.

Katey zâmbi auzind felul delicat în care îi descrisese pasiunea.

— Mă gândeam doar ce-ar fi dacă. Dacă, de pildă, n-

ar trebui să ne construim un soi de paravan împotriva vântului, un adăpost, înainte de căderea nopţii. Şi poate să căutăm şi ceva fructe, în cazul când refluxul nu va lăsa nimic în urmă în afară de apă. Sigur sunt şi fructe, cu atâta vegetaţie.

— Nu dovedeşti prea multă încredere în Tyrus.

— Tu ai crezut că o să ne găsească până la amiază, dar a trecut de mult ora.

Boyd îşi umezi un deget şi-l ridică în sus, să verifice direcţia din care bate vântul, deşi în momentul acela nu era mai mult decât o briză uşoară.

— Vântul s-ar putea să-i fie potrivnic, recunoscu el. S-ar putea să fie nevoit să facă un ocol, ca să se poată întoarce încoace.

Dacă mai suntem aici când se întunecă, va trebui să fac un foc mult mai mare.

— Şi un adăpost?

— Fie, zise el dând ochii peste cap, hai să adunăm câteva frunze de palmier, dar numai de pe lângă mal. Trebuie să rămânem pe plajă, ca să fim văzuţi de corăbiile care ar putea trece pe lângă noi.

O ajută să se ridice, dar în loc să-i dea drumul, ca să poată porni la treabă, o îmbrăţişă uşor.

— S-ar putea să fii cea mai enervantă şi mai încăpăţânată femeie din câte cunosc, dar tot eşti singura cu care vreau să-mi petrec tot restul vieţii, şi altceva nu mai am de adăugat.

Se îndepărtă şi o lăsă acolo, cu gura căscată, uitându-se după el. Bărbatul acesta îi intra în suflet tot mai tare, şi nu se îndoia că acesta era şi planul lui.

O luă în josul plajei, în direcţia opusă. Încălzit toată ziua de soare, nisipul era cam fierbinte sub tălpile ei goale, dar în zona cu iarbă erau palmieri, şi Katey se îndreptă rapid spre ei. Strigătul lui Boyd o făcuse se întoarcă în direcţia lui. Îi făcea semn să vină la el, aşa că o porni într-

acolo.

— O să terminăm mai repede, dacă ne despărţim, zise ea când îl ajunse.

— Atunci n-o să terminăm mai repede. Prefer să-mi ţii companie.

Îi era greu să-l contrazică, cu dispoziţia calmă în care era.

— Bine, dar iau eu toate frunzele de palmier la care ajungi uşor.

— Cred că o să găsim tot ce ne trebuie pe jos.

După zece minute, cu braţele pline, se îndreptau iar spre focul de tabără, din care nu mai rămăseseră acum decât câţiva tăciuni, pentru că nu fusese întreţinut. Boyd se apucă imediat să pună lemne. Aşezată, Katey îl urmărea.

— Aş vrea să-ţi pun o singură întrebare, fără să ne adâncim iar într-o discuţie în contradictoriu, zise ea, precaută. Ai fi dispus să mă aştepţi?

Crezuse că va trebui să se explice, dar mintea lui se pare că nu se îndepărtase prea mult de la aceleaşi gânduri.

— Asta înseamnă că vrei să te măriţi cu mine… până la urmă, răspunse el, la fel de precaut.

— N-am spus niciodată că n-aş vrea.

— Ştiu doar că nu acum. Dar nu vrei să priveşti imaginea de ansamblu. Căsătoria nu înseamnă că trebuie să pui capăt călătoriei, dar îţi va da în schimb pe cineva care să te însoţească, măcar în cazul meu. Chiar credeai că ţi-aş fi cerut să renunţi la acest ideal al tău? Katey, sunt proprietarul unei corăbii. Cu ea te-aş duce oriunde vrei să mergi.

Boyd făcea toate concesiile, şi i se umeziră ochii, emoţionată brusc până la lacrimi. Dar el scăpa din vedere o piedică pe care nu o puteau ignora.

— Căsătoria înseamnă copii, şi copiii au nevoie de stabilitate. Nu trebuie să fie târâţi în jurul lumii, pe o corabie. Şi nu sunt încă gata să renunţ la călătoriile mele,

când abia le-am început, ca să întemeiez o familie mai repede decât mi-am propus.

— Cumnata mea, Amy, reuşeşte foarte bine să-şi crească familia la bordul corăbiei fratelui meu. Călătoresc împreună cu bona copiilor şi cu un profesor.

— E minunat din partea ei, că nu-i pasă, dar eu călătoresc pe corabie doar pentru că e necesar ca să ajung acolo unde vreau eu să merg. Sigur e că nu-mi place marea suficient ca să-mi fac din ea felul meu de viaţă, aşa ca tine. Prea mult vânt, aerul este prea sărat şi de câteva ori am crezut chiar că voi avea rău de mare, cum a avut vizitiul meu, domnul Tobby, deşi mie mi-a trecut repede, cel puţin.

Boyd avea un răspuns imediat şi pentru asta.

— Eu sunt gata să renunţ la mare atunci când eşti şi tu. De fapt, am luat decizia să mă stabilesc eu însumi în Anglia de anul acesta, cel puţin aşa intenţionam înainte ca tu să apari în viaţa mea. Şi tu ai rude acolo.

— Nu, nu am.

— Dar am crezut…

— Şi eu am crezut la fel. Dar ele nu vor să aibă de-a face cu mine şi aşa cum au dezmoştenit-o pe mama, i-am dezmoştenit şi eu pe ei.

— Îmi pare rău.

— Nu-mi mai pasă, zise ea, ridicând din umeri.

Nu era adevărat, dar nu voia să vorbească despre asta, aşa cum nu voia nici despre căsătorie. Cu toate astea, uite că iar vorbeau de ea. Şi Katey pierdea bătălia. El o făcea să-şi reconsidere ţelurile, şi lucrul acesta o speria. Dar chiar dacă Boyd îi oferea câteva răspunsuri frumoase în privinţa viitorului – nu o deranja prea tare să se stabilească în Anglia, într-o bună zi nu avea niciun răspuns pentru clipa de faţă. Pentru că nu exista niciunul. Dacă se căsătoreau acum, ea ar fi rămas însărcinată – dacă nu cumva era deja. Cum se putea altfel, când el era atât de viguros? Iar asta ar fi pus capăt călătoriei sale. Pentru totdeauna.

Dar, vai, Dumnezeule, să se mărite cu el, să-i simtă atingerea în fiecare zi, în loc să renunţe la ea după ziua aceea, ce-ar trebui să aleagă? Îşi îngăduise această singură zi de fericire supremă, dar nu îndrăznea să o mai repete. Dacă nu cumva dorea să se căsătorească acum cu el.

Să renunţe la lume pentru el? Când el nici măcar nu o iubea? Dar sentimentele pe care le trăia strigau în ea să facă întocmai aşa, iar acesta era un indiciu că avea o problemă. Pur şi simplu nu era în stare să gândească limpede când el era în preajmă.

Era gata să-i spună că o să mai mediteze la asta, când la orizont zări o corabie.

Capitolul 38

— Katey, pleacă de pe plajă, repede. Nu te contrazice cu mine, fă-o urgent!

Doar pentru că i se spusese să nu se contrazică nu însemna că ea va face întocmai.

— Dar ai spus că trebuie să fim vizibili, ca să ne găsească Tyrus!

— Aceea nu e *Oceanus.*

— Cum poţi să-ţi dai seama de la aşa depărtare?

Tonul din vocea ei trecea încet de la încântarea că vor fi salvaţi în curând, la confuzie, la un început de panică.

— E o brigantină cu două catarge, un tip de corabie preferat de piraţii din părţile astea.

Nu a fost nevoie să mai spună ceva. Katey o luă la fugă spre tufişurile din spatele lor. Boyd mai zăbovi un moment, cât îi luă să arunce câţiva pumni de nisip peste foc, astfel încât nici fum să nu mai scoată. Aruncă şi frunzele de palmier pe care le adunaseră la rădăcina celui mai apropiat copac, să pară că erau căzute din el. Apoi îşi

înşfăcă haina şi pantofii, să nu lase în urmă niciun semn evident, şi se repezi după ea, în tufişuri.

Katey stătea întinsă pe burtă şi trăgea cu ochiul pe deasupra celui mai înalt dâmb de pe plajă. Corabia părea să navigheze încet pe lângă insulă.

— Nu ne-au văzut.

Încerca să pară optimistă, dar felul în care o spunea, şoptit, strica tot efectul.

— Încă nu e clar.

— Dar de ce să se uite măcar în direcţia asta, când navighează încolo?

Arătă cu degetul mare spre direcţia în care se îndrepta brigantina, îndepărtându-se de insulă. Boyd se uită la ea, dădu să spună ceva, dar se răzgândi. Ezitarea aceea a lui o îngrijora mai mult decât orice ar fi putut să spună.

— Ce-i? întrebă ea.

— Nimic. Ai avut dreptate.

— Nu, n-am avut, replică ea, pe un ton cu adevărat panicat acum. Şi spune-mi şi de ce n-am avut?

— Corsarii berberi, zise Boyd, oftând, nu urmăresc doar vasele negustoreşti, ca să le fure încărcătura. Se mai ocupă şi cu furnizarea de sclavi pentru sultanii turci din partea de est a mării. Chiar şi la corăbiile lor mai mari, cu vâsle, folosesc sclavi. Să dea peste câţiva oameni pe o plajă pustie, fără niciun fel de aşezare în apropiere, ar fi o pradă uşoară pentru ei şi nu ar avea nevoie decât de o oprire scurtă, cât să trimită un mic echipaj cu o barcă.

— Sclavi? Ştii, am glumit când am zis de harem. Aş prefera să nu mă trezesc într-unul. Serios.

— Ştiu, zise Boyd, luând-o de mână să o ridice în picioare. Hai să mergem. Trebuie să găsesc un loc unde să te ascund până când rezolv situaţia asta.

— Până când ce? ţipă Katey.

Privi în spatele ei, să vadă despre ce vorbea el. Corabia cu două catarge făcea o întoarcere… în direcţia

insulei.

— Poate că doar au uitat ceva acolo de unde vin şi se duc înapoi…

— Nu te mai agita, Katey. Nu voi îngădui să ţi se întâmple ceva, îţi promit.

Suna liniştitor, şi Boyd vorbea serios, dar nu ţinea cont de imaginaţia ei bogată. Să nu se mai agite? Nu mai avea mult şi o să înceapă să se bâlbâie.

— De ce anume să te ocupi? O să ajungă pe uscat, o să se uite în jur, nu descoperă nimic şi pleacă mai departe.

— Aşa ar fi ideal, recunoscu el. Şi câte vreme nu ies de pe plajă, totul e în ordine. Dar dacă pătrund în interiorul insulei, să ne caute… hai să spunem că prefer să dau eu ochii cu necazul, înainte să mă găsească el pe mine.

— Vrei să te lupţi cu ei? Cu ce arme? întrebă ea. Nu ai nimic.

În timp ce o ţâra pe Katey după el, Boyd apucă o creangă zdravănă. Semăna cu o bâtă arcuită.

— Acum am, zise el.

A, sigur, o să se bată cu piraţii aceia sângeroşi şi, fără îndoială, înarmaţi, cu un băţ? Apoi îşi dădu seama că n-ar fi vrut ca Boyd să dea deloc ochii cu piraţii, chiar dacă ar fi avut o armă mai bună asupra lui. Pur şi simplu nu suporta ideea ca el să fie rănit.

— Hai să ne îndreptăm spre partea cealaltă a insulei, propuse ea.

Boyd se opri şi o apucă de umeri.

— Unul din noi trebuie să rămână în preajma plajei, şi nu tu vei fi aceea. Dacă Tyrus apare şi vede piraţii ancoraţi aici, fără niciun semn de la noi, o să treacă mai departe şi va continua să ne caute aiurea. Aşa că, dacă întârzie prea mult în căutarea noastră, eu o să dobor primul grup de piraţi, şi pe al doilea, dacă vor mai trimite o barcă. Să sperăm că nu vor pierde mai mult decât atât şi vor pleca mai departe.

— Piraţii nu se vor lua după *Oceanus* dacă apare înainte ca ei să plece?

— Doar dacă sunt foarte, foarte proşti. Corăbiile Skylark sunt toate bine înarmate tocmai pentru astfel de ocazii. Oare n-am discutat deja pe tema asta?

Katey îşi amintea vag că el pomenise ceva în sensul acela. Boyd continuă să o tragă după el până ce ajunseră într-o zonă mai puţin accesibilă. Îndură în tăcere toate înţepăturile şi loviturile suferite de picioarele ei goale, care călcau pe conurile de pin. Erau pini înalţi, tot felul de alţi arbori, tufişuri mai înalte decât ea şi liane tropicale întinse peste tot – acum erau într-un desiş compact de vegetaţie. Nu era de mirare că nu voia nimeni să se stabilească pe ţărmul acela, căci nu se vedea niciun petic de pământ liber.

— Du-te după tufişurile de colo, stai ghemuită şi nu te mişca până când nu mă întorc după tine. Dacă eşti în stare să nu faci zgomot, acum e momentul să o demonstrezi, adăugă el, făcându-i cu ochiul.

Imediat ce termină de spus acestea, plecă. Lui Katey îi luă vreo cinci minute să se ambaleze după cele spuse de el. Fusese destul de grosolan să insinueze că era o moară stricată, şi încă vreo cinci minute se lamentă mintal pe această temă; toate astea îi luară puţin gândul de la piraţi. O făcuse intenţionat? Se îndoia.

Apoi o pasăre ţipă în apropiere, şi Katey tresări; asta o făcu să caute şi alte semne de vietăţi sălbatice. Observă însă că Boyd o lăsase într-o fundătură. Fără un pumnal cu lama lungă sau orice altă unealtă cu care să-şi croiască drum prin vegetaţia deasă din spatele ei, dacă avea nevoie nici nu avea unde să fugă în altă parte decât înapoi, pe plajă, unde piraţii probabil că tocmai ajungeau. Oare trecuse aşa de mult timp? Boyd o să facă vreo prostie, era sigură, şi o să fie prins sau ucis. Şi pe urmă piraţii o să vină după ea.

Cu gândul acela alarmant în minte, Katey se ridică în

picioare şi o luă înapoi spre ţărm, dar nu avea de gând să se îndrepte spre locul unde făcuseră tabără. De îndată ce găsi o deschidere din potecă spre stânga, o luă pe acolo şi merse în direcţia respectivă o bună bucată de timp.

Din fericire, nu mai nimeri într-o fundătură. Mai aproape de ţărm, vegetaţia nu era la fel de deasă. Adună toate pietrele pe care le găsi în drum şi le puse în poala halatului, ridicată ca o pungă. Nu avea de gând să se lase complet fără apărare.

Când ajunse în vecinătatea liniei ţărmului, începu să se apropie încet de plajă, ca să poată observa măcar ce făcea corabia piraţilor. Poate că plecase deja! Nu putea decât să spere.

Corabia era însă acolo, ancorată destul de bine. Puţin dacă se mai apropia ajungea să eşueze. Acum o barcă mică se apropia rapid de mal, mânată de vâslele piraţilor.

Le luase atât de mult să ajungă la mal?

Plaja nu era o fâşie complet dreaptă, ci uşor arcuită, nu destul cât să poţi spune că forma un golf, fie şi unul mic, iar tabăra lor era chiar în centrul arcului. Katey era destul de departe ca să nu fie nevoită să ridice capul prea mult să vadă locul unde îngropaseră focul. Chiar acolo era o barcă trasă pe mal, goală. Deci, barca încă pe valuri nu era prima? Atunci unde erau oamenii din ea? Acum nu era nimeni pe plajă, era complet pustie, dacă nu ţineai cont de mica barcă. Şi unde era Boyd?

Katey ar fi trebuit să continue să meargă în direcţia opusă, dar frica pe care o simţea năpădind-o era exclusiv pentru Boyd. Trebuia să fie convinsă că nu a păţit nimic. Până nu vedea cu ochii ei că aşa era, nu avea de gând să plece nicăieri altundeva decât ca să-l găsească.

Ghemuită şi strângând bine sacul ei improvizat şi plin cu pietre, îngrămădite în poala halatului, alergă de la un copac la un tufiş, apoi la alt copac, rămânând ascunsă, dar avansând rapid înapoi, spre tabăra lor. Când era la

jumătatea drumului, dădu peste încă o barcă! Aceasta fusese trasă pe nisip, tocmai până la zona cu iarbă, şi era ascunsă sub tufişul la care se oprise ca să se ghemuiască, altfel nici nu ar fi văzut-o. O creangă mare şi bogată era pusă deasupra, ca şi cum se încercase ascunderea ei. De ce? Şi câte bărci aveau de gând să trimită piraţii pe insulă? Cu asta erau deja trei. Oare chiar aveau un echipaj aşa de numeros? Sau poate că în fiecare barcă nu erau mai mult de doi, trei piraţi. Aşa părea mai logic. Iar Boyd s-ar putea să facă uşor faţă la doi deodată.

Teama îi mai dispăru, parţial, dar nu suficient ca să o facă să se întoarcă din drum. Când tocmai era pe cale să o ia la fugă spre următorul tufiş, ochii îi căzură pe un cuvânt. Pictat cu grijă cu litere albe pe muchia uneia dintre cele două scânduri de lemn din barcă folosite ca să stai pe ele, un singur cuvânt. Se aplecă chiar lângă barcă şi nu îi fu greu să în citească: *Oceanus.*

Rămase cu privirea pironită. Se holbă şi se tot holbă. O să-l omoare. Semnificaţia o lăsase mută! Nu, nu avea să se gândească la asta. Nu acum. Simţea cum o ia cu cald. De furie. Se calmă şi inspiră adânc. Dar tot o să-l omoare. Mai târziu. Dacă nu cumva o făcuseră deja piraţii.

Capitolul 39

Katey îl găsi pe Boyd. Era încă în viaţă. Nu era sigură dacă piraţii care zăceau întinşi la picioarele lui mai suflau încă, dar Boyd părea să fie în ordine. Zgomotele unor oameni care se bat ar fi adus-o în direcţia respectivă, dacă peisajul din capătul plajei nu era suficient de golaş ca să-i îngăduie să vadă bine de la depărtare.

Numără trei trupuri pe jos, dar alţi trei piraţi erau încă în picioare. Fuseseră şase în prima barcă şi alţii erau pe

cale să se apropie.

Piraţii aveau arme. Katey le vedea pistoalele şi hangerele lungi înfipte la cingători. Unul dintre ei, încă în picioare, avea chiar un pistol în mână, dar îl ţinea ca şi cum voia să-l folosească mai repede ca pe o bâtă decât ca să tragă cu el.

Încercau să-l dovedească pe Boyd fără să-l rănească, îşi dădu ea seama! Pentru ei el era o marfă, pe care puteau să o vândă mai târziu, probabil chiar motivul pentru care veniseră la ţărm. Se părea că nici nu le pasă dacă vor fi răniţi în cursul evenimentelor.

Cu respiraţia tăiată, complet fascinată, Katey nu reuşea să-şi ia ochii de la Boyd. Se năpustise aprig asupra unuia dintre piraţii încă în picioare, nu cu bâta lui improvizată, ci cu pumnii. Îl ţinea pe bărbat cu o mână şi cu cealaltă îi căra pumni în figură. Un al doilea se apropie prea mult, şi Boyd îl îndepărtă cu un dos de palmă, pur şi simplu. Nici măcar nu părea să fi asudat vreun pic, deşi Katey era prea departe ca să vadă bine. Nu părea însă nici măcar să gâfâie din cauza efortului!

Al treilea bărbat îl ţâra pe unul dintre cei căzuţi din cale. Toţi trei nu reuşeau să se apropie destul de Boyd, şi trupurile tovarăşilor lor stăteau grămadă la picioarele lui. Iar el nu se clintea din poziţia aceea, care reprezenta un avantaj.

Căzu şi al patrulea pirat. Ultimii doi îşi dădură probabil seama că tactica lor precaută nu-i ducea nicăieri. Tot nu îşi îndreptară pistoalele spre Boyd, dar când unul din ei strigă o comandă, amândoi se repeziră la el, la unison. Reuşiră să-l pună la pământ şi acum toţi trei erau întinşi pe jos.

Katey începu să se apropie. Dar atenţia îi fu în schimb atrasă de o nouă mişcare pe plajă. Ajunsese la ţărm şi cea de-a doua barcă! Alţi şase bărbaţi săriră afară din ea. Imediat ce ar fi ajuns ceva mai departe în interiorul plajei aveau să vadă ce se petrecea de cealaltă parte a dâmbului

– şi s-ar fi alăturat încăierării. Boyd nu ar fi reuşit să facă faţă altor şase piraţi. Sigur începea să obosească. Chiar dacă nu era aşa, noul grup avea să-l ia prin surprindere, în timp ce el se lupta încă pe nisip cu cei doi.

Lui Katey nu îi trebui mai mult. Păşi pe plajă, ca să le atragă atenţia noilor sosiţi în direcţia ei, prefăcându-se că e surprinsă. Unul dintre ei o zări şi îi dădu un cot celui de lângă el. Mai spuse ceva, şi toţi întoarseră capul să o vadă. În câteva secunde toţi şase o luaseră la fugă spre ea. Nici măcar nu îl trimiseră pe unul dintre ei ca să-i găsească pe primii sosiţi. Se pare că ea era o descoperire mult mai interesantă.

Katey scoase un ţipăt puternic, deloc prefăcut. Spera că Boyd o auzise, sau riscul pe care tocmai şi-l asumase arătându-se piraţilor ar fi fost o pură prostie. Habar nu avea cât timp ar fi putut să se ferească să nu fie prinsă, dar nu voia să fie folosită ca monedă de schimb ca să-l prindă şi pe el. Aşa că nu putea să ajungă prea departe, altfel Boyd nu ar mai fi reuşit să o ajungă din urmă şi să o ajute. Totuşi, nu putea nici să le permită piraţilor să se apropie prea mult, sau totul s-ar fi terminat.

Îşi aminti de pietre doar pentru că sacul improvizat i se lovi de genunchi când sări înapoi de pe nisip. Se opri un moment, să desfacă puţin nodul care închidea punga şi să lase o deschidere mai largă, prin care să poată băga mâna. Se asigură mai întâi că nu avea să se împiedice de ceva din spatele ei, se întoarse cu faţa spre piraţi, exact la timp ca să-i vadă apărând de dincolo de ridicătura de lângă ea. Mult prea aproape. Dacă s-ar fi hotărât să se repeadă spre ea cu toţii, în formaţie, aşa cum făcuseră ceilalţi doi cu Boyd…

Aruncă cu o piatră spre ei. Piraţii se opriră şi izbucniră în râs, căci piatra aterizâ la ceva distanţă de ei. Katey se dădu încet înapoi şi aruncă încă o piatră, de astă dată mai tare. Râseră din nou, în timp ce piatra zbura pe deasupra lor, fără să-l atingă pe vreunul. Ce-i venise să creadă că

pietrele azvârlite ar putea să fie o armă bună, de vreme ce habar nu avea să ţintească? Nu făcea decât să-i distreze! O clipă mai târziu însă, îşi dădu seama că pietrele erau o armă mai bună decât îşi imaginase, pentru că aveau exact efectul scontat, ocupând atenţia piraţilor destul ca Boyd să poată prelua controlul.

Acum, că îl vedea alergând în spatele lor, cu o bâtă groasă în mâini, îi mai aţâţă pe piraţi cu câteva pietre aruncate. Boyd, între timp, se puse imediat pe treabă, pisându-i fără milă. Îşi legăna bâta mai întâi într-o parte, apoi în cealaltă. Doi căzură la pământ. Unul mai mişca încă, nu-şi pierduse simţirea. Un pumn dat iute în figură, şi omul rămase neclintit.

Stârniţi de zgomote, ceilalţi patru piraţi se întoarseră şi ei. Trei se repeziră imediat spre Boyd. Bărbatul făcu un pas în lateral, ferindu-se de unul dintre ei, apoi lansă bâta cu boltă, ca să-i prindă pe ceilalţi doi dintr-o lovitură. Nu reuşi să-i doboare, dar cel pe care îl lovi primul scoase un răcnet şi îşi duse mâna la urechea strivită. Durerea îl ţintui locului o vreme.

Ultimul dintre piraţi nici nu se mişcă. În schimb, scoase de la cingătoare un pistol cu ţeava lungă. Dar omul se întorsese cu spatele la Katey. Fata nu ştia ce are de gând să facă el cu pistolul şi nici nu voia să afle, mai ales că s-ar fi putut să decidă că îi era destul şi un singur sclav – ea, adică –, iar Boyd era prea mare bătaie de cap pentru el.

Fără să stea o clipă pe gânduri, prinse cea mai mare dintre pietrele care îi mai rămăseseră, le lăsă pe celelalte să cadă la pământ, ca să o poată prinde pe cea aleasă cu amândouă mâinile, şi, apropiindu-se de pirat pe la spate, îl izbi în moalele capului. Omul se prăvăli la pământ. Katey se uita la el fără să-i vină a crede că reuşise să-l doboare.

Îşi întoarse privirile şi îl zări pe Boyd, care nu terminase încă pe de-antregul. Se lupta cu doi piraţi, pe care îi ţinea în pumni. Probabil că reuşise să-i dezarmeze în

cursul luptei, căci aceştia nu mai aveau nicio armă, şi Boyd era gata să câştige. Chipurile lor erau pline de sânge, al lui însă, nu. Primul dintre piraţii loviţi îşi mai ţinea şi acum mâna la ureche şi răcnea ceva într-o limbă necunoscută. Probabil că înjura. În timpul acesta îşi dusese însă mâna la pistolul de la chimir şi în mod clar părea destul de furios ca să-l şi folosească.

Katey îngheţă de frică. Îi era greu până să şi gândească; brusc i se făcuse teribil de frică… pentru Boyd. Începu să strige la el, să-l atenţioneze, dar îşi dădu seama că probabil el nici nu ar fi putut să o audă, din cauza efortului pe care îl făcea. Iar să-i distragă atenţia era probabil cel mai rău lucru cu putinţă, căci bărbaţii cu care se lupta erau la fel de vânjoşi ca el. Aşa că ridică piatra grea pe care o avea încă în mână, dar îşi aminti cât de slabă ţintaşă era. Cum nu prea mai avea de ales, o sclipire în nisip – soarele reflectat pe o suprafaţă metalică – o făcu să privească în jos şi se repezi să apuce pistolul de la picioarele lui, pe care piratul care îşi pierduse cunoştinţa îl lăsase să cadă, înainte de a se prăbuşi la pământ.

Nici ea nu riscă să vadă dacă piratul furios va arunca pistolul pe care îl avea deja în mână sau nu-l va mai aţinti asupra lui Boyd, doar pentru că ea ar fi ţintit spre el. Piratul nu trăsese niciun foc, încă, dar asta doar pentru că nu putea să-l ia pe Boyd în vizor, deocamdată, împiedicat de tovarăşii săi. Nici nu se uita la ea şi nu observase că era şi ea înarmată. Era posibil să nu fi stat bine nici cu auzul şi, dacă striga la el, tot nu ar fi avut niciun efect. Dar era sigură că ar fi auzit zgomotul unui foc de armă, aşa că asta făcu, trăgând un nevinovat foc de armă.

Acum sigur îi captase atenţia, lui şi tuturor celorlalţi. Reculul mai că o dărâmă. Afurisite de pistoale demodate aveau ţevile prea lungi şi prea grele pentru ea. Ştia la fel de bine ca oricine că nu exista decât un singur glonţ în el. Dar, încă o dată, acţiunea ei îi permise lui Boyd să reducă

pericolul. Nu se opri decât o secundă, după glonţul tras de ea. Şi cum era cu faţa la piratul cel furios, Boyd se repezi drept la pistolul din mâna omului. Cu arma acum la el, îl izbi exact peste urechea cealaltă. De data asta piratul se prăbuşi de-a binelea. Apoi Boyd mai sparse o căpăţână cu patul pistolului şi poci faţa ultimului pirat rămas în picioare.

Erau cu toţii scoşi din luptă. Katey împărtăşea emoţia lui Boyd provocată de reuşită. De fapt, părea doar obosit. Katey însă era aşa de entuziasmată de victoria lui, că era gata să sară în sus de bucurie – asta până când îşi aminti de corabia ancorată nu departe.

— O să mai trimită şi alţii? întrebă, în timp ce Boyd se aplecase de mijloc, cu mâinile pe genunchi, să-şi tragă sufletul.

— Probabil, zise, ridicând privirea spre ea. Aşa că adună pistoalele aici, până îi leg eu pe ăştia. Cred că dacă mai apar alţii, o să-i împuşc.

Katey băgă de seamă că nu spusese nimic despre prezenţa ei aici, despre faptul că nu rămăsese acolo unde îi spusese el să stea. Ca să nu-l lase să-şi dea seama că nu îi respectase indicaţiile, întrebă:

— Cu ce-ai de gând să-i legi?

— Am făcut deja nişte funii, cât aşteptam să ajungă prima barcă la mal. Frunzele de palmier, verzi sau uscate, sunt destul de rezistente dacă ştii cum să le manevrezi şi sunt uşor de legat între ele. O să mai am nevoie să fac şi altele, totuşi. Nu mă aşteptam să vină aşa de mulţi piraţi pe insulă.

— Lianele nu sunt bune? se încumetă ea să propună. Sunt peste tot.

— Sunt prea alunecoase şi pot să se rupă din loc în loc, aşa că nu sunt la fel de sigure. În plus, nu trebuie decât să mă asigur că dacă se dezmeticeşte vreunul nu poate să-mi facă noi probleme. Aş prefera să nu-i omor dacă se poate. Or fi ei vinovaţi de piraterie, dar din perspectiva

universului, nu contează cine ştie ce. Căpitanul lor o să-i înlocuiască şi îşi va continua acţiunile ca şi până acum.

Rosti vorbele cu un fel de dezgust, dar apoi se îndepărtă rapid, să se ocupe de legatul oamenilor. Katey rămase cu ochii ţintă pe locul spre care se îndrepta, unde lăsase el prima grămadă de trupuri.

Boyd trebuia să se mişte rapid. Avea doisprezece piraţi de legat, înainte să mai sosească şi alţii. Nu, de fapt va trebui să-l ajute şi ea, ca să termine mai repede. Aşa că adună pistoalele după cum îi spusese el, şi apoi o luă la fugă, cât putu de repede cu picioarele goale prin conurile mici şi acele de pin, ca să i se alăture lui Boyd. El îi legase deja pe trei dintre ei şi acum jupuia de frunze încă o creangă de palmier. Katey lăsă pistoalele în vârful grămezii pe care el o făcuse deja adunând armele primului grup de piraţi şi începu să-l ajute la jupit. Boyd era destul de priceput să le lege împreună. Mă rog, era marinar. Trebuia să fie. Apoi se întoarse la al doilea grup, ducând în mână alte şase funii improvizate.

Katey îl urmă, şi el nu se opuse. Dar când începu să-l ajute la legatul piraţilor, Boyd îi spuse să stea cu ochii pe corabie, mai bine. Era normal să nu aibă încredere că poate să facă un nod ca lumea dintr-un laţ din frunze.

Deocamdată însă nu făcea decât să le lege mâinile la spate, aşa că terminase când Katey a fost nevoită să-i spună:

— Coboară încă o barcă la apă.

Îl auzi pe Boyd oftând în spatele ei. Probabil că era deja destul de epuizat. Doamne, se luptase cu doisprezece piraţi şi învinsese! Sigur, ei încercaseră să-l prindă fără să-i facă vreun rău, dar chiar şi aşa, eforturile lui îi puseseră pe toţi la pământ, şi el făcuse ca totul să pară aşa de uşor! Poate că ajutase şi ea puţin, distrăgându-le atenţia, dar forţa şi îndemânarea lui puseseră rapid capăt pericolului. Acum trebuia să se confrunte cu şi mai mulţi, care veneau

spre plajă.

Aruncă o privire spre el şi văzu că nu se oprise din ceea ce făcea. Şi nici nu se grăbea să isprăvească. Verifică fără grabă, să fie sigur că legăturile sunt rezistente.

Când se întoarse să se uite iar la corabie făcu ochii mari şi zise fericită:

— Se poate să se fi răzgândit.

— Cum adică? întrebă Boyd şi se ridică de şale, să vadă cu ochii lui.

Mica ambarcaţiune care fusese lăsată la apă, plină cu oameni, nu o pornise spre ţărm; de fapt, bărbaţii din ea se urcau acum repede înapoi pe corabie. O clipă mai târziu, Katey şi Boyd văzură de ce. Se zărea o altă corabie.

Capitolul 40

Apăruse în zare *Oceanus.* Katey nu reuşi să o recunoască de la o asemenea distanţă şi, din unghiul din care se îndrepta spre ei, abia dacă putea să spună că are trei catarge. Dar pentru Boyd nu a fost o problemă. Salvarea fiind iminentă şi pericolul, eliminat – corabia piraţilor plecase cu o grabă laşă –, Katey se aşează pe plajă, aşteptând.

Boyd îşi petrecu timpul făcând alte funii ca să lege picioarele celor mai mulţi dintre piraţi. Nu voia ca aceştia să se dezlege prea curând, îi explică el, dar nici nu voia să-i lase legaţi pe vecie.

— Dacă şeful lor nu se întoarce mai târziu după ei, nu le va fi prea greu să-şi roadă unii altora legăturile, cu dinţii. Dar căpitanul lor se va întoarce probabil înainte de căderea nopţii, mai ales că probabil a observat deja că *Oceanus* nu se ia după ei.

— Te porţi prea amabil cu nişte oameni care voiau să

te facă sclav.

— Crezi? Avem aici un arsenal întreg de arme, presupun că aş putea să-i omor.

O necăjea doar. Dacă avea cea mai mică intenţie să fac astfel, ar fi făcut-o înainte să înceapă să-i lege.

Dar piraţii cu care el era aşa de îngăduitor o speriaseră de-a binelea azi, de câteva ori, aşa că îl bombăni:

— Nu văd de ce nu-i luăm cu noi ca să-i predăm autorităţilor.

— Şi care ar fi acele autorităţi? ripostă el, încercând desigur să nu râdă de evidenta ei ignoranţă. Nu ştim în ce port îşi au aceşti piraţi baza şi sunt multe ţări care au ieşire la marea asta. Ar putea să fie corsari care au acorduri cu ţara lor, ca să acţioneze în zona unde ne aflăm, şi în acest caz autorităţile ar râde şi le-ar da drumul cu o bătaie uşoară pe umăr. Nu glumesc, să ştii. Piraţii de pe Coasta Berberă care ar ajunge într-adevăr după gratii nu vin atât de departe spre nord. Ei preferă vasele comerciale uşoare, care nu sunt înarmate, pentru că tactica lor este să le abordeze rapid, să le cucerească degrabă şi să le jefuiască de ceea ce e uşor de luat.

Când termină, Boyd se aşeză lângă ea pe nisip, umăr lângă umăr. Amintindu-şi de ceea ce descoperise ascuns în tufişuri mai în josul plajei, Katey se trase mai departe de el. Boyd nu băgă de seamă, poate că nu observase pentru că se uita la corabia lui, acum destul de aproape ca să-şi poată coborî pânzele, să oprească.

— Eşti gata de plecare? Putem să folosim una din bărcile astea, să vâslim până la corabie.

Făcu semn spre cele două bărci ale piraţilor aflate în faţa lor, pe plajă.

— De ce să luăm una din ele? De ce să nu o luăm pe cea pe care ai folosit-o ca să ne aduci aici?

Se uita la el. Oare tresărise? Nu, ar fi trebuit să aibă o

conştiinţă vinovată ca să tresară. Dar tăcerea căzuse grea între ei.

Vorbele lui Katey deveniră tăioase ca nişte pumnale.

— Aveai de gând să o abandonezi aici, nu-i aşa? Preţul afacerilor sau, în cazul acesta, preţul convenabil pentru seducţie.

— Pot să-ţi explic, reuşi el să îngaime, în sfârşit.

— Sigur că poţi. Dar o să te ajute oare?

— După tonul vocii tale, probabil că nu, mai zise el cu un oftat.

Katey se ridică în picioare şi privi în jos spre el.

— Chiar ai crezut că n-o să mă supăr? Nu, stai aşa. De fapt, ai crezut că n-o să aflu niciodată că această mică escapadă a fost pusă la cale de tine. E corect?

Boyd se ridică şi el şi luă o poziţie defensivă, stârnită de sarcasmul ei.

— Nu eşti tu singura care poate să mintă, aşa că nici să nu te gândeşti să te înfurii pentru că m-am luat după tine, ca să aranjez să fim puţin singuri, cu ajutorul unei minciuni.

— Dacă asta este tot ce ai făcut, atunci s-ar putea să ai dreptate. S-ar putea! adăugă ea, tăios. Dar a fost cu mult mai mult de-atât, nu? Doamne, m-ai şi udat! Cum ai făcut, m-ai afundat în apă după ce-am ajuns aici, doar ca să pară că am înotat până la mal?

— Nu, un val a dat peste bord când ne apropiam de ţărm, aşa că nu a fost nevoie. Deşi probabil că exact aşa aş fi făcut!

În momentul acela ajunseseră deja să strige unul la altul. Katey era aşa de furioasă că tremura. Până în ce detalii născocise totul! Îi venea din ce în ce mai greu să creadă că totul i se întâmplase chiar ei. Lista era aşa al naibii de lungă, că ar fi ajuns până jos, pe nisip.

— Peştele? întrebă ea.

— Un dar lăsat de flux, aşa cum am spus.

— Lupa aşa de convenabil purtată pretutindeni cu tine, în buzunar?

— O minciună destul de bunicică, dacă pot să mă laud singur, replică Boyd, îngâmfat.

Katey se zburli şi mai tare. Cum îndrăznea să fie furios şi sarcastic? Sau aşa reacţiona el când era vinovat? Şi avea o grămadă de motive să se simtă vinovat.

— Piraţii? Şi ei tot un aranjament de al tău au fost, ca să mă poţi „salva" şi să faci pe eroul?

— Ar fi fost o idee excelentă, nu-i aşa? răspunse el, prefăcându-se că devine gânditor, fapt care o înfurie şi mai tare pe Katey. Dar piraţii sunt destul de greu de angajat zilele astea şi probabil că nu sunt câtuşi de puţin demni de încredere. Scuze, dar nu au făcut parte din plan.

Boyd nu mai spuse nimic altceva. Accentuase faptul că o salvase cu adevărat, deşi nu ar fi avut niciun fel de importanţă pentru ea în clipa aceea.

— Insula asta e măcar pustie?

Păşea acum încolo şi încoace pe nisip, prin faţa lui, prea furioasă ca să poată sta locului.

— Nu, e una dintre cele mai mari din lanţul Balearelor, deşi colţul acesta nu este locuit, aşa că nu ar fi fost prea uşor să ajungi într-unul dintre sate. Ai fi surprinsă cât de mare este insula… dacă e să o străbaţi pe jos.

— Sigur că ai fi desfiinţat ideea de a vedea dacă nu există vreo aşezare în apropiere, în cazul în care eu aş fi făcut propunerea asta, zise Katey.

— Bineînţeles.

— Corabia ta a stat ascunsă pe partea cealaltă a insulei, nu-i aşa? Aşa că nu a fost o întâmplare că a ajuns exact la ţanc. Probabil că i-ai spus lui Tyrus exact când să vină după noi.

Gândul o îngrozea.

— Doamne, nu-i aşa că ştiu toţi despre povestea asta?

— Nu, zise el repede, de astă dată fără enervare. Cei

mai mulţi cred că am făcut o excursie de o zi.

— Da, sigur, aşa că am plecat în excursie îmbrăcată în cămaşă de noapte?! zise ea, sarcastic.

Boyd se uită la halatul ei şi păli. Katey înţelesese că lui îi scăpase acest detaliu sau pur şi simplu nu mersese atât de departe cu planul lui complicat.

— Pune asta pe tine, zise el, înainte ca ea să facă vreo remarcă.

Bine că vorbise el primul, că apoi se apucă să-şi scoată centura. Pentru un scurt moment, mintea ei a fost copleşită de tot ceea ce făcuseră pe insula aceea, împreună, înainte de sosirea piraţilor, şi o făcu să suspine. Dar era mult prea furioasă în clipa aceea ca să permită amintirilor să intervină, iar el nu făcea decât să-i întindă centura lui, să o poarte. Îi dădu şi haina lui.

— Catarama de la centura ta e prea mare, bombăni Katey, după ce îşi închise cingătoarea în jurul taliei. E evident că e bărbătească.

— Întoarce-o la spate, haina o s-o acopere. Poftim, acum nu mai pare că porţi o cămaşă de noapte, ci o rochie, chiar dacă e una foarte subţire. Dar, dacă ţinem cont de vremea călduroasă, e ceva firesc pe aici.

Nu prea semăna cu o rochie, dar atâta vreme cât nu era privită prea îndeaproape, mergea. Excepţie făceau toţi cei care îl ajutaseră.

— Tyrus ştie, nu? zise ea, cu răsuflarea tăiată şi roşie la faţă, de ruşine.

Boyd încuviinţă cu o înclinare a capului şi adăugă:

— Dacă înseamnă ceva pentru tine, a trebuit să-l strâng cu uşa şi să fac apel la toate favorurile cu care îmi este dator. Nu voia să mă ajute. Nu e foarte priceput în a ţine un secret. Şi a trebuit să-l conving că o să ne căsătorească atunci când revenim pe corabie, sau altfel n-ar fi fost de acord niciodată.

— Asta nu se va întâmpla!

— Evident, răspunse Boyd, oftând.

Explicaţiile lui n-au fost de niciun folos. De fapt, îi aţâţară furia şi mai tare. Iar acum mai adăuga şi stânjeneala la toate celelalte.

— Nu-mi vine să cred că m-am lăsat dusă, fie şi doar o clipă, de povestea asta ridicolă cu mersul în somn. Nu, de fapt, nu-mi vine să cred că ai putut să o născoceşti. Dacă tot ai de gând să minţi, cel puţin fă-o astfel încât să fii credibil.

— Presupun că ar fi trebuit să iau întâi nişte lecţii.

Katey rămase cu gura căscată.

— Îmi pare rău, zise Boyd imediat, spăsit.

— Nu te cred! De fapt, n-o să te mai cred niciodată. Tu, domnule, nu eşti deloc de încredere! Ai permis ca pofta asta carnală a ta să-ţi întunece judecata de prea multe ori. Dar acum! Acum nu mai încape iertare! Cum ai reuşit, mă rog, să mă aduci până aici fără să mă trezesc? Inspiră adânc, înţelegând deodată. M-ai adormit, nu-i aşa? Cu ce? Cum?

— Nu fi absurdă. Poate că doctorul Philips pregăteşte un preparat soporific foarte puternic uneori, atunci când am nevoie, dar nu mi-a trecut niciodată prin cap să-l folosesc. Nu ţi-aş face aşa ceva, Katey. Ai cuvântul meu.

— Atunci cum ai făcut?

— Nu a fost nimic plănuit. M-am gândit la asta, recunosc, după ce ţi-am propus să mergem împreună la mal şi tu m-ai refuzat categoric. Dar nu aveam cum să te duc la mal fără să te trezesc, aşa că am renunţat la idee – până aseară, când ai băut atât de mult vin, încât nici nu-ţi mai aminteşti cum ai ieşit împleticindu-te din cabina lui Tyrus. Recunoaşte. Nu-ţi mai aminteşti, nu?

Aşa era, dar tot nu-l credea. Obrajii lui Boyd deveniseră prea roşii când pomenise de praful de dormit.

— N-aş avea cum să-mi amintesc, nu, dacă mi-ai strecurat praful acela în băutură? zise ea, tăios.

— La naiba, ar fi fost mult mai uşor şi mai puţin stresant pentru mine, dacă o făceam, dar nu a fost aşa!

— Mincinosule!

— Tu asculţi măcar ce-ţi spun?

— Meriţi gestul acesta de politeţe?

— Tu ai cerut o explicaţie. De ce aş mai risca o minciună acum, când oricum m-ai prins? Aşa că, de data asta ascultă-mă cu atenţie. Nu te-am drogat! Şi nici nu ţi-am umplut paharul cu vin, tu ai făcut-o. Nici măcar n-am stat lângă tine. Când am văzut că ai golit carafa din dreptul tău, l-am îndemnat pe Tyrus să mai ceară vin. Eu nu eram la fel de ameţit, aşa că am recunoscut că este o ocazie nesperată, aşa că am profitat de ea. Tu ai mai băut cam un sfert din cealaltă carafă înainte de a pleca să te culci. Fără ca măcar să spui noapte bună, să ştii. Atât de cherchelită erai.

Katey nu avea cum să nege şi chiar îşi amintea că îşi turnase câteva pahare de vin. Nu îl mai făcu imediat mincinos, ci în schimb îl luă în râs:

— Ce era aşa de stresant pentru tine? Nu ai fi făcut-o dacă ai fi crezut că pot să mă trezesc.

— Era un risc pe care eram dispus să mi-l asum. Dacă te-ai fi trezit ştiam că o să dureze zile întregi până ţi-ar fi trecut supărarea…

— Zi mai bine ani… nu, secole!

— De aceea am fost aşa de bucuros că nu te-ai trezit. Eram sigur că o să-o faci după ce ne-a potopit valul acela, dar n-ai făcut-o. Doar te-ai strâns mai tare la pieptul meu.

Katey roşi furioasă când îl auzi. Nu era răspunzătoare de ceea ce făcea în somn.

Ca să-l pună din nou în defensivă, zise:

— Dacă nu minţi, de ce-ai roşit aşa când ai pomenit de praful somnifer?

— Nu e din motivul pe care îl bănuieşti tu.

Obrajii lui se împurpurară iar. Bănuitoare, Katey îşi

încreţi fruntea, dar curiozitatea era prea mare.

— Tu de ce îl foloseşti?

— Nu contează, zise el, şi mai stânjenit.

— De ce?

— Chiar nu are importanţă…

— Pentru mine are. Vreau să ştiu de ce faţa şi vocea îţi par aşa de vinovate.

— Pentru că sufăr de rău de mare. Poftim, acum eşti mulţumită? Katey, asta e ceva ce nici măcar familia mea nu ştie. Ăsta e motivul pentru care nu sunt eu însumi căpitanul corăbiei mele. De fiecare dată când ridicăm ancora mi-e rău timp de câte patru zile. De aceea n-o să mă vezi în următoarele patru zile după ce plecăm de aici.

— Patru zile? Mai degrabă pe veci. Crezi că am de gând să cred aşa ceva? Acum să-mi spui adevărul.

— Ăsta e adevărul. Şi de aceea am ajuns aşa de disperat, încât am făcut ceea ce-am făcut.

Cuvântul *disperat* o făcu să se gândească la dorinţele lui. Ea crezuse că îşi riscase viaţa, sărind peste bord ca să o salveze, că îi era datoare pentru asta. Dacă nu i-ar fi trecut niciodată prin minte asta, oare ar mai fi iniţiat partida de sex de astăzi? Nu ştia şi era prea furioasă ca să se gândească la acest lucru.

— Toate astea doar ca să faci dragoste cu mine? zise ea, cu glasul sugrumat, privindu-l intens.

— Dacă nu voiam decât să te bag în patul meu nu te-aş fi adus pe insulă. Am fost în cabina ta, Katey, şi tu erai ameţită. Ar fi fost o chestiune simplă să fac dragoste cu tine acolo. La dracu', probabil că nici măcar nu ţi-ai mai fi amintit până dimineaţă! Dar nu acesta a fost motivul pentru care am plănuit ziua aceasta pentru noi. Ci pentru că mi-am petrecut mai mult timp în cabina mea, simţindu-mă rău, decât să stau cu tine şi să te curtez.

— Să mă curtezi? izbucni ea. Aşa numeşti tu bolboroselile cu „mărită-te cu mine"?

— Dat fiind că eşti singura femeie cu care am vrut vreodată să mă însor şi singura căreia i-am bolborosit cuvintele acelea, presupun că am nevoie de lecţii şi pentru curtat.

— Încep să cred că ai nevoie de lecţii de viaţă. Acum înţeleg de ce Anthony Malory vă numeşte barbari, pe tine şi pe fraţii tăi.

— El şi James o fac intenţionat, ca să ne scoată din fire.

— Nu te păcăli singur, pufni Katey. În cazul tău, este absolut adevărat!

De data asta atinsese o coardă sensibilă. Cu buzele strânse, Boyd vru să răspundă, dar apoi văzu că echipajul lui era gata să coboare o barcă la apă. Le făcu cu mâna să nu o facă, merse de-a lungul plajei şi trase barca *Oceanus* dintre tufişuri.

Aflată pe urmele lui, Katey îl auzi spunând:

— Poftim, acum eşti fericită? Am salvat afurisita de barcă.

Ea nu era fericită. Mai nefericită decât atât nici că se putea. În scurta călătorie până la corabie furia i se domoli şi acum încerca să-şi înăbuşe sentimentele rănite. Boyd era şi el tăcut.

Înainte însă de a urca înapoi la bord, îi spuse totuşi:

— Chiar îţi doreşti ca ziua de azi să nu fi existat?

Katey nu-i răspunse.

Capitolul 41

Boyd băuse prea mult cu o seară înainte, la cina luată cu Katey. Dacă ar fi fost treaz şi-ar fi venit în fire şi n-ar fi încercat niciodată o astfel de figură. Dar aşa, imediat ce îi venise ideea, trecuse la acţiune. Nu era timp destul ca să o

gândească până la capăt.

Dădea la vâsle spre corabie, cu ochii la Katey, aşezată în partea din faţă a bărcii, cu spatele la el, şi îşi făcea reproşuri. Pe cine încerca el să păcălească? Din disperare ajunsese să facă aşa ceva şi tot din disperare trebuia să o ducă până la capăt.

Dar cu adevărat nu plănuise să facă amor cu ea. Nu visase nicicând că acesta va fi rezultatul zilei petrecute cu ea pe plajă. Nu voise decât să fie un timp împreună, undeva unde s-o poată cunoaşte mai bine, fără camerista ei prin preajmă, aşa cum se întâmplase când vizitaseră Cartagena. Şi avea nevoie să stea pe teren ferm. Faptul că îşi petrecea cea mai mare parte a timpului în cabina lui nu-l ajuta deloc. Iar când reuşea totuşi să fure câteva clipe cu ea pe corabie, o dorea atât de tare încât reuşea să se poarte complet prosteşte.

Fraţii Malory îi dăduseră sfaturi bune, dar el nu era ca ei. El era marinar. Nu stătuse niciodată prea mult timp într-un port. Nu avusese niciodată timp de subtilităţi când venea vorba de femei, aşa că nu mai încercase niciodată aşa ceva. Iar sentimentele lui faţă de Katey îi stăteau în cale. O dorea aşa de afurisit de tare, că nu reuşea să fie el însuşi în preajma ei. Până astăzi. Pentru scurt timp. Prea scurt. Ar fi trebuit să-i omoare pe afurisiţii ăia de piraţi pentru că întrerupseseră ceea ce fusese cea mai dulce zi din viaţa lui.

Tăcerea lui Katey îl omora. Nu-i răspunsese la întrebare, dar şi asta era un fel de răspuns. Bineînţeles, acum ea şi-ar fi dorit ca ziua de azi să nu fi existat. Dar înainte de a afla ce făcuse el ca să fie singuri pe plajă, nu părea să fi regretat vreun pic. Dar tot nu voia să se mărite cu el. Îndărătnică femeie! Doamne, dar îl întrebase dacă vrea să o aştepte! Acum o să se considere norocos dacă ea n-o să vrea să rămână tot restul călătoriei în cabina ei. De fapt, o să fie norocos dacă n-o să părăsească *Oceanus* de

tot în următorul port.

Ajunseră la vas, şi Katey urcă scara destul de în grabă, aşa că Boyd fu surprins să o găsească tot pe punte când reuşi şi el să urce la bord, în urma ei. Era şi Tyrus acolo, cu un aer profund ruşinat, motivul, probabil, pentru care ea era încă acolo. Nu avea de gând să-l scutească de furia ei.

— Ian te uită, căp' tane, strigă un membru al echipajului, de la pupa. N-am pierdut-o.

Omul nu vorbea despre Katey, desigur. Tocmai privise prin ochean, dar nu se uita în direcţia vasului de piraţi.

— Despre ce corabie vorbeşte? îl întrebă Boyd pe Tyrus.

— Despre corabia lor, zise Tyrus, făcând un semn din cap, spre spatele lui Boyd. Au mers pe aceeaşi rută din nordul Mediteranei, au dat peste noi acum câteva ore şi au urcat la bord. Corabia lor ne urmărea, dar i-am pierdut din vedere acum câteva ore, când am ocolit insula.

Boyd se întoarse brusc, să vadă despre ce vorbeşte Tyrus, şi rămase încremenit. Sprijiniţi de copastie, amândoi cu o expresie impenetrabilă, erau Anthony şi James Malory. James arăta exact ca în ziua când se urcase ultima dată la bordul lui *Oceanus* – şi îi furase încărcătura! —, cu mulţi ani în urmă, când se amuza ducând viaţa unui gentleman pirat în Caraibe. Cămaşa albă era lejer băgată în pantalonii strâmţi, cu părul blond în vânt şi un inel de aur în ureche. Nici Anthony nu arăta la fel de imaculat ca de obicei, cu mânecile cămăşii sale albe suflecate de căldură. Lui Boyd nu-i venea să-şi creadă ochilor. Nici nu-i observase când urcase la bord. Nu-i venea în minte niciun motiv pentru care cei doi erau acolo. Apoi îşi dădu seama şi păli.

— Georgina?

— Are ceva serios de împărţit cu tine, dar în rest e bine, zise James.

— Fraţii mei?

— Habar nu am, răspunse James. Dar sunt probabil la fel de bine ca atunci când i-ai văzut ultima dată.

Culoarea îi reveni înapoi în obraji, brusc liniştit, dar apoi se încruntă repede.

— Atunci ce căutaţi aici?

Întrebarea nu se adresase unuia din ei anume, dar Anthony a fost cel care răspunse:

— Am venit să o iau pe Katey şi să te omor pe tine.

Cum rostise vorbele fără nicio schimbare de expresie, Boyd presupuse că Anthony vrea doar să-l enerveze, ca de obicei. Auzind însă remarca lui, Katey izbucni:

— Un plan splendid, după părerea mea, în ambele puncte, zise ea către cei doi Malory. Dar poate că o să vreţi să aşteptaţi şi să-l omorâţi când ajungem pe uscat. Aici, pe corabie, sigur v-ar câştiga simpatia cu răul lui de mare. Probabil că o să înceapă dintr-o clipă în alta – mai adăugă ea, în timp ce corabia începea să se legene pe valuri şi e greu să omori un om când vomită pe tine.

Boyd gemu în sinea lui.

— Mulţumesc, Katey. Exact acei doi oameni care aş fi preferat să nu afla asta.

— Cu multă plăcere, i-o întoarse Katey, rapid. Şi pentru că tot vorbesc cu tine deocamdată, îţi spun acum la revedere. Dacă o se te mai întâlnesc vreodată, Boyd Anderson, te rog să te prefaci că nu mă cunoşti. Te pricepi la prefăcătorii la fel de bine ca mine, aşa că sunt convinsă că o să reuşeşti perfect.

Porni păşind apăsat în direcţia cabinei ei, sub privirile celor patru bărbaţi care o urmăreau cum pleacă. De fapt, James aşteptă până când ea dispăru din vedere, apoi începu să râdă, îndoindu-se de mijloc. Boyd îşi adună puterile pentru o porţie bună de râs – pe seama lui. Nu trebui să aştepte prea mult.

— Toată familia lui se ocupă de nave şi lui nu-i „prieşte” marea, zise James, hohotind în continuare de râs.

E genial. Şi fac pariu că familia nici nu ştie. Probabil ar trebui să ne ţinem gura, mai zise el, către fratele său, de astă dată.

— Cum să nu, răspunse Anthony. O s-o strig în gura mare, până ce o s-o afle şi ultimul membru al companiei Skylark şi toată familia lui.

— Asta presupune că va fi încă în viaţă, ca să suporte ruşinea, spuse James, vădit amuzat în continuare. Aşadar, nu ai de gând să-l omori chiar acum?

— Doar puţin, răspunse Anthony, şi îl pocni pe Boyd drept în figură, cu pumnul.

Acesta fusese luat complet pe nepregătite. Chiar nu se aştepta la asta. Dar Anthony fusese foarte iute. Probabil că ar i-ar fi tras pumnul acela şi dacă Boyd l-ar fi anticipat.

— De ce sunteţi aici, voi doi? întrebă Boyd, ridicându-se de pe jos.

— La asta ţi s-a răspuns deja, zise James, sprijinindu-se iar de balustradă, cu braţele încrucişate.

Faptul că James se aşeza confortabil, să urmărească spectacolul, ar fi trebuit să-l pună pe Boyd în gardă, dar, la naiba, Anthony reuşi să-i mai tragă una. De astă dată, pumnul nu îl doborî pe Boyd, dar obrazul începu să-i zvâcnească de durere. Nu îi luă seama şi-şi ridică pumnii. Nu avea de gând să se lase prins cu garda jos şi a treia oară.

Zâmbi chiar uşor, când îi spuse lui Anthony:

— Ştii, de ani de zile aştept momentul acesta, ocazia să-mi încerc forţele cu un maestru, aşa cum te-am considerat întotdeauna pe tine.

— Trebuia să spui, yankeule. Aş fi fost bucuros să-ţi fac pe plac.

— Aş vrea totuşi să ştiu de ce îmi îndeplineşti cea mai fierbinte dintre dorinţe? întrebă Boyd. Apoi adăugă, politicos: Dacă nu te superi?

— Dacă nu era Katey furioasă pe tine, ceea ce

înseamnă că nu ai reuşit să o seduci, până la urmă, m-aş fi abţinut şi eu, îl informă Anthony.

Boyd îşi frecă uşor obrazul.

— Asta la tine se cheamă că te-ai abţinut?

Anthony ignoră întrebarea şi continuă:

— De vreme ce nu ai reuşit, nu trebuie să te omor. Totuşi, sunt obligat să lămuresc definitiv că trebuie să-ţi ştergi de pe lista ta cu opţiuni ideea de o seduce pe fiica mea. De fapt, în ceea ce…

— Ce a ta?

Anthony nu se opri din cauza acelei întreruperi.

— … o priveşte, nu ai nicio opţiune. Ar trebui să fie atât de îndrăgostită de tine încât să o facă literalmente bolnavă şi doar atunci m-aş gândi dacă voi permite încă unui Anderson să devină un membru apropiat al familie mele. Cum lucrurile nu stau, vădit, astfel, tu, dragă băiete, o să stau dracului departe de ea.

Fără să-i vină a crede, Boyd se întoarse spre James, ca să afle adevărul.

— Bate câmpii, nu?

— Mi-e teamă că nu, yankeule.

— Dar ea e la fel de americană ca şi mine! Cum poate să fie fiica lui?

— În felul în care se întâmplă de obicei, îmi închipui, zise James, sec.

— Ştii ce vreau să spun, replică Boyd, din ce în ce mai frustrat.

James ridică din umeri.

— E o poveste lungă. E destul dacă spunem că e cu adevărat o Malory. Ceea ce nu e deloc bine pentru tine, nu-i aşa?

Acel „deloc bine” însemna foarte multe şi o parte veni peste el imediat. Pentru a treia oară Boyd a fost luat prin surprindere şi pus la podea. Dar de data aceasta se ridică, gata să lovească.

Capitolul 42

— Când ai de gând să-i spui? îl întrebă James calm pe fratele său.

Stăteau la copastia corăbiei lui James şi priveau cum *Oceanus* încerca să-i ajungă din urmă, de la distanţă. Nu avea să se întâmple decât dacă el ar fi îngăduit acest lucru.

Maiden George, aşa cum îşi rebotezase corabia când o cumpărase, cu câteva luni în urmă, ca să o ducă pe Georgina în Connecticut, era numită după soţia lui, dar şi în memoria lui *Maiden Anne,* corabia pe care trăise atâţia ani. Vasul acesta era mai rapid, dar numai pentru că renunţase la toate tunurile de pe ea înainte de a porni în căutarea lui *Oceanus.* Dacă ar fi fost atacaţi nu puteau decât să scape cu fuga, al naibii de repede.

Să navigheze neînarmaţi făcuse din călătorie ceva oarecum periculos, dacă luau în calcul acţiunile piratereşti violente din Marea Mediterană, dar preferaseră viteza, pentru că Anthony se suia pe pereţi de nerăbdare. Şi pe bună dreptate. Ei îl învăţaseră pe Boyd cum să facă să o seducă pe fată. Aşadar, era imperativ să îi găsească, pe el şi pe Katey, înainte ca asta să se întâmple.

James îngăduise o dată, deliberat, ca *Oceanus* să îi ajungă din urmă. Dar totul se transformase într-un schimb de răcnete care îl înfuriase pe Anthony, pentru că nu-l putea ajunge pe yankeu, ca să-l mai pocnească niţel. Katey, care acum era la bordul lui *Maiden George,* nu urcase pe punte, să îi audă, ceea ce era un lucru bun. Femeile tind să devină miloase când văd chipul desfigurat al cuiva pe care îl cunosc, şi faţa lui Boyd intra în mod clar în această categorie. Era posibil ca Boyd să fi sperat că se va întâmpla exact aşa, de vreme ce le strigase să se oprească şi să

poată vorbi cu Katey.

Când Katey ajunse pe puntea corăbiei *Maiden George,* cu bagajele şi servitorii ei, nu îl văzuse pe Boyd, pentru că fusese dus deja la cabina lui, inconştient.

— Deci?

— Aş prefera să mai aştept, până când nu mai arăt ca un panda, bombăni Anthony.

— Ţi-a învineţit doar un ochi, chicoti James, nu pe amândoi. Dar trebuie să admit că s-a luptat bine. Surprinzător. Cred că nici tu nu te aşteptai, nu?

— Nu m-am bătut niciodată cu el în ring. Din câte am auzit, aştepta o invitaţie. Mi-aş fi dorit să fi spus mai devreme. Aş fi preferat mai mult să ştiu dinainte că meciul acesta avea să fie aşa de al dracului de lung.

— Presupun că nu ar trebui să fiu surprins, dacă mă gândesc bine, spuse James. În Connecticut, mezinul a petrecut mai mult timp admirându-mi talentul pugilistic decât să încerce să mă învingă, cu fraţii lui. Dar erau cu toţii destul de abili cu pumnii, yankeii ăia. Cea mai rea a treia înfrângere din viaţa mea, de fapt.

— Aţi fost unul contra cinci. Perfect de înţeles, bătrâne. Bărbaţii din neamul Anderson nu sunt chiar micuţi de statură. Şi celelalte două înfrângeri?

— Tu şi ăi mai mari, desigur, îi aminti James lui Anthony. Când am adus-o pe nepoata noastră acasă, după ce-am fugit cu ea, în vara aceea de demult.

— Tu te-ai lăsat învins, pentru că te simţeai vinovat, sau cel puţin aşa ai recunoscut într-un final. Când a fost a treia oară?

— Odată, în Caraibe, când a sărit pe mine o tavernă întreagă plină cu ticăloşi.

— Te-ai trezit vorbind când nu era cazul, nu?

— Ţi-am povestit, deci?

— Se prea poate, dar am avut prea multe şocuri în ultimul timp. Nu-mi vine în minte.

— De fapt, crezuseră că am murit. M-au bătut într-aşa un hal în seara aceea, că m-au aruncat de pe chei, ca să ascundă fapta. Aşa l-am cunoscut pe tatăl lui Gabrielle şi am ajuns să-i datorez viaţa, o datorie pe care a vrut să mi-o achit în vara aceasta, când m-a rugat să fiu sponsorul fetei pentru intrarea în societate. El şi secundul lui m-au scos din apă.

— Acum îmi amintesc, zise Anthony, râzând. Ai pomenit de asta atunci când ai explicat de ce ţii o fiică de pirat sub acoperişul tău. Dar îţi dai seama că fiecare dintre aceste bătăi a fost cel puţin unul contra trei. N-ai fost niciodată înfrânt într-un meci unu la unu, nu-i aşa? Nici măcar cu mine.

— Nici tu n-ai fost învins. Suntem suficient de înţelepţi ca să terminăm meciul înainte de a ne învineţi unul pe celălalt prea tare.

— Desigur. Nu putem să ne supărăm nevestele din pricina asta.

— Deci, când ai de gând să-i spui?

James aruncase întrebarea ca să-l prindă pe Anthony nepregătit, după ce îi distrăsese atenţia în altă parte, dar fratele lui îl privi enervat şi îl ameninţă:

— Nu insista. Nu este un subiect care se iveşte în fiecare zi. N-o să-i placă să audă că bărbatul despre care în toţi aceşti ani a crezut că este tatăl ei, de fapt n-a fost.

— E totuşi cel care a crescut-o. Ce o să afle nu o va face să-l iubească mai puţin.

— Sigur că nu, dar va fi un şoc, orice s-ar spune. Adeline şi soţul ei au minţit-o pe Katey. Şi amândoi au murit, aşa că n-ar fi aflat niciodată adevărul. Familia Millard nu s-a obosit să-i spună, încheie Anthony, dezgustat.

James nutrea şi el acelaşi dezgust.

— Letitia Millard a recunoscut că abia dacă i-a permis să intre pe uşă. La dracu’, nici pe noi nu avea de gând să ne lase să intrăm. Al dracului de enervantă femeie, cu gura

ei pungită.

Îşi aminteau amândoi de ziua când fuseseră în vizită la Millard. Nu stătuseră mai mult de zece minute în casa aceea şi trebuiseră să dea buzna când Letitia le deschisese chiar ea uşa. Încercase să le-o închidă în nas şi refuzase categoric să le îngăduie să stea de vorbă cu mama ei.

Întărise ceea ce scrisese în bilet, că Katey era bastarda lui Anthony, dar ei nu erau dispuşi să o creadă pe cuvânt. Femeia era prea furioasă. Se făcuse roşie la faţă când îl văzuse pe Anthony şi ţipase la ei să plece. Nici măcar nu îl recunoscuse pe James.

Curiozitatea acestuia nu îi dăduse pace. O întrebase de-a dreptul:

— Ce ai împotriva familiei mele?

— Cine eşti dumneata? a fost răspunsul ei.

— Un Malory, din familia pe care se pare că o dispreţuieşti atât.

Letitia pufnise doar şi îşi chemase slugile ca să-i arunce afară, o tentativă încheiată destul de abrupt, cu valetul întins pe pardoseală şi majordomul fugind în direcţie opusă.

Fuseseră nevoiţi să-şi facă drum pe lângă Letitia, ca să ajungă la etaj şi s-o găsească pe mama ei. Letitia striga în continuare că mama ei nu se simte destul de bine ca să discute cu ei. Din păcate, spusese adevărul în acest caz.

Încăperea mirosea a doctorii, a fum de lumânare şi a boală. Toate ferestrele erau închise; chiar şi draperiile erau bine trase. Iar bătrâna din pat părea mai degrabă fără cunoştinţă decât adormită. Lângă pat era o tânără cameristă care tricota. Nu părea deloc îngrijorată de starea lui Sophie, dar existau servitori cărora nu le pasă de stăpânii lor, pentru care o slujbă era la fel de bună ca oricare alta.

Letitia îi urmase desigur la etaj. Încă furioasă pe ei şi pe neputinţa ei de a le împiedica intruziunea, măcar se

oprise din ţipat.

— Să nu o treziţi. De o săptămână e răcită. Nu e destul de puternică pentru a-i face faţă.

Letitia le dăduse informaţia în şoaptă. Se pare că îşi iubea mama, dar şi că era exagerat de protectoare. Era de înţeles, în mintea ei, Sophie era tot ce-i mai rămăsese. Dar dragostea poate să sufoce, şi faptul că o îngropase pe bătrână în întunericul acela sufocant era o exagerare de acel soi.

— Aerul proaspăt ar fi mai benefic, nu crezi? remarcase James.

Letitia nu era deschisă la sugestii venite din partea lor.

— Aerul proaspăt e prea rece în timpul acesta din an.

— Dar lumina, nu, bolborosise Sophie, din pat.

— Întunericul te ajută să dormi, mamă, şi somnul te ajută să te faci bine.

— Am dormit prea mult şi am respirat prea mult fum de lumânare. Dacă e ziuă, dă-mi puţină lumină.

Făcuse semn cameristei să deschidă draperiile.

— Aş vrea să văd cine mă vizitează.

Bătrâna nu părea să fie chiar în pragul morţii. Dar era evident bolnavă, avea vocea răguşită de la atâta tuse. Era palidă, lucrul care se văzu de îndată ce camerista trase draperiile, aşa cum i se ceruse. Cei doi nu veniseră totuşi ca să o istovească. Dacă Letitia ar fi fost de încredere, nici nu ar fi urcat la etaj. Dar furia acesteia şi lipsa de bunăvoinţă cu care îi întâmpinase puseseră sub semnul întrebării tot ceea ce spunea. Şi nu ar fi durat prea mult ca să facă verificarea pentru care veniseră.

Anthony ajunsese la aceeaşi concluzie şi trecuse direct la obiect.

— Lady Sophie, au trecut mulţi ani, dar poate că vă amintiţi că eu am curtat-o pe Adeline înainte ca ea să plece din Anglia, acum vreo douăzeci de ani.

— Sir Anthony, ai o faţă greu de uitat. Foarte greu de uitat. Asta făceai?

— Mă scuzaţi?

— O curtai pe fiica mea? Restul familiei mele avea impresia că intenţiile dumitale nu erau deloc onorabile, că nu făceai decât să de distrezi cu ea.

Anthony se îmbujorase uşor. Dar pentru că avea faima unui crai notoriu nu era în poziţia de a răspunde insultei, chiar dacă acuzaţia era total deplasată în acest caz.

— Speram să mă pot căsători cu ea, spusese el, doar.

Nerăbdarea lui James ajunsese la maximum deja şi curiozitatea era gata să o ia razna. Poate că Anthony ajunsese la concluzia că nu vrea să o împovăreze pe femeia în suferinţă cu amintirile neplăcute, dar James era de altă părere. Tocmai se pregătea să pună chiar el întrebarea, dar nu a mai fost nevoie.

— Înţeleg, zisese Sophie, pe un ton şi cu o expresie brusc întristate. Atunci poate că ar trebui să ştii că ţi-a făcut un copil.

— Mamă, i-am spus deja acest lucru, se grăbise Letitia să se plângă. Pe mine nu a vrut să mă creadă.

Sophie oftase, dar răspunsese dezaprobator, probabil nu pentru prima dată.

— Atitudinea ta, Letty, nu lasă loc de îndoială.

James era gata să izbucnească în râs, dar se abţinuse. Anthony era din nou şocat, după ce mai auzise încă o dată – şi de astă dată era dispus să creadă – că, într-adevăr, Katey era a lui.

Îşi domolise însă emoţiile, cât să spună:

— Vă mulţumesc, Lady Sophie. Sper să vă refaceţi curând. Poate că atunci vom putea discuta mai pe îndelete.

— Voi aştepta cu nerăbdare clipa, Sir Anthony.

După aceea, îi permiseseră Letitiei să-i împingă afară din odaie. Când coborau scările spre ieşire, le spusese:

— Să nu mai veniţi. Amintirile acelea o fac pur şi simplu nefericită. Nu are nevoie de aşa ceva la vârsta ei.

Cei doi nu îi răspunseseră. Primiseră răspunsul după care veniseră, dar Katey nu ştia încă această informaţie. Nu-şi pusese nicio întrebare despre remarca lui Anthony, că veniseră tocmai ca să o ia cu ei. Urcase pur şi simplu la bordul lui *Maiden George* şi de atunci rămăsese în cabina unde fusese condusă. Părea supărată şi preocupată de Anderson şi mocnea pe dinăuntru. Dar probabil că va ajunge să-i întrebe înainte ca ziua să se încheie.

James se gândea că poate să aştepte până atunci, ca să afle cum se va descurca fratele lui în această privinţă şi cum va reacţiona noua lui nepoată la aflarea răspunsului. Nicio clipă nu ar fi recunoscut că era şi el puţin nervos gândindu-se la ce fel de reacţie va avea Katey. Aşa că îşi putea imagina cum se simţea Anthony.

Se prea poate ca amândoi părinţii ei să he englezi, dar Katey se născuse şi crescuse în America, până la urmă. Şi chiar dacă James era însurat de opt ani cu o americancă, felul în care gândeau americanii îl uluia încă uneori. La naiba, de fapt i se întâmpla destul de des. Aşa că s-ar putea ca până la urmă lui Katey să nu-i facă plăcere să fie parte din familia Malory.

Greu de crezut, dar posibil, totuşi. Mai ales pentru că Boyd Anderson avea fraţi bine înfipţi de acum în familie, iar Katey era evident că nu-i iertase încă pe Boyd pentru că o tratase ca pe o infractoare. Sau acum furia ei avea alt motiv? Pe James nu l-ar fi surprins câtuşi de puţin. Yankeul era la urma urmelor un temperamental.

Capitolul 43

— Te simţi mai bine? o întrebă Grace, vârându-şi

capul pe uşă.

— Nu mi-a fost greaţă, zise Katey.

— Nu, dar ai fost în dispoziţia ta de „nu-mi adresa niciun cuvânt”, pe care o ai tot mai des în ultima vreme, bombăni Grace. Am învăţat să recunosc semnele de-acum.

Grace însăşi era într-o dispoziţie proastă şi era de înţeles.

Mai devreme, când Katey o găsise pe Grace pe *Oceanus,* aceasta răcnise la ea:

— Ai fost la un picnic! Nu puteai să-mi spui înainte de a pleca? A trebuit să-l urmăresc pe căpitan o oră, înainte de-a se obosi să-mi explice de ce-ai dispărut.

— Strânge-ne lucrurile, ne mutăm pe altă corabie, a fost tot ce-i spusese Katey.

— Când?

— Acum sau de îndată ce corăbiile ajung destul ca să abordeze.

— Bine, dar… de ce?

— Pentru că fraţii Malory au venit să ne ia.

— Dar… de ce?

— Nu ştiu şi nici nu-mi pasă. Poate că doar glumeau. Fraţii ăştia doi mi se pare că au obiceiul să facă asta şi să pară că vorbesc serios. De fapt, probabil că glumeau, pentru că au mai spus şi că o să-l omoare pe Boyd şi doar nu vorbeau serios.

— Atunci, nu plecăm?

— Ba da. Indiferent care e motivul adevărat care i-a adus aici, o să-i fac să se ţină de cuvânt, că au venit „să ne ia”. Au o corabie şi nici măcar nu-mi pasă încotro se îndreaptă, deşi bănuiala mea este că se întorc în Anglia. Sunt doar fericită să plec de pe această navă.

— Cum rămâne cu înţelegerea de închiriere?

— A fost doar o înţelegere verbală şi, în plus, chiar mă îndoiesc că Boyd o să aducă vorba despre ea în acest moment. Închirierea lui *Oceanus* a fost o idee bună şi ar fi

continuat să fie la fel – dacă proprietarul ei n-ar fi insistat să vină cu noi.

— Dar…

— Fără alte „dar”, i-o retezase Katey, încă prea furioasă ca să dea explicaţii lungi.

Scuza acelui picnic pe care i-o dăduse lui Grace nu făcuse decât să-i alimenteze lui Katey furia, de vreme ce ar fi pus pariu că Boyd nu se gândise defel la servitorii ei şi la cum să le explice dispariţia ei. Sau credea, de fapt, că nu vor observa că ea lipsise de pe corabie toată ziua. Sau poate credea despre ea că este o stăpână indiferentă şi autoritară, care nu făcea decât să le dea ordine, fără să-şi rezerve timp ca să le explice ceva.

Tyrus inventase explicaţia cu picnicul, care era mai bună decât nimic şi cu siguranţă mai bună decât adevărul, cu care fusese şi el la curent. Dar scuza aceea tot o făcea pe Katey să pară indiferentă, pentru că nu o prevenise pe Grace dinainte.

— Îmi pare rău că nu m-am gândit să-ţi las un bilet, îi spuse ea lui Grace acum, ridicată în pat, cu un aer vinovat, aşa cum se simţea. A fost o… o hotărâre de moment, să mergem la ţărm. Boyd a vrut să văd răsăritul de soare de pe plajă.

O minţea pe cameristă! Nu era pentru prima dată, desigur, dar asta era o minciună *reală,* nu genul celor pe care le născocea ca să o distreze pe Grace.

— Şi l-ai văzut? întrebă Grace, curioasă, în timp ce se apuca să despacheteze din nou cufărul lui Katey.

— Nu, dar l-am văzut din barcă, atunci când ne întorceam. A fost minunat, se reflecta în cei câţiva nori subţiri din apropiere, şi în apă.

Katey roşi imediat. Nu era obişnuită să mintă de-adevăratelea, mai ales nu pe Grace. Trebuia să nu mai continue şi să schimbe pur şi simplu subiectul!

— Pare să fi fost o ieşire drăguţă, zise Grace, cu o

urmă de regret. Ce n-a mers?

Katey gemu fără glas.

— Când s-a mai întâmplat ca bărbatul acela să nu facă un lucru care să mă scoată din sărite? A adus iar vorba despre căsătorie şi n-a vrut să o lase baltă.

Grace se întoarse spre ea, cu ochii holbaţi.

— Din nou? Când a fost prima dată?

— A fost ceva neplănuit. Din senin, fără ca măcar să existe o conjunctură, mi-a cerut să mă căsătoresc cu el. Am fost insultată.

Grace oftă.

— Cum poţi să te simţi insultată când ţi se face un astfel de compliment?

Katey nu avea de gând să-i spună cameristei ei că Boyd pomenise tot într-o suflare şi că vrea să facă amor cu ea.

— A fost din cauza propunerii neaşteptate, se eschivă ea. Nu ştiu de ce, dar nu-i trece prin cap că aş vrea să fiu mai întâi curtată.

Grace chicoti auzind-o şi zise, pe tonul ei superior „ştiu-mai-multe-decât-tine”:

— Am avut eu senzaţia că eşti îndrăgostită peste urechi. Nu ştiu de ce te-ai ascuns. De ce nu vrei să îl scuteşti şi pe el, şi pe tine de chinurile voastre şi să te măriţi cu omul?

— Nu sunt îndrăgostită.

Grase pufni.

— Eu te cunosc, ai uitat? Dai toate semnele, încă de când l-ai întâlnit din nou pe Boyd Anderson. Eşti îndrăgostită cu adevărat şi de-a binelea, aşa că nu mai încerca să negi.

Katey scutură din cap.

— Simt o atracţie, desigur. Cum să nu-l găsesc chipeş? Îndrăgostită, poate foarte puţin. Dar emoţiile lui sar de la o extremă la alta şi nu sunt sigură că vreau să am de-

a face cu un astfel de comportament tot restul vieţii mele.

Asta era cea mai mare minciună. Aflase astăzi cum era Boyd când nu tânjea după ea. Îi arătase o faţă total diferită a lui, ca şi cum ar fi fost două persoane diferite. Iar de Boyd cel jucăuş şi relaxat era mult prea uşor să te îndrăgosteşti. Prea uşor.

— Nu aveam de gând să mă mărit până când nu terminam călătoria asta.

— Iubirea nu ţine cont de planuri, Katey. Niciodată. Pur şi simplu se întâmplă.

— Nu sunt de acord. Poate fi evitată, sugrumată din faşă. Poţi să-ţi iei măsuri ca să nu se întâmple.

— Atunci de aceea am sărit dintr-o barcă în alta, cum se spune? Nu e doar pentru că eşti din nou supărată pe el şi fugi de dragoste?

Katey scrâşni din dinţi.

— Nu, ţi-am spus deja. Fraţii Malory au venit să mă ia cu ei, cel puţin aşa au spus. Şi mi s-a părut un moment bun ca să iau o pauză de lângă Boyd Anderson. Una permanentă.

— Pentru că eşti supărată pe el.

— Bine! Pentru că sunt supărată pe el!

Lui Grace îi revenise tonul „ştiu-mai-multe-decât-tine”:

— Dacă te îndepărtezi de el nu înseamnă că sentimentele tale vor slăbi în intensitate.

Pentru că tot ceea ce simţea Katey era furie, chiar spera că nu va fi cazul. Nu ar fi vrut să navigheze tot drumul până în Anglia mocnind de supărare. Dar ştia că Grace nu despre asta vorbea.

— Nu-l iubesc, insistă ea, iar. Poate că se strecura încet în inima mea, dar deja dispare. Şi faptul că n-o să-l mai văd niciodată va avea grijă de orice rămăşiţe de sentimente mai am pentru el.

„Vai, de-ar fi adevărat”, zise ea în sine. Cât despre

supărarea ei, ar fi putut să o înfrângă, era sigură de asta. S-ar putea să fie nevoie de câteva zile, ca să se liniştească, dar cum cauza acesteia nu mai era în imediata ei vecinătate, va fi mult mai uşor să o dea deoparte decât dacă l-ar fi văzut pe Boyd în fiecare zi.

— Tot nu-mi vine să cred că ai vrut să abandonezi corabia doar pentru că te-ai ciondănit cu el, comentă Grace.

— Nu pot să mă bucur de călătoria asta, dacă sunt într-o continuă stare de supărare.

— Ei, asta e destul de adevărat, cred, mai adăugă Grace. E pe urmele noastre, să ştii.

— Cum?

— Au avut chiar şi un schimb de replici, răcnite de pe o corabie pe alta, când *Oceanus* a ajuns corabia noastră din urmă.

— Poftim?!

Grace încuviinţă din cap.

— Am urcat pe punte să ascult, dar lordul cel blond mi-a ordonat să mă întorc la cabina mea şi, în fine, nu mi-a venit să mă iau cu el la ceartă.

Katey se uită la camerista ei o clipă, dar apoi era gata să izbucnească în râs, după ultima remarcă a acesteia. Era perfect de înţeles de ce Grace nu voia să se certe cu James Malory. Nici Katey n-ar fi vrut.

Încercă să pară nonşalantă când o întrebă:

— Atunci, n-ai auzit ce-şi strigau?

— Nu, dar tu ce crezi? Omul ţi-a cerut să te măriţi cu el, dar ei au fugit cu tine. Fără îndoială că te vrea înapoi pe vasul lui, ca să continue să-i facă curte.

Katey îşi dădu ochii peste cap.

— Boyd nu-mi făcea curte. Mă îndoiesc că ştie măcar ce înseamnă asta.

— Nici tu nu ştii, pufni Grace. Sigur, tu nu ai o casă unde să poată veni să te viziteze, dar ce crezi că a fost

toată treaba aia din Cartagena, când şi-a petrecut toată ziua cu tine? Şi picnicul? Şi faptul că a vrut să vadă răsăritul împreună cu tine?

Katey s-ar fi dat cu capul de masă, dacă ar fi existat una în faţa ei. Două dintre cele trei lucruri pe care Grace tocmai le pomenise erau minciuni, iar cel care nu era o minciună pur şi simplu nu ţinea, când ea ştia foarte bine că fiecare lucru pe care îl făcuse bărbatul acela era din cauza dorinţei lui carnale pentru ea şi nu pentru că voia să o curteze.

Grace nu terminase însă. Făcuse doar o pauză suficient de lungă ca să scoată o cutiuţă din cufărul lui Katey.

— Şi asta? zise Grace, întinzându-i cutia. Am găsit-o în cabina ta, când ai plecat la picnic. Se poate să fi fost adusă mai devreme. Pentru că e tot nedeschisă… înseamnă că n-ai văzut-o?

— Nu, zise Katey, încruntându-se în timp ce lua micul pachet şi îi scotea ambalajul subţire, de mătase.

Când se deschise micuţa cutie de lemn, căscă ochii mari. De un lanţ din aur era aninat un minunat pandantiv din os, delicat sculptat, care îi aminti imediat de acasă… şi de Boyd. Îşi puse lănţişorul la gât şi apoi îl examină mai îndeaproape.

Acum Grace mustăcea.

— Drăguţ, dar sigur că nu ţi l-a dat pentru că ţi-ar fi făcut curte. Nu că ar mai avea vreo importanţă acum. Corabia lui nu ne mai urmăreşte, sau dacă o face a rămas mult în urmă. Am urcat să verific înainte să vin să te anunţ că fraţii Malory te aşteaptă cu cina.

Katey clipi şi sări din pat, strigând:

— De ce n-ai spus aşa?!

— Tocmai am făcut-o. Şi nu e nevoie să intri în panică. Ce dacă îi faci să te aştepte? E…

— Nu, nu-i fac eu *pe ei* să mă aştepte, zise Katey şi

înşfăcă una dintre rochiile pe care Grace tocmai le pusese în garderob. Unul din fraţi mă bagă în sperieţi. Şi pe tine. Nu are rost să negi, ai spus-o chiar tu. Pare să fie învăluit tot timpul într-o mantie ameninţătoare, acela! Încă nu am ajuns să mă simt relaxată în prezenţa lui. Celălalt, tatăl lui Judith, a fost foarte amabil tot timpul. Nu pot să neg asta. Dar în preajma lui am un sentiment ciudat care mă face să fiu la fel de agitată.

— Ciudat în ce fel?

Katey se schimba de haine şi nu făcu nicio pauză când îi răspunse:

— E greu de descris. Ca şi cum aş vrea să-l impresionez, de dragul lui Judith. Mă vede ca pe o eroină a fiicei sale.

Grace începu să râdă.

— Nu cred că poţi să-l impresionezi mai mult de atât.

— Ştiu. Şi presupun că nu vreau să pătez impresia pe care şi-a făcut-o despre mine. N-ar trebui să conteze, dar nu ştiu de ce îmi pasă.

Grace îi închidea rochia la spate.

— Să impresionezi şi să nu dezamăgeşti sunt cam acelaşi lucru, aşa că este de înţeles de ce te simţi astfel faţă de tatăl lui Judith. Ai reuşit foarte repede să ai o legătură strânsă cu copila aceea. Nu mă îndoiesc de faptul că tu şi Judith o să rămâneţi prietene şi o să ţineţi legătura.

— Crezi că asta e tot?

— Ce alt motiv ai avea să te preocupe ce crede Sir Anthony despre tine?

Capitolul 44

Cina a fost neplăcută. Lui Katey nu-i venea în minte un cuvânt mai potrivit să o descrie. A fost incomodă. Şi faptul că James o insultase când remarcase pandantivul pe care îl purta lângă inimă, întrebând dacă era din fildeş.

Katey zâmbise şi îi spusese:

— Nu, se cheamă *scrimshaw,* incrustaţii care au devenit destul de la modă în Noua Anglie în ultimul timp. E din os de balenă.

Bărbatul părea îngrozit.

— Porţi… balenă?

Katey se îmbăţoşase şi răspunsese:

— Eu cred că e frumos. S-a pus mult talent şi imaginaţie la facerea lui.

— Ai dreptate, revenise el. Foarte drăguţ.

Nu ştia din ce motiv, în seara aceasta cei doi erau la fel de nervoşi ca şi ea. Sau poate că reacţionau doar la starea ei.

Mâncarea fusese totuşi delicioasă. Fraţii Malory încercaseră chiar să poarte o conversaţie normală, dar fusese destul de succintă. Katey mai surprinsese destul de multe schimburi de priviri între cei doi fraţi, ca şi cum ar fi comunicat fără cuvinte. Purtarea lor stranie începuse să o îngrijoreze. Avusese de gând să întrebe ce căutau în Mediterana. Acum era sigură că nu voia să ştie.

— O adevărată nebunie din partea lui, să te ducă prin zona aceea anume a mării, îi spuse James. Este destul de caldă vremea în Caraibe. Acolo ar fi trebuit să te ducă Boyd.

— Eu n-am vrut să călătoresc atât de departe deocamdată, răspunse Katey. El îmi propusese. Eu am refuzat.

— Atunci, draga mea, vina îţi aparţine, zise James, fără să ezite să o dojenească. Trebuie să ţii cont de ce se petrece în acea parte a lumii pe care intenţionezi să o vizitezi. Cei mai mulţi piraţi din Caraibe au fost lichidaţi la

sfârşitul secolului trecut. Puţinii care mai acţionează încă acolo nu sunt, în cea mai mare parte, altceva decât nişte ţipi enervanţi care, dacă eşti prins, te returnează familiei în schimbul unei recompense.

— Ce vrea să spună fratele meu, adăugă Anthony, este că piraţii sunt cu mult mai răspândiţi în Marea Mediterană. Guvernele care au avut de suferit pierderi din cauza lor nu au ajuns să fie destul de iritate ca să le declare război. O vor face, până la urmă, dar între timp, dacă piraţii aceia te capturează, nu te vor reda familiei pentru recompensă, ci te vor vinde ca sclav. Este o diferenţă foarte mare.

Katey nu se considerase jignită. Când cineva o dojenea din grijă pentru ea, avea tendinţa să se simtă vinovată, nu supărată. Dar

Katey nu simţea niciun fel de emoţie acum. Cel puţin nu mai vorbeau pe ocolite, ceea ce îi permisese să se relaxeze un pic.

— Am primit asigurări că vom fi relativ în siguranţă dacă evităm Coasta Berberă şi aşa am făcut, le spuse Katey. Am fost greşit informată? De aceea aţi venit să ne căutaţi? Ştiţi ceva despre zona aceasta, pe care Boyd şi căpitanul lui nu o ştiu?

— Fratele meu este exagerat de dramatic, spuse Anthony. Probabil că totul a fost în ordine.

— Nu chiar în ordine, a fost Katey nevoită să recunoască. Dacă am fi rămas pe corabie, probabil că aşa ar fi fost. Dar când am făcut ieşirea aceea, atât de departe de orice aşezare, ne am expus. Azi şi-au făcut apariţia nişte piraţi. Ne-au reperat pe plajă şi au venit la ţărm ca să ne captureze. Boyd s-a ocupat de ambele bărci pe care le-au trimis. Nu le-aţi văzut corabia îndepărtându-se în fugă imediat ce au zărit *Oceanus?*

— Am văzut ambarcaţiunea mai mică, dar cum tu erai pe partea pustie a unei insule locuite, am presupus că era

vorba pur şi simplu despre localnici prietenoşi care s-au oprit să vadă dacă nu aveţi nevoie să vă ia de acolo.

— Două bărci pline, hm? zise James, pe gânduri. Câţi erau?

— Şase în fiecare barcă. Boyd nici nu terminase bine cu primul grup, când a sosit a doua barcă.

— Era înarmat?

— Dacă poţi numi pumnii lui o armă. Cum se pare că aveau intenţia să-l vândă ca sclav, s-au străduit din răsputeri să nu-l rănească prea tare. Au crezut că vor putea să-l pună jos cu mâinile goale. N-au crezut bine.

Când o auzi, James ridică o sprânceană blondă şi se uită la fratele lui.

— Te simţi mai bine acum, bătrâne?

— Pentru că ştie să-şi folosească pumnii? bombăni Anthony. Sau pentru că după ce şi i-a julit pe douăsprezece mutre i-a folosit în continuare cu succes?

— Ai dreptate, recunoscu James chicotind.

Încruntat, Anthony continuă:

— Probabil că ai fost îngrozită.

Katey clipi, realizând că de fapt nu fusese deloc aşa, cel puţin nu-i fusese frică pentru sine. De fapt…

— Da, am fost îngrijorată, dar pentru Boyd, la început. M-a ascuns pe mine în interiorul insulei, apoi s-a dus să „se ocupe de ei”, aşa a zis. Eu eram prea agitată ca să stau locului. Când m-am întors pe plajă am văzut cum trage la mal o a doua barcă, dar Boyd nu terminase încă treaba cu primul grup şi nu putea să-i vadă pe nou-sosiţi. Atunci am intrat în panică. Mi-a fost teamă că noul grup îl va lua prin surprindere şi Boyd va fi copleşit. Aşa că am ieşit la vedere, ca să le atrag atenţia asupra mea şi să-i dau ceva mai mult timp să termine cu cei doi cu care se lupta încă.

— Nu au încercat să te prindă?

Buzele lui Katey se strâmbară a dezgust.

— Probabil că ar fi făcut-o, dar erau prea ocupaţi să

râdă de mine, când am încercat să-i dobor cu pietrele pe care le adunasem. Nici măcar una dintre ele nu a aterizat cât de cât în apropierea lor. A fost o încercare ridicolă de a-i răni, dar a funcţionat perfect ca mijloc de distragere a atenţiei, dacă îmi e îngăduit să spun.

Anthony se lăsă pe spate, uimit.

— Aşadar, ai fost încă o dată prezenţa salvatoare.

Katey îi răspunse chicotind:

— Sigur că nu. Doar i-am dat lui Boyd răgazul să se furişeze prin spatele lor şi să doboare doi dintre ei cu bâta, înainte ca piraţii să-şi dea seama măcar că el e acolo! Ştii, dacă mă gândesc acum mai bine la ce s-a întâmplat şi pot spune că pericolul a trecut, a fost o aventură de-a dreptul incitantă, a doua de când am început această călătorie. Am reuşit chiar să dobor unul dintre piraţi, când s-au întors cu spatele la mine ca să-l înfrunte pe Boyd, sosit exact la ţanc. I-a terminat destul de repede pe ultimii trei. Trebuia să-l fi văzut. A fost de a dreptul magnific, mai ales că abia dacă au reuşit să-l atingă.

Cei doi fraţi schimbară iar priviri, înainte ca Anthony s-o întrebe, precaut:

— Katey, nu cumva ai ajuns să ai sentimente de afecţiune pentru Boyd Anderson, nu?

— Nu.

Răspunse atât de repede, că Anthony nu mai insistă. Adăugă doar:

— Mă bucur să aud asta, pentru că el nu este tocmai în graţiile noastre în acest moment.

— Dar când a fost barbarul ăsta, vreodată? adăugă James, râzând.

— Bătrâne, tu n-ai fost aici, îl contrazise Anthony, dar nu de mult am avut motive să-i fiu recunoscător yankeului.

— Să nu-mi spui, zise James, prefăcându-se surprins.

— Nu te gândi, a fost ceva de scurtă durată, dar aşa am simţit, totuşi.

— Şi a trecut de mult, zise James.

— Absolut, a fost Anthony de acord, cu o expresie acră. Dar trebuie să recunosc, se pare că astăzi s-a revanşat destul de bine… înainte de a ajunge noi.

— Dacă vrei tu, poţi să spui şi aşa, dar eu al naibii să fiu dacă o s-o fac, îi zise James fratelui său. Apoi, privind spre Katey, adăugă: Katey, draga mea, să nu faci greşeala de a considera că enervantul meu cumnat este eroul tău doar pentru că a reuşit azi să doboare doisprezece nemernici. Cum piraţii nu voiau să-l rănească, aşa cum ai spus, avantajul era total de partea lui. Orice bărbat care e cât de cât bun la bătaia cu pumnii ar fi putut face la fel.

— A, n-aş putea să fac o astfel de greşeală, zise ea, cu buzele strânse. Cu siguranţă, nu.

Mai ales că n-ar fi trebuit să fie pe insula aceea, de la bun început, şi nici să dea peste piraţi, dacă Boyd n-ar fi profitat de ocazia *nesperată,* cum singur o numise, ca să ajungă acolo cu ea. Dar Katey nu avea de gând să pomenească despre asta fraţilor Malory.

Cu toate acestea, lui James nu îi scăpă tonul ei şi remarcă pe gânduri:

— Aşa e că acum eşti supărată pe el, nu?

— De unde ţi-a venit o astfel de idee? zise ea, sarcastic.

James îi răspunse zâmbind:

— Remarca „să te prefaci că nu mă cunoşti”, pe care i-ai adresat-o, ar fi fost suficientă, dar am putut să observăm că acolo, pe plajă, erai în stare să-i rupi gâtul cu dinţii.

Katey scoase un geamăt mut, dându-şi seama că fuseseră probabil urmăriţi prin ocheane. Dar era un subiect pe care nu avea de gând să-l discute. Fraţii Malory păreau totuşi să considere că o cunosc destul de bine de acum, ca să insiste.

James săltă una din sprâncenele lui aurii.

— N-ai vrea să vorbim despre asta?

— Nu.

— Nu e vorba despre nimic din ce-ar putea să reclame o pedeapsă? insistă James, pe un ton ceva mai amenințător, ba chiar își frecă pumnul strâns de obraz, ca ea să înțeleagă despre ce fel de pedeapsă era vorba.

— Nu, să nu-i faceți rău!

— Nici prin gând nu-mi trece, fată dragă, o asigură Anthony, deși ușor îmbujorat.

James chicoti, ca pentru sine. Katey habar nu avea de ce. Ea nu vedea nimic amuzant în chestiunea respectivă. Dar lorzii aceștia englezi păreau să aibă un simț al umorului cu totul special.

Cum cina era pe sfârșite, iar conversația nu-i mai era pe plac, Katey făcu semn că nu dorește desertul care îi era oferit.

— Ar trebui să mă întorc la mine în cabină, le spuse ea tovarășilor ei. A fost o zi lungă și plină de evenimente.

— Katey, nu pleca încă, zise Anthony repede. Trebuie să-ți spun câteva cuvinte. Te superi? adăugă el, privind spre fratele lui.

James înțelese, dar drept răspuns începu să râdă.

— Să plec?

Cu alte cuvinte, nu avea de gând să se miște.

Capitolul 45

Katey dădu din cap că va rămâne, dar ajunse rapid să-și dorească să nu o fi făcut. Indiferent ce voia să discute cu ea, Anthony nu trecu direct la subiect. Nici măcar nu rămase la masă. Se îndreptă spre biroul căpitanului – biroul lui James, pentru că își comanda chiar el corabia – și își turnă un pahar din carafa cu tărie aflată acolo. Îl dădu pe

gât dintr-o mişcare, apoi începu să se plimbe între birou şi masă.

Nervozitatea lui era de-a dreptul palpabilă şi, în consecinţă, o făcu şi pe a lui Katey să crească dramatic. Era gata să sară în picioare şi să iasă nepoliticos din cabină, în goană, abia îngăimând „Noapte bună”. Ochii lui Anthony pironiră însă locului. Avea ochii atât de frumoşi, un albastru cobalt perfect, cu un aspect exotic, puţin oblici, doar cât să nu treacă neobservaţi, şi captivanţi. Katey rămase nemişcată.

— Povesteşte-mi despre omul care te-a crescut, Katey, începu Anthony.

Fata clipi. Ciudat fel de a se referi la tatăl ei.

— Despre tata?

— Da.

Vai, doamne, nu voia decât să-i asculte istoria familiei ei?

— Ce vrei să ştii?

— Ce fel de bărbat era?

— Bun, generos, vesel, a, şi foarte bârfitor, zise ea, chicotind. Sigur, trebuia să fie aşa. Îşi distra muşteriii.

— Eraţi apropiaţi, tu şi el?

Katey căzu puţin pe gânduri, dar trebui să recunoască.

— Nu chiar. A murit când eu aveam doar zece ani, aşa că nu am prea multe amintiri cu el care să-mi fi rămas cu putere în minte. Şi nu prea era acasă. Îşi petrecea fiecare zi la prăvălia lui. O conducea chiar el. Era o prăvălioară într-un cătun foarte mic. Şi era singurul loc din Gardener unde sătenii se puteau aduna, aşa că o ţinea deschisă până târziu, în fiecare zi. Dacă voiam să-mi petrec timpul cu el şi în altă zi, în afară de duminică, atunci trebuia să mă duc la prăvălie. În jumătate dintre zilele anului eram deja în pat când el ajungea acasă.

— Aşadar, nu l-ai cunoscut prea bine?

— Nu aş spune asta. L-am cunoscut la fel de bine cum îşi cunoaşte părinţii orice copil de vârsta aceea. Eu îl iubeam, el mă iubea. Avea întotdeauna un zâmbet sau o îmbrăţişare pentru mine. Dar eram mult mai apropiată de mama. Îmi petreceam cu ea ore în şir, în fiecare zi, fie că o ajutam în grădină sau în bucătărie, sau la treburile casnice, pe care le făceam împreună.

— Mama ta muncea… în *bucătărie?*

Anthony vorbea ca şi cum trebuia să scuipe vorbele acelea, că nu voiau să iasă singure. Ce ciudat! Ce importanţă avea unde muncea? A, stai, el era un lord. Pentru el, doar servitorii munceau în bucătărie.

Chicoti uşor, înţelegătoare.

— În Gardener nimeni nu avea slujitori, Sir Anthony. Deşi familia mea şi-i putea permite fără probleme, mama a vrut să fie ca toată lumea şi, în plus, îi plăcea să facă treburile casnice şi mie îmi plăcea să le fac împreună cu ea. Nu prea aveam ce altceva să facem ca să ne ocupăm timpul. Abia când am devenit mult mai mare, mama cedat şi a angajat-o pe Grace. Dar a preluat conducerea prăvăliei după moartea tatălui meu, aşa că timpul ei a devenit mai limitat după aceea şi mie mi-au revenit mult mai multe sarcini, dacă stau să mă gândesc mai bine.

Anthony scoase un sunet care putea fi uşor confundat cu durerea. Ieşi afară din cabină, fără vreun semn că ar cere permisiunea doamnei. Şi parcă devenise alb ca varul? Se întorsese cu spatele prea repede ca ea să fie sigură. Katey înălţă mirată din sprâncene când James se ridică şi el şi o luă repede pe urma fratelui său.

Se întoarse însă pe loc şi îi ceru:

— Stai pe loc!

Apoi trânti uşa în urma lui.

Katey pufni în barbă. Ce naiba se petrecea? Nu se clinti totuşi, oricât de mult îşi dorea. Dacă i-ar fi dat altcineva ordinul acela, ar fi luat-o într-o clipă spre cabina

ei, în furia mare. Dar, pentru că venise tocmai de la bărbatul acela, ei bine, rămase pe loc. Nu se mişcă nici măcar când ceva se izbi de perete pe dinafară şi primul ei impuls a fost să cerceteze ce se întâmplă.

Afară, James îi pironise pe Anthony de peretele de care tocmai se izbise.

— Nici să nu te gândeşti să pleci de pe corabia asta, mârâi James.

— Nu aveam de gând să sar peste bord.

— Eu vorbesc despre Katey, care e acolo, înăuntru, şi să n-o laşi fără să afle. Ţi-ai pierdut minţile, Tony? Ce naiba te-a apucat?

— Ai auzit-o. Doamne sfinte, a crescut muncind din greu şi e doar vina mea!

— Deci, chiar ţi-ai pierdut minţile. A fost alegerea lui Adeline să părăsească Anglia. Nu tu ai urcat-o pe vasul care a dus-o în America. Şi sigur e că nu tu ai ţinut-o acolo. Putea să fi venit oricând acasă.

— Dar nu s-ar fi urcat niciodată pe corabia aceea, în primul rând, dacă eu nu pregetam atât cu cererea în căsătorie, de nervos ce eram că ea n-o să răspundă aşa cum voiam. Dacă aş fi fost mai sigur pe mine, ea ar fi venit la mine şi ne-am fi căsătorit. Atunci ar fi continuat să trăiască în stilul cu care era obişnuită, iar Katey, doamne, Katey nu ar fi fost crescută ca o servitoare!

— Ce vrei să spui? Că nimeni în afară de cei din clasa cea mai de sus nu poate să ducă o viaţă fericită? Nu fi aşa de dobitoc, Tony, şi snob pe deasupra.

— Nu, zise Anthony, mârâind la rândul lui, dar vorbim despre fiica mea. N-ar fi trebuit să fie obligată să trăiască aşa. Ar fi trebuit să fie răsfăţată, la fel ca Judy şi…

— Opreşte-te şi gândeşte-te la asta, înainte să te ajut eu cu un pumn, îl întrerupse James. Îţi dai seama că orice s-ar fi întâmplat altfel, tu n-ai fi cunoscut-o pe Roslynn şi nu te-a fi însurat cu ea. Atunci n-ai fi avut alte două fiice cu

care să o compari pe aceasta, nu? Judith şi Jamie nu s-ar fi născut, nu?

Anthony îşi lăsă capul sprijinit de zid şi oftă.

— Se poate să fi reacţionat exagerat.

— Se poate? pufni James.

— Doar că... de ce m-ar mai vrea ea ca tată, după atâta vreme? E o tânără femeie bogată. Nu există nimic pe care i l-aş putea oferi eu şi pe care să nu şi-l poată oferi singură.

— Ba există. O familie. Ar avea nevoie de o viaţă întreagă ca să-şi construiască o familie de mărimea celei pe care o să i-o oferi tu, graţie unei bizarerii a sorţii.

Capitolul 46

Cei doi Malory lipseau de prea multă vreme. Nu era chiar exagerat să-şi închipuie că poate uitaseră de ea. Nu era deci anormal pentru Katey să încerce să desfidă ordinul lui James Malory. În plus, fusese o zi incredibil de agitată. Ar fi trebuit să se îndrepte spre un somn bun şi lung, dacă ar fi putut să-şi şocată din minte orele acelea petrecute cu Boyd, înainte de apariţia piraţilor.

Dar cei doi nu plecaseră de fapt prea departe. Află asta încercând să se furişeze afară din cătină fără să fie observată. O observară însă şi amândoi îşi întoarseră capul când uşa se deschise, aşa că întrebă, pe un ton inocent:

— E totul în ordine?

— Desigur. Doar cântăream posibilitatea de a-mi arunca fratele peste bord, zise James, sec, dând drumul tunicii lui Anthony şi prefăcându-se că îi scutură doar reverele.

— Iar eu îi explicam acestui tăntălău de ce n-ar trebui să o facă, răspunse Anthony, vesel, făcându-şi loc pe lângă

James ca să o conducă pe Katey înapoi în cabină.

Fata oftă şi se aşeză din nou la masă. Ce-ar fi putut să-l intereseze pe Anthony la ea, într-atât încât să nu poată aştepta până dimineaţă? Ar trebui să fie pur şi simplu nepoliticoasă şi să spună că era epuizată. Nu era. Ziua fusese cu totul revigorantă. Dar ei nu ştiau asta. Poate dacă s-ar fi prefăcut că îi e somn şi ar fi căscat…

— Deci, unde rămăsesem? zise Anthony.

Nu se mai aşezase la locul lui. Începuse din nou să bată cabina încolo şi încoace şi nici nu avea un aer prea vesel. Sigur fusese o falsă veselie.

— Erai, în sfârşit, pe cale să ajungi la miezul problemei, îl îndemnă James.

Nici el nu revenise la masă. Stătea cocoţat pe marginea biroului său, într-o parte, atât cât să-şi poată legăna confortabil un picior. Cu braţele încrucişate, părea destul de ameninţător totuşi, aşa că ea îşi luă ochii de la el. Anthony îl ignoră cu totul.

— A, da, urma să te întreb dacă ai avut o copilărie fericită, în ciudat tuturor corvezilor?

James gemu.

— Ce corvezi? zise Katey, încruntându-se. Dacă te referi la treburile casnice, nu în a deranjat niciodată să le fac. Era un timp pe care mi-l petreceam cu mama şi, mai târziu, cu Grace. În plus, să fac curăţenie în casa noastră, să cultiv şi să prepar hrana noastră erau o parte din viaţa mea. Nu avea cine altcineva să o facă. În Gardener toată lumea se îngrijea singură de casă. Ştiu că vi se pare îngrozitor. Veniţi dintr-o lume cu o altfel de viaţă. Dar pentru noi era pur şi simplu normal.

Anthony tresări.

— Nu te-am jignit fără să vreau, nu? Cu siguranţă nu a fost…

— Absolut deloc, îl asigură Katey.

O amintire răsărită brusc o făcu să chicotească.

— E nostim, dar fiica dumitale a avut o reacţie total opusă aflând de însărcinările mele, când i-am pomenit despre ele în discuţiile noastre. S-a plâns că ea nu a fost niciodată pusă să ajute în vreun fel!

— Aşa a făcut Judy?

— E adevărat. Poate că vei vrea să-i oferi propria ei grădină, înainte să crească prea tare. Copiilor chiar le place să cultive diverse, mie cel puţin mi-a plăcut.

— Dar… s-ar murdări.

Katey avea impresia că el doar o tachina, cu privirea aceea îngrozită când pomenise de murdărie. Fata îi zâmbi.

— Ştiu, dar poate să fie amuzant să te joci în ţărână. Miroase bine şi se fac nişte turte minunate de noroi!

James îşi dădu ochii peste cap. Anthony îi întoarse zâmbetul şi zise:

— Eu, unul, nu-mi amintesc să fi vrut vreodată să mă vânzolesc în ţărână, dar pot spune fără îndoială că fratele nostru cel mai mare ar fi probabil de acord cu tine.

— A, da, grădinarul. Mi-a făcut plăcere să-l cunosc şi să mă plimb prin grădina sa.

James mai să izbucnească în râs, după felul în care Katey se referise la Jason. Ea se uită la el şi adăugă:

— Ştiu, cineva mi-a spus deja că probabil n-ar trebui să-i spun aşa. Dar e un grădinar, să ştiţi. S-ar putea să nu fie altceva decât un hobby, cum îi spune el, dar n-am văzut niciodată atâtea flori frumoase şi în atâtea soiuri. Judy m-a prevenit că voi fi impresionată, am fost cu adevărat uluită să văd direct munca lui Jason.

Anthony îşi drese glasul ca să-i atragă atenţia înapoi la el.

— Cred că ne-am îndepărtat puţin de la subiect.

— De ce atâta curiozitate pentru trecutul meu? întrebă Katey, încruntată.

— Am cunoscut-o pe mama ta… bine.

— A, sigur, zise ea, zâmbind, începând să înţeleagă.

Locuia nu departe de Haverston, înainte de a-l cunoaşte pe tata şi acolo aţi crescut, nu?

— Adevărat, deşi, ca să fiu cinstit, crescusem mare şi nu veneam acasă decât de sărbători atunci când am ajuns să o cunosc bine. Cred că voiam doar să ştiu dacă tu şi ea aţi avut o viaţă normală în America.

— Normală, da, pentru Gardener.

— Asta vrea să însemne ceva?

Katey surâse.

— Era un sătuc foarte mic, cu oameni bătrâni şi fără niciun fel de activitate economică, în afară de câteva ferme din apropiere. Eu am fost ultimul copil care s a născut acolo, iar ceilalţi, puţini, nu erau prea apropiaţi de vârsta mea şi au plecat curând. Nu s-a mai stabilit nimeni acolo cu excepţia celor care căutau un sat liniştit şi desuet unde să se retragă.

Râse uşor.

— Liniştiţi eram în mod clar. Nu se întâmpla niciodată nimic interesant. Nu era nimeni distractiv. Punctul culminant al fiecărei zile era când cineva citea cu glas tare din ziarul de Danbury la noi în prăvălie. Bătrânul Hodgkins mergea de două ori pe săptămână călare până în târgul cel mai apropiat ca să cumpere câteva exemplare doar în acest scop. Gardener era, fără îndoială, locul cel mai plicticos pe care ţi-l poţi imagina.

— Doamne sfinte, înseamnă că ai avut o copilărie oribilă?

— N-am spus asta! Era doar plicticos… pentru un copil. Părinţii mei nu păreau să fie deranjaţi. Aveau lucruri de făcut care îi ţinea ocupaţi. Eu, una, bombăneam în fiecare zi când profesorul meu mă trimitea acasă. Serios, aşa făceam. Aş fi preferat mai mult să rămân cu el şi să vorbim despre lumea largă!

— De ce părinţii tăi nu s-au mutat într-un loc mai interesant sau măcar în târgul din apropiere?

Katey ridică din umeri.

— I-am auzit o dată discutând despre asta. Tata nu ştia altceva decât să ţină un magazin. În Gardener nu ducea niciodată lipsă de clienţi în prăvălia sa, pentru că era singura din sat. În Danbury sau în alt oraş mai mare ar fi trebuit să concureze cu prăvălii mai vechi şi deja cunoscute şi, cum avea o familie de întreţinut, cred că îi era frică să încerce. După ce a murit, am sperat că mama o să vrea să ne mutăm, dar ea s-a aruncat cu capul înainte să conducă ea însăşi prăvălia. De fapt, chiar i-a plăcut.

— Dar mama ta avea bani, nu-i aşa? Nu e aceea moştenirea ta?

— Da, şi destul de mulţi, dar a refuzat să se atingă de ei. Au venit de la tatăl ei, când acesta a murit, dar mama îşi dispreţuia familia, pentru că au dezmoştenit-o. Nici măcar nu voia să vorbească despre ei. Eu nici nu am ştiut câţi membri mai avea familia Millard, decât după ce-am venit în Anglia.

— Au dezmoştenit-o?

— Nu aţi auzit despre asta atunci? Pentru că a fugit cu un american care se ocupa cu negustoria, sau cel puţin aşa m-a lăsat ea să înţeleg.

— Iată un moment excelent ca să ajungi la subiect, Tony! exclamă James. Înainte să mor de bătrâneţe aici.

Anthony îi aruncă fratelui său o căutătură rece.

— Tu n-ai fost poftit să participi, aşa că de ce nu te duci la culcare?

— Nu pot, dragă băiete. Baţi pasul pe loc chiar în dormitorul meu.

Anthony roşi uşor când i se aminti acest lucru, dar James nu terminase.

— Katey, ce vrea fratele meu…

De astă dată, James nu mai avea scăpare. Anthony sări şi se izbi de el cu atâta forţă, că amândoi se rostogoliră peste birou şi căzură la podea, dincolo de el.

Katey sări în picioare. Fără să-şi creadă ochilor, întrebă:

— Sunteţi nebuni amândoi?

James îşi îţi primul capul, ridicându-se înapoi în picioare.

— Sigur că nu, zise, şi îi întinse o mână fratelui său, să-l ajute să se ridice.

— Scuze, Katey, zise Anthony, ocolind biroul şi trecându-şi o mână prin păr, să şi-l aranjeze. Din păcate, aşa ceva nu este neobişnuit în familia noastră.

— Vrei să spui, între noi doi, băiete dragă? adăugă James, privindu-l fix. N-o să-i vezi pe cei mai în vârstă doborându-se unii pe alţii, aşa că n-o speria cu insinuarea că toţi cei din familia Mallory sunt ca tine şi ca mine.

— Absolut corect, recunoscu Anthony, cu o privire stânjenită. Eu şi James suntem mai… energici. Numeşte-o competiţie frăţească, dacă vrei.

Încă oarecum şocată de explozia lor de… energie, Katey zise:

— Cum eu însămi n-am avut fraţi sau surori, mi-e teamă că înţeleg mai greu.

— Perfect de înţeles. Poate că ar avea mai mult sens dacă ai şti că amândoi suntem pugilişti înfocaţi. Pentru noi, exerciţiul fizic a constat întotdeauna dintr-o rundă zdravănă pe un ring de box, de câteva ori pe săptămână.

— Încă mai faceţi asta?

— Nu cumva ne spune că suntem prea bătrâni ca să facem sport, nu-i aşa? zise James sec.

Katey roşi, în ciuda zâmbetului pe care el i-l oferise, ca să arate că o necăjea doar.

Anthony oftă, exasperat.

— Iar ne-am îndepărtat de subiect. Katey, lasă-mă să fiu direct, pentru o clipă. Nu mi-ai răspuns de fapt niciodată la întrebarea mea despre copilăria fericită, dacă a ta a fost aşa. Are importanţă? Nu există nicio amintire dureroasă,

despre care ai prefera să nu vorbim?

Katey se uită la el.

— Dacă ar fi, nu le-aş discuta oricum, nu-i aşa? Fapt este că n-am avut o copilărie foarte interesantă, dar nici nefericită nu a fost. Am fost destul de fericită să trăiesc împreună cu părinţii mei şi apoi doar cu mama, după ce tata a murit. Când am crescut destul de mare aş fi putut să plec din Gardener, aşa cum au făcut toţi ceilalţi tineri, imediat ce-au putut, dar eu nu m-am gândit niciodată să o fac, până la moartea mamei. Lucrul care mi-a displăcut cel mai tare la copilăria mea a fost plictiseala cruntă, din perspectiva unui copil. Dar de aceea am decis să călătoresc câţiva ani, să văd lumea, înainte de a mă gândi la căsătorie şi la copii. Speram să găsesc momentele palpitante care mi-au lipsit când eram copil şi puţină aventură. Am găsit câte puţin din amândouă.

Surâse.

— Nu ţi-ai dorit niciodată să ai o familie mai mare?

Se pregătea să spună că dorinţele din trecut erau irelevante, dar îşi ţinu gura, în primul rând pentru că sesiza nervozitatea legată de această chestiune. Găsea destul de stranie situaţia, dar până şi James părea tensionat acum, aşteptând răspunsul ei. Ce naiba aveau ăştia doi în seara aceasta?

Răspunse, puţin ezitant:

— Încep să bănuiesc că duceţi discuţia spre ceva ce s-ar putea să nu-mi placă. Aşa că, sir Anthony, poate că e momentul să treci la obiect, aşa cum a sugerat fratele dumitale?

Anthony oftă şi se aşează din nou la masă, vizavi de ea.

— Am spus că o ştiam pe mama ta, dar nu a fost doar o simplă cunoştinţă. Înainte ca ea să plece din Anglia, i-am făcut curte şi aveam intenţii serioase. Am vrut să mă căsătoresc cu ea.

Katey îl privi intens, încercând să asimileze ce i se spunea, dar pur şi simplu nu avea nicio noimă.

— Nu înţeleg. Eşti un bărbat nemaipomenit de chipeş. Şi…

— Îţi mulţumesc.

— … ca să fiu sinceră, tata nu era deloc aşa. Nu era urât sau ceva, dar între voi doi, nu-mi imaginez de ce mama l-ar fi ales pe el şi nu pe dumneata, dar cu toate acestea, spui că aşa a făcut? Ai făcut ceva care a determinat-o să nu te mai vrea? Vorbim despre o idilă tragică?

— Nu, nu a fost vorba despre asta. Familia ei nu m-a plăcut. Nici măcar nu sunt sigur de ce. Pe atunci nu eram încă libertinul care am devenit mai târziu. Adeline nu le împărtăşea totuşi sentimentele. Eram sigur că şi ea simte la fel ca mine. Greşeala mea a fost că nu i-am spus mai curând că voiam să-mi devină soţie. Am presupus, în mod eronat, că o credea de la sine înţeles, că amândoi gândeam la fel şi că ne vom căsători. Apoi ea a plecat. Peste noapte. Nu pot să-ţi descriu ce şoc a fost pentru mine, când m-am dus la ea călare, să o iau la un picnic în locul nostru preferat, şi mi s-a spus că părăsise Anglia. Mi-au vândut nişte gogoşi, despre o călătorie în circuit, de mult plănuită, dar de care ea nu-mi pomenise niciodată nimic, şi că se va întoarce peste un an sau cam aşa.

— Şi când s-a întors în Anglia, nu ai mai curtat-o, deci?

— Katey, nu s-a mai întors niciodată.

Fata se încruntă, complet confuză de acum.

— Dar ea fugit cu tata, aşadar… vrei să spui că l-a cunoscut şi s-a îndrăgostit de el înainte să-i faci curte? Că el a reapărut, brusc, şi mama a fugit cu el fără ca măcar să-ţi explice?

— Nu, bănuiala mea e că nu l-a cunoscut decât după ce-a plecat din Anglia, poate pe corabia spre America, sau

curând după ce a ajuns acolo.

Katey îşi dădea seama că aceea era părerea unui bărbat care ieşise pe locul doi în cursa pentru inima unei femei. Nu putea să-l condamne pentru că aşa voia să creadă. Ea însăşi găsea totul surprinzător, faptul că mama îl preferase pe tatăl ei în locul lui Anthony.

Spuse încet:

— Îmi pare rău să-ţi spun că greşeşti. Mama mi-a zis…

— Katey, uneori părinţii născocesc o minciună ca să ascundă un adevăr urât. Dintr-un motiv sau altul, ea nu a vrut ca tu să ştii adevăratul motiv pentru care a părăsit Anglia. Nici eu nu am ştiut nimic. Ar fi putut să-mi spună, dar nu a făcut-o. În toţi aceşti ani, n-am ştiut că a plecat purtând în pântec copilul meu. Nici acum nu aflam, dacă mătuşa ta, Letitia, nu mi-ar fi scris despre asta într-un bilet plin de ură, trimis după ce tu ai plecat cu *Oceanus.*

Katey făcu ochii mari. Surprinsă, îşi puse mâna la gură, dar asta ca să-şi înăbuşe un hohot. Nu şi-ar fi iertat niciodată dacă ar fi apucat-o râsul, când el părea aşa de sincer. Falsitatea nu venea din partea lui, cel puţin, ci fusese instigată de acea rudă necioplită a ei.

— Am cunoscut-o pe Letitia, zise ea repede. Sincer, n-am crezut o iotă din ce mi-a spus. Păi, m-a făcut chiar o…

Sângele i se scurse din obraji, şi Katey se ridică încet în picioare. Ochii îi erau aţintiţi pe chipul lui Anthony şi acum vedea în expresia lui mult mai multe, spaimă, compasiune, înţelegere… şi afecţiune.

Chiar dacă ea nu avea nevoie să o audă acum, Anthony spuse:

— Ai dreptate. Nici eu nu am crezut-o. M-am dus să o aud din gura bunicii tale. Era bolnavă, aşa că nu am insistat să aflu mai multe amănunte, dar ea mi-a confirmat, Katey. Eşti fiica mea.

Singurul sunet pe care îl scoase fu un fel de mieunat dureros, cu glasul stins. Ieşi în fugă din cabină, înainte de a

se face de râs.

— La toţi dracii, gemu Anthony.

— Te aşteptai la chiuituri de încântare şi la o îmbrăţişare exuberantă între tată şi fiică? întrebă James, sec, ducându-se să închidă uşa pe care Katey o lăsase deschisă în fugă.

— James, nu e momentul pentru perlele tale de înţelepciune.

— Poate că nu, dar s-ar putea spune câte ceva despre vorbitul pe şleau. Ar fi trebuit să-i spui de-a dreptul şi să te scuteşti de bătut câmpii, agonizant.

— Am încercat să-i dau vestea cât mai blând.

— Aşa ai făcut, băiete dragă, zise James. Cu delicateţea unui baros.

Capitolul 47

Faptul că tot ceea ce ştia despre sine şi despre viaţa ei se făcuse bucăţi, ca o nucă spartă în palmă, iar aşchiile erau prea mici ca să mai poată fi puse laolaltă şi singura opţiune era să le arunce a fost mai mult decât traumatizant pentru Katey. Era terminată. Nu pentru că era o Malory. Dacă unul din părinţii ei era un Malory, asta nu o făcea automat să fie una de-a lor, cel puţin după părerea ei. Nu avea mai multe în comun cu familia aceasta decât ar fi avut cu Millard. Dar cel puţin despre familia Millard ştiuse.

Aici stătea şi sursa traumei de care nu putea să scape. Era vorba despre minciună, despre minciuna spusă de mama ei, despre faptul că o înşelase, că toată viaţa îi ascunsese lui Katey adevărul. Poate că Adeline intenţionase să-i spună într-o bună zi cine era adevăratul ei tată, poate după ce s-ar fi măritat şi şi-ar fi făcut propria familie. Adeline nu ar fi refuzat să le spună nepoţilor ei de unde vin,

nu? Nu avusese de gând să moară înainte de a putea să facă acea mărturisire. Viaţa nu era însă atât de previzibilă. Afurisită bucată de gheaţă…

Katey plânse mult pentru că Adeline trebuise să renunţe la atâtea, din cauza unei singure decizii, care îi schimbase viaţa. De ce o făcuse? Katey plânse mult pentru tot ceea ce ratase mama ei şi, în consecinţă, pentru tot ceea ce ratase şi Katey, o viaţă în familia Malory. De ce?

Katey îşi pusese mari speranţe în familia Millard, dar acum era bucuroasă că nu crescuse în preajma lor. Nu-şi putea imagina cum ar fi fost să aibă mereu pe lângă ea pe cineva ca Letitia.

Oare ar fi ajuns la fel ca ea? Gândul o îngrozea. Dar îşi dădu seama că ar fi fost minunat să fi crescut printre cei din neamul Malory.

„Nu-mi pot imagina cum ar putea să fie să nu ai ceva palpitant de făcut tot timpul”, îi spusese Judith în ziua aceea, în trăsură. „în familia mea se întâmplă mereu ceva interesant.”

Când realiză adevărul, fu ca şi când o lovi o tonă de cărămizi. Judith Malory era sora ei. Doamne, avea o soră! Nu, avea două surori! Unele dintre lacrimi erau de fericire.

A doua zi, Anthony veni la uşa ei de nenumărate ori, să se asigure că era bine. Katey nu îi deschise, dar îl asigură de dincolo de uşă:

— Mă simt bine, doar că am nevoie să fiu singură un timp, să asimilez totul.

Şi să pună la loc bucăţile sparte ale vieţii ei – dacă s-ar fi putut.

Spre seară, până şi James veni să bată puternic în uşă şi să o atenţioneze posac:

— Pisoi, nu e sănătos ce faci. Astă-seară să te arăţi la cină sau să ştii că sparg uşa.

Rămase încuiată în cabina ei, nesocotind ordinul. Dar era încă prea afundată în gânduri ca să observe de fapt că

James nu venise să-i spargă uşa. Singura dată când Katey o deschise a fost pentru Grace, şi doar pentru puţin, fără s-o lase să intre.

Nu voia ca Grace să-şi facă griji, aşa că îi spuse de-a dreptul:

— Anthony Malory susţine că el e tatăl meu cu adevărat. Nu vreau să vorbesc despre asta deocamdată, mai adăugă, scurt.

Cu ochii holbaţi, Grace dădu să-i răspundă, dar Katey îi puse un deget peste buze.

— Încă nu. Da, e un şoc, dar te rog, Grace, am nevoie de câteva zile în singurătate ca să… mă adaptez.

Încăpăţânată ca de obicei, Grace sublinie totuşi:

— Trebuie să mănânci.

— Nu, nu trebuie. Sunt aşa de nervoasă că n-aş face decât să dau totul înapoi.

— Dar trebuie să mănânci. Vrei să mă sting eu de câte griji îmi fac pentru tine?

— Dacă nu ies peste o săptămână, atunci poţi să te îngrijorezi.

Katey încercase să pară glumeaţă, dar îşi dădu seama că nu reuşise, aşa că închise uşa, fără să se mai contrazică.

Grace punea oricum tăvi cu mâncare la uşa ei. Katey le lăsa neatinse. Nu exagerase. Zbuciumul prin care trecea era de natură fizică, suficient cât să nu aibă vreo îndoială că stomacul nu ar fi suportat ceva atât de simplu ca hrana. Dar nici nu-i era foame. Sau era prea supărată ca să o simtă.

Nu mai rămase baricadată decât încă o zi. După o a doua noapte de somn, nemaivorbind cât se foi, Katey se trezi oarecum împăcată cu sine, iar emoţia interioară, care îi făcea stomacul să se frământe, dispăruse pentru moment. Nu ştia dacă o va ierta vreodată pe mama ei pentru minciună, dar familia aceasta nouă, pe care practic o moştenise peste noapte, ar fi putut să-i îndeplinească

speranţele pe care nu reuşise să i le împlinească familia Millard. Doar să nu se fi spus despre înrudirea cu Malory doar de dragul de a i se spune. Dacă într-adevăr ei voiau să facă parte din familia lor.

În ziua aceea luă prânzul cu noile ei rude. Amândoi bărbaţii se ridicară brusc, atunci când ea intră în cabină. Amândoi păreau extrem de neliniştiţi, încă îngrijoraţi de felul în care primise ea veştile.

Katey zâmbi uşor când se aşeză la masă, faţă în faţă cu Anthony.

— Te rog să te linişteşti. Am fost doar şocată. Sunt convinsă că şi tu ai fost la fel.

— Adevărat. Deşi trebuie să recunosc că nu mi-a luat mult până să simt încântarea.

— Nici mie, răspunse ea, sfioasă. Deşi nu ştiu măcar dacă familia ta o să mă accepte sau dacă nu vei prefera să rămână între noi.

— Doamne, iartă-mă, asta ai crezut?

— Ai dat drumul la ciocan, dar ai uitat să-ţi fereşti degetele, nu, bătrâne? comentă James, caraghios.

Anthony nu îl luă în seamă pe fratele lui şi îi spuse ei:

— Katey, vei fi primită cu braţele deschise, să nu te îndoieşti de asta. Păi, Judith o să sară până în tavan de încântare, când o să afle. Să ştii că s-a ataşat de tine foarte tare.

Katey zâmbi, nu doar din pricina remarcii, dar şi de uşurare. O voiau cu adevărat!

— Sentimentul a fost reciproc, zise. Şi cred că va fi o minunată experienţă să fac parte din familia ta. Ai fi putut să ţii pentru tine faptul că eşti tatăl meu, fără să-mi spui. Mă bucur că nu ai făcut-o. Pentru asta îţi mulţumesc. Dar…

— Pisoi, „dar”-urile nu sunt permise, o întrerupse James.

Era a treia oară când îi dădea un ordin, de când urcase la bordul lui *Maiden George.* Cum tocmai începea

să-şi revină după un serios şoc emoţional, de astă dată Katey se simţi ofensată. Îi va fi puţin mai dificil să accepte că şi el îi era rudă.

— Nu-mi tot spune ce pot să fac şi ce nu, unchiule James. Sunt prea nouă în familia ta ca să-ţi iei această libertate, deocamdată. O să te anunţ eu când poţi.

Cum tocmai îl lăsase fără cuvinte pe uriaşul acela, deocamdată, Anthony izbucni în râs.

— Bravă, draga mea, ai vorbit ca o adevărată Malory.

— Îmi pare rău, zise ea, roşind de furie. Scuzele erau pentru James. O să-mi ia ceva timp până să mă obişnuiesc cu totul.

— Să nu te scuzi pentru că ai spus ce gândeşti, zise James. Şi eu n-o să-mi cer scuze pentru că încerc să-mi protejez fratele… în felul meu. De când a aflat despre asta a stat ca pe ace, de teamă să nu fie prea târziu să te mai aducă în sânul familiei, de teamă să nu-l respingi din prima.

— Glumeşti? zise ea, cu ochii strălucind. Ştiu că nu am răspuns de seara trecută acestei întrebări, dar întotdeauna mi-am dorit să fac parte dintr-o familie mai mare. Am aşteptat cu atâta nerăbdare să cunosc familia mamei şi am sperat că o să fiu bine primită de ei, dar mătuşa Letitia mi-a cam tăiat elanul.

— Ce băbătie afurisită, rosti Anthony cu dezgust. Aş zice chiar că talentul ei e să închidă uşa în nasul oamenilor.

— Sau cel puţin să încerce, adăugă şi James, uşor infatuat.

— Dar, continuă Katey, chiar dacă acele speranţe s-ar fi realizat, tot e lucru stabilit că tu eşti tatăl meu. Nu aş putea să-mi reneg… propriul…

Făcu o pauză, să-l privească pe Anthony, şi ochii i se făcură şi mai mari, când înţelese întregul impact al vorbelor rostite. El nu era doar o rudă, era cea mai apropiată rudă pe care ar fi putut să o aibă.

— Doamne, chiar eşti tatăl meu.

Chipul lui deveni tot mai estompat, în timp ce ochii i se umpleau cu lacrimi de fericire. Se ridică în picioare. La fel şi Anthony. Ocoliră amândoi masa pe la capătul unde şedea James, ca să ajungă unul la celălalt. Katey se aruncă în braţele deschise ale lui Anthony, copleşită de emoţia lui.

— Dacă n-am fi pe o afurisită de corabie, draga mea, ţi-aş spune „Bun venit acasă”.

Aşezat încă între ei doi, James îşi dădu ochii peste cap, fără ca măcar să se întoarcă şi să asiste la această mult aşteptată reuniune.

Capitolul 48

Uluitor cât de benefic putea să fie ceva atât de simplu ca o îmbrăţişare. Îmbrăţişarea primită de Katey de la tatăl ei, atât de încărcată de semnificaţii, a făcut ca spaimele, ba chiar şi nervozitatea ei, să dispară instantaneu. Îi lăsă în schimb o formidabilă senzaţie de bine. Şi de entuziasm. Acum abia aştepta să revină în Anglia şi să cunoască restul noii ei familii!

Tatăl şi unchiul ei însă păreau în continuare îngrijoraţi de şocul pe care îl suferise. S-ar putea să fi sesizat că acum era foarte agitată în sinea ei şi să fi confundat această stare cu o teamă în plus din partea ei. Aşa că încercară în continuare, în felul lor, să-i uşureze tranziţia.

— S-ar putea să te ajute dacă vei afla cum l-a cunoscut fratele meu pe fiul său, Jeremy.

Cu poftă, Katey înfuleca din farfuria care fusese aşezată dinaintea ei. Eliberată de toate acele emoţii şi anxietăţi pe care le trăise, îşi dădu rapid seama că era flămândă! Aşa că nu îi luă decât o clipă să sesizeze felul ciudat în care se referise tatăl ei la modul cum îl văzuse

fratele lui pe nou-născutul său fiu.

— Cum l-a *cunoscut?*

— Da, şi vei fi surprinsă cât de asemănătoare au fost circumstanţele cu acelea ale noaste. Vrei să-i spui tu, James?

Acesta încuviinţă din cap.

— Ei bine, cu speranţa că n-o să te plictisească până la lacrimi, draga mea, habar n-am avut de existenţa lui Jeremy. El însă ştia de mine. Mama lui a fost, se pare, „impresionată” de mine, şi mă zugrăvise în imagini eroice în faţa flăcăului. Ne-am întâlnit cam acum treisprezece ani. A fost un noroc chior, că am ales exact taverna unde lucra el, ca să-mi potolesc setea.

— Şi l-ai recunoscut?

— Să spunem că mi-a atras atenţia, cu siguranţă. Chiar şi la doisprezece ani, cât avea pe atunci, era la fel de înalt ca mine! Şi semăna atât de tare cu Tony, că era nefiresc. Nu puteai să nu observi.

— Am observat şi eu asta, când i-am văzut împreună, recunoscu Katey.

— Cel puţin tu n-ai râs, zise James, privind domol spre Anthony. El crede că e ilar. La fel ca şi fiul meu, de fapt.

Anthony continua să chicotească.

— Dacă n-ai fi aşa de sensibil pe tema asta, zise el, ai râde şi tu. Apoi îi explică lui Katey: Există în familia noastră o veche vână ţigănească. Din când în când iese la iveală cu pregnanţă. O am şi eu, la fel şi două dintre nepoatele noastre, Regie şi Amy. Iar Jeremy a primit şi el o doză zdravănă.

James nu schimbase de astă dată porecla pe care familia i-o dăduse Reginei cu aceea pe care o prefera el, dar Katey nu află despre această ciudăţenie a lui legată de nume decât mai târziu. Deocamdată nu se putu abţine să nu întrebe:

— Ţigani?

— Asta e o altă poveste, draga mea, zise James. Deocamdată să rămânem doar la una, ca să nu mărim confuzia, bine?

— Absolut, zise ea, zâmbindu-i.

— Aşadar, iată-mă fascinat de uluitoarea asemănare dintre băiatul acela şi fratele meu. Întâlnirea respectivă se întâmpla în Caraibe, şi ştiam că Tony nu fusese nici măcar pe aproape, aşa că am ridicat din umeri, considerând-o doar o simplă coincidenţă. Dar flăcăul nu putea nici el să-şi ia ochii de la mine. Vezi tu, maică-sa mă descrisese foarte bine. Şi o dată vine la mine şi mă întreabă dacă nu sunt James Malory.

— Atunci ţi-ai dat seama? întrebă Katey.

— Nu, dar m-a răscolit. Ca să înţelegi de ce, ar trebui să-ţi spun că prin părţile acelea de lume nu-mi foloseam numele meu adevărat. Nu voiam ca acţiunile mele de acolo să fie vreodată puse în legătură cu familia mea, aşa că îmi luasem numele de Căpitanul Hawke, pe durata cât am navigat prin acele ape.

— De ce?

— Asta e o altă poveste, zise Anthony râzând înfundat, şi e mai bine s-o lăsăm pe altă dată.

Katey ridică din sprâncene, intrigată, dar James era probabil înţeles cu fratele lui, căci continuă să-i istorisească:

— Când i-am spus că aşa mă cheamă, flăcăul îmi spune că sunt tatăl lui.

— De ce îmi vine să spun că nu l-ai crezut? ghici Katey.

— Pentru că în clipa aceea credeam deja că era al lui Tony.

— Nu cred, răcni Anthony. În toţi aceşti ani n-ai pomenit niciodată despre asta?

— Potoleşte-te, căţelandrule, şi lasă-mă să termin povestea. Cum Jeremy îmi ştia numele, a trebuit să accept

că poate nu se născuse în Caraibe, ci în Anglia. Şi de cum mi-a trecut asta prin cap, l-am şi pus în cârca lui Tony. Aşadar, chiar dacă încă nu-mi venea să cred că Jeremy era al meu, am acceptat ideea că era probabil un Malory. Dar flăcăul nu stătea acolo ca mutul, aşteptând să-mi deschid braţele în faţa lui. El mi-a povestit totul despre mama lui şi despre minunata săptămână pe care o petrecusem cu ea… din perspectiva ei, să ne înţelegem. Era o fetişcană de tavernă. Şi chiar mi-am amintit de ea după descrierea pe care mi-a făcut-o el.

— O fătucă, din miile? pufni Anthony, sceptic.

— Vezi tu, avea mereu la ea trei junghere. Câte unul în fiecare cizmă şi unul la vedere, prins în cingătoare. Asta mi-am amintit fără îndoială. Clienţii tavernei unde servea ştiau din experienţă că nu era pentru oricine. Îi crestase pe destui dintre ei, ca să se facă înţeleasă. Şi era o fiinţă micuţă, din câte îmi aminteam, de aceea îmi şi petrecusem o săptămână întreagă cu ea. Când auzisem de ea mă intrigase reputaţia pe care o avea, cu jungherele ei. Oricum, flăcăul stătea belicos acolo şi insista că eu sunt tatăl lui, provocându-mă să-l contrazic dacă pot, cu o atitudine sfidătoare. Cred că, mai mult decât orice, asta m-a convins, chicoti James.

— Aşchia din bătrânul copac, nu-i aşa? zise şi Anthony, tot zâmbind.

— Chiar aşa.

Complet fascinată deja de povestire, Katey întrebă:

— Dar cum ajunsese în Caraibe?

— Când crescuse destul de mare şi a început să-i pună zeci de întrebări maică-sii despre mine, ei i-a venit ideea că ar trebui să-l cunosc. Foarte curajoasă, dacă îmi e îngăduit să o spun.

— De ce?

James ridică din sprâncenele aurii.

— Doar un american putea să întrebe aşa ceva. Tony,

spune-i tu.

— Sfera socială, draga mea, zise acesta, chicotind, ceva mai deosebită, aristocratică. El era un lord. O fătucă de tavernă care apare la uşa lui cu un copil de mână, ei bine, aşa ceva pur şi simplu nu se face.

Katey era gata să pufnească, dar James reveni la povestea lui.

— Între timp eu mă mutasem în Caraibe, oricum, şi când a aflat s-a mutat şi ea, cu fiu cu tot, acolo. Dar zona este întinsă. Şi ea nu-mi ştia numele cu care eram cunoscut în locul acela, aşa că nu avea nicio speranţă să mă găsească. A murit nu mult după ce l-am descoperit pe Jeremy, după ce s-a băgat prea vitejeşte într-una dintre multele încăierări care aveau inevitabil loc prin speluncile asemenea celei în care muncea ea. Proprietarul era obişnuit ca Jeremy să dea o mână de ajutor, chiar la vârsta aceea fragedă, aşa că l-a păstrat. Sincer, l-ai fi putut lua drept un prostănac, atunci când l-am găsit... şi sigur e că aşa vorbea. Era însă de aşteptat, cum fusese crescut prin taverne.

— Eu n-am observat asta la el, zise Katey.

— S-a schimbat mult, răspunse James, zâmbind. Sigur, şi eu, şi secundul meu am stat pe capul lui cu gramatica, aşa că a învăţat repede. L-am luat cu mine pe mare câţiva ani, dar a devenit prea periculos, aşa că am cumpărat o plantaţie pentru noi, în insule, cu intenţia de a-i oferi un cămin stabil. Dar aveam ceva de rezolvat în Anglia şi de aceea am revenit. Apoi eu şi fraţii mei ne am reunit iar în Anglia şi am rămas aici definitiv. Am mai făcut o ultimă călătorie în Caraibe ca să-mi lichidez afacerile şi a fost un lucru al naibii de bun, pentru că atunci am întâlnit-o pe soţia mea.

— Familia ta l-a acceptat pe Jeremy fără reţineri? întrebă Katey, ezitantă.

— Draga mea fată, tocmai de aceea ţi-am istorisit

această întâmplare. Sigur că aşa au făcut, din toată inima. O să vezi că în neamul Malory sunt legături de familie foarte, foarte puternice. Noi avem grijă şi îi protejăm pe cei de-un neam.

— Da, ne iubim chiar şi oaia neagră a familiei, adăugă Anthony, rânjind spre fratele său.

James i-o reteză însă ameninţător:

— Pune-i capăt, bătrâne, înainte să…

— Da, da, zise Anthony, dându-şi ochii peste cap, ştiu, înainte să mă ajuţi tu să o fac.

Privind când la unul, când la celălalt, Katey simţi nevoia să întrebe:

— Voi doi… vă urâţi unul pe altul?

— Doamne sfinte, de unde ţi-a venit ideea asta? rostiră amândoi, la unison.

Katey îşi înăbuşi un hohot de râs.

Capitolul 49

Călătoria înapoi spre Anglia păru foarte scurtă. Cu mult înainte ca ea să se aştepte, James o anunţă pe Katey că vor andoca mai târziu, dar chiar în acea zi. Îşi dădu seama că diferenţa de durată ca să ajungă aşa de repede nu se datorase vântului puternic. Era pur şi simplu pentru că pe *Oceanus* se aştepta să-l vadă pe Boyd în fiecare zi şi, când nu se întâmpla, timpul trecea cu viteza melcului. Iar asta se întâmplase mai bine de jumătate din călătoria făcută!

Acum ştia de ce. Şi o deranjase că multe dintre reacţiile faţă de el avuseseră o notă de furie, pentru că ea crezuse că Boyd o ignora. Dar absenţele lui prelungite nu fuseseră deloc intenţionate.

În călătoria aceasta de întoarcere timpul parcă zbura, graţie companiei pe care o avea. Tatăl ei. Unchiul ei.

Familia ei.

Ea şi Anthony petreceau împreună fiecare oră în afara celor de somn. Făceau lungi plimbări pe punte, nestingheriţi, stând de vorbă. Stăteau împreună la copastie ore în şir, tot de vorbă, fără să observe că vremea devenea mai rece cu fiecare zi, odată ce părăsiră apele calde ale Mediteranei.

Mesele de prânz şi cinele din cabina lui James durau de trei ori mai mult decât ar fi fost normal! Anthony avea să-i împărtăşească ani întregi de istorie a familiei Malory, iar Katey absorbea totul, când surprinsă, când şocată sau amuzată. Doamne, ce familie fascinantă.

A vorbit şi ea, şi nu doar despre sine. Anthony o convinse să vorbească tot mai mult despre mama ei, şi de fiecare dată când o făcea, o parte din supărarea faţă de ea se stingea, până ce nu mai rămase nimic.

— Adeline a fost deci fericită în satul acela? o întrebă el într-o seară, în timpul cinei.

Katey nu a fost nevoită să se gândească prea mult înainte de a-i răspunde:

— Nu am surprins-o nici măcar o dată într-un moment de melancolie, probabil pentru că era întotdeauna prea ocupată ca să cadă pe gânduri!

Katey încerca să prezinte totul într-o lumină lejeră, dar el era mult prea îngrijorat ca să fie amuzat. Părea să-şi fi băgat în cap că o femeie din clasa lui nu putea să coboare atât de mult pe scara socială şi să aibă totuşi o viaţă fericită. Ceea ce era absurd. Un anume stil de viaţă nu garanta neapărat fericirea.

James părea să fie de aceeaşi părere.

— Fratele meu e un snob, explică el.

— Sunt pe naiba, i-o reteză Anthony.

— Ba, eşti al naibii, şi încrezut pe deasupra! Apoi, către Katey: îi e teamă că mamei tale i s-a frânt inima pentru că a trebuit să renunţe la el, oricare ar fi fost pricina.

Şi dacă ne gândim că eu ştiu bine câte inimi frânte a lăsat el prin toată Anglia, în anii lui de libertinaj, la fel am crezut şi eu.

Katey înţelese şi îi linişti pe amândoi:

— Dacă a avut inima frântă, i-a trecut până să ajung eu destul de mare ca să bag de seamă. Acum însă, pentru că m-aţi făcut să mă gândesc la asta... nu e ceva pe care să-l fi băgat de seamă pe atunci... mă îndoiesc de faptul că părinţii mei au trăit o mare dragoste, de felul celei la care vă gândiţi.

Făcu o pauză, tulburată puţin de cuvântul „părinţi”.

— Îmi pare rău, dar el e cel care m-a crescut. Nu pot să nu mă gândesc la el ca la părintele meu.

— Nu fi prostuţă, pisoi, zise Anthony. Deşi mi-ar fi plăcut să fiu eu cel care te-a crescut, asta nu-l face pe el mai puţin tatăl tău.

— Ei, zise ea, dând din cap, pot să spun cu certitudine că s-au plăcut unul pe altul. Se prea poate să fi fost doar că au devenit foarte buni prieteni sau poate că a fost mai mult, dar s-au înţeles minunat şi nu s-au certat niciodată. Şi râdeau mult împreună. Au împărtăşit aceleaşi idealuri, m-au crescut şi au condus prăvălia. Înainte ca el să moară, plănuiseră chiar să o extindă, cu un mic salon. În Gardener nu exista tavernă.

Amândoi se uitau la ea cu o asemenea oroare auzind asta, încât Katey izbucni în râs.

— Ei, v-am spus doar că era un sătuc. Iar mama a renunţat la acel plan când a murit tata. Dar a părut să prospere după aceea, când a condus ea singură prăvălia. A fost în doliu destul de multă vreme, aşa că, deşi la început poate că l-a iubit, poate că nu, sunt convinsă că a ajuns să-l iubească până la urmă.

Se pare că era exact ceea ce Anthony avea nevoie să audă.

— Mi-ai liniştit temerile, draga mea. Îţi mulţumesc.

Altă dată, când erau doar ei doi pe punte, Katey îi mărturisi despre scornelile ei şi de ce ajunsese să le inventeze. Deşi, de la începutul călătoriei ei avusese parte de mai mult decât suficiente întâmplări palpitante, aşa că nu mai avea nevoie de unele născocite – iată o speranţă pe care călătoria i-o împlinise.

Katey simţea că putea vorbi cu Anthony despre orice – exceptându-l pe Boyd. Despre el nu voia cu niciun chip să vorbească. De câte ori se pomenea despre un Anderson – acum făceau parte din familie –, Katey muta discuţia spre alte subiecte.

— Soţia ta ştie despre mine? întrebă Katey când ajunseseră în apropierea ţărmurilor Angliei, pentru că Anthony îi spusese că intenţiona să o ia cu el acasă.

— Bineînţeles. Lui Judy însă nu i-am spus deocamdată. Am decis să aşteptăm până când vei fi fost şi tu de faţă când îi dăm vestea cea minunată. Altfel ar fi fost imposibil să te mai înţelegi cu ea. Fătuca nu pare să priceapă cuvântul „răbdare” când e entuziasmată de ceva.

— Pe Roslynn nu a deranjat-o?

— La început a fost puţin supărată pe mine, dar numai pentru că a crezut, în mod greşit, că eu am ştiut tot timpul că eşti a mea şi am ţinut secret acest lucru faţă de ea. Dar în ziua când am aflat chiar eu a tras cu urechea la uşă, în timp ce eu şi James discutam despre asta, şi a fost complet de acord că trebuie să mă duc direct la bunica ta ca să aflu adevărul. Aşa că nu ai de ce să-ţi faci griji, draga mea. Soţia mea este o femeie foarte iubitoare şi o să se poarte cu tine ca o cloşcă.

Katey îi surâse uşurată, dar se agăţă de remarca despre Sophie.

— Ai cunoscut-o pe bunica mea, deci? Pe mine nu m-a lăsat mătuşa mea să o văd, când m-am dus la ele.

— E probabil vreun obicei de-al ei, să blocheze uşa, zise Anthony, încercând să o ia în glumă, deşi amintirea

respectivă îi aduse o încruntare pe chip. Mi-e teamă că şi noi a trebuit să ne forţăm intrarea. Informaţia pe care o căutam era prea importantă ca să-mi fie refuzată. Dar la ce se aştepta Letitia, după ce m-a informat despre tine şi mi-a cerut să te ţin departe de casa lor? Tonul biletului presupunea de fapt că eu ştiam deja despre tine, dar de unde era să ştiu? Ce fiinţă groaznică şi plină de ură…

— Nu e nevoie să continui! zise Katey, râzând. Sunt de aceeaşi părere! Cât despre presupunerea ei, poate că a fost vina mea că i-am pomenit de tine şi de faptul că stau la Haverston. Fusese ideea lui Judith, să ştii. Era sigură că asta va mai netezi puţin calea, pentru că „aveam să dau ochii cu leii”, aşa cum s-a exprimat ea. Eşti sigur că nu are decât şapte ani? Are o percepţie şi o inteligenţă absolut uluitoare pentru un copil de vârsta ei.

— Ştiu ce vrei să spui, chicoti Anthony. Pe mine mă dă constant pe spate cu unele dintre lucrurile pe care le spune şi de aceea este întotdeauna o uşurare să le văd împreună, pe ea şi pe Jack, hlizindu-se ca nişte copii normali, de şapte ani. Dar îmi dau seama de ce strategia ei se poate să se fi întors împotriva ta atunci. Mătuşa ta a avut întotdeauna ceva cu mine, sau poate cu familia mea – niciodată n-am ştiut clar ce anume – pentru că a ţinut totul ascuns în sine. Habar nu am care e problema ei.

— Sper că bunica mea nu e ca ea.

— Nici pe departe. Era bolnavă, altfel aş fi insistat să-mi dea mai multe informaţii. Dar mi-a promis că vom discuta din nou, cu mai multe detalii, atunci când se va simţi mai bine. O să te duc eu însumi să-i faci o vizită. Sunt sigur că eşti la fel de curioasă ca mine să afli de ce mama ta a fugit cu tine în America, în loc să vină la mine.

Acelea au fost zile fericite petrecute de Katey cu tatăl şi cu unchiul ei, şi ea a fost absolut recunoscătoare pentru fiecare fărâmă de istorisire despre familia Malory pe care găseau cu cale să i-o împărtăşească, ceea ce însemna o

grămadă! Dar când se întindea în pat, singură, în fiecare seară, cel care îi umplea inima era Boyd.

Reacţionase exagerat la comportamentul lui dominator. Ce altceva făcuse el, de fapt, decât să treacă dincolo de barierele pe care ea le ridicase – şi Katey era bucuroasă că o făcuse. Îşi amintea chiar că la ultima cină împreună, înainte de a se ameţi cu vin, Boyd îi propusese să petreacă o zi pe plaja uneia dintre insulele pe lângă care urmau să treacă în curând şi, oricât de minunată i se păruse sugestia, ea o refuzase repede, speriată de ideea de a fi singură cu el, din cauza sentimentelor pe care le avea pentru Boyd. Avusese dreptate să se teamă! Uite ce se întâmplase! Dar nu ar fi schimbat acele ore petrecute cu el, pentru nimic în lume.

Din clipa în care pomenise de căsătorie şi de ea în aceiaşi frază, Katey devenise mult prea tulburată – şi asta o făcuse să intre în panică. Pentru că ştia că asta ar însemna sfârşitul călătoriei, la care ar fi renunţat bucuroasă de dragul lui. Fiecare dintre justificările pe care ea i le dăduse pentru refuzul de a se mărita cu el erau adevărate, dar Katey le invocase mai degrabă ca să se convingă pe sine mai degrabă decât pe el. Pentru că, dacă ar fi cedat, ştia că mai târziu ar fi regretat. Avea prea multe îndoieli ca să nu se aştepte şi la regrete.

Imaginea lui i se strecurase în inimă şi în minte şi îşi rememora până şi prima călătorie cu el, spre Anglia, dar îi era teamă că Boyd nu simţea la fel, că din partea lui nu era altceva decât dorinţa trupească. Îi spusese el vreodată ceva care să o facă să creadă altfel? Nu e vorbă, ea însăşi simţise din plin o astfel de dorinţă. Pasiunea pe care o simţea pentru bărbatul acela o uluia. Dar ea simţea mai mult de atât. Şi chiar de a doua zi după ce Boyd fusese lăsat în urma corăbiei *Maiden George,* Katey începuse să-i simtă lipsa.

Capitolul 50

— Uite că suntem doar cu o zi în urma lor şi n-a fost nevoie să aruncăm tunul peste bord, zise Tyrus, apropiindu-se de Boyd, care stătea la copastie.

Acesta nu îşi luă ochii de la docurile londoneze, pline de agitaţie, ca să se uite la bărbatul mai scund decât el. *Oceanus,* ca multe alte corăbii ancorate pe Tamisa, era obligată să-şi aştepte rândul la chei, lucru care putea să dureze câteva zile. Iată şi motivul pentru care se cobora deja la apă o barcă cu care Boyd şi o parte din echipaj urmau să ajungă pe uscat chiar atunci. Nu era pentru prima dată când Boyd se gândea că Skylark ar fi trebuit să cumpere un doc al companiei, departe de aglomeraţia oraşului.

Ştia că Tyrus făcuse observaţia referitoare la tun ca să-l facă să zâmbească. Nu reuşi.

— Dacă ştiam că asta ne-ar fi adus mai repede acasă, aş fi ordonat să fie aruncat peste bord. Ei au ajuns probabil de mai bie de o zi – Malory a avut o corabie al naibii de rapidă. Dar nu contează. Katey va fi izolată în casa tatălui ei, aşa că nici nu are rost să încerc să o văd.

— Şi asta o să te oprească?

Ei, remarca asta chiar îl făcu pe Boyd să zâmbească.

— Nici pomeneală. Dar ştii şi tu cum sunt ăştia din neamul Malory. I-am bombănit destul în faţa ta. De aceea cred că am nevoie de puţină muniţie de partea mea, şi ea o să fie soră-mea. Georgie poate măcar să-l ţină pe James deoparte. Cu Anthony mă descurc, dar nu-i dovedesc şi pe el, şi pe fratele lui deodată.

— Îmi pare rău să-ţi spun, flăcău, dar adevărata opoziţie de care o să te loveşti va fi chiar micuţa doamnă. Te-am prevenit să nu o duci de pe corabie aşa, pe furiş, dar

dacă tot ai făcut-o, trebuia să fii cinstit.

— Aveam de gând să-i spun chiar înainte de a ajunge tu pe insulă, dar piraţii au apărut primii. Pe dracu', în seara când am luat-o de pe corabie nici măcar nu m-am gândit că n-o să se trezească înainte să ajung cu ea la mal, dar cum nu a fost aşa, m-am simţit extrem de uşurat şi m-am culcat şi eu. Nu m-am trezit decât cu puţin înainte de a se trezi şi ea, aşa că, dintr-o inspiraţie de moment, am născocit o poveste aiurită ca să justific de ce ne aflam acolo amândoi. Mi-am imaginat că mai târziu o să i se pară amuzant, pentru că ea însăşi e foarte bună la inventat poveşti. Poate că

0 s-ar fi părut că am făcut un gest romantic.

Tyrus pufni auzindu-l, şi atunci Boyd adăugă:

— Unele femei aşa l-ar fi considerat. Sigur, credeam că până la momentul acela aveam să o conving să se mărite cu mine.

— Şi i-ai spus asta?

— Pe dracu', n-am spus nimic, pentru că a aflat înainte să-i spun eu adevărul şi asta a distrus tot farmecul. În plus, atunci nu mai credea nimic din ce-i spuneam eu.

Imediat ce Katey se mută de pe *Oceanus* pe *Maiden George,* Boyd regretase că nu îi mărturisise totul. De aceea se înfuriase aşa de tare pe fraţii Malory, când reuşise să-i ajungă din urmă, pentru că nici măcar nu îl lăsaseră să o vadă, ca să-i poată spune tot ce simţea. Tot nu credea că ea ar fi fost dispusă să îl creadă. Era mult prea furioasă. Dar Boyd ar fi vrut măcar să încerce, mai înainte ca răul de mare să-l îngenuncheze.

Pentru prima dată în viaţa lui însă, greaţa nu îl apucase imediat ce corabia pornise la drum. Oare cauza să fi fost emoţiile extreme care îl chinuiseră? Sau poate bătaia pe care i-o dăduse Anthony? Nu, se îndoia că aceasta din urmă ar fi putut să fie cauza. Mai navigase şi înainte după ce trăsese câte o bătaie bună cu unul dintre fraţii lui, şi

atunci câteva dureri şi junghiuri nu-i opriseră greaţa copleşitoare.

În plus, pumnii pe care i-i administrase Anthony nu erau atât de zdraveni, încât să nu-i poată ignora. O luase el şi mai rău de la fraţii săi. Se poate să fi fost pus jos pentru o scurtă perioadă, dar reuşise să blocheze cu uşurinţă pumnii care i-ar fi putut frânge oasele.

Se aşteptase la ceva mult mai rău din partea lui Anthony, aşa că trăia cu senzaţia că bărbatul mai în vârstă se abţinuse, iar motivul era destul de evident. Anthony presupusese că ajunsese la timp ca să oprească „seducerea”, aşa că nu făcuse decât să-i administreze un simplu avertisment cu pumnii.

Acum însă, aflaseră oare? Era posibil. Katey petrecuse mult timp cu ei şi ar fi putut să pomenească despre asta. Se prea poate ca Boyd să intre pur şi simplu într-o situaţie în care un tată furios să-i zboare creierii. Doamne, de ce trebuise să se întâmple aşa, ca ea să fie o Malory? Fusese destul de rău şi atunci când familia îi fusese recunoscătoare că o salvase pe Judith. Dar acum era chiar una de-a lor, iar familia Malory se dădea peste cap, când venea vorba despre familie.

— Nu, zise Georgina scurt, câteva ore mai târziu, când Boyd ajunse la reşedinţa ei din Berkeley Square. Ai noroc dacă nu pun mâna să te biciuiesc eu însămi. Nu te apăr în faţa lui James, de data asta, nu.

Pentru Boyd nu prevestea nimic bun faptul că aceasta era prima ei reacţie la rugămintea lui. Nu făcuse altceva decât să o salute cu un sărut şi să-i spună că s-ar putea să aibă nevoie de ajutorul ei. Ar fi trebuit să fie mai atent la reacţia de surpriză pe care o avusese la brusca lui apariţie în salonul ei, ca şi cum ar fi crezut că nu va avea curajul să-şi arate chipul acolo.

Boyd oftă şi se aşeză lângă ea pe sofa.

— Ce ţi-a spus soţul tău?

— Că aveai de gând să o seduci pe fata aceasta drăgălaşă în timpul unei călătorii şi că au scos-o din ghearele tale înainte să reuşeşti. Dar îţi ştiam deja intenţiile de când au plecat pe urmele tale. Ar fi trebuit să-l vezi pe Tony. Era ca un vulcan gata să erupă.

Boyd îşi dădu ochii peste cap.

— Da, ştiu. A erupt asupra mea.

Pentru o clipă, chipul surorii lui vădit îngrijorare.

— Te-a rănit?

— Nu chiar.

— Şi-a ieşit din mână?

Boyd nu-şi putu abţine hohotul de râs, la această remarcă.

— Mă îndoiesc. Dar cred că James a omis să-ţi spună că treaba cu seducţia a fost ideea lui Anthony, nu?

Sora lui ridică un deget ameninţător spre el.

— Să nu cumva să încerci figura asta cu mine, Boyd Anderson. Nu arunca pisica la altul.

Boyd chicoti.

— E adevărat, să ştii. Eu le-am cerut ajutorul, şi primul lucru care le-a trecut prin cap a fost să o seduc, dar, pe de altă parte, la asta se pricep cel mai bine, aşa că e de înţeles. Fapt este că am vrut să mă însor cu Katey chiar înainte să plecăm împreună în călătorie. Pe toţi dracii, am vrut să mă însor cu ea chiar din ziua când am cunoscut-o!

— De ce nu mi-ai spus asta înainte să ridicaţi ancora? întrebă ea.

— Pentru că o doream pe Katey aşa de mult, că nu mai gândeam limpede.

Georgina îi aruncă o privire dezaprobatoare, dar întrebă:

— Şi acum asta nu te va împiedica?

— Nu.

— Vai, Doamne, zise ea, suspinând, ai face bine să speri că James n-o să afle.

— Ce să aflu? întrebă James, din prag.

Capitolul 51

La sosirea neaşteptată a lui James, Georgina sări imediat în picioare şi se puse pavăză între soţul şi fratele ei. Nu este vorbă, asta nu l-ar fi putut împiedica pe James să pună mâna pe Boyd, dacă aşa ar fi vrut, iar acesta din urmă chiar îşi strânse pumnii, aşteptându-l.

— Linişteşte-te, draga mea, îi spuse James soţiei sale. Nu am de gând să-l umplu de sânge în prezenţa ta.

— Atunci, o să trebuiască să stau încremenită aici tot restul anului? replică Georgina, supărată.

James ridică dintr-o sprânceană.

— E chiar aşa de rău ce nu ştiu?

— Depinde, ezită Georgina, de felul în care priveşti lucrurile.

— Şi cum ar trebui să fie? întrebă James.

Femeia dădu să răspundă, apoi închise gura şi abordă o expresie de încăpăţânare. James ridică din umeri şi intră nonşalant în salon, scoţându-şi mănuşile şi aruncându-le pe o masă de lângă el. Comportamentul lui James Malory putea fi înşelător. Putea să fie pradă unei furii teribile, şi cu toate acestea să arate absolut impasibil.

Dintr-un pas ajunse în faţa lui Boyd. Georgina nu încercă să se strecoare între ei. El îi promisese că n-o să-l umple de sânge pe Boyd. Nu pomenise totuşi nimic despre ruptul oaselor. Boyd nu luă o poziţie defensivă, dar nici nu îşi lăsă garda jos.

— Ia să auzim, spuse James, plat.

— Vorbeam despre Katey, aşa cum probabil ai ghicit deja. Şi poate că tu ştii să răspunzi mai bine la asta. A fost dorinţa ei să abandoneze corabia mea şi să urce pe-a ta, ca

să vină aici, dar acum mai doreşte cu ardoare să pornească din nou în călătoria în jurul lumii?

— Absolut deloc. E încântată de noua ei familie şi e mulţumită să rămână în Anglia, ca să ne cunoască mai bine. Cel puţin cât ţine iarna.

— Adevărat?

Lui James se pare că nu-i prea plăcu tonul fericit al lui Boyd la aflarea acelei veşti.

— Ce importanţă are pentru tine? izbucni el.

— Pentru că îmi dă motiv să cred că acum o să vrea să se mărite cu mine.

— Da? Şi ce te face să crezi că restul familiei noastre o să te vrea?

— James Malory, începu Georgina, ameninţătoare.

Boyd izbucni însă în râs.

— E destul de rău şi aşa, pentru că trebuie să mă lupt din răsputeri ca să o fac pe Katey să admită că mă iubeşte, acum trebuie să mă lupt şi cu neamul Malory?

— Yankeule, să-ţi spun ceva. Noi nu recunoaştem că te iubim… niciodată.

Boyd îşi dădu ochii peste cap.

— Înţelegi ce vreau să spun. Vreau să mă însor cu Katey. Credeam că ai înţeles asta înainte să plec împreună cu ea din Anglia.

— Asta a fost înainte să-mi devină nepoată. Acum, că este a mea, nu poţi să te căsătoreşti cu ea.

— Nu depinde de tine, ea hotărăşte.

— Vrei să punem prinsoare?

Boyd nu se pierdu cu firea pentru că subiectul era prea important.

— Singura ei obiecţie în a se mărita cu mine era afurisita de călătorie. Nu ştiu de ce, dar a presupus că, odată măritată şi cu copii nu va mai putea călători niciodată. Dar dacă este dispusă să renunţe la călătorie toată iarna, atunci poate că această reîntâlnire cu familia

despre care habar nu avea că există i-a schimbat priorităţile sau măcar a făcut-o să preţuiască mai mult familia.

— Crezi că asta are vreo importanţă, nu?

— James, zise Boyd, oftând, ea m-a întrebat dacă vreau să o aştept. Ce-ţi spune asta?

— Îmi spune că tu şi ea aţi avut o discuţie destul de serioasă. Ce altceva aţi mai avut?

Boyd nu răspunse. Georgina se strecură rapid între ei şi cuprinse obrajii bărbatului ei în palme. James nu era prost. Tăcerea lui Boyd era răspunsul pe care el nu voia să-l audă.

— Ştii că asta schimbă totul, îi spuse ea soţului. Aşa a fost şi în cazul nostru, cu fraţii mei. Ne-au permis să ne căsătorim…

— Au insistat, i-o tăie el, corectând-o.

Georgina îşi ţuguie buzele.

— Ei, dacă vrei să intri în detalii, tu ai…

— Nu merge mai departe, o preveni James.

Ea îi zâmbi dulce soţului, în ciuda dojenii lui. Boyd reuşi să nu râdă de ei. Oare cei doi chiar credeau că el şi fraţii lui nu-şi dăduseră seama de la început? James le forţase mâna când anunţase pe toată lumea că dulcea şi inocenta lor soră împărţise cabina cu el – şi mult mai mult de atât. Şi o făcuse deliberat.

— Şi cu Amy şi Warren cum a fost? continuă Georgina. Imediat ce tu şi fratele tău i-aţi găsit împreună în pat, împotrivirea voastră faţă de el s-a schimbat, nu-i aşa? L-aţi fi târât direct în faţa altarului dacă Amy nu s-ar fi pus cu încăpăţânare împotrivă şi n-ar fi insistat ca el să o ceară de soţie aşa cum se cuvine.

— Am înţeles ce vrei să spui, George, zise James, cu o privire acră pe care o întoarse apoi spre Boyd. Presupun că nu ţi-ai făcut de cap cu ea fără acordul ei.

— Malory, nu e nici pe departe amuzant.

— Nici nu era asta intenţia. Şi cum indignarea ta mi-a răspuns la întrebare, atunci, da, din nefericire asta schimbă totul. Dar să nu-ţi închipui că o să-l convingi şi pe Tony la fel de uşor. Acum este foarte susceptibil în legătură cu această fiică anume a lui. Anii pierduţi, regretele, învinuirea de sine... în ciuda faptului că ea se integrează aşa de uşor în familie, totul apasă încă pe umerii lui.

— Da, dar o să fii de partea lui Boyd la discuţii, nu? interveni Georgina, cu un aer mulţumit.

James săltă iar una din sprâncenele lui aurii.

— Nu e destul că nu-l omor?

Capitolul 52

Katey privea pe geamul trăsurii. Reşedinţa Millard se înălţa ameninţătoare în faţă. Copacii de pe aleea şi de pe cuprinsul domeniului erau dezgoliţi de acum, fără frunze – la fel ca vieţile dinăuntrul acelei case mari. Tatăl ei o însoţea acolo. Roslynn se oferise şi ea să vină. La fel şi Judith, dar Anthony nu le îngăduise. Spusese doar că este ceva ce trebuie să facă el şi Katey, singuri, dar Katey bănuia că de fapt îi era teamă ca vizita lor să nu devină neplăcută şi nu voia să le supună la aşa ceva. În fond, vor trebui să treacă din nou de Letitia, ca să o vadă pe bunica ei.

În trăsură, Katey îl ţinuse pe Anthony de mână şi îşi repetase iar şi iar că această a doua familie a ei, Millard, nu mai era importantă pentru ea. Acum era parte din familia Malory şi aceştia o primiseră cu tot sufletul în viaţa lor. Din clipa când intrase în casa din Piccadilly, şi Judith venise în goană să se agaţe de talia ei, îmbrăţişând-o cât putea ea de tare, Katey se simţise cuprinsă de o astfel de pace.

— Ştiam eu, ştiam eu! exclamase Judith, debordând

de încântare. Trebuia să fie un motiv pentru care te-am plăcut aşa de mult, şi uite motivul!

— De unde ştii? întrebă Katey, cu un zâmbet cald. Credeam că nu o să-ţi spună.

Apăruse şi Roslynn Malory, care îi spuse:

— Tony a trimis un mesager să ne anunţe că te-ai întors. Am considerat că trebuie să o pregătesc oarecum, dar e bine că nu ţi-a luat prea mult să ajungi aici! Bun venit acasă, Katey.

Roslynn se apropiase să o îmbrăţişeze la rândul ei. Katey izbucnise în plâns. În clipa aceea chiar simţea că are din nou un cămin. Anthony se apropiase bombănind ceva despre femei şi felul lor contrariant de a plânge de bucurie.

Fusese o întâmpinare de pomină. În ziua aceea şi a doua zi, rubedeniile Malory se perindaseră pe rând, şi toţi treceau ca s-o asigure pe cea mai nouă membră a familiei lor cât de bucuroşi erau să o primească printre ei. După aceea Katey nu mai avusese nicio îndoială, niciuna. Seara trecută, în timpul cinei în familie pe care o organizase Roslynn, Katey avusese chiar ocazia să-l cunoască pe unul dintre fraţii lui Boyd, Warren, celălalt frate al lui cu care se înrudea acum prin căsătorie!

Warren Anderson se dovedise o reală surpriză. Era căsătorit cu vara ei, Amy, fiica cea mai mică a lui Edward, şi nu semăna deloc cu Boyd. Mult mai în vârstă, mai înalt, Katey n-ar fi ghicit niciodată că era frate cu Boyd şi cu Georgina, dacă nu i s-ar fi spus. Nu ar fi ghicit nici că făcea parte din familia Malory, dacă era să se ia după câteva remarci jignitoare pe care le auzise adresate lui din partea bărbaţilor Malory.

— Iar te-ai întors, yankeule? Mare păcat.

Remarca îi aparţinuse lui James, dar Anthony i se alăturase rapid:

— Chiar că ar trebui să faci călătorii mai lungi… şi să îi laşi acasă pe Amy şi pe copii. Ei s-ar putea să-ţi ducă puţin

lipsa, dar noi sigur nu.

— Ai putea s-o laşi baltă, îi spusese James fratelui său. E aşa de tare de cap că n-o să înţeleagă aluzia.

Păreau să vorbească foarte serios, aşa că tânăra fusese destul de surprinsă încât să o întrebe pe Roslynn despre asta, când o prinsese singură.

— De ce fraţii Malory îi ridiculizează pe Andersoni?

— Nu o facem, zise Roslynn, liniştind-o repede. Mai ales Tony şi James o fac. Ăştia doi fac front comun în faţa opoziţiei şi, în fine, Andersonii chiar au încercat să-l spânzure pe James, când l-au cunoscut prima dată. L-au şi bătut până l-au lăsat lat. Şi în ciuda faptului că au aflat cât de mult îl iubeşte sora lor, au încercat să-l ţină departe de Georgina.

— Am aflat despre asta, spuse Katey.

Roslynn chicoti.

— Ei, ai văzut cum e James, aşa că poate o să înţelegi de ce au avut rezerve în a-i încredinţa singura lor soră. Dar chiar dacă pare că îl dispreţuiesc, acum totul e în glumă, şi Warren ştie asta.

Katey înţelegea… oarecum. Şi cum Warren era amuzat şi râdea pur şi simplu de remarcile lor, era evident că ştia că fraţii Malory nu încercau cu adevărat să-l insulte.

Acesta era fratele mai mare, pe care Boyd i-l dăduse de exemplu lui Katey, un bărbat care îşi lua soţia şi familia cu el, pe mare. Pe Amy, plină de viaţă, sprintenă, debordând de fericire, se părea că nu o deranjează deloc acest aranjament. Era a doua femeie din familie care, aidoma lui Anthony, avea înfăţişarea brunetă, ţigănoasă, a strămoşului lor. Dar mai avea ceva foarte ciudat.

Amy spunea în râs:

— Nu pot chiar să prevăd viitorul, doar că am uneori senzaţii foarte puternice.

— Ea m-a pus să mă întorc în grabă în Anglia pentru că simţea că vom avea un nou Malory în familie, adăugă

Warren. Ca de obicei, a avut dreptate.

— Eu credeam că e vorba despre un bebeluş! chicoti Amy. Dar mă bucur că eşti tu, Katey. Noi două o să fim cele mai bune prietene, să ştii, zise ea cu totală convingere. Apoi se aplecă spre ea şi şopti: Lasă deoparte durerea din inima ta, dragă. O să fii aici mai fericită decât îţi dai seama. Am pariat deja pe asta.

Katey nu află decât mai târziu în seara aceea după ce Amy şi Warren plecaseră acasă, că Amy nu pierduse niciun pariu în viaţa ei şi că dacă voia să se întâmple ceva, nu trebuia decât să pună prinsoare şi se împlinea! Jeremy îi povestise lui Katey totul despre abilitatea neobişnuită a lui Amy şi se plânsese că foarte des ea folosea pariurile împotriva lui. Lui Katey i se părea totul absurd. O glumă de familie, poate, la care nu aflase încă poanta?

Observaţia lui Amy despre inima rănită fusese însă prea aproape de adevăr, dar cum putea ea să ştie că Katey stătuse ore în şir pe balconaşul din dreptul camerei ei, unde se retrăsese în prima noapte petrecută acolo, privind, aşteptând, sperând ca Boyd să vină, iar în seara trecută o făcuse din nou! Trecuseră două zile de la revenirea sa în Londra şi începea să-i fie teamă că el nu va mai reveni deloc în Anglia, că vorbele furioase pe i le spusese, că nu mai vrea să-l vadă vreodată, îl convinseseră să renunţe la ea.

Dar nimeni din familie nu ştia că era măcinată de astfel de temeri, aşa că nici Amy nu avea de unde să ştie! Katey nu îi lăsase să vadă altceva decât fericirea pe care o simţea că era acolo şi făcea parte din familie, pentru că fericirea aceea era foarte reală.

Apoi Anthony îi spusese la micul dejun din dimineaţa aceasta că, de îndată ce andocaseră, trimisese pe cineva la Havers Town, să afle de la medicul ei care era starea de sănătate a lui Sophie.

— Nu m-ar fi mirat din partea Letitiei să fie în stare să

pretindă că bunica ta încă nu s-a înzdrăvenit destul ca să primească vizite. Dar doctorul mi-a spus că e bine. Cât de sănătoasă şi de zdravănă poate să fie o femeie de vârsta ei. Aşa că dacă vrei să mergem azi la Haverston, i-am spus deja lui Ros să ne facă bagajele pentru o vizită mai lungă.

Plecaseră din Londra înainte de amiază – Anthony, Roslynn, Judy şi Katey. La Haverston nu ajunseră însă decât de înserat. Anthony propuse să aştepte până dimineaţă ca să facă vizita la reşedinţa Millard, dar Katey nu voia să mai aştepte. Nu se întunecase încă de tot şi voia să o vadă imediat pe bunica ei, ca să se poată bucura de câteva zile la Haverston fără ca acea vizită să mai planeze deasupra ei.

Se gândise că acum nu mai avea nevoie de nimic în viaţa ei ca să umple golul lăsat de moartea mamei, pentru că acum avea familia Malory. Dar simţea din nou aceeaşi nelinişte care o bântuise şi data trecută când se apropia de conac. Se amăgise singură. În străfundul sufletului îşi dorea în continuare ca familia mamei sale să facă parte din viaţa ei.

Capitolul 53

— Sunt sigură că o să te încânte să afli că de îndată ce mama s-a simţit mai bine, mi-a tras un perdaf zdravăn.

Acestea au fost primele cuvinte pe care le rosti Letitia Millard când le deschise uşa şi le făcu semn cu mâna şi o plecăciune exagerată, poftindu-i înăuntru pe Anthony şi Katey. Exagerarea era menită să arate că nu era alegerea ei să-i lase în casă.

Anthony promisese că se va comporta ireproşabil de dragul lui Katey. Fata nu era sigură ce însemna exact acest lucru, dar asta incluse o înclinare cordială din cap în faţa Letitiei şi remarca:

— Ajută dacă îţi spun că şi eu am rude cărora aş prefera să le închid uşa în nas?

— Simpatie, Malory? Ţine-o pentru tine, zise Letitia cu răutate. Ştii foarte bine cum stăm.

— Nu, tu ştii, dar eu, nu. Însă de aceea sunt aici, nu? Ca să aflu.

Letitia scoase un sunet de dezgust şi se îndreptă spre salon. O urmară. În salon stătea Sophie Millard, singura bunică în viaţă a lui Katey. Ochii fetei şi expresia ei erau pline de uimire. Sophie nu era nici pe departe aşa de bătrână pe cât se aşteptase. Abia dacă avea vreo şaizeci şi cinci de ani. Părul ei negru abia dacă începea să devină coliliu. Ochii verzi ca smaraldul mai aveau încă o sclipire în ei. Iar Katey o văzu perfect în ea pe mama ei. Dacă Adeline ar fi trăit până la aceeaşi vârstă, aşa ar fi arătat, Katey era sigură.

Îşi simţea pieptul şi gâtlejul prinse ca într-o menghină, apoi o podidiră lacrimile. Voia să fugă şi să o îmbrăţişeze pe Sophie, dar picioarele îi erau înţepenite pe loc. Poate că Sophie se purtase politicos cu Anthony şi cu James, când o vizitaseră cu câteva săptămâni în urmă, dar făceau parte din aceiaşi clasă socială. Lui Katey îi era teamă că Sophie s-ar fi putut să o trateze la fel cum o făcuse şi Letitia.

Fără să-şi dea seama de emoţia care o sugruma pe Katey, Anthony părea la fel de surprins de apariţia lui Sophie şi spuse:

— Doamnă, arătaţi splendid, cu ani mai tânără decât atunci când eraţi pe patul de suferinţă.

Sophie râse uşor spre el.

— Ce compliment ciudat, dar îţi mulţumesc chiar şi aşa, Sir Anthony.

Nu îi adresase lui Katey nici măcar o privire deocamdată, dar asta era greşeala lui Anthony. Absolut fără intenţie, i se întâmpla să capteze atenţia femeilor, pentru că era incredibil de frumos, aşa că era de înţeles că

ochii lui Sophie se opriseră asupra lui, când intraseră.

Acum o privi pe Katey şi ochii i se măriră. Nu era nevoie de prezentări. Amândouă se recunoscuseră reciproc instantaneu.

— Doamne sfinte!

Asta fu tot ce reuşi să îngaime Sophie. Secundele treceau – o veşnicie, după părerea lui Katey. Nu putea să respire. Avea să leşine şi să se facă de râs complet.

Apoi auzi ceea ce se rugase să audă:

— Vino aici, copilă.

Sophie îşi deschisese braţele spre ea. Katey nu mai avu nevoie de altă încurajare. Traversă odaia în zbor, căzu în genunchi pe podea, în dreptul lui Sophie, şi cuprinse talia bunicii ei cu braţele, cu obrazul lipit de pieptul femeii. Era destul de înaltă ca să o poată face, iar lacrimile îi izvorau acum, în timp ce bunica ei o îmbrăţişa la rându-i.

— Nu vreau să văd aşa ceva, o dojeni Sophie. Gata cu lacrimile. Nu-ţi închipui cât de mult am tânjit după acest moment, să te cunosc în sfârşit. Ridică-te şi lasă-mă să mă uit la tine.

Katey se ridică şi se aşeză pe canapea, cu un surâs stingher. Îşi şterse unul din obraji cu degetele; Sophie i-l şterse pe celălalt.

— Vai de mine, ia te uită, zise Sophie, ai ochii ei. Ai gropiţele pe care le avem şi noi.

Râseră amândouă, şi gropiţele deveniră şi mai vizibile. Erau chiar puţin mai adânci pe obrajii lui Sophie, din cauza pielii ceva mai lăsate din pricina vârstei, dar de la ea le moştenise Katey.

În timp ce se aşeza, Anthony se plânse:

— Mi-aş fi dorit să fi văzut şi eu asemănarea mai devreme. Când am cunoscut-o pe Katey, după ce a sosit la Londra, niciunul din noi nu avea habar.

— O mamă vede altfel lucrurile şi o bunică la fel, îi spuse Sophie. Şi ar trebui să-ţi fie ruşine, domnule. Când m-

ai lăsat să înţeleg că te vei întoarce după răspunsuri, ar fi trebuit să-mi spui că o vei aduce pe nepoata mea cu dumneata.

— Nu era sigur. Trebuia să-i spun mai întâi ei. Katey plecase din Anglia.

— A, foarte bine. Atunci te-am iertat.

Anthony ridică o sprânceană spre Letitia şi apoi i se adresă lui Sophie:

— Încep să am impresia că nu vi s-a spus că fiica mea a venit aici de una singură şi, în loc să fie primită, i s-a arătat uşa şi i s-a spus să nu mai calce niciodată pe aici?

— Nu, Letty nu a recunoscut decât că s-a purtat grosolan cu dumneata şi cu fratele dumitale.

Acum toţi ochii erau îndreptaţi asupra Letitiei. Femeia nu părea deloc stânjenită. De fapt, expresia îi deveni îndărătnică atunci când spuse, în apărarea proprie:

— A început să-ţi fie tot mai rău încă de când avocatul acela pe care îl aveai în America ţi-a trimis vorbă despre moartea lui Adeline. De atunci te-ai îmbolnăvit de trei ori aşa de tare că a trebuit să chem doctorul. Doliul acesta trebuia să înceteze. Te omora! Şi ea – continuă Letitia, arătând acuzator cu degetul spre Katey – nu ar fi făcut decât să înrăutăţească lucrurile. O să aducă înapoi toate regretele şi reproşurile…

— Încetează! i-o reteză Sophie. Nu eu sunt cea care are regrete. Nu eu sunt aceea care a alungat-o pe Adeline. Iar doliul meu a început în ziua când a plecat din Anglia.

Înainte ca discuţia dintre cele două femei să devină şi mai serioasă, Katey le întrebă:

— De ce a plecat? Mie mi-a spus că aţi dezmoştenit-o, dar încep să cred că a fost invers.

— Sunt convinsă că ai dreptate, zise Sophie, oftând din toată inima. Greşeala lui Adeline a fost că s-a sfătuit cu sora ei în legătură cu copilul, în loc să vină la mine. Cum erau şase ani diferenţă de vârstă, ele nu au fost niciodată

prea apropiate. Şi Adeline nu ştia că Letitia ne convinsese deja că Sir Anthony nu voia decât să se distreze cu ea cât timp stătea la Haverston, pentru sărbători.

— Simţeam eu că soţul dumitale nu credea că am intenţii serioase, spuse Anthony. Că doar voia să-mi facă pe plac.

— Adevărat, noi toţi credeam că te vei plictisi foarte repede şi o să-ţi iei tălpăşiţa la Londra. Faptul că, în loc de asta, rezultatul a fost un copil părea să susţină părerea Letitiei că nu erai decât un desfrânat şi de aceea s-a dus la soţul meu, Oliver, să-i spună. Ce a urmat s-a petrecut aşa de repede, totul într-o singură zi, încât nici nu am avut timp să o asigur pe Adeline că o voi susţine, indiferent de ce decizie ar fi luat. Nu mi-am închipuit că decizia ei va fi să plece de acasă.

— Dar de ce nu a venit la mine? întrebă Anthony.

— A, aşa avea de gând să facă. Să nu te îndoieşti de asta. Aşa i-a răspuns şi lui Oliver, când acesta i-a sugerat soluţia nemiloasă de a o trimite undeva unde să nască în secret şi apoi să fie obligată să dea copilul. Când s-a opus, au copleşit-o cu furia lor. Soţul meu, şi mai ales Letitia, i-au aruncat în spate atâta vinovăţie şi ruşine, încât e de mirare că Adeline a mai fost în stare să ia vreo hotărâre în ziua aceea. Când le-a spus că are de gând să vină la dumneata, soţul meu a încuiat-o în odaia ei. Dar Letitia, cu toată animozitatea pe care o avea faţă de familia dumitale, s-a dus şi a prevenit-o că nu te vei căsători niciodată cu ea, că doar te-ai jucat cu ea. Probabil că Adeline a crezut-o.

— Dar nu era adevărat, insistă Anthony.

— Nu mai contează dacă era sau nu, de vreme ce ea a crezut suficient cât să decidă să acţioneze aşa cum a făcut-o.

— Dar eu voiam să mă însor cu ea!

— Şi i-ai spus asta?

— Nu, nu îi declarasem încă. Mă pregăteam să o fac.

Voiam mai întâi să o curtez aşa cum trebuie.

— Şi să o seduci! interveni Letitia, făcându-l pe Anthony să roşească.

Sophie clătină din cap cu tristeţe.

— Mă îndoiesc dacă ar fi avut vreo importanţă pentru soţul meu faptul că aveai intenţii onorabile. Letitia era favorita soţului meu, şi ea a reuşit să-i alimenteze furia faţă de familia dumitale chiar din prima zi când ai venit la noi, destul cât să nu te mai considere o partidă potrivită, chiar dacă ai fi cerut-o în căsătorie. Ne-a fluturat fiecare scandal asociat cu familia dumitale pe care a reuşit să-l descopere, că marchizul creştea un bastard ca moştenitor al lui, duelurile în care era implicat James din cauza unor femei, că şi dumneata avuseseşi numeroase aventuri amoroase scandaloase de când te-ai mutat la Londra, ceea ce dovedea că nu ai plecat acolo ca să-ţi cauţi o soţie, ci că ai luat-o pe urmele desfrânatului dumitale frate, James.

— Nu era nevoie ca eu şi James să ne însurăm, pentru că amândoi fraţii noştri mai mari aveau deja moştenitori de sex masculin, explică Anthony, să se apere. Cu siguranţă nu aveam de gând aşa ceva, înainte de a o cunoaşte pe Adeline. Totul s-a schimbat când m-am îndrăgostit de ea.

Anthony miji deodată ochii.

— Atunci de ce a fost îngăduit totul? Dacă aveaţi cu toţii o părere atât de proastă despre mine, de ce nu m-aţi dat pe uşă afară de la început?

— Eşti un Malory, îl admonestă Sophie. Chiar este nevoie să întrebi aşa ceva? Oliver nu voia să-ţi insulte familia. În plus, credeam că te vei plictisi curând şi te vei întoarce la Londra.

— Adeline nu m-a lăsat deloc să înţeleg că vreunul dintre voi era ostil familiei mele. De ce?

— Pentru că nu a ştiut, a aflat abia în ziua când şi noi am aflat despre copil. Înainte, soţul meu s-a temut că te-ar putea insulta. Era aşa de tânără şi de impulsivă pe atunci.

Aşa că am prevenit-o doar să nu pună mare preţ pe atenţia pe care i-o arătai, că nu era vorba decât de bună vecinătate. Am subliniat că nu erai în căutarea unei soţii. Şi am aşteptat, şi am sperat că o să dispari pur şi simplu.

Anthony îşi trecu nervos mâna prin păr.

— Doamne sfinte, trebuia să-şi fi dat seama că eu i-aş fi ferit, pe ea şi pe copil, de planurile nemiloase ale tatălui ei. Tot nu înţeleg de ce nu a încercat să vină la mine.

— Pentru că m-a crezut când i-am spus că nu te-ai fi însurat cu ea, şi de ce să nu mă fi crezut? zise Letitia, pe un ton de superioritate. Era după toate aparenţele adevărat, că pe atunci singurul tău interes era să aduni cuceriri. A fost distrusă, bineînţeles, dar nu a fost decât ce-a meritat, pentru că s-a lăsat fără ruşine sedusă de tine. Şi chiar dacă reacţia noastră ţi se poate părea nemiloasă, ştii la fel de bine ca mine că intenţiile nu înseamnă nimic dacă nu are nimeni cunoştinţă de ele în afară de tine. Până în momentul acela nu făcuseşi nimic în viaţa ta ce ar fi putut să sugereze că viitorul tău era altceva decât cel al unui mare desfrânat, aşa cum, ştim cu toţii, ai şi reuşit să devii, vreme de mulţi ani.

Chiar şi Katey ştia că tatăl ei nu putea să nege acest lucru, dar lui Sophie i se făcu milă de el.

— Sir Anthony, acesta au fost doar presupuneri, dar sunt singurele fapte care spun cum au stat lucrurile. Soţul meu şi Letty o controlau pe Adeline permanent, de câteva ori în fiecare oră, ca să fie siguri că e în continuare încuiată în odaia ei. Au trimis chiar şi un servitor să supravegheze domeniul Haverston şi, la nevoie, să te facă să nu vii în vizită în ziua aceea. Adeline a ştiut asta. Aşa că şi dacă ar fi avut încredere în dumneata, în ciuda celor pe care i le spusese Letty, a crezut în mod clar că ar fi fost repede găsită dacă încerca să ajungă la Haverston. I se spusese că Oliver avea să o ducă în Europa, cu corabia, chiar de a doua zi, ca să o îndepărteze de dumneata, şi că nu se va întoarce

acasă decât după ce bastardul nu ar mai fi stânjenit familia noastră. Soţul meu nu şi-a dat seama cu câtă disperare îşi dorea Adeline să păstreze copilul. În ciuda atenţiei cu care era păzită, Adeline a reuşit să scape, fugind pe fereastră. De atunci n-am mai văzut-o niciodată. Am primit o scrisoare de la ea, în care îmi spunea că s-a căsătorit şi că îşi va creşte copilul în America. Nu l-am iertat niciodată pe soţul meu pentru că a alungat-o de lângă noi.

— Nici pe mine nu m-ai iertat, zise Letitia, cu amărăciune şi cu o sclipire de om rănit în priviri.

— Sigur că te-am iertat. Amândouă eraţi fiicele mele. Eu nu am preferat-o pe una din voi, aşa cum a făcut tatăl tău. Şi oricum erai şi aşa destul de nefericită. Nu mai aveai nevoie să adaug reproşurile mele. De câte ori nu ţi-am spus să nu te mai agăţi de trecut, să închei capitolul şi să-ţi vezi mai departe de viaţa ta? Tu însă nu ai încetat niciodată să urăşti lumea pentru că ai avut ghinion. Dar ceea ce va trebui să încetezi să mai faci este să iei hotărâri în locul meu. Nu i-a trecut măcar o dată prin cap că prezenţa lui Katey în viaţa noastră ne-ar putea ajuta să vindecăm rănile vechi. Cum ai putut să o alungi fără ca măcar să-mi spui!

— Erai bolnavă!

— Fata mea, asta nu e adevărat, şi tu o ştii foarte bine.

— E o Malory, mârâi Letitia. Familia asta nu va fi niciodată bine-venită aici!

— A, ai pus punctul pe i, zise Anthony.

Expresia îi deveni vădit ameninţătoare, la fel ca şi tonul vocii, cu care continuă:

— Poate ai vrea să explici familiei Malory de ce suntem atât de detestaţi? Scandalurile nu pot fi cauza unei astfel de răutăţi personale.

Capitolul 54

Tăcerea din salon era apăsătoare şi plină de furie, în timp ce Anthony şi Letitia se priveau ameninţător. Sophie se uita când la unul, când la celălalt, supărată. Încă îi ţinea strâns în poală mâna lui Katey, ca şi cum ar fi vrut să o împiedice să se implice în ceartă.

— Letty, ai de gând să le spui sau trebuie să o fac eu? zise Sophie într-un târziu, când răspunsul fiicei sale întârzia.

Letitia îşi strânse buzele, cu un aer furios. Nu voia să se afle, voia ca secretul ei să rămână nedezvăluit. Sophie era evident de altă părere şi ea avu ultimul cuvânt.

Ca şi cum emoţiile nu erau destul de intense, Sophie întrebă, fără mare emfază:

— Câţi ani aveai, Letty, când te-ai îndrăgostit de el?

— Paisprezece, răspunse Letty, mormăit.

— Prea tânără. Ar fi trebuit să-i treacă. Îl vedea aşa de rar încât nu ar fi avut de ce să nu-i treacă. Dar sentimentul a persistat şi a devenit tot mai puternic.

Nu era limpede cui i se adresa Sophie. Sieşi, tuturor celor prezenţi? Privirea îi rămăsese fixată trist asupra fiicei sale.

— Doar nu vrei să spui că era îndrăgostită de mine!

Sophie îl privi şi râse.

— Doamne, nu, şi dumneata erai încă un copil pe vremea aceea. Fratele dumitale, Jason, a cucerit-o din prima clipă când l-a văzut.

Incredul, Anthony spuse:

— Serios? Jason cel practic? El e capul familiei de pe când avea doar optsprezece ani. Nu a avut niciodată vreme să intre în societate, darămite să-i stea capul la idile.

— Ei, pe vremea aceea era destul de chipeş. Iar Letty bătea Havers Town cu speranţa firavă că s-ar putea ca Jason să-şi facă apariţia, aşa cum rar se întâmpla, şi să aibă şansa de a vorbi cu el.

Anthony făcu ochii mari.

— Cred că am fost şi eu cu el într-una din acele dăţi. Ea ne-a oprit să stăm de vorbă. Îmi amintesc că m-am gândit atunci că îşi pune inima pe tavă, dar Jason nu a băgat de seamă.

Amintirea faptului că fusese aşa de neînsemnată în ochii celui iubit o făcu pe Letitia să răspundă tăios:

— Niciodată nu băga de seamă! În jumătate din ocaziile când i-am vorbit, trebuia să-i amintesc cine sunt!

— Te aşteptai la mai mult? o luă Anthony peste picior. Nici măcar nu ieşiseşi de pe băncile şcolii. În plus, Jason avea mereu prea multe pe cap, cu creşterea noastră şi cu administrarea domeniului.

— Cred că nu ai înţeles, Sir Anthony, zise Sophie, pe un ton liniştitor, care readuse un anume calm în salon. Lucrurile au continuat astfel ani în şir, chiar şi după ce ea şi-a făcut intrarea în societate. Letty şi-a făcut intrarea la Gloucester, când avea optsprezece ani. A încercat să scape, dar Oliver a insistat. Timp de două sezoane a refuzat toate cererile în căsătorie. Nu voia decât să se întoarcă acasă, să fie din nou în preajma lui Jason, chiar dacă reuşea să-l vadă doar de câteva ori pe an. După două sezoane nereuşite, Oliver a încetat să mai insiste.

— De ce nu i-a spus pur şi simplu lui Jason despre sentimentele ei? întrebă Anthony.

— Acum s-ar putea să nu ţi se mai pară astfel, dar era destul de sfioasă pe atunci. În plus, o lady nu trebuie să fie atât de îndrăzneaţă. O ştii şi dumneata la fel de bine ca mine.

— Când asta îi distruge viaţa, poate că ar trebui să fie, răspunse Anthony.

— Aveam de gând să o fac, recunoscu Letitia, în şoaptă. Am implorat-o pe mama să-l invite la cină. A fost o greşeală. Nu a făcut decât să vorbească despre florile şi recoltele lui, despre care tata nu era interesat câtuşi de

puţin, iar după aceea a jurat că n-o să o mai facă niciodată.

— Să înţeleg că părinţii tăi nu ştiau despre această mare iubire pe care o nutreai? o întrebă Anthony.

— Sigur că nu. Şi în seara aceea nu am reuşit să-i vorbesc între patru ochi.

— Atunci de ce nu ai renunţat? întrebă Anthony, precaut. Se pare că fratele meu nu te-a încurajat în niciun fel, abia dacă ştia că exişti. De ce te-ai agăţat de speranţa că lucrurile s-ar putea schimba?

— Pentru că îl iubeam. Chiar şi când am aflat despre bastardul lui şi despre faptul că avea să-l crească şi să-l facă moştenitorul lui de drept, tot am continuat să-l iubesc. Fusese o aventură care evident nu însemnase nimic pentru el, de vreme ce nu s-a însurat cu mama băiatului, cine o fi fost ea. Apoi a murit sora voastră, şi el a ajuns să o crească şi pe fiica ei. A făcut un lucru minunat, dar cei doi tineri îi scăpau de sub control. Şi atunci mi-a sfâşiat inima! izbucni Letitia. În loc să caute aproape de casă o soţie care să le fie mamă celor doi, a făcut apel la o favoare şi a adus-o acasă pe Frances, fiica unui conte. Şi eu sunt tot fiică de conte! Eu i-aş fi iubit pe copiii aceia şi le-aş fi fost o mamă perfectă!

— A făcut o greşeală cu Frances, trebui să recunoască Anthony.

— O greşeală? Aşa o numeşti tu? Ea îl dispreţuia. Tatăl ei a silit-o să se mărite, dar ea nu a onorat acest mariaj. Toţi vecinii ştiau ce groaznică era căsătoria lor! Au trăit toţi acei ani înstrăinaţi unul de celălalt, până ce el a mai pus pe răboj încă un scandal în familia voastră, când a divorţat de ea.

Tonul dojenitor al Letitiei îl făcu pe Anthony să-i replice defensiv:

— Aşadar, pentru că tu nu ai avut curajul să-i spui ce simţi şi să te faci ceva mai uşor de amintit în memoria fratelui meu, înainte ca el să fie în situaţia de a avea nevoie de o soţie…

— Cum îndrăzneşti?!

Anthony ridică din sprâncene.

— Sunt un Malory, ai uitat? Deja m-ai denigrat ca fiind scandalos, aşa că afurisit să fiu dacă n-am să spun lucrurile aşa cum le văd eu. Jason avea nevoie disperată de o soţie pe vremea aceea, când nepoata noastră începea să devină băieţoasă. Dacă ai fi avut destul curaj să ceri ceea ce-ţi doreai în loc să aştepţi să ţi se întâmple fără niciun fel de efort din partea ta, atunci poate că şi-ar fi amintit de tine când îşi căuta o soţie care să le fie mamă celor doi copii.

— Domnule, ai trăit prea mult timp în măruntaiele jegoase ale Londrei, răspunse Letitia, răspicat. Nu mai ai nicio idee despre principiile de la care o lady nu se poate abate.

Anthony abia dacă îşi putea ţine râsul şi asta se vedea.

— Perfect, a fost el de acord. Ai perfectă dreptate, şi îmi cer iertare. Ai păstrat tăcerea şi ai sperat că o să fie bine, ceea ce te-a împiedicat să intri în vederile lui Jason când a trebuit să-şi aleagă o soţie. Aşa că el ajunge să facă alegerea cea mai proastă, când ar fi putut în schimb să te ia pe tine. Ai perfectă dreptate, Letitia. Felul tău elegant de a-ţi ţine sentimentele secrete a fost un mod mai bun.

Obrajii femeii se înroşiră cu putere.

— Eşti vrednic de dispreţ!

— Stai, lasă-mă să termin mai întâi şi poate că o să poţi veni cu un epitet cu care n-am mai fost încă jignit.

— Sunt convinsă că aşa ceva nu e posibil.

— M-ai nimerit! Dar cum ţi-ai eticheta tu acţiunile, Letitia? Impecabile? Fără reproş? Ştii ceva, pe vremea aceea Jason nu voia să se însoare. Nu avea timp de nevastă. Dar a făcut acest sacrificiu de dragul copiilor, ca să le ofere o mamă. Doar pentru că nu te-a ales pe tine în rolul acesta, dragostea ta pentru el s-a transformat în ură. Şi ai zugrăvit întreaga familie cu aceeaşi culoare, ai ajuns

să ne urăşti pe toţi prin asociere şi te-ai asigurat că şi tatăl tău face la fel. În condiţii normale, tatăl tău ar fi venit să bată cu pumnul la uşa mea, să îmi ceară să fac ce se cuvine şi să salvez onoarea fiicei sale, iar eu aş fi fost încântat să o fac. Dar te-ai asigurat că asta nu avea să se întâmple. Era vorba de gelozie, Letitia? N-ai suportat ideea că Adeline s-ar fi putut să cucerească un Malory, când tu nu ai putut să o faci?

Femeia îi arunca săgeţi din privire. Dezgustat, Anthony scutură din cap. Katey, care păstrase tăcerea şi ascultase la toată otrava aceea care se arunca de la unul la altul, începu într-un târziu să simtă şi ea răul. Mama ei era aceea care trecuse prin tot acel iad atunci, demult, când i se spusese că poate să-şi nască pruncul, dar nu putea să-l păstreze. Katey nu putea să-şi imagineze cum trebuie să se fi simţit. Şi pentru ce? O iubire neîmpărtăşită care o otrăvise şi o acrise pe Letitia într-atât încât îşi dorea ca toată lumea să fie la fel de nefericită ca şi ea?

Katey o privea pe femeia răspunzătoare de toate acestea, care îşi împrăştiase durerea inimii rănite ca toată lumea să se împărtăşească din ea.

— Ai avut grijă ca mama să nu se poată căsători cu bărbatul cu care voia să se mărite. Ai obligat-o să fugă într-o ţară străină, să-şi abandoneze căminul pentru totdeauna, doar ca să-şi poată păstra copilul. Oare trebuia să fie şi ea la fel de nefericită ca tine, Letitia? Oare chiar era nevoie de asta? Era sora ta!

Auzind aceste noi acuzaţii, Letitia îşi încordă spatele.

— Priveşte-mă! Am patruzeci şi şase de ani. Nu am cunoscut niciodată atingerea unui bărbat. Nu am ţinut niciodată un copil în braţe. Jason Malory mi-a luat şi ultima fărâmă de dragoste pe care am avut-o vreodată şi nu a lăsat nimic pentru un alt bărbat. Dar nu i-am dorit lui Adeline să fie nefericită. Nu am vrut niciodată asta!

Letitia ieşi în fugă din salon. Katey observase lacrimile

din ochii mătuşii ei şi simţi un val de remuşcare pentru că le provocase. Sophie îşi ţinea şi ea ochii strâns închişi, ca să nu dea frâu liber durerii pe care o simţea pentru fiica ei.

Zise şoptit:

— Dacă te consolează cu ceva, nici ea nu se place pe sine. Adeseori adoarme plângând. Crede că eu nu ştiu.

— Aş dori mai degrabă ca fratelui meu să nu i se spună niciodată că, fără să ştie, a fost cauza atâtor dureri, zise Anthony.

— Dar nu a fost el cauza, îl asigură Sophie. Un bărbat nu poate fi învinuit pentru ceva care nu e nici pe departe din vina lui. El nu a ştiut nimic. Pentru el, Letty nu era decât o vecină pe care o vedea din când în când, în trecere. Habar nu avea că ea nutrea sentimente atât de copleşitoare pentru el. Nici eu însămi nu am aflat decât ani mai târziu, când Letty a recunoscut în sfârşit totul. Dar poate că dumneata ar trebui să ştii. Nu a fost răutate din partea ei. Nici măcar nu a fost din cauza lui Jason. Da, a folosit toate acele scandaluri din familia dumitale ca muniţie care să-i susţină cauza, dar era pur şi simplu din cauza dumitale. Ea a crezut sincer că ai fi fost un soţ necredincios, care până la urmă ar fi făcut-o nefericită pe Adeline.

— Nu avea de unde să ştie asta! protestă Anthony.

— Nu, dar drumul pe care apucaseşi deja ducea într-acolo. Prinseseşi deja gustul Londrei sofisticate. După toate aparenţele, călcai pe urmele neînfrânatului dumitale frate. Şi ai continuat, ajungând cel mai notoriu crai al Londrei timp de peste zece ani, ceea ce părea să arate că a avut dreptate. Chiar dacă se prea poate să fi fost cuprins de pasiunea primei iubiri şi aveai cele mai bune intenţii, cât ar fi durat asta, Sir Anthony? Poţi spune cu toată sinceritatea că ai fi fost un soţ fidel la o vârstă atât de fragedă?

Anthony deschise gura, apoi o închise încet. Se lăsă pe spate şi rămase pe gânduri câteva clipe, apoi ridică în

sfârşit privirea spre Sophie.

— Aveţi dreptate, doamnă. Foarte mare dreptate. Deşi o iubesc din toată inima pe soţia mea, Roslynn, şi nici prin minte nu mi-ar trece să-i fiu necredincios, cum bine spuneţi, mi-am petrecut mai bine de zece ani făcându-mi de cap, aşa că eram gata să mă aşez la casa mea şi să mă însor cu ea. Atunci, acum mulţi ani, cu Adeline, cine ştie? Un soţ exemplar sau cel mai cumplit soţ imaginabil? Nu, nu pot spune cu toată sinceritatea care din doi aş fi devenit.

Sophie înclină din cap şi mai strânse puţin mâna lui Katey.

— A fost o întâmplare nefericită din viaţa noastră. Dar din ea a rezultat copila aceasta minunată şi pentru asta putem să fim recunoscători.

Anthony îi zâmbi lui Katey.

— Adevărat. Mama ei nu a mai revenit acasă, dar Katey a făcut-o şi acum este în sfârşit parte din familia mea. Vă mulţumesc pentru că ne-aţi dat răspunsurile care lipseau. Aş vrea să citesc scrisoarea aceea pe care aţi primit-o de la Adeline, dacă nu va este cu supărare?

— Mi-e teamă că nu-ţi pot satisface dorinţa. Am aruncat-o. Eram prea îndurerată şi o reciteam prea des. Mă învinuia şi pe mine, înţelegi? Şi chiar dacă i-am trimis nenumărate scrisori eu însămi, în care o imploram să vină acasă şi să-şi aducă şi noua ei familie cu ea, nu mi-a răspuns la niciuna dintre ele. Aşa că nu pot decât să presupun că nu m-a iertat niciodată.

— Să nu presupuneţi asta, zise Katey repede. De fapt, v-a anunţat că e bine şi locul unde s-a stabilit vorbeşte de la sine. Nu voia să vă îngrijoraţi. Cât despre faptul că nu v-a mai scris, nu cred că v-a citit vreodată scrisorile. Obişnuia să arunce în foc scrisori nedeschise. Pot doar să ghicesc că nu voia să i se reamintească despre viaţa ei anterioară, câtă vreme era mulţumită cu cea nouă.

Sophie o îmbrăţişă pe Katey pentru vorbele spuse.

— Avem multe de vorbit, draga mea. Poate că ai vrea să rămâi aici un timp, ca să ne cunoaştem bine?

Lui Katey i-ar fi plăcut, dar Anthony o refuză în locul ei.

— Suntem la Haverston, aşa că poate veni din nou mâine. Abia a intrat în viaţa mea, aşa că sentimentele mele protectoare sunt în momentul de faţă excesive.

Zâmbi spunând asta, ca să mai îndulcească situaţia, dar era fără îndoială serios. Ceea ce nu se spusese era că nu voia ca fata să mai intre în conflict cu Letitia.

— Deocamdată aş prefera să o ţin în preajma mea, înţelegeţi.

Capitolul 55

Se făcuse destul de târziu când Anthony şi Katey reveniră la Haverston.

Sophie insistase să rămână la cină, şi Anthony nu putuse să refuze încă o propunere de-a ei. Şi nici nu plecaseră imediat după aceea. Katey şi Sophie aveau de vorbit despre multe lucruri nedureroase, iar Letitia nu li se alăturase, din fericire, ca să le strice restul serii.

Instalat confortabil în trăsură, cuprinzându-i părinteşte şi protector umerii cu un braţ, Anthony ezită oarecum când îşi întrebă fiica:

— Nu te-a supărat ceea ce ai aflat azi?

— Nu, de fapt mă simt uşurată. Am o imaginaţie foarte bogată şi mă aşteptam la mult mai rău.

— Am să-i trimit o invitaţie lui Sophie să vină mâine la Haverston… singură. Aş prefera ca Ros şi Judy să nu dea ochii cu Letitia, dar cred că s-ar bucura să o cunoască pe bunica ta. După unele lucruri pe care le-a spus azi, am senzaţia că Letitia i-a alungat pe cei mai mulţi dintre

vizitatorii pe care i-au avut de-a lungul anilor, aşa că bătrânica s-ar putea să aprecieze stimulentul oferit de o mică adunare, dar şi să se afle din nou în mijlocul copiilor.

— Probabil că ai dreptate. Dar nu mă aştept să o ocolesc pe Letitia la nesfârşit. De fapt, sper să se obişnuiască până la urmă cu mine şi să mai renunţe la felul ei aspru de a fi.

— Eşti mai optimistă decât mine, zise el, cu un mic hohot de râs.

Deşi era foarte târziu, cineva stătuse treaz pentru ei – luminile de la intrarea principală erau încă aprinse. Era probabil Roslynn. Era moartă de curiozitate să afle ce se întâmplase atunci, cu atât de mulţi ani în urmă, şi fusese chiar uşor bosumflată când Anthony refuzase să o lase să vină şi ea în vizită.

Anthony a fost surprins să-l găsească în schimb pe James, în holul mare de la intrare, rezemat de uşa salonului, cu un brandy în mână.

— Începusem să cred că o să vă petreceţi noaptea la Millard, zise James.

Anthony zâmbi:

— Nu mă aşteptam să te găsesc aici, bătrâne. Ai fost prea curios ca să aştepţi până ne întorceam la Londra?

— Trebuia de mult să-i fac o vizită fratelui nostru mai mare. Nu l-am mai văzut de când m-am întors din Caraibe, ştii, şi pe urmă am pornit iar pe mare, cu tine.

— Cum să nu, răspunse Anthony, neîncrezător, pentru că ştia că Jason trimisese vorbă familiei că va veni săptămâna următoare la Londra în vizită.

James nu terminase însă complet cu explicaţiile.

— Şi l-am adus şi pe yankeu cu mine.

Anthony încremeni.

— Pe Boyd? De ce mama dracului ai făcut asta?

Înainte însă ca James să poată răspunde, Katey oftă şi zise:

— Boyd e aici? Unde?

— Când a părut evident că nu mai veniţi în seara asta acasă, s-a dus la culcare, bombănind ceva că vrea să fie proaspăt şi cu mintea limpede…

— Şi mie mi se pare o idee foarte bună în ce mă priveşte, zise Katey alergând practic în sus pe scări. Noapte bună, la amândoi! mai strigă ea spre ei.

Anthony o privi plecând şi se încruntă. James începu să chicotească, iar apoi zise:

— De ce nu sunt surprins?

Anthony îl ţintui pe fratele său cu privirea.

— Surprins despre ce, că nici măcar nu te-a salutat înainte să o şteargă? Şi cum ai îndrăznit să-l aduci pe bădăranul ăla?

— Stai mai domol, căţelandrule, zise James, făcând un pas înainte şi îndesând paharul cu brandy în mâna lui Anthony. Dă asta pe gât. O să ai nevoie când o să auzi ce am să-ţi spun, sau nu cumva nu ai observat cum i s-a luminat chipul lui Katey când numai am pomenit numele lui?

Inima lui Katey bătea nebuneşte. Boyd venise. Pentru ea. Nu avea nicio îndoială, aşa cum nu se îndoia nici că el era neliniştit, gândindu-se că va trebui să se lupte ca să-i câştige iubirea. Katey nu avea de gând să-l mai lase nicio clipă să se neliniştească.

Ştia în care dintre odăi dormeau membrii familiei ei, aşa că ştia care erau goale şi deci libere pentru Boyd. Prima pe care o verifică a fost şi cea bună – era ocupată, cel puţin. Trebui să aştepte ca ochii să i se obişnuiască în întuneric mai înainte de a fi sigură, încă nu era destul de rece ca focul să fie aprins în cămin.

Închise încet uşa în urma ei şi inspiră de câteva ori adânc. Faptul că era în aceeaşi încăpere cu el o umplea din nou de o pace alinătoare. Şi nu îi luă prea mult înainte de a vedea suficient de bine cât să se apropie de pat.

Boyd stătea întins pe spate, cu un braţ pus sub cap şi părul cu şuviţe blonde acoperindu-i una din sprâncene. Avea pieptul dezgolit, pătura nu îi acoperea trupul decât până la talie. Când observă asta, Katey nu se mai simţi la fel de liniştită. Boyd avea gura uşor întredeschisă, dar nu sforăia. Nu se auzea decât respiraţia regulată şi profundă a celui adormit. Voise să fie proaspăt şi cu mintea limpede înainte de a-i vorbi, dimineaţă. Katey nu putea să aştepte atât.

Îşi scoase pantofii şi hainele, pe care le lăsă grămadă lângă pat. Acum nu se mai simţea liniştită. Devenea tot mai agitată şi se miră că era în stare să se oprească atât cât să se dezbrace. Apoi se întinse pe pat, lângă el, şi se ghemui, lipită de trupul lui. Boyd nu se trezise nici măcar când îl atinse pe piept. Câteva clipe a fost mulţumită să facă atât, dar numai câteva. Se apropie şi mai tare şi îi suflă uşor în ureche ca să-l gâdile şi să-l trezească – şi ştiu exact clipa în care avu efect, şi Boyd îşi dădu seama că nu mai e singur.

Se întoarse spre ea. Îl sărută mai înainte ca el să poată spune ceva. Dacă dintr-un motiv sau altul ea se înşelase şi Boyd nu o mai voia, Katey nu voia să o ştie. Dar trupul lui o dorea încă. Ea trebuia să reziste imboldului de a izbucni în râs de pura plăcere, când sărutul lui se transformă repede într-unul pătimaş şi posesiv, apoi o cuprinse mirarea cât de repede îi răspundea propriul ei trup.

— Lavandă… Katey, ai un miros unic, zise el ca prin vis, cuprinzându-i obrajii cu palmele, apoi umerii. Apoi mâna îi coborî mai jos, şi Boyd gemu, dându-şi seama că ea era goală. Doamne, nu mă trezi. Sau am ajuns în rai?

Îi mai spusese odată ceva asemănător.

— Nu dormi, răspunse ea. Dar asta este cu adevărat divin, nu-i aşa?

Boyd gemu şi o sărută iar. Se luptă să iasă de sub cuvertură fără se oprească din sărut, şi curând ajunse

deasupra ei şi picioarele ei se încolăciră instinctiv în jurul lui, să-l ţină acolo. Poftele lui carnale fuseseră întotdeauna o problemă. Avea senzaţia că ale ei s-ar putea să fie la fel, acum. Îl dorea atât de mult, prea mult ca să mai aştepte.

El părea să aibă nevoie de mai mult decât atât.

— Nu poţi să-mi oferi asta şi să nu te măriţi cu mine.

— Ştiu.

Îl sărută din nou.

— Vorbeşti serios?

— Vorbim mai târziu!

Boyd zâmbi de nerăbdarea ei.

— Cel puţin înţelegi în sfârşit cum este când…

Katey îl apucă de păr şi mai că mârâi la el:

— Dacă nu faci dragoste cu mine chiar acum…

Boyd o privi în felul acela care o făcea întotdeauna să se aprindă.

— Doamne, Katey, te iubesc atât de mult, zise, în timp ce aluneca adânc în ea, satisfăcându-i nevoia acută de a-l avea acolo, satisfăcându-i apoi dorinţa, repede, şi mulţumindu-i inima care tânjea cu acele cuvinte pasionale care veneau chiar din adâncul inimii lui.

După aceea o ţinu delicat în braţe, ca şi cum s-ar fi putut sparge.

— Ai vorbit serios? o întrebă temător.

Odată consumată pasiunea, Katey era acum plină de tandreţe. Se întoarse şi îi cuprinse obrajii în palme, îl privi în ochi şi apoi zise:

— Astă-seară am aflat cât de groaznică poate deveni viaţa doar pentru că nu s-au spus niciodată câteva cuvinte simple. Poate că n-ar fi schimbat nimic sau poate că ar fi schimbat totul. Dar nu am de gând să fac aceeaşi greşeală. Orice-ar fi, Boyd, te iubesc. Aşa că data viitoare când am să spun că sunt măritată, o să fie adevărat.

— Nu o să regreţi, îţi promit, zise el, sărutându-i fiecare deget al mâinii. Avem tot restul vieţii la dispoziţie ca

să vedem lumea. Nu este nevoie să o vedem pe toată într-un an sau doi. Când copiii noştri vor fi mai mari, chiar o să le facă plăcere. Vor trăi experienţe de care tu nu ai avut parte când erai copilă, vor putea să vadă lumea cu ochii lor şi nu doar să audă sau să citească despre ea.

Ochii lui Katey erau în lacrimi, atât de mişcată era de cât de mult îşi dorea el să o facă fericită.

— Ai face asta pentru mine, chiar şi dacă navigaţia îţi face aşa de rău? Dar nu mai este nevoie. Eram în căutarea senzaţiilor tari, a lucrurilor noi, a aventurii, dar totul nu era decât ca să-mi umplu golul din viaţa mea şi să compensez plictiseala din copilărie. Acum nu mai am nevoie de asta, Boyd, acum te am pe tine.

Amy o prevenise: „O să fii aici mai fericită decât îţi dai seama”. Acum Katey nu se mai îndoia. Avea o familie mare, aşa cum tânjise să aibă, iar acum era gata să o lărgească şi mai mult, cu bărbatul pe care îl iubea. Acesta era un gând palpitant. Aceasta avea să fie aventura vieţii ei.

*

Dimineaţa, Katey şi Boyd coborâră împreună, ca să împărtăşească familiei minunatele veşti. Cei mai mulţi Malory erau adunaţi în salon. Anthony şi James erau acolo împreună cu soţiile lor şi se delectau cu nişte fursecuri. Jacqueline şi Judith stăteau cu capetele lipite şi şuşoteau, amândouă încăpând în acelaşi fotoliu. Se opriră cu ochii holbaţi la cuplul care intră zâmbind, mână în mână.

Anthony îi observă imediat şi el şi se ridică încet în picioare. Nu era nevoie să întrebe ce se petrece după discuţia pe care o avusese cu James. Aşteptă tăcut ca perechea să ajungă în dreptul lui. Doar Georgina şi Roslynn priveau îngrijorate de ceea ce ar putea să spună sau să facă. Aparent, nu exista încă o concluzie definitivă.

Anthony îşi puse însă mâinile pe obrajii lui Katey şi o

întrebă:

— Eşti sigură că asta este ceea ce vrei? Dacă nu, mai pot încă să-l omor, în schimb.

Boyd pufni, dar Katey îi zâmbi minunat tatălui ei, cu gropiţele în toată splendoarea, şi-i răspunse:

— Mă iubeşti pe mine, îmi iubeşti şi soţul.

— Deci, aşa merge, nu? zise Anthony, cu un geamăt.

James hohoti în spatele lui.

— E o Malory. Te aşteptai la altceva?

Sfârşit